

THE SCIENCE OF ONENESS

by David Wilcock

David Wilcock

PROLOG: JE SOUČASNÁ VĚDA NEÚPLNÁ?

PROLOG: JE SOUČASNÁ VĚDA NEÚPLNÁ?

Co když všechno, co jste si mysleli, že víte o vědě a jejím spojení s spiritualitou, bylo špatně?

Co kdybyste se jednoho dne probudili a zjistili, že celá povaha a struktura Vesmíru ve skutečnosti až do té chvíle unikala všem hlavním vědním proudům? Bylo by něco takového možné?

Nakolik věříte v představu, že atomy se skládají z částic? Jste si vědomi toho, že i ta nezákladnější kvantová fyzika je poseta solidními experimentálními zjištěními, které tuto myšlenku zcela popírají a dosud vzdorovaly všem pokusům o vysvětlení? Že celá kvantová říše atomů a molekul může být vybudována z elektromagnetických polí vykazujících jednoduché vlastnosti pohybu a geometrie?

Když někdo zmiňuje „vyšší dimenze“, do jaké míry skutečně rozumíte tomu, co jsou, kde jsou a jak fungují? Máte nějakou představu o tom, jak se mohou prolínat s naší vlastní realitou?

Studovali jste někdy teorii chaosu a fraktály? Věděli jste, že vědci dokázali, že zdánlivě náhodné nebo „chaotické“ události, jak v prostoru, tak v čase, jsou „organizovány“ složitými geometrickými vzory známými jako fraktály?

Že lze těmito fraktály mapovat chování jak povětrnostních procesů, tak živých tvorů, včetně lidí? Že samotné fraktály lze konstruovat pouze smícháním našich typických kladných a záporných čísel s osou čísel, která je „imaginární“ nebo mimo naši vnímatelnou matematickou realitu? Vysvětlil někdo skutečně, proč nebo jak k těmto principům dochází?

Když vidíte zprávy o pozorování UFO, jste zmateni tím, jak by něco mohlo vzdorovat gravitaci a dělat tak náhlé pohyby, aniž by to zničilo jakoukoli živou bytost uvnitř? Pochybujete o možnosti, že by nás „oni“ mohli navštívit kvůli přesvědčení, že žádná hmota nemůže překročit rychlost „c“, rychlost světla? Bylo pro Einsteina přirozenou chybou předpokládat, že světlo nemůže cestovat rychleji než „c“, pokud se věřilo, že cestuje úplně prázdným prostorem, bez jakéhokoli typu energie? Pokud je ve vesmíru hmatatelná energie, co by se stalo, kdyby světlo putovalo oblastí „tenčí“ energie a vibrovalo na vyšší frekvenci, než je tloušťka energie, která nás nyní obklopuje? Pamatujete si, že jste četli o experimentech v roce 2000, které prokázaly rychlosti až 300krát vyšší, než je rychlost světla?

Věříte, že musíme něco spálit, abychom získali energii? Slyšeli jste někdy nebo jste o ní uvažovali, že neomezenou volnou energii lze využít z „prázdného“ prostoru? Jste si vědomi toho, že pouhým otáčením magnetického gyroskopu lze vytvořit volnou energii a současně antigravitační efekty? Věřili jste mainstreamovým médiím, když se vědě o „studené fúzi“ smáli, protože „porušovala zákony chemie a fyziky? Jste si vědomi toho, že jsou zaznamenány doslova tisíce zdokumentovaných experimentů, které prokázaly tento efekt od svého objevu na konci 80. let?

Studoval jsi někdy „posvátnou geometrii“? Uvědomujete si, že těla všech živých tvorů musí růst do těchto proporcí? Věděli jste, že tyto geometrie jsou „harmonické“, což znamená, že mají všechny stejné matematické a vibrační vlastnosti jako hudba a barvy? Je možné, že tato neviditelná harmonická energie strukturuje celý fyzický prostor, včetně rozestupů hvězd a planet a dokonce i přesného uspořádání kontinentů na planetě Zemi? Mohly by tyto stejné síly existovat také v čase a mít silný vliv na chování lidských bytostí, který lze konkrétně zmapovat v pohybu finančních trhů?

Pokud víte něco o kvantové fyzice, víte, že dříve neobjevené plány stejné harmonické geometrie lze odhalit v Planckově konstantě, elektromagnetické vlně, konstantě jemné struktury, poměru slabé k silné síle, fotonu, elektronu, valenční vazby, izotopy a další? Že atom lze sestavit zcela jako bezčásticové seskupení geometricky strukturované energie? Že věci jako „rotace“ kvarků a elektronů nám ve skutečnosti ukazují, že tyto energie putují geometrickou maticí, která je základem a formováním celé naší fyzické existence? Že by tato geometrie prostoru mohla vysvětlovat záhadnou vlastnost známou jako „torze“, což znamená, že „částice“ cestující „prázdným prostorem“ jsou nuceny se při svém cestování otáčet?

Věříte, že došlo k velkému třesku, že „nic“ nemohlo explodovat a vytvořit vesmír? Jste si vědomi toho, že tato teorie je na poslední chvíli, podepřená stále větším počtem výmluv a domněnek a připravena ke kolapsu? Slyšeli jste někdy o solidních vědeckých důkazech, které mohou dokázat, že celý vesmír vypadá přesně jako gigantická galaxie, doplněná spirálovitými rameny složenými z galaktických superkup, mezi nimiž je jen velmi málo? Pokud má celý vesmír jednu pevnou osu rotace, kterou lze vypočítat a změřit, co to udělá s teorií relativity? Nebyl by to tak důležitý objev jako vidět Slunce ve středu Sluneční soustavy, protože Einsteinova teorie relativity tvrdí, že „veškerý pohyb je relativní a ve vesmíru neexistuje žádné stabilní pevné místo“, ze kterého by se dal měřit?

Co by to udělalo s našimi představami o čase, protože čas je také považován za relativní podle stejné logiky?

Na mnohem osobnějším úrovni, věříte, že každá myšlenka a vliv ve vaší mysli jsou vytvářeny výhradně z vaší vlastní mysli?

Přemýšleli jste někdy nad myšlenkou, že vaše vědomí je neustále ovlivňováno silami mimo vaši mysl, tělo a fyzické okolí? Jste připraveni prozkoumat solidní, faktické informace, které vám, možná vůbec poprvé, ukážou, že ne všechny vaše myšlenky a činy jsou diktovány pouze vaší vlastní vědomou myslí? Že neviditelné kosmické síly mohou zcela přímo ovlivnit váš stav mysli? Že tyto síly mají ve skutečnosti přesné geometrické struktury, které byly zmapovány a analyzovány a jejichž účinky lze předvídat s dostatečným předstihem?

Věříte, že prostřednictvím filozofií a teorií, jako je Laplaceův „Logický pozitivismus“, věda „prokázala, že Bůh neexistuje? Jste připraveni vidět konkrétní vědecký případ, že konečná vědomá bytost přece jen existuje?

Jste si vědomi toho, že všechny tyto a další body lze elegantně vysvětlit?

a dokonale, pouhým obnovením prastaré představy, že tekutá, nefyzická energie neboli „éter“, vykazující nejjednodušší vlastnosti vibrace, existuje v celém prostoru a čase a vytváří každou fyzickou hmotu okamžik za okamžikem?

A konečně, pokud dokážete přijmout důkaz, že existuje nefyzický zdroj energie, předpokládáte automaticky, že bude mít vždy stejné vlastnosti, jako je hustota, ať se ve vesmíru podíváte kamkoli? Je možné, že by tato energie mohla mít měnící se hustoty v celé oblasti, jako je naše galaxie? Že tyto měnící se hustoty mají přesnou strukturu, kterou se naše sluneční soustava pohybuje v přesných časových cyklech? Že se nyní chystáme dokončit jeden z těchto cyklů a přesunout se do oblasti s vyšší energetickou "hustotou?" Že jsou všechna tělesa v naší Sluneční soustavě, včetně Země a Slunce, dramaticky a viditelně ovlivněna touto neustále se zvyšující energií?

Potom uvidíte, jak dokonale tato myšlenka vysvětluje množství solidních, empirických astrofyzikálních pozorování, některá známá a některá neznámá, některá velmi moderní a některá velmi prastará, která nyní naznačují, že jsme dospěli ke klíčovému bodu transformace v naší bezprostřední budoucnosti. ; jak fyzické, tak duchovní.

VESMÍRNÁ ŠACHOVÁ HRA

Představte si na okamžik, že všechny nejhlubší pravdy vesmíru byly obsaženy v šachové hře a my jsme museli hrát hru, abychom odhalili tajemství. V nejhlubším smyslu pro pravdu existuje určitá herní pole a existují figurky se stanovenými zákony, které definují jejich pohyby. Jak řekl Einstein: „Bůh je rafinovaný, ale ne úskočný“ a „Bůh nehraje v kostky“, což znamená, že „hra“ by měla být nakonec přímočará a založená na stanovených pravidlech. Nyní si představte, jaké by to bylo zkoušet hrát tuto hru se skrytým společníkem, kdybyste viděli pouze čtyři políčka, i když hrací deska má nakonec 64 polí. Mohli jste vědět maximálně o čtyřech různých figurkách (v případě šachu existuje šest typů, z nichž každá má samostatná pravidla pohybu) a můžete nebo nemusíte vědět, že se vaše figurky mohou dokonce pohybovat. Pokud byste viděli pouze čtyři mezery, pak byste mohli přirozeně dojít k závěru, že vaše figurky nemohou nikam jít; byly pevné a nehybné.

Postupem času možná zjistíte, že určité figurky můžete přesunout do jiných částí hrací desky, i když jste tyto části přímo neviděli, a poté je bezpečně přesunout zpět na začátek. (Kolumbus dokázal světu, že můžete plout na východ přes Atlantský oceán a nespadnout z „okraje Země“.) Pak byste s tímto novým objevem mohli věřit, že byste nakonec měli být schopni určit úplnou povahu hrací pole. Ale přesto, pokud vnější inteligence ovládá jiné figurky, které nevidíte, a může tak odstranit své vlastní figurky, pak by bylo velmi obtížné zmapovat herní pole; ne všechny vaše kousky by se mohly vrátit.

Možná si ani neuvědomujete, že jste hru hráli s někým jiným, že existovaly i jiné figurky a že se tyto figurky mohou chovat podle nastavených zákonů, které vůbec neznáte.

Kromě toho můžete být docela šokováni, když se figurky vašeho skrytého společníka náhle objeví na jednom z vašich čtyř polí, změníte celé nastavení odstraněním jednoho z vašich figurek a pak v příštím okamžiku zmizí.

Pokud jste studovali pravidla šachu, věděli byste, že by nakonec nebylo možné vědět, jak by všech šest typů figurek fungovalo, kdybyste měli přístup pouze ke čtyřem figurkám a mohli vizuálně vnímat čtyři pole. Byla by to docela změna paradigmatu, kdybychom si uvědomili, že máte k dispozici dvanáct dalších kusů, se kterými si můžete hrát! Pěšec, jezdec, střelec, věž, královna a král mají úplně jiná pravidla pohybu a vy byste nemohli pochopit, jak fungují, kdybyste viděli jejich chování pouze v té omezené „krabici“.

Ať se vám to líbí nebo ne, tato vesmírná šachová hra je vhodnou metaforou pro boje, kterým jsme čelili při pochopení našeho vesmíru na všech úrovních složitosti. Jak ukážeme v této knize, kvantová fyzika je již na patové situaci „nejistoty“ a „nelokality“. Naši vědci provedli mimořádně přesná měření kvantové říše, ale udělali

nebyl schopen vysvětlit tato měření pravděpodobně více než padesát let. Proto nám bylo řečeno, že máme subatomární entity, které jsou částicemi i vlnami zároveň – a to jsou dvě velmi odlišné věci. Mnoho fyziků v podstatě rozhodlo rukama a dospělo k závěru, že jakmile vstoupíme do říše velmi malých, logika již neplatí. To bylo dokonce kodifikováno do filozofické školy jako takové, známé jako Kodaňská doktrína, která říká, že matematika je jediný způsob, jak porozumět kvantové říši a je zbytečné a zbytečné pokoušet se vysvětlit měření jiným způsobem. . A nyní víme, že to prostě není pravda.

Jak prozkoumáme v kapitole 18 této knihy, všechny naše důkazy o subatomární rovině byly shromážděny nepřímou – nikdy jsme nebyli schopni vizuálně vyfotografovat protony, neutrony a elektrony. Proto jakýkoli závěr, který uděláme, bude nepřímý; je na nás, abychom rozhodli, který model je nejlepší, tedy model, který nejpohodlněji vysvětlí pozorovaná měření a data. A vezmeme-li v úvahu, že veškerá viditelná realita je vytvořena z kvantové říše, pokud skutečně existuje „skrytá proměnná“, kterou fyzikové přehlédli, pak by se možná náš pohled na „realitu“ náhle změnil.

Řečeno jinak, naši vědci shromáždili všechna svá měření velmi dobře, ale domníváme se, že přehlédli některé velmi zásadní vlastnosti, které tato měření prokazují. Když jsou tyto vlastnosti znovu zavedeny do směsi, pak jsou najednou všechny paradoxy vyřešeny a Kodaňská doktrína již není nutná; máme funkční model kvantové říše, který vysvětluje všechna naše měření. Pokud je tento model správný, jednou provždy prokáže předposlední důležitost „posvátné geometrie“.

Navíc naše pozorování astrofyzikálních jevů obsahují také řadu předpokladů a nikdy jsme se neobtěžovali je zpochybňovat. Automaticky předpokládáme, že jev známý jako „rudý posuv“ bude měřit, jak daleko může být daná hvězda nebo galaxie, a přesto renomovaný astronom Dr. Halton Arp, i když zcela nepopulárně, dokázal, že to nemůže být pravda.

A i když můžeme definitivně pozorovat oblast kolem naší vlastní Sluneční soustavy pouze fyzikálními přístroji, jako je satelitní sonda Voyager II, vyvodili jsme závěry, jako je představa, že rychlost světla je v celém známém vesmíru konstantní. A co je nejdůležitější, došli jsme k závěru, že „prázdný prostor je prázdný“ a nic tam neexistuje.

Dalším hlavním bodem sváru pro mainstream je „Global Expansion Tectonics“, vědecký koncept, že Země se neustále zvětšuje. Stává se, že celý model „kontinentálního driftu“ nebo „deskové tektoniky“ nelze prokázat jako správný; předpokládá se, že existuje mnoho oblastí nazývaných „subdukční zóny“, kde je kůra pod oceánem zatlačena zpět do pláště a rozpuštěna. Problém je v tom, že neexistuje žádný způsob, jak konkrétně prokázat, že kdekoli existuje subdukční zóna, a oblastí, které „možná“ váží, je mnohem méně, než model vyžaduje. A když se podíváme na samotnou Zemi, rychle uvidíme, že všechny kontinenty do sebe dokonale zapadnou jako skládačka, za předpokladu, že Země je o 55 až 60 procent menší než nyní.

Ostatní tělesa v naší Sluneční soustavě, jako je Jupiterův měsíc Ganymedes, poskytují

jednoduchý, nesporný vizuální důkaz, že se rozšiřují zevnitř. Jak uvidíme později, obrázky Ganymedu nevypadají jinak, než kdybychom vzali balón, nafoukli ho do poloviny, zakryli blátem, nechali bahno zaschnout a pak ho zbytek cesty nafoukli, takže kusy bahna rozbité na samostatné oblasti rozprostřené na povrchu balónu. Neexistuje způsob, jak tyto myšlenky vědecky vysvětlit, pokud je kvantová říše postavena pouze z „částic“ a nemáme zaveden éterový model, a proto je mainstream velmi rychle odložit.

Na ještě hlubší úrovni si mnoho lidí neuvědomuje, že se zdá, že v kvantovém poli působí „vnější inteligence“. Četná zjištění naznačují, že výsledek experimentu je určen tím, co pozorovatel očekává, že uvidí. Opravdu tvrdíme, že rozumíme tomu, jak se to mohlo stát? Ne.

ROZLIŠENÍ

V této knize navrhne jednoduchý model, který odpoví na tuto otázku a mnoho dalších, které zůstaly nevyřešeny. Nemusíme dál hrát tuto patovou šachovou partii se zavázanými očima na čtyřech polích, ať už jde o strukturu kvantového světa nebo strukturu Vesmíru. Ačkoli je to kontroverzní, existují zdroje informací, které nám umožňují poznat herní pole a dokonce možná i identifikovat našeho partnera ve hře. Zůstává nám rámec znalostí, který vysvětluje mnohem více o naší fyzické realitě, než jsme kdy předtím měli přístup. A tato skutečnost sama o sobě by měla vzbudit velkou pozornost, protože stále více lidí si uvědomuje, že tato kniha, kterou právě čtete, je dostupná veřejnosti.

Normálně, když někdo udělá tolik nových zjištění, kolik naši přispěvatelé učinili v této knize, je napsána vysoce akademickým, stručným formátem, který okamžitě vyloučí většinu čtenářů. Zajímavým faktem, kterým se tato kniha liší, je to, že je specificky napsána tak, aby byla snadno srozumitelná, což je jistě ideální způsob, jak tyto informace prezentovat široké veřejnosti. Pokud by byla napsána jen proto, aby potěšila vědce, rychle by zmizela do neznáma, stejně jako většina jiných hraničních vědeckých objevů.

A tak to není kniha fantasy nebo sci-fi. Toto je kniha, která nemohla být dosud napsána, díky síle internetu, která spojila světové hraniční výzkumníky, aby k takové spolupráci mohlo dojít. Není to jen další kousek skládačky, je to sestava skládačky: první svého druhu, která spojuje obrovské množství dat dohromady, aby rekonstruovala vesmír v novém „hyperdimenzionálním“ modelu, který je přesně sjednocen od kvanta až nahoru. k samotnému vesmíru a napsáno na úrovni, která nevylučuje žádné čtenáře s technickým blábolem. A je to také příběh diskrétní astrofyzikální události v naší blízké budoucnosti, kterou jsme označili jako „Čas globálního posunu“, protože se zdá, že má přímé duchovní důsledky pro lidstvo – dlouho očekávaný posun z věku Ryb do věk Vodnáře.

KAPITOLA 01: ÚVOD

KAPITOLA 01: ÚVOD

1.1 POSUN VĚKŮ

Prakticky všechna světová náboženství, duchovní vyznání, tajné společnosti a domorodé šamanské nauky trvají na tom, že lidstvo se chystá udělat spontánní, bezprecedentní krok ve svém materiálním a duchovním vývoji – doslovnou transformaci hmoty, energie a vědomí na všech úrovních. Vzhledem k tomu, že mnoho kultur nebo skupin nabízejících tyto informace po tisíce let nezdálo se, že by mezi sebou měly přímý kontakt (jako jsou raní křesťané, domorodci v Austrálii a původní obyvatelé Mezoameriky), musíme divit se, jak všichni došli ke stejnému porozumění. Pokud vezmeme jejich vlastní účty podle nominální hodnoty, zdá se, že entity, které dosáhly vyšší úrovně vědomí (jako Ježíš, Buddha, Mohammed, Krišna, Viracocha a další), systematicky učily tyto informace všechny, kteří chtěli naslouchat. Některé starověké kultury, jako jsou Aztékové a Mayové, mají dokonce velmi podrobné kalendářní systémy, které, jak se zdá, přesně zmapovaly, kdy tato událost nastane – někdy 22. prosince 2012 nebo dříve.

V rukou konvenční vědy není tato všeobecně očekávaná duchovní událost ničím jiným než zajímavým mýtem s malým nebo žádným skutečným významem. S materiálem uvedeným v této knize však nyní můžeme přímo vědecky zdůvodnit bezprostřední realitu této události. Abychom toho dosáhli, musíme zcela zbourat existující „částicový“ model fyzikální vědy a zásadně přestavět povahu, charakter a základní strukturu Vesmíru z kvantové na galaktickou úroveň pomocí „nových“ principů, které byly skutečně známy po tisíce let. Díky těmto nedávno znovuobjeveným vědeckým objevům chápeme, že ve vesmíru skutečně neexistuje žádný „prázdný prostor“ – celý vesmír je naplněn skrytou, proudící, geometrickou energetickou maticí běžně nazývanou „energie nulového bodu“ nebo „éter“ která je zdrojem všech věcí, včetně života, a je tedy sama o sobě živá.

S touto maticí jsou všechny prvky Kosmu velmi důvěrně a přímo propojeny prostřednictvím „synchronicity“, jak ji definoval Dr. Carl Jung, který řekl, že každá událost v určitém prostoru a čase je zásadně spojena s každou další událostí v tomto prostoru a čase. . Koncepty „éteru“, které byly kdysi považovány za bezuzdnou mystiku „dob temna“, se nyní vracejí jako vnitřní aspekt fungování vesmíru. Některé ze základních částí skládačky, jako je chaos a teorie superstrun, již skutečně pronikly do hlavního proudu. Úplná identifikace, zkoumání a rozsah této vědomé, multidimenzionální energetické matrice, její identita jako Nejvyšší bytosti a přesně to, jak způsobí takovou událost náboženských rozměrů, je skutečně účelem této knihy.

1.2 BYLO NUTNÉ VÍCE MATERIÁLU

Naše první kompletní kniha, která pojednává o tomto novém paradigmatu vědy a vědomí, se jmenuje Posun věků a je nyní volně publikována na našich webových stránkách ascension2000.com. I když jsme měli původně a docela

hrdě považovali tuto knihu za naše poslední prohlášení na toto téma, následně jsme si uvědomili, že by mohla jít mnohem, mnohem dále s dalším výzkumem a že k řádnému završení modelu je zapotřebí zcela nová kniha. Čtenáře odkážeme zpět na určité kapitoly Posunu věků, abychom zmenšili velikost rukopisu a nemuseli přepisovat materiál, který již byl pokryt, jak nejlépe umíme. I když procházení těchto dřívějších kapitol nebude pro pochopení této knihy nezbytné, umožní čtenáři odkazovat na informace, které budou v tomto vydání popsány mnohem stručněji. A skutečně se může pro naše čtenáře ukázat jako užitečnější začít nejprve touto knihou a poté si přečíst Posun věků, protože v této knize jsme získali mnoho nových poznatků o tom, jak tento materiál usnadnit porozumění.

1.3 KOPERNICKÁ VĚDA

Je zřejmé, že mnohé z bodů, které v této knize uvedeme, přímo jdou tváří v tvář našemu hlavnímu vědeckému chápání. Stále více hraničních badatelů zjišťuje, že naše současné vědecké zřízení se stalo podobným náboženství samo o sobě, kde se teorie, které byly vyučovány jednou nebo více generacemi v minulosti, natolik institucionalizovaly, že se jen zřídkakdy dostanou ke slyšení jakékoli odlišné názory. druh. Pro každého, kdo někdy navštěvoval univerzitu a vybudoval celou kariéru na jedné nebo řadě „teorií o mazlíčcích“, může být jakýkoli definitivní důkaz, který tyto teorie rozbije, naprosto šokující a dokonce hluboce zraňující. I když se nevědecký čtenář při pomýšlení na to může smát, když tyto „paradigmatické šoky“ náhle vybuchnou na dohled s uchvacující konečností Pravdy, mohou doslova vyvolat slzy, závratě a nevolnost u toho, kdo zasvětil celý svůj život. ke studiu „špatným způsobem“. Najednou je jistota, že víte, „jak věci fungují“, pryč a nová mučivá otázka se stává: „Jak jsem to mohl předtím nevidět?

V tomto bodě je nejvyzrálejší dostupnou možností přiznat svůj názor na nové informace, stejně jako Gore dnes večer přiznal nově zvolenému prezidentu Bushovi, když píšeme tato slova, poté, co Nejvyšší soud USA zabouchl dveře před jakýmkoli dalším přepočítáváním hlasů. Pak, jak to muselo udělat více než 50 % hlasujících Američanů, se zhluboka nadechněte, propracujte se přes šok a hněv a pokračujte v životě, dovolte, aby byla zjevná nová pravda začleněna do kolektivní základny lidského vědění. Je to jediný způsob, jak může věda nebo v tomto nedávném příkladu vláda pokročit vpřed. A i když může být toto smíření tou nejvyzrálejší volbou, rozhodně není tou nejoblíbenější. Žádný Nejvyšší soud nikdy nebude nutit vědce, aby uznali své vlastní přesvědčení; a v případě prezidentských voleb v roce 2000, kdyby Nejvyšší soud nejednal, je velmi pravděpodobné, že by Gore pokračoval v boji.

Takže v případě vědy si musíme pamatovat, že neexistuje žádný dohled, žádný „vyšší orgán“ vedení, který by donutil přijmout nový a nepopulární vědecký model. V konečném důsledku může taková vědecká revoluce nastat pouze z vůle veřejnosti, ale veřejnost nemůže vyjádřit vůli k něčemu, co ani nezná, kvůli oficiálnímu mediálnímu potlačování informací. Mnoho lidí tedy dál slepě důvěřuje víře hlavního proudu vědeckého bratrstva, přičemž si téměř vůbec neuvědomuje problémy, paradoxy a anomálie, které jsou prošpikované mnoha z těchto modelů.

nebo o pozoruhodných alternativních myšlenkách, o kterých se diskutuje.

Peníze jsou další velmi klíčovou otázkou, kterou je třeba řešit, protože obyčejný člověk snadno zapomene na jejich důležitost ve vědě. Vysokoškolské vzdělání může vyžadovat velmi vysoký plat za předpokladu, že granty jsou k dispozici pro výzkum. Aby vědec připustil, že celý jeho model je nesprávný nebo alespoň vážně chybný, je velmi pravděpodobné, že by se celá jeho „komfortní zóna“ a zdroj obživy vypařily a on by hledal práci s tehdy irelevantními technickými znalostmi. . K čemu je vysoce vzdělaný odborník v oboru, který byl náhle převrácen? To je stav, ve kterém se nyní nacházíme, a to je také hlavní důvod, proč nemůžeme očekávat, že se nová paradigmatata uvedená v této knize v dohledné době objeví v novinových titulcích. Jednoduše řečeno, vědecké změny historicky přicházely po malých kouscích a kouscích, protože rozsáhlé změny paradigmatu jsou příliš ohromující na to, aby je většina mohla protlačit. Tato doba Posunu věků, prorokovaná po tisíce let, je však celá o kritickém množství – době, kdy jsou nové informace příliš silné, než aby je bylo možné potlačit, a Pravda prorazí všechny překážky, aby se stala Králem. z Hory ještě jednou. Šach mat.

I když se blíží se stále větší rychlostí, tento okamžik ještě plně nenastal. Mnohým z nás se naše současná situace nezdá být příliš odlišná od té, jaká byla v době Mikuláše Koperníka, který učinil jednoduchý a přesto naprosto revoluční objev, že Slunce je středem Sluneční soustavy. I když Koperníkův model byl mnohem jednodušším a logičtějším vysvětlením astrofyzikálních pozorování, která byla v té době provedena, trpěl trpce v rukou náboženského / vědeckého establishmentu, který nešetřil žádné náklady na jeho zničení.

Dokonce i nyní jsou vědecké objevy, které jsou v rozporu s perspektivou Establishment, přinejlepším ignorovány, často se setkávají s ostrou kritikou, opovržením a výsměchem, a v nejhorším případě mohou vést k pronásledování, finančnímu a kariéernímu zruinování nebo možnému zavraždění jejich tvůrců. Stupeň uznávaných univerzitních diplomů, které tito vědci mají – včetně doktorátů z nejprestižnějších institucí – je zcela ignorován ve spěchu je podvracet, zesměšňovat, vyhrožovat nebo dokonce zabíjet. Jako jeden příklad, tento autor se osobně setkal s hraničním výzkumníkem v oblasti harmonické fyziky, který žil sám a při dvou různých příležitostech se vrátil domů ke spálené zápalce umístěné přesně do středu koberce v jeho počítačové učebně; varování před tím, co by přišlo, kdyby řekl nebo udělal „příliš mnoho“. A jak tento výzkumník naznačil, popularita a veřejné odhalení je nevhodnější ochranou před atentátem, protože ti, kdo provádějí obtěžování, nechtějí přitahovat pozornost.

V žádném případě tedy nežijeme ve společnosti, která schvaluje inovace a pokroky v masovém měřítku, s výjimkou případů, kdy to vyhovuje jednotlivcům a zájmům, kteří jsou již u moci. A jak tato kniha postupuje, uvidíme, že vedlejší produkty tohoto nového modelu vesmíru zahrnují technologie, které mohou doslova zachránit Zemi. V rámci nového modelu bude každý čtenář schopen pochopit pohodlnou realitu antigravitačního pohonu a neomezeného zdroje „volné energie“, který činí všechny ostatní formy zastaralými, ať už ropné, uhelné, jaderné, solární, větrné, hydrostatické nebo jiné. . Čtenáři, kteří mají sklon stát se vynálezci v těchto oblastech, budou mít nyní k dispozici koncepční rámec, z něhož mohou stavět své experimenty.

1.4 VĚDA O ŽIVOTĚ

Kromě toho tento nový model také léčí rozkol mezi vědou a náboženstvím, který v naší společnosti existoval od období renesance a osvícenství v 17. století a později. Až do této doby se západní civilizace při zodpovězení otázek vesmíru jednoduše spoléhala na víru v Bibli.

Když přišla renesance, zdálo se, že věda je spásnou milostí, svatým grálem, který vyvede lidstvo z temného středověku do světla.

A přesto jsme viděli, že:

Věda je velmi dobrá ve studiu a vysvětlování smrti – ale velmi slabá ve studiu a vysvětlování života.

Termín „kreationista“ je poněkud pohrdavé označení, které se používá k popisu výzkumníka, který se stále chce držet křesťanského biblického učení o konečné bytosti, která vytvořila vesmír. Jako součást odporu vědecké revoluce vůči náboženství byla celá myšlenka konečné bytosti odložena ve prospěch čistě mechanického modelu vesmíru filozofa Laplacea známého jako „logický pozitivismus“. Můžeme tedy říci, že smrt je chápána velmi dobře, ale stvoření a život nikoli. „Vědecké“ závěry „pozitivismu“ pro stvoření našeho Vesmíru a lidského života hraničí se směšností: Vesmír údajně vzešel z exploze „ničeho“ a lidstvo údajně vzešlo z aminokyselinové „polévky“, která byla vytvořena jednoduché prvky ve vodě byly zasaženy bleskem. To je asi tak daleko, jak daleko „pozitivistická“ věda zachází při vysvětlování toho, jak byl vesmír a my sami stvořeni.

Ani jedno z těchto vysvětlení neobstojí pod vědeckým zkoumáním. Později prozkoumáme, kolik nedostatků je v modelu velkého třesku. Pokud jde o lidskou DNA, její vlastní spoluobjevitel Crick později vypočítal, že molekula je nekonečně složitější, než by se kdy mohlo vyskytnout náhodnou evolucí v potřebném vyhrazeném čase. A navzdory těmto nedostatkům, které touží po novém vysvětlení, stále vidíme vesmír s nemožným, výbušným začátkem a pomalou a nevyhnutelnou smrtí.

Stejná přesvědčení se promítají do toho, jak o sobě přemýšlíme. Navzdory naší kráse a majestátnosti nám převládající vědecké dogma umožňuje dospět k závěru, že jsme prostě umírajícími konečnými produkty obrovské exploze „ničeho“, po níž následuje další exploze „polévky“. Jakmile je naše smrt dokončena, klesáme zpět do černé propasti Prvotní nicoty. Jediným mávnutím „kouzelné hůlky“ jsou všechny paradoxy a záhady života ve vesmíru omluveny. Ale jsme daleko víc než polévka. V tomto novém modelu se odhaluje skutečná sláva a síla lidské bytosti – a my poprvé uvidíme, jak zásadně jsme propojeni s Kosmem na všech úrovních.

Takže na základě informací, které jsou nyní k dispozici, můžeme dojít k závěru, že jsme dobří v tom, že vidíme a věříme v život v nás samých a v rostliny, zvířata a bakterie, ale jsme velmi slabí v tom, abychom viděli a věřili v život v čemkoli jiném. ať už jde o Slunce, planety, hvězdy a galaxie, nebo jednoduše samotný prostor a čas. Udělali jsme zcela přirozenou chybu, že jsme život posuzovali podle bezprostředních standardů, které jsme si stanovili pozorováním věcí, které jedí, vylučují, dýchají, rostou, pohybují se a

reprodukovat. Asi v páté třídě bude každému z nás řečeno, že pokud něco „nedělá“ těchto šest věcí, není to živé; a pokud na testové otázky odpovíme jiným způsobem než tímto, jsme „mýlí“ a dostaneme nálepkou „neúspěch“. A přesto nám slova údajné mimozemské skupiny Ra a dalších zdrojů neustále říkají, že celý vesmír je jedna živá bytost a že život holograficky existuje v každé části celku. To znamená, že i horniny a minerály mají svou vlastní primitivní formu vědomí, protože jsou součástí téhož Jednoho, jehož jsme součástí i my. Když vidíme, že každý „atom“ ve vesmíru čerpá z neviditelného zdroje energie a také vyzařuje energii zpět do tohoto zdroje, pak mohou být najednou naše definice „života“ mnohem flexibilnější.

Mnoho z těchto „nových“ informací je jednoduše návratem ke starodávným učení a stále více se znovu dostává do myslí a srdcí duchovních hledajících po celém světě. Navzdory tomu drtivá většina z nás prostě nemá čas a přehled na to, abychom posbírali všechny dílky skládačky, zejména v těch techničtějším aspektech. V tomto novém modelu jsou často znevažované oblasti vědomí související s intuitivními a psychickými schopnostmi uvedeny jasně, snadno srozumitelné definice. A i když mainstreamoví parapsychologové donekonečna demonstrovali realitu lidských psychických schopností s úrovněmi rigorózní statistické přesnosti, které jsou mnohem větší, než je nutné pro soud, mainstream jednoduše tyto myšlenky odmítl s odůvodněním, že „mimořádná tvrzení vyžadují mimořádné důkazy“. .“ Nyní máme tyto důkazy.

1.5 BLÍŽÍ SE ZVEŘEJNĚNÍ, ŘEŠENÍ NEMUSÍ BÝT

Tato kniha se také přímo zabývá konceptem mimozemských bytostí, které nyní v tomto čase navštěvují naši planetu, tím, že poskytuje model pro hojnou živoucí energii v celém vesmíru, která produkuje vnímající existenci na různých úrovních nebo dimenzionálních úrovních. V době psaní tohoto článku Dr. Steven Greer, prominentní lékař na pohotovosti a vedoucí organizace CSETI, financoval a spustil The Disclosure Project, který vyvrcholil masovým veřejným odhalením informací o UFO. Tento materiál byl shromážděn od 500 nebo více přísně tajných svědků s přístupem k solidním faktickým informacím týkajícím se UFO Cover-Up. V době psaní tohoto článku se 9. května 2001 chystá začátek pokračující série prezentací. Je důležité si uvědomit, že Dr. Greer informoval členy Kongresu, prezidenta Spojených států, jednající šéf CIA, Organizace spojených národů a další světoví vůdci o této prezentaci a ti mu obecně dali zelenou, aby pokračoval. Těm, kteří o tom ještě neslyšeli, se to na první pohled může zdát jako vtip, ale informace jsou volně dostupné pro všechny k průzkumu v SETI a Disclosure Project.

Zdá se tedy, že legitimní, volený globální politický orgán si vybral Dr. Greera jako muže, který má na Zemi odhalit realitu mimozemského života.

9. května vystoupí téměř dvě desítky svědků z první ruky absolutně nejvyššího kalibru, aby vystoupili na velkou tiskovou konferenci a poprvé odhalili světu vše, co vědí. Všichni senátoři, kongresmani a zpravodajská média byli pozváni k účasti na této události v National Press Club ve Washingtonu, DC. Tato akce doufejme poskytne členům Kongresu a ostatním katalyzátor, který potřebují k zahájení oficiálního vyšetřování beze strachu z vydírání nebo atentátu, aby získali páku, která jim umožní veřejně přiznat pravdu.

Tato „odhalená“ informace bude zahrnovat skutečnost, že od poloviny do konce 40. let 20. století lidská civilizace vlastnila havarovaný nebo „darovaný“ mimozemský hardware, který ke svému fungování využívá určité aspekty exotických fyzikálních systémů. Takové odhalení se může rovnat okamžiku „kritického množství“, o kterém jsme se zmínili výše, kdy již nelze před veřejností zadržovat pravdu a velmi rychle bude nutné provést velmi rozsáhlé změny paradigmatu. Právě z tohoto důvodu vládní informátoři vyjádřili své přesvědčení, že dva tábory, které budou tímto odhalením nejvíce nepříznivě ovlivněny, budou náboženští fundamentalisté a vědci. V obou případech existuje celý život nastavených vzorců víry, které by se daly v mžiku převrátit – a většina lidí si tyto okamžiky moc neužívá.

Co se tedy stane, když si najednou uvědomíte, že značnou část vašich oblíbených „hraček“ nevynalezli lidé? Podle vládních informátorů, jako je plukovník Phillip Corso v knize Den po Roswellu, velká část naší moderní technologie, včetně integrovaných obvodů nebo „počítačových čipů“, tranzistorů, optických kabelů, laserů, infračerveného nočního vidění, teflonu, kevlaru, světelné diody nebo LED diody a mnohé další pocházejí z našeho nebeského nadání. Wilcock dostal totožné informace od přítele, který mluvil přímo s bývalým fyzikem NASA v roce 1993, čtyři roky před vydáním Corsovy knihy, a přímo je znovu potvrdil o tři roky později v roce 1996 s leteckým informátorem na konferenci UFO.

To je jistě velmi ponižující fakt, kterému je třeba čelit, za předpokladu, že jste celou dobu jednoduše věřili, že naše technologie je plodem základní lidské vynalézavosti, tvrdé práce a pokračující cesty vědeckého pokroku.

I když dojde k tomuto prvotnímu odhalení, je velmi pravděpodobné, že zavládne potlačování médií a dokonce i ti, kteří to viděli nebo slyšeli, tomu odmítnou uvěřit a dojdou k závěru, že je to prostě gigantický, organizovaný podvod udržovaný na americkém lidu. Naneštěstí bude překvapivé, pokud se o této události vůbec budou zajímat zdroje hlavního proudu amerických médií. A i když to „funguje“, takové věci, jako jsou skutečná mimozemská těla nebo hardware, nemusejí být tak dostupné z „existujících sil“, jak bychom si přáli, aby byly, čímž se prodlužuje slepá ulička. Jak se tato kniha dokončuje, někteří v komunitě UFO spekulují, že ať už náhodou nebo záměrně, slepá ulička amerických prezidentských voleb v listopadu a prosinci 2000 byla „cvičným během“ pro mnohem delší zpoždění, ke kterému dojde po počátečním dojde k odhalení a poté máme prodlouženou čekací dobu, než bude veřejnosti zpřístupněno komplexní, multimediální vládní prohlášení „Pravda“. Každý den, který uplyne, zatímco vláda odmítne „očistit“ a slibuje, že vše bude řečeno, by jen zvýšil veřejnou agónii a turbulence na akciovém trhu – zvláště s oznámením, že existují technologie, které po zavedení nahradí celé hospodářství s fosilními palivy.

Čtenáři této knihy nebude předloženo velké množství „typického“ vzdělávání o UFO, protože tyto materiály jsou nyní široce dostupné díky tomu, co mnozí výzkumníci označují za vládní a mediální řízený program, který aklimatizuje veřejnost na toto případné odhalení. Pro informace o tomto programu a mnohem více doporučujeme přečíst si všechny články o Dr.

Greerovy webové stránky CSETI, webové stránky The Disclosure Project a webové stránky Dr. Richarda Boylana na adrese www.jps.net/drboylan, počínaje zveřejněním

Dr. Michael Wolf v lineárním pořadí. Dr. Wolf (který předčasně zemřel v roce 2000) byl údajně velmi vysokým členem elitní komise, která byla původně známá jako MJ-12, která se zabývala realitou UFO.

Někteří mají pocit, že Dr. Wolf je naprostý podvodník a záměrný dezinformační agent, ale přesto jsou jeho výroky velmi zajímavé. Spisy Dr. Wolfa naznačují, že k vládou plánovanému dokončení procesu odhalení světové veřejnosti mělo dojít v určitém okamžiku mezi lety 2001 a 2005 a že nedávný vývoj způsobil, že výrazně upřednostňovaly nejbližší možný termín. Podle Dr. Wolfa i Dr. Greera je největším politickým problémem, který je zvažován, zda se bohatství světové elity založené na ropě rozpadne v důsledku mimozemské technologie, která způsobí zastaralost fosilních paliv. Aby byly účinné při udržování kontroly, každé prozrazení musí toto poškození co nejvíce snížit.

1.6 STRACH NENÍ VTIP

Je zde ještě jeden faktor, který je třeba vzít v úvahu, na který většina lidí, kteří aktivně studovali UFO/metafyziku, může rychle zapomenout. Bez ohledu na to, kolik filmů Stevena Spielberga bylo natočeno, aby se veřejnost aklimatizovala na realitu benevolentního, milujícího mimozemského života, stále se najdou tací z nás, kteří budou mít negativní reakci. Filmy jako série „Alien“, „The Thing“, „War of the Worlds“, „Den nezávislosti“, televizní seriál „V“ a mnoho, mnoho dalších představilo mimozemšťany jako nejvyšší horor ve vesmíru – a lstivá, klamná, zlovlná, démonická síla, která se namáhá u brány, aby infiltrovala naši planetu a buď nás kolonizovala, podmanila si nebo prostě sežrala na obřích kosmické grilovací párty. V minulosti, když lidé mluvili o myšlence „zlých mimozemšťanů“, bylo to prostě něco k smíchu – ale už to nebude vtipné, jakmile dojde k odhalení a vrozené předsudky lidí se náhle zmocní.

Faktem je, že pokud žijete svůj život v očekávání, že se špatné věci stanou, pak se stanou. Hlavní proud psychologie to nazývá „sebenaplnujícím se proroctvím“. Naštěstí v tomto případě nehrozí žádné skutečné nebezpečí, pouze následky na fyzickém zdraví, které strach může vyvolat. Velmi spolehlivé zdroje nadále zdůrazňují, že primární úlohou Návštěvníků je nás chránit.

Ve skutečnosti, protože jsme informováni, že jedním z jejich hlavních účelů je opravit naši poškozenou planetu a zabránit jaderné válce v plném rozsahu, měli bychom mnohem větší potíže, kdyby nás opustili.

Jednoduše řečeno, důkazy o mimozemských návštěvách lidstva pocházejí tisíce let. A tyto znalosti se skutečně stávají hlavním proudem, protože nedávná internetová expozice od ABC News Nightline jasně stanovila tyto datové body na překvapivě dobře provedené časové ose. Ještě před deseti lety by takové mainstreamové zveřejňování informací bylo nemyslitelné.

Tyto časové osy jasně ukazují, že ve většině historických epoch byli návštěvníci ohlašováni jako božské bytosti. Existuje dostatek důkazů, že skutečně interagovali přímo s lidstvem, ačkoli tento důkaz je nyní považován za jednoduše mytologický. Tyto interakce byly velmi přínosné; například v případě Sumeru se z kultury nomádských lovců a sběračů v pozoruhodně krátké době zrodila vysoce vyspělá civilizace.

Vojenská mentalita však neustále hledá další zlo

hrozbou, s úmyslem ji zničit. Není překvapením, že mnoho informátorů odhalilo Dr. Greerovi a dalším, že právě teď, zcela mimo mezinárodní dohled jakéhokoli druhu, existují v naší armádě a vládách nepoctivé elementy, které aktivně sestřelují mimozemské vesmírné lodě pomocí pokročilé satelitní technologie „Star Wars“. kdykoli dostanou příležitost.

Někteří z informátorů uvedli, že se to děje téměř denně! A pokud si myslíte, že neexistuje žádná dokumentace, která by to podporovala, film z mise raketoplánu STS-49, široce šířený internetem a některými dokumenty, jasně ukazuje sérii kulatých bělavých objektů létajících nad Zemí a vykonávajících údajně nemožný let. manévry, následované něčím, co očividně vypadá jako pozemní paprsková zbraň vystřelující na jednoho z nich. Když se paprsek uvolní, záblesk ionizujícího záření jasně osvětlí velkou část zemské atmosféry na krátký záblesk – něco, co by pravděpodobně většina viděla jako blesk, pokud by si ho vůbec všimli. V tomto konkrétním případě byl předmět nezraněný a unikl nebezpečí se zdánlivě nemožnou rychlostí a obratností.

Takže pokud jste jedním z těch lidí, kteří se rozhodnou pouze strašlivě reagovat, pak byste si měli být vědomi toho, že jisté nepoctivé elementy ve vládě, korporacích a armádě automaticky napadají každého, kdo se nás pokusí z jakéhokoli důvodu navštívit. S množstvím důkazů, že tytéž entity pomáhaly lidstvu po celé věky, včetně Hindů, Sumerů, Egyptánů, Řeků, mezoamerických a orientálních kultur, je docela předčasné, aby tyto darebné kvazivládni elementy „nejdřív střílely a později pokládaly otázky. “ A přesto, navzdory těmto otevřeně nepřátelským činům od lidí na Zemi, stále nedochází k žádnému útoku ze strany návštěvníků a ani k němu v budoucnu nedojde. Jednoduše řečeno, jsou to bytosti, které nás sledují po tisíciletí, uvědomují si, že zoufale potřebujeme pomoc, a nabízejí tuto pomoc bez ohledu na rizika s tím spojená – a budou tak činit i nadále, protože naše globální situace bude stále zoufalejší a zdánlivě nerozpuštěná.

Na základě všech těchto informací, které se stále více sypou veřejnosti přímo do klína, se nyní s jistotou domníváme, že ti, kteří odmítají vidět pravdu o „velkém obrazu“ mimozemských interakcí s lidstvem, prostě uplatňují svou svobodnou vůli. popírat ohromné množství solidních informací, které existují. Za předpokladu, že projekt Dr. Greera a další snahy o odhalování budou pokračovat podle plánu, pak v blízké budoucnosti nebude tato možnost odmítnutí existovat.

1.7 MIMOZEMSKÉ, EVOLUCE A PLATNOST PSYCHICKÝCH INFORMACÍ

A tak, pokud již nebude ignorována realita přítomnosti mimozemské inteligence v našich životech, celá společnost se změní na velmi zásadní úroveň; džin bude osvobozen z láhve. Bylo by docela pokorné si uvědomit, že nejsme vrcholem evoluce ve vesmíru.

Pak bude třeba vážněji položit otázku, jak bychom se mohli stát podobnými těmto bytostem. Jsou skutečně o miliony let před námi ve svém technologickém, fyzickém a duchovním vývoji, jak se mnozí často domnívají?

Naše geologická historie, uvězněná ve vrstvách sedimentárních hornin, ukazuje opakované případy „přerušované rovnováhy“, kdy se život na Zemi náhle a spontánně vyvine v něco nového – něco vyššího. A skutečně, mnoho důvěryhodných zdrojů naznačuje, že mimozemšťané jsou si dobře vědomi toho, že tato nejdůležitější a překvapivá událost v historii lidstva – The Time of Global

Posun – zde na Zemi velmi brzy nastane. A tak existuje velmi dobrý důvod pro veškeré zrychlení technologie a planetárního chaosu, kterého jsme byli svědky zejména v minulém století; lidstvo se mění na velmi zásadní úrovni.

Se správným vědeckým rámcem můžeme pochopit, proč tolik různých zdrojů informací předpovědělo tuto událost s takovou naprostou jistotou – včetně korunovačního kletotu západního křesťanského proroctví, které přišlo skrze slova Ježíše, který ohlašoval příchod „... Nové nebe a nová země“, které nastaly spolu s „druhým příchodem Kristova Ducha“. Mnozí věří, že naši nebeští bratři a sestry jsou zde, aby nás provedli tímto obdobím přechodu, aby nám pomohli rychle vrátit náš svět do jeho přirozeného, nedotčeného stavu pomocí hyper-pokročilé technologie.

Mnoho zdrojů však naznačuje, že tyto entity se musí řídit vlastní verzí Základní směrnice, která je uvedena v televizním seriálu Star Trek. Myšlenka „primární směrnice“ naznačuje, že Návštěvníci nemohou zasahovat do našich záležitostí, dokud je konkrétně a globálně nepožádáme o pomoc. Očividně ten okamžik ještě nenastal.

A tak, počínaje v moderní době učiteli, jako jsou Nostradamus, Blavatská, Gurdjef, Ouspensky, Rudolf Steiner a učitel křesťanské nedělní školy Edgar Cayce, nyní máme zdokumentovaný důkaz, že telepatický kontakt s takovými Vyššími inteligencemi může být poskytnut s přesností. Plody takových kontaktů zahrnují objemy a objemy informací, které jsou pravděpodobně složeny přímo z myslí těchto mimozemských sil, využívajících lidskou bytost pouze jako kanál nebo kanál, přes který mohou být informace produkovány. V nejlepších případech jsou uváděna opakovaná přesná proroctví o budoucích událostech a také mnoho dalších důkazních metod, které těmto zdrojům propůjčují nevyvratitelnou legitimitu. Jak pro sebe zjistil autor životopisů Cayce Sidney Kirkpatrick, důkaz Cayceových psychických schopností je pro soud mnohem více nadbytečný, než je nutný.

Edgar Cayce by se například mohl dostat do bezvědomého transu a poskytnout této osobě zcela přesnou lékařskou diagnózu a plán léčby za předpokladu, že by zůstala v nemocnici, protože neměl žádné další „předběžné“ informace než jméno a adresu dané osoby. danou adresu během doby, kdy mělo ke čtení dojít. A pokud věříte, že tato schopnost byla pouze příležitostná, náhodná „náhoda“, musíte si pamatovat, že více než čtrnáct tisíc jeho psychických čtení, které tuto schopnost demonstrují, je k dispozici veřejnosti na CD-ROM. Cayceova organizace, ARE, stále aktivně propaguje „The Work“ po celém světě, padesát šest let po jeho smrti. A opět, ze zdrojů, jako je Cayce, můžeme skutečně objevit všechna vodítka k odhalení tohoto záhadného nového modelu vesmíru a vysvětlit četné anomálie vědy, které jsou každým dnem stále známější. Mnoho informací o těchto „psychických“ souvislostech nabízí naše první kniha Posun věků.

Existuje však významný problém, který je třeba okamžitě řešit.

Vzhledem k tomu, že éra Edgara Cayce skončila v polovině 40. let a zejména s nárůstem popularity internetu, může se kdokoli prosadit jako „kanál“ a začít publikovat četby v knihách nebo online, které jsou často formulovány v neformálním konverzačním jazyce. a nemají žádné skutečné důkazy nebo ověření. (Cayceova čtení byla velmi technická ve svém formulování a v žádném případě nebyla snadno pochopitelná, v podobném smyslu jako „čtyřverší“

Nostradamus má pro ně bizarní, záhadnou vlastnost.)

Je dobře známo, že většina moderních channelerů si v mnoha klíčových tématech divoce protiřečí, a pak, když si práce jednoho člověka dostatečně všimne, ostatní mohou „směřovat“ stejné zkreslené informace, jako jsou neúspěšná budoucí proroctví o katastrofě. Některé z těchto channelerů se staly velmi populárními, s mezinárodními organizacemi, vysokými zisky a rozsáhlým dosahem.

Kromě toho se velký počet těch, kteří sledují tyto „channelery“, velmi rozruší, zarmoutí nebo urazí, když je práce jejich oblíbené postavy aktivně sledována, a proto si nebudou vědomi názorů většiny na toto téma. V důsledku tohoto rozšířeného zneužívání, které se ve skutečnosti stalo do značné míry normou, utrpělo pole channelingu téměř totální nedostatek důvěryhodnosti ve velké části moderní internetové komunity, a to i mezi těmi, kteří jsou otevření metafyzickým myšlenkám. Ve skutečnosti je to nešťastné, protože stále existují zdroje, jejichž integrita je nesporná.

Na základě výše uvedeného upozornění se jakékoli použití psychických informací v této knize může zprvu zdát jako fatální chyba, protože tato kniha je nakonec cvičením hraničního vědeckého zkoumání, nikoli nepodloženými esoterickými spekulacemi. Proto chceme velmi jasně zdůraznit, že každý argument ze „zjeveného učení“, který v této knize použijeme, až na několik výjimek, byl nyní experimentálně ověřen, jakkoli nepopulárně, jako vědecký fakt. To znamená, že nemusíme mít „víru“ ve slova učení samotných, protože potřebné informace můžeme najít prostřednictvím solidního vědeckého zkoumání – slova nám jednoduše pomáhají porozumět tomu, co jsme již objevili, a dávají nám tolik potřebné informace. „vnější“ perspektiva.

Jedna výjimka z pravidla bude z čteb vytvořených Jane Roberts, které poskytují živý náhled na vědecké koncepty, které byly do té doby diskutovány.

1.8 DÁLKOVÉ ZOBRAZENÍ

Ačkoli mnoho „channelerů“ může produkovat řadu zkreslených a protichůdných informací, věda o sledování na dálku učinila významný pokrok ve standardizaci postupu, který není nepodobný postupu, který provedl Edgar Cayce před mnoha lety. Tato věda byla původně vyvinuta armádou v 70. letech minulého století ve spolupráci s renomovaným jasnovidcem a scientologem Ingo Swannem a jejím účelem bylo získat data o místech, která nebylo možné fyzicky vidět ani studovat. Nejdůležitějším aspektem tohoto procesu je vycvičit osobu, aby zcela potlačila a zastavila vliv vědomé mysli, aby umožnila průchod informacím z vyšší mysli. V pokročilejších úrovních vzdáleného sledování má osoba skutečně mimotělní zkušenost, kdy se přímo vnímá na cílovém místě, může se pohybovat podle libosti a popisovat, co vidí. To je docela podobné Cayceho schopnosti jít a navštívit tělo osoby, která dostává „čtení“, a dát mu lékařskou diagnózu.

Joseph Mc Moneagle je originální, pravděpodobně nejspolehlivější a nejznámější vzdálený divák a v jeho knihách je mnoho obrázků cílů, které mu byly přiděleny, které jsou porovnávány s náčrtky, které vytvořil v transu. Mnoho z jeho diagramů vzdáleného prohlížení není o nic horší, než by kdokoli udělal z pouhého načrtnutí fotografie ze stavu vědomí. Jeho výsledky byly tak přesné, i když neměl ponětí, co si prohlíží;

a protokoly o tom, jak jsou tato neviditelná data shromažďována, jsou náročná.

V případech psychiky, jako je Edgar Cayce, poskytoval stav bezvědomí příležitost pro ještě vyšší úroveň hloubky, než jakou lze získat pozorováním na dálku. Funkce vědomé mysli byla doslova úplně vypnuta a pouze vyšší mysl mohla mluvit, když cestovala do těla každého klienta, diagnostikovala jeho nemoci a napojila se na to, co nazývala „Akášický záznam“, aby našla nejlepší léčbu. Když se člověk pokusí „nasměrovat“ z vědomého stavu bez tréninku v nezbytných protokolech, je velmi pravděpodobné, že vědomá mysl zkreslí jeho informace. Tento autor vymyslel vlastní sadu protokolů, založených na logice vzdáleného sledování, které mohou nakonec vést k velmi přesným zprávám od Vyšší inteligence, pokud jsou správně a pravidelně praktikovány. Na našem webu <http://ascension2000.com> jsou stovky případů zdokumentované prorocké přesnosti pomocí této techniky. Pokračující úspěch tohoto procesu je součástí toho, co umožnilo vznik této knihy; výzkum byl veden na každém kroku, a proto je tato kniha skutečně skupinovým úsilím. Pan Wilcock nemůže tvrdit, že je původním objevitelem nálezů v této knize, i když nikdy předtím nebyly publikovány.

Přesnost každého bodu byla zkontrolována a znovu zkontrolována prostřednictvím Vyšší inteligence pomocí těchto vizionářských technik.

Kromě toho by tato kniha nemohla být napsána bez našeho využití této technologie pro financování, provádění „čtení snů“ pro různé klienty. Dokážeme poctivě odhadnout alespoň 97procentní míru spokojenosti a existuje mnoho zpráv o dramatické přesnosti a skutečně život měnícím vedení a náhledu. V systému čtení snů Wilcock spí pro každého klienta se záměrem snít za něj a později se probouzí s daty.

Tato data jsou nadiktována do záznamového zařízení a poté je navozen stav transu, který umožní Vyššímu Já mluvit. Snový protokol umožňuje zcela rozvrátit vliv vědomé mysli a při správné znalosti a pochopení symboliky používané podvědomím je sdělení klienta snadno vidět. Jedním z našich nejlepších příkladů psychické přesnosti bylo, když jsme měli sen pro klienta, kde měl muž potíže s nastavením stavu. Když začalo čtení transu, první slova po pozdravu byla: „Stativ představuje...“ a tak dále.

Když klient dostal kazetu do poštovní schránky, právě se probudil ze snu, ve kterém měl potíže s nastavením stavu, a Wilcock mu před tím o výsledcích nic neřekl.

Mimo naše vlastní čtení byly sny tohoto autora jediným nejcennějším zdrojem, který nám pomohl ilustrovat, jak do sebe různé datové body v této knize zapadají. Tímto způsobem navazujeme na tradici mnoha dalších průkopníků, kteří používali toto rozhraní mezi symbolickým jazykem Vyšší mysli a doslovným jazykem vědomé mysli k dosažení pokroku.

Mezi tyto průkopníky patří bratři Wrightové, Thomas Edison, Albert Einstein, objevitelé molekul DNA a benzenu a mnoho dalších.

1.9 ZÁKON JEDNOHO

Jak jsme již naznačili v *The Shift of the Ages*, existuje ještě jedna sada „channelovaných“ materiálů, které si zaslouží být představeny vedle Cayce a všech nejlepších materiálů v historii. Série pěti knih známých jako **edice** Zákon jednoho katalogizuje více než 150 sezení otázek a odpovědí mezi Donem Elkinsem, Ph.D., univerzitním profesorem fyziky, leteckým pilotem a ufologem, a

mimozemská skupina, která se identifikovala jako „Ra“. Podle názoru našeho kolegy Dr. Scotta Mandelkera, Ph.D. v psychologii východu a západu, populární mediální postava a odborník na světové náboženské učení, „materiál Ra je tím nejdůležitějším zdrojem písemného učení, se kterým jsem se kdy setkal“.

Lidskými hráči v kontaktu Ra byli Dr. Elkins, Carla Rueckert a Jim Mc Carty. Rueckertová pracovala více než 20 let na zdokonalení umění channelingu, doplněného množstvím ověřitelně přesných údajů, které nemohla vědomě znát. Když se Mc Carty připojil ke skupině, údajně aby pomohl Rueckertovi a Elkinsovi katalogizovat jejich rozsáhlé množství informací, došlo k náhlé a nečekané změně. Poprvé ve svém životě upadla Rueckertová během skupinové meditace do zcela bezvědomého transu a začala mluvit za Ra, aniž by si pamatovala, co řekla po probuzení. Opět platí, že počet případů, kdy skutečně došlo ke skutečným nevědomým transům, je poměrně vzácný a tento kontakt měl tu výhodu, že zcela odstranil Carlinu vědomou mysl z procesu, a tak zabránil zkreslení jakýchkoli dat.

Téměř okamžitě byl pro doktora Elkinse znatelný rozdíl mezi slovy Ra a čímkoli jiným, co kdy Carla předtím vytvořila. Ra vysvětlil, že harmonie a věrnost skupiny byla dostatečně silná na to, aby byla schopna zajistit to, čemu říkali „úzkopásmové spojení“, které ke správnému vedení vyžadovalo extrémně citlivý a přesný soubor protokolů. Požadavky, které tato sezení na Carlu kladla, byly skutečně velmi intenzivní, protože její tělo muselo v podstatě zůstat zcela nehybné a v bezvědomí více než hodinu v kuse. Ale uprostřed tohoto stavu slova, která prošla Carlinými ústy, zjevně nebyla slova Carla. Materiál, který je předkládán, má takovou hloubku a složitost, že řádné prostudování a vstřebání informací ve všech pěti knihách vyžaduje minimálně jeden nebo dva roky, a Raova slova často způsobila, že vědecké a duchovní znalosti Dr. Elkinse se zdály směšně nedostatečné. A přesto studie Dr. Mandelkera prokázaly, že slova Ra prokázala velmi vysoké pochopení nejhlubších zjevení světové náboženské filozofie, zejména východních myšlenkových směrů, jako je taoismus, hinduismus a buddhismus.

Pan Wilcock začal s každodenním studiem série Zákon jednoho v roce 1996 a v roce 1998 pochopil dostatek materiálu na to, aby o něm začal psát vlastními slovy a porovnával je s jinými údaji. Když prohlížel internet i knihkupectví, uvědomil si, že žádný autor nezačlenil Raovy koncepty do hmatatelného modelu vesmíru, který by byl předložen s vědeckými důkazy. O Edgaru Cayceovi bylo napsáno více než 300 knih, ale pouze tři zmiňovaly Ra přímo: UFO a mimozemská přítomnost od Michaela Lindemanna, Mimozemské identity od Dr. Richarda Thompсона a Odjinud od Dr. Scotta Mandelkera.

Proto v pěti knihách Zákona Jednoho ležel nevyužitý zlatý důl, který čekal, až někdo přijde a bude sklízet; protože kromě mnoha jiných cenných poznatků se během interakce Ra se skupinou vyvíjela zcela nová, soběstačná univerzální kosmologie Jednoty. A co je důležitější, Raova slova vůbec nepatřila do kategorie spekulací; učinili mnoho velmi definitivních bodů, které mohly být buď správné, nebo špatné, ale neexistovala žádná střední cesta. Dělalí přesná prohlášení o délce a povaze určitých struktur času

důležitosti posvátné geometrie pro pochopení architektury Vesmíru, kvality a počtu dimenzí ve Vesmíru a dynamické povahy energetického systému, který vše spojil do jednoho velkého modelu.

Je pravda, že mnoho Raových koncepcí by zůstalo v oblasti spekulativní metafyziky, ale mnoho dalších bylo zcela jasných. A Wilcock si uvědomil, že od doby, kdy byla v letech 1981-83 shromážděna data skupiny, bylo vytvořeno množství vědeckých informací, které vrhly nové světlo na platnost Raových prohlášení. Prozatím to omezíme na osm příkladů, které pomohou poskytnout široký obraz různých oblastí, kterých se to dotýká:

Modely éteru rozhodně nebyly v roce 1981 populární a termín „energie nulového bodu“ ještě nebyl vytvořen, a přesto Ra naznačil, že celý vesmír se skládá z vibrující „inteligentní energie“, kterou nazýval „světelná láska“. Nyní máme veškerý potřebný výzkum, abychom to podpořili.

Ra v roce 1981 naznačil, že jak se budeme přibližovat k časovému období 2011-2013, uvidíme větší a větší zahřívání zemského jádra kvůli odporu lidstva vůči proudící vyšší energii, což by zase vytvořilo zrychlující se počet Earth Changes, které nazývali 'nepříjemnosti'. O několik let později jsme byli zasaženi povětrnostními vlivy El Nino / La Nina, které jsou způsobeny výrazným zahříváním oceánů. Jediný model, který to správně vysvětluje, je myšlenka, že vnitřek Země je stále teplejší, a tím ohřívá oceány zespodu stejně jako hořák ohřívá hrnec s vodou na sporáku. Z údajů na www.michaelmandeville.com nyní také víme, že od roku 1973 došlo k celkovému 400procentnímu nárůstu zemětřesení nad 2,5 stupně Richterovy škály a ke zhruba 500procentnímu nárůstu celosvětové aktivity sopek od roku 1975. A na www.millenniumgroup.com ruský vědec Dr. Alexey Dmitriev odhaluje, že mezi lety 1963 a 1993 došlo k celkovému 410procentnímu nárůstu celosvětových přírodních katastrof všech různých kategorií dohromady.

Ra naznačil, že celý vesmír je strukturován jako obří galaxie, což v té době nemohlo být podpořeno dostupnými vědeckými údaji. Nyní jsme však schopni předložit tři různé oblasti pevných důkazů, které velmi silně naznačují, že se skutečně jedná o rozsáhlou strukturu vesmíru. Dokonce i hlavní zpravodajské články v roce 2000 uváděly, že měření záření kosmického mikrovlnného pozadí určilo, že viditelný vesmír je ve skutečnosti „plochý“.

Ra naznačil, že vesmír má osm „skutečných“ rovin existence, které by většina nazvala „dimenzemi“, organizovanými vibracemi do oktávy, která je podobná oktávě zvuku nebo duhovému spektru barevného světla, přičemž geometrie hraje klíčovou roli. také. Nyní máme přesvědčivé matematické a fyzikální důkazy, že to tak všechno je. Nejmodernější fyzikální teorie současnosti říkají, že „je to, jako by existovala nějaká hluboká numerologie [čísla 8 v moderních „superstrunových“ hyperdimenzionálních modelech], které nikdo nerozumí.

Ra naznačil, že Galaxie byla rozdělena do „trojrozměrné spirály“ různých oblastí energetických vibrací a že jak se naše Sluneční soustava pohybuje z jedné oblasti do druhé, hustota energie kolem nás se bude měnit, což vyvrcholí v letech 2010-2013. . V díle Dr. Alexey M. Dmitrieva a dalších,

nyní máme fyzikální pozorování z celé Sluneční soustavy, která naznačují, že se přesouváme do oblasti s vyšší energií v galaxii; a všechny známky naznačují, že tyto účinky se neustále zvyšují. Pan.

Wilcockův osobní výzkum nyní silně naznačuje, že Galaxie je harmonicky rozdělena na přesně 8 640 „sekundárních“ energetických oblastí, z nichž každou projde naše Sluneční soustava přesně za 25 920 let.

Ra diskutoval o důležitosti „25 000 letých cyklů“ času a o skutečnosti, že tři z těchto cyklů byly zapotřebí k dokončení ještě většího cyklu. Ačkoli důležitost 25 920letého cyklu času je v metafyzické komunitě dobře známá, je spojena s dlouhodobým kolísáním v zemské ose známé jako „precese“, nikdo neměl důvod si myslet, že by tři měly být viděny společně. A přesto lze objevy dlouhodobých cyklů slunečních skvrn Maurice Cotterella, které byly poprvé zveřejněny v roce 1989, nakonec použít k prokázání toho, že pro správnou vzájemnou synchronizaci všech cyklů na Slunci jsou zapotřebí tři 25 920letá období. To také dobře sedí na Mr.

Wilcockovy objevy, které naznačují, že v galaxii je přesně 2 880 „primárních“ energetických oblastí.

Ra byl velmi konkrétní, pokud jde o myšlenku, že vstupující energie vyšších dimenzí tvoří propojovací síť přímých linií energetické síly nad Zemí. Naznačili, že v určitých oblastech, kde se čáry kříží, by bylo zjištěno mnoho anomálních efektů. Od té doby se objevilo velké množství dat, které ověřovaly existenci gravitace jako vstupující energie, stejně jako realitu „Globální mřížky“ a jejích ohromných účinků na fyzickou hmotu a vědomý život. Opravdu jsme našli čáry a tam, kde se kříží, vidíme přesné účinky, které Ra naznačil. A díky práci Richarda Pasichnyka můžeme tyto energetické efekty vidět v celé sluneční soustavě.

Ra naznačil, že Velká pyramida byla konstrukčně navržena tak, aby využívala tuto „vzestupně spirálovitě stoupající světelnou energii“ ze zemské mřížky. V naší poslední knize Posun věků, jakmile jsme objevili skutečný multidimenzionální význam „posvátné“ geometrie, jsme mohli pochopit, jak pyramida dokázala vytvořit různé efekty, jako je zvýšení vibrační rychlosti elektromagnetického pole Země a snížení o síle gravitačního pole v něm.

Tyto pyramidové účinky na energii objevil Gregg Braden a nyní se vyskytují po celé Zemi, což naznačuje, že jsme v „kolektivní iniciační komoře“, což je přesně to, co učil Ra.

Takže, jak se přesuneme přímo do současnosti, zdá se, že každý měsíc jsou nové vědecké poznatky, které dále potvrzují a ověřují přesnost Ra.

V důsledku těchto zjevných souvislostí můžeme s jistotou dojít k závěru, že Ra je skutečná mimozemská inteligence a že jejich slova pro nás mají jasnou hodnotu. Naším cílem v této knize je představit kompletní, sjednocenou kosmologii, která je velmi silně inspirována Raovým učením, v naději, že přivedeme každého čtenáře mnohem blíže k pochopení toho, jak vesmír skutečně funguje, a jeho vlastní povaze a roli v něm. . Po přečtení této knihy by pro čtenáře mělo být mnohem snazší přistoupit k demystifikované studii série Zákon jednoho, protože mnoho klíčových bodů Ra nyní bude mít vhodný kontext pro diskusi.

1.10 CYKLY ČASU

Když konzultujeme Ra a další renomované zdroje mimozemských informací a porovnáme je s „hraničními“ vědeckými objevy, dojdeme k jednotné duchovní a vědecké kosmologii, která v podstatě zůstává konstantní.

Objevy ve vědě, které se právě objevují, dostávají perspektivu, která je rámuje jako součást uspořádaného, multidimenzionálního, vědomého Vesmíru, který je v neustálém stavu evoluce. S tímto modelem je pochopení, že Bůh nebo Jednota vždy působí v cyklech – základní pravda, kterou náš kolega Dr. Scott Mandelker nazývá „Kosmický plán“. Stejně jako existuje cyklus lidského života s narozením, zráním, dospělostí, stárnutím a smrtí, tak existuje mnohem rozsáhlejší učební plán, podle kterého se každý z nás, jako jiskra Jediného, musí plně vrátit k této Jednotě. opět prostřednictvím postupných fyzických inkarnací v různých dimenzionálních nebo energetických úrovních „hustoty“. Je zřejmé, že naše mysl ve „třetí dimenzi“ se pro většinu nejeví jako skutečný projev Vševědoudnosti, ve smyslu úplného, okamžitého spojení s vědomím všech entit ve Stvoření a neustálého žití v tomto stavu vědomí. V modelu zastávaném Ra, jinými zdroji a téměř všemi světovými náboženstvími je naším konečným osudem vrátit se do bodu Vševědoudnosti, a to se děje prostřednictvím stanoveného růstového kurikula, takže na této cestě je třeba učinit jasné fáze pokroku. .

Všechna tato učení nám říkají, že skutečná povaha „dimenzí“ ve Vesmíru je taková, že každá z nich je rovinou existence, kde je veškerý život stále více sjednocen s tím, co bychom mohli nazvat vědomím Boha nebo Jednotou.

Realitu těchto rovin, pokud jde o vědomí, vysvětlíme ve druhé kapitole, s pozdějšími údaji v dalších kapitolách v celé knize, které tuto představu podporují z pohledu fyziky. Evoluční proces v těchto různých rovinách neprobíhá v náhodných časových intervalech, ale spíše prochází cyklickou strukturou, jak je popsáno výše. Opět, to, co máme, je trojrozměrná „stálá vlna“ neviditelné energie (kterou někteří vědci nyní označují jako „temná hmota“ a „temná energie“) v galaxii, která je rozdělena na přesné matematické přírůstky frekvence a která v podstatě zůstává stabilní a nehybná, když se jí hvězdy a planety pohybují.

Přestože tato energie „éteru“ není vizuálně detekovatelná, představíme množství experimentálních dat, která ověřují její existenci. Takže v jednodušší podobě je hypotéza Ra, že přirozený průchod planetárního systému galaxií je také průchodem diskrétně odlišnými oblastmi energie.

Tyto měnící se energetické úrovně umožňují obyvatelům každé planety hromadný pohyb vpřed – forma gradace na úrovni duše. A tato promoce poskytuje pádný důvod, proč tolik lidí v této době usiluje o „duchovní růst“ na naší planetě – nyní můžeme mít přesnou představu o tom, k čemu „rosteme“ a proč je tu tak neuvěřitelný pocit naléhavosti. .

1.11 Slib

Snad nejdokonalejší vyjádření toho, čím by se lidská bytost mohla stát v důsledku tohoto přirozeného energetického přechodu, lze mimochodem nalézt v přímočarém křesťanském proroctví. Jedním z nejoblíbenějších biblických citátů z Čtení Edgara Cayce byl Jan 14:12, kde Ježíš řekl: „Jak já dělám tyto věci, tak je i vy budete činit a větší věci. Čtení z Cayce naznačilo, že Ježíš definoval vzor, který měli všichni ostatní následovat – překonat jej

touhy vlastního ega a dosáhnout pravého duchovního probuzení, aby se „stalo ne má vůle, Otče, ale tvá vůle“. Pokud prostudujeme knihu Dolores Cannon *Jesus and the Essenes*, dozvíme se, že původním záměrem nebylo, abychom viděli, že Ježíšovo fyzické tělo omládl. Místo toho jsme měli pochopit, že jeho tělo se přeměnilo ve Světlo a později se znovu objevilo v novější, energičtější podobě. Právě z tohoto důvodu nevypadal Ježíš na Marii a ostatní stejně, když se vrátil, pokud jde o vzhled obličeje; ale přesto dokázal projevit stejné rány ve svém energetickém těle, aby jim dokázal, že je to skutečně on.

Důkazy na Turínském plátně jasně ukazují, že nějakým způsobem byl do látky vypálen trojrozměrný holografický obraz těla uvnitř, a toho bylo možné dosáhnout pouze při extrémně vysokých teplotách vyskytujících se současně po celém těle. Proto kontroverzní důkazy plátna podporují myšlenku, že Ježíš v obrovském výbuchu energie zcela dematerializoval své tělo. (To může, ale nemusí představovat, co se stane průměrnému člověku, až tento bod přechodu nastane.)

Biblická proroctví nám také říká, že bude „Druhý příchod Krista“ a mnoho křesťanů je přesvědčeno, že to jednoduše znamená, že se jednoho dne Ježíš vrátí na Zemi a zahájí Nové království „tisíc let míru“. Ještě k věci si musíme pamatovat, že se tomu říkalo druhý příchod Krista, nikoli druhý příchod Ježíše. Čtení z Cayce vysvětlují, že Druhý příchod Krista měl znamenat, že stejný Kristův Duch, který ožil v Ježíši, se nyní probudí v celém lidstvu, někteří rychleji než jiní. Co si možná neuvědomujeme, je proroctví [Jan 14:12], že všechny schopnosti, které Ježíš prokázal ve své tříleté službě, se nakonec stanou našimi vlastními schopnostmi; a že budeme mít „ještě větší“ schopnosti, než jaké předvedl Ježíš. Nyní si představte celou planetu lidí, kteří myslí, mluví a jednají tímto způsobem, se stejným soucitem a duchovními schopnostmi, a pochopíte, co toto „Nové nebe a Nová Země“ skutečně má být. Slovy Ra, nové vibrace, které obklopí Zemi, učiní život „stokrát harmoničtější“, než jaký máme nyní.

I když se tyto koncepty mohou zdát vysoce esoterické a v našem „skutečném světě“ nejsou ani vzdáleně možné, faktem je, že lidstvo obecně dlouho neznalo své vlastní skutečné síly – a ve výchozím nastavení popíralo skutečné záhady a síly. Jednota také. Jakmile budou koncepty tohoto nového světového názoru v této knize pečlivě nastíněny, můžete se dobře rozhodnout, že nebudete věřit ničemu z toho, a to je v pořádku. Pokud zjistíte, že nejste schopni přijmout myšlenku, že by se na planetě Zemi mohlo skutečně stát něco tak fantastického, zveme vás, abyste v sobě hledali jakýkoli pocit omezení, který stále pociťujete. Opustil vás Bůh, abyste si vydobyl existenci na této osamělé, obchodem řízené planetě? Víte přesně, jaký je a vždy bude „skutečný svět“, a cítíte se opuštěni žít svůj život podle předem stanoveného plánu a hrát „lidskou hru“? Je Bůh prostě příliš nepřítomný ve světě, příliš vzdálený a odtržený od čehokoli „skutečného“, než aby kdy lidstvu vymyslel tak úžasné překvapení, jako je toto? Jednoduše odmítnete připustit, aby to ve vaší mysli byla pravda, protože nevěříte, že by se něco tak grandiózního mohlo někdy ve vašem životě skutečně stát?

Přemýšlejte o této nadcházející události jako o první lásce, kde jste nikdy

mohl věřit, že ten, na kterém ti tak moc záleželo, k tobě skutečně choval stejné romantické, láskyplné city. Když si konečně uvědomil pravdu a dal si svůj první polibek, svět se stal úplně jiným místem; všechno jako by zářilo a ty jsi si poprvé všiml bohatství doteku, jemnosti větru šumícího mezi stromy, majestátnosti jasných, odvážných barev, nádherné chuti hojnosti lahodného jídla, radosti ze svého oblíbená hudba, nádherná vůně jara a obnovující teplo slunce. Do té chvíle jsi měl vypnuté smysly kvůli zpěvu ptáků, pocitu trávy mezi prsty u nohou, hladkému vlnobití oceánských vln bijících se o břeh, vlhké, zemité vůni lesa po čerstvém srážky. Jak jsi hleděl do očí svého milence, v tu chvíli byla pravda; život byl dobrý a to, co se před pár sekundami zdálo tak nemožné, se najednou stalo novou dechberoucí realitou. Bez ohledu na to, jak jste si představovali, že to bude, nemohli jste tyto emoce zažít, dokud ten okamžik skutečně nenastal. A vy jste vítěz v každém smyslu toho slova!

Pokud bychom se tedy rozhodli omezit nebo rozdělit schopnosti, síly a slávu Jednoho, pak jsme již uvalili omezení a definice na sílu Nekonečné mysli a Neomezené Lásky. Naše vlastní přesvědčení a postoje nedostatku a omezení musí být opuštěny v radosti a slávě pravého Plánu Stvoření, odhaleného v průběhu času proroky, mystiky a léčiteli a teprve nyní ověřeného prostřednictvím vědy.

1.12 ORIENTACE

Vzhledem k tomu, že množství informací v této knize je poměrně rozsáhlé a organizované, použili jsme tento úvod k předběžné představě o jejím základním obsahu.

Doufáme, že prostřednictvím takového shrnutí může čtenář získat představu o směru a rozhodnout se, zda chce studovat celý kurz. Přestože přeskokováním z jedné kapitoly do druhé lze získat mnoho fascinace a zábavy, rozhodli jsme se, že materiál musí být prezentován lineárně, sylogisticky, aby byl zcela srozumitelný. Tento kurz není zamýšlen jako obtížný, snad s výjimkou otevřenosti potřebné k vstřebání nových úhlů pohledu, a pokud čtenář přehlédne nějaký bod, je docela snadné vrátit se zpět, kde byly nové informace zavedeny, a osvěžit mysl.

Úvodních šest kapitol této knihy je věnováno pokrytí vznikajících, do značné míry potlačovaných konceptů týkajících se existence energie nulového bodu nebo éteru. Protože tato energie je přímo zodpovědná za existenci světla, je příhodně označována jako světlo téměř všemi hlavními duchovními tradicemi. Mnoho starověkých pravd najednou dostává nové definice, když přijmeme, že každý okamžik chodíme, dýcháme a žijeme ve Světle. A takzvaný hmotný vesmír, který vidíme všude kolem sebe, je vyroben výhradně z tohoto Světla – představa atomu, že má pevnou hmotu jakéhokoli druhu, a představa, že prostor není nic jiného než prázdné vakuum, jsou nyní archaickými modely. Nejlepší. Ve skutečnosti stále více výzkumníků dochází k závěru, že to, co bylo kdysi považováno za „částice“ v atomu, jsou ve skutečnosti oblasti kulovité rezonance nebo vibrace v této tekutině podobné „éterové“ energetické látce, která existuje v celém prostoru. Teorie vesmírné rezonance Dr. Mila Wolffa a jeho kniha Exploring the Physics of the Unknown Universe poskytuje vynikající model tohoto konceptu, který si získal určitý stupeň uznání a respektu hlavního proudu, a my jej budeme používat jako referenci po celou dobu

rezervovat. Práce našeho kolegy Roda Johnsona nám poskytne dramatické sjednocení všech experimentálních zjištění v kvantové říši prostřednictvím zcela geometrického modelu vibrace „éteru“, vysvětleného výše v abstraktu.

1.13 AETHER VĚDA, VOLNÁ ENERGIE A ANTIGRAVITA

Jak budeme postupovat, jasně ukážeme, jak lze éter využívat pro neomezenou volnou energii mnoha různých forem, včetně gravitace, magnetismu a elektřiny. Důsledky této nové vědy o „éteru“ jsou zjevně ohromné – mohla by nám dramaticky pomoci při záchraně Země před zničením odstraněním potřeby jakéhokoli typu fosilního paliva, ať už pro vesmírný pohon nebo běžnou elektřinu. A je to produkce fosilních paliv, toxické emise ze spalování a náhodné úniky, které jsou pravděpodobně největší příčinou ničení životního prostředí v naší době – včetně nyní až příliš zjevného globálního oteplování a extrémních povětrnostních vlivů. A vzhledem k naprostým důsledkům této nové technologie je pro všechny záměry a účely jen otázkou času, než tato věda dožene společnost a bude nadbytek těch, kteří ji budou moci využít pro inženýrské a intelektuální zázraky. Přestože k potlačování a zabíjení došlo již dříve, celé pole napíná hranice a vstupuje do veřejné diskuse – z čehož bychom měli být všichni velmi rádi. S obrovským povstáním internetu veškeré potlačování vědy a pravdy brzy zanikne jako samotné fosilní palivo.

Zde je důležité zdůraznit, že materiál týkající se teorie éteru, antigravitace a volné energie je již široce dostupný na internetu, s vynikající úrovní výzkumu a dokumentace kvalifikovanými, důvěryhodnými vědci na úrovni Ph.D. Náš výzkum pouze v této konkrétní tematické oblasti vygeneroval devět knih plné velikosti v hodnotě počítačových výtisků, a to byl jen zlomek materiálu, který byl k dispozici. Skutečná síla této knihy spočívá v její úspěšné kompilaci obrovského, multidisciplinárního množství informací, protože i těm nejmodernějším z těchto nových „éterových“ teorií stále chybí některé velké části skládačky. Syntéza dat o řádu, který se zde vyskytuje, prostě nikdy předtím neexistovala, a přesto se běžné vzdělané veřejnosti nedostane přes hlavu.

1.14 HARMONIKA

Podstatný bod, který většina éterových teorií postrádala, je myšlenka, že harmonické jsou zcela zásadní v chování éteru. Budeme považovat éter za energii podobnou tekutině, která neustále vibruje, spirálovitě se pohybuje v pohybu, který vypadá jako vířivka, aby vytvořila všechny subatomární „částice“ okamžik za okamžikem. Jakmile pochopíme tuto myšlenku, musíme přijmout jednoduché harmonické vlastnosti, které se vytvářejí ve vibrující tekutině, jako je voda nebo vzduch. A je to nanejvýš důležitá povaha těchto harmonických vlastností éteru, která zase ovlivňuje vše, co vidíme v prostoru a čase. Ukážeme, že všechny "dimenze" prostoru a času i všechny prvky našeho fyzického vesmíru, organické i anorganické, musí fungovat podle tohoto jednoduchého éterického chování, které se řídí přesnými numerickými principy harmonie, rezonance a vibrace.

A tak s tímto krátkým a předběžným přehledem jsme připraveni vyrazit na cestu. Pro ty čtenáře, kteří by chtěli konkrétnější informace o obsahu jednotlivých kapitol a pořadí, v jakém bude materiál

doporučujeme přečíst si část shrnující kapitolu na začátku této knihy. Záměrně jsme se vyhnuli pokrytí všech aspektů informací v tomto Úvodu, abychom zachovali hodnotu překvapení pro čtenáře a poskytli další motivaci pokračovat ve čtení pro čiré vzrušení z objevování. Tak pojďme dál!

1.15 Shrnutí

1.1 Prakticky všechna světová náboženství, duchovní vyznání, tajné společnosti a domorodé šamanské nauky trvají na tom, že lidstvo se chystá udělat spontánní, bezprecedentní krok ve svém hmotném a duchovním vývoji – doslovnou transformaci hmoty, energie a vědomí na všech úrovních.

1.2 Ačkoli jsme původně považovali Posun věků za naše konečné prohlášení na toto téma, následně jsme si uvědomili, že by to mohlo jít mnohem dále s dalším výzkumem. Tato kniha je naším posledním shrnutím nového výzkumu.

1.3 Pronásledování Mikuláše Koperníka se dodnes odráží v tvrdém zacházení s „hraničními“ vědeckými výzkumníky. Mainstream bude energicky bránit jakékoli výzvy jejich ceněným paradigmatům.

1.4 Věda je velmi dobrá ve studiu a vysvětlování smrti, ale velmi slabá ve studiu a vysvětlování života. Náš nový pohled na Kosmos ukáže, že základní energie Vesmíru je živá a vědomá; Vesmír je konečná bytost.

1.5 Začátek pokračující série „odhalování“ prezentací fenoménu UFO se bude konat 9. května 2001. To může rychle vést k tomu, že poslední krok, kdy se tato informace stane veřejně uznávanou, je pravděpodobněji neustálé potlačování médií.

1.6 Někteří se rozhodli těchto Návštěvníků bát, ačkoli existují velmi silné důkazy, že alespoň většina z nich je zde, aby nás chránila, a vystupovali před lidskými kulturami po celou známou historii. Přesto nám bylo řečeno, že zlotřilé prvky v rámci naší armády a vlád aktivně sestřelují mimozemské vesmírné lodě pomocí pokročilé satelitní technologie „Star Wars“, kdykoli dostanou příležitost.

1.7 Ačkoli práce Edgara Cayce prokázaly psychické schopnosti nade vší pochybnost, mnoho dobře míněných „channelers“ v moderní internetové komunitě vytvořilo divoce protichůdná data, čímž pro mnohé zdiskredituje celý obor. Tato kniha bude používat pouze ty zdroje, které jasně prokázaly svou platnost, a jejich informace použije pouze jako rámec pro výklad přímých vědeckých faktů.

1.8 Joe Mc Moneagle a další dokázali, že „sledování na dálku“ je fenomén, který opravdu funguje. Pan Wilcock použil podobné protokoly transu k odhalení souvislostí mezi výzkumnými daty v této knize a také k financování našich operací prostřednictvím „čtení snů“. Wilcock by bez této vnější pomoci nebyl schopen vidět, jak všechny tyto body do sebe zapadají, a proto tato kniha skutečně představuje „mimozemské vědecké odhalení“.

1.9 Série Zákon jednoho může představovat nejpřesnějšího mimozemšťana

komunikace v historii. Je doslova nemožné, aby Carla Rueckert, hlavní informační kanál, mohla sama vytvořit tak komplexní, dalekosáhlý, vědecky a duchovně rozvinutý soubor práce. Citujeme osm různých bodů, které demonstrují přesné vědecké znalosti Ra, které všechny přišly před odpovídajícími vědeckými objevy, které následovaly.

1.10 Ra naznačuje, že existují galaktické časové cykly, kterými se naše Sluneční soustava přirozeně pohybuje, a v této knize odhalíme fakta na podporu tohoto tvrzení. Tyto cykly údajně souvisejí s vývojem lidské duše.

1.11 Informace v této knize propůjčují křesťanskému proroctví konce času vědeckou důvěryhodnost. Čtenář je vybízen, aby vstřelil informace srdcem a zůstal s otevřenou myslí ohledně možností takové fantastické události.

1.12 Rozhodli jsme se, že materiál musí být prezentován lineárně, sylogisticky, aby byl zcela srozumitelný. Dřívější kapitoly se budou týkat informací o antigravitaci a volné energii a tyto základní koncepty budou poté rozšířeny do pochopení vyšších rovin existence a nových kosmologických objevů.

1.13 Antigravitační technologie a technologie volné energie by nám mohly dramaticky pomoci zastavit a dokonce zvrátit škody, které jsme způsobili biosféře. Domníváme se, že i těm nejmodernějším éterovým teoriím stále chybí mnoho velkých částí skládačky, a v této knize se pokusíme vykreslit neúplnější obrázek, jaký je v tomto bodě možný.

1.14 Vlastnosti „harmonických“ neboli vibrací budou v těchto nových modelech Kosmu považovány za klíčové.

KAPITOLA 02: AETHER JE ČISTÝ, VĚDOMÝ JEDNOTA

KAPITOLA 02: AETHER JE ČISTÁ, VĚDOMÁ JEDNOTA

2.1 FILOZOFIE: NEZBYTNÝ PRVNÍ KROK

Až se lidstvo jako celek seznámí s úplnými důsledky vědy o éteru, bude nutná velmi významná změna paradigmatu. Z tohoto důvodu musí být před kapitolami, které budou pojednávat o antigravitaci, volné energii a dalších technologických aplikacích, pečlivě vytvořen filozofický základ, který spojuje teorii éteru a vědomí. Čtenáři, kteří neinklinují k filozofii, možná nepřemýšleli o otázkách energie nulového bodu, sjednocené teorie pole nebo vědy o éteru tak, jak je budeme prezentovat, do kterých bude začleněno mnoho kontroverzních vědeckých objevů pro zdůraznění. Pro ostatní, kteří běžně nestudují vědu nebo fyziku, nebo dokonce neznají práci týkající se teorie éteru, může být k úplnému prostudování materiálu v této knize zapotřebí značného úsilí a času.

(Z předchozích zkušeností však již víme, že někteří čtenáři zůstanou vzhůru celou noc a přečtou ji na jeden zátah!) To je další cenný důvod, proč nyní diskutovat o filozofii; netechnicky založený čtenář bude mít mnohem větší schopnost vidět kontext diskusí, které následují, a velmi pravděpodobně bude mít mnohem větší zájem propracovat zbytek knihy po kapitolách.

Tuto kapitolu začínáme krátkým předběžným zkoumáním univerzální energetické síly, jejíž existence je zásadní pro pochopení všeho v této knize, technologicky i jinak. Je důležité si pamatovat, že se jedná pouze o velmi stručný popis a bude vyřčen mnohem podrobněji v dalších kapitolách. Po tomto úvodním popisu zahrnuté energie pokryjeme množství informací, které naznačují její zapojení do arény vědomí.

2.2 AETHER

Žijeme v harmonickém vesmíru, postaveném na jednotném, neviditelném základu vědomé, milující energie, známé jako „energie nulového bodu“ nebo „éter“. Až do 20. století veškerá západní vědecká tradice předpokládala, že taková energetická síla existovala, sahající přinejmenším do doby starověkých řeckých filozofů a s největší pravděpodobností do mnohem starší civilizace s pokročilými vědeckými znalostmi. Existence tohoto éteru byla údajně prokázána jako nepravdivá experimentem Michaelson-Morley (MM) na začátku 20. století a většina vědců stále věří, že je to správné. Existuje řada důvodů, proč je experiment MM chybný, a pro naše technicky založené čtenáře má mnoho výzkumníků, které zmíníme, podrobné vysvětlení toho, jak byl chybně interpretován. Nyní víme, že „éterická“ věda je jediným zbývajícím modelem vesmíru, který se hodí k důkazům, které jsou nyní k dispozici. Současné teorie pracující s těmito koncepty éteru, včetně „sekvenční fyziky“, „subkvantové kinetiky“,

„Nerovnovážná termodynamika“, „Obecná systémová teorie“, „Teorie recipročního systému“, „Teorie harmonického vesmíru“, „Maxwell/Whittakerova skalární fyzika vln“, „Hyperdimenzionální fyzika“ a jakýkoli počet „Sjednocených teorií pole“, všechny souhlasí s tím, že naše fyzikální realita vzniká z této skryté energie

substance, která vibrací vytváří vše, co známe a vidíme.

A tak nás jako ryby v moři neustále obklopuje tlak této energetické „tekutiny“, i když její přítomnost běžně nevnímáme. V tomto množství nových dat je éterická tekutina zdrojem ohromné energie, která je v neustálém vibračním pohybu, proudí všemi objekty ve vesmíru, každou sekundu je vytváří a znovu vytváří – stejně jako plamen svíčky neustále pohlcuje nový vosk a kyslík a vyzařující nové teplo a světlo, ale stále existuje jako měřitelná „jednotka“. Pokud by tento éter někdy přestal proudit a vířit kolem s takovým inteligentním, cílevědomým chováním, veškerá hmota by vyzařovala teplo, postupně by se „rozpustila“ a vrátila by se do svého prvotního energetického stavu; "plamen" by zhasl.

Tato nová „fyzika 21. století“ nám skutečně říká, že samotné stavební kameny hmoty, samotné atomy a molekuly, vůbec nejsou částicemi. Místo toho nakonec nejsou ničím jiným než kulovými víry energie v této proudící řece éteru. A éter sám o sobě poskytuje nejhmatatelnější a nejdědečtější způsob, jak definovat, vysvětlit a dokonce vytvořit mysl Boží.

2.3 DR. HAL ODLOŽIT A „ENERGIE NULOVÉHO BODU“

Je důležité si pamatovat, že tato nová teorie není jen abstraktním pojmem, kterým se zabývají amatérští vědci pracující z garážových laboratoří. Nebo, řečeno metaforicky, tento „hrnec“ není vůbec prasklý; je téměř připraven naplnit se až po okraj a začít se šířit do hlavního proudu veřejného povědomí. Nejvýznamnější síly, které takovému „odhalení“ odolávají, jsou pravděpodobně ty, které jsou spojené s průmyslem fosilních paliv, protože nastíníme jasný, nezvratný důkaz, že tuto technologii lze využít k výrobě neomezené „volné energie“ pro celé lidstvo.

Je zřejmé, že komerčně cenově dostupný antigravitační systém by učinil celý náš svět měst, dálnic a dopravních systémů založený na fosilních palivech zastaralým.

Kromě toho existují důkazy, které naznačují, že bohaté elity si nyní uvědomují, že pokud tuto technologii nezavedeme, ztratíme vše; nemá smysl udržovat finanční kontrolu nad zničenou Zemí. Dokonce i Organizace spojených národů prohlásila, že naše životní prostředí je na pokraji strašlivé, nezvratné katastrofy, pokud neprovedeme okamžité, bolestivé změny. To může být důvod, proč viditelní špičkoví fyzici s vládním výzkumným zázemím, jako je Dr. Hal Puthoff z Cambridgeské univerzity, začínají uznávat, že k vysvětlení mnoha problémů a paradoxů vědy je zapotřebí moderní „éterová“ věda. Kapka po kapce nám mainstreamová média předávají poselství... a v této knize nebudeme nic zadržovat, s plnou znalostí potenciálních rizik s tím spojených. Považujte to za „tajný náhled“.

Aby dodal důkaz myšlenky, že „éter“ skutečně existuje, připomíná nám Dr. Puthoff experimenty, které byly provedeny dříve, než vůbec existovala teorie kvantové mechaniky a které byly navrženy tak, aby zjistily, zda v „prázdném prostoru“ existuje nějaká energie. Pokud jsou tyto oblasti vesmíru skutečně prázdné, pak by tam nemělo být nic; žádné elektromagnetické pole, žádné rentgenové záření, žádné teplo, žádná energie, nic. Aby bylo možné tuto myšlenku otestovat v laboratoři, bylo nutné vytvořit oblast, která byla zcela bez vzduchu (vakuum) a stíněná před všemi známými poli elektromagnetického záření. Stínění této „prázdné“ oblasti

z energetických polí bylo dosaženo pomocí toho, co je známé jako Faradayova klec, která je vystlána olovem. Toto vakuum bez vzduchu bylo poté ochlazené na absolutní nulu – teplotu, při které by veškerá hmota měla přestat vibrovat a neprodukovat tak žádné teplo.

V tomto bodě by všechna konvenční vysvětlení, která mají co do činění s tím, co fyzici nazývají „zachování energie“, jednoduše říkala, že by to mělo být mrtvé, neživé „vakuum“. Ochladili jste ji na nula stupňů Kelvina, vysáli všechny vzduch a odclonili všechna energetická pole. A je to; nyní máte „mrtvý“ prostor.

Tyto experimenty prokázaly, že místo absence energie ve vakuu jí bylo obrovské množství! Dr. Puthoff to často nazval "vroucím kotlem" energie ve velmi vysokých velikostech. Tato síla byla nazvána „energie nulového bodu“ nebo ZPE. Termín „nulový bod“ byl použit ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že tuto energii můžete stále najít na „absolutní nule“, kde by nemělo zůstat žádné teplo ani žádná jiná forma energie.

Druhým důvodem je, že tlaky tohoto energetického pole se obvykle vynulují, neboli to, co je známo jako vektorová nulová výslednice. Tento složitě znějící termín jednoduše znamená, že tato energie působí silou (vektory) rovnoměrně ve všech směrech, a proto pro nás nemá žádný typický měřitelný pohyb nebo sílu; v důsledku toho se to samo zruší. Podplukovník Tom Bearden však poukazuje na to, že pokud pustíte dvě blechy do přímého boje a ani jedna z nich se nemůže pohnout dopředu ani dozadu, můžete změřit tlak v oblasti mezi jejich hlavami a mít vektorová nulová výslednice. Pokud byste však změřili tlak mezi dvěma slony, kteří jdou proti sobě stejným způsobem, měli byste také vektorovou nulovou výslednici. Bearden proto naznačuje, že různé oblasti vesmíru mohou mít různé tlaky energie, které pro nás běžně nejsou patrné ani měřitelné. Tyto neviditelné energetické síly označuje jako „skalární vlny“ a sestrojil detektory, které nám umožňují je měřit, pomocí cívek, které jsou stíněné ve Faradayových klecích.

Pokud si tedy stále myslíte, že na ničem z toho ve vašem vlastním životě příliš nezáleží, dáme vám jen představu o tom, jak vysoká velikost energie ve skutečnosti ve vakuu existuje. Fyzici John Wheeler a Richard Feynman vypočítali, že:

Množství energie v objemu vakuového prostoru obsaženého v jediné žárovce je dostatečně koncentrované, aby přivedlo všechny světové oceány k bodu varu!

Představte si, jen na okamžik, co by bylo možné, kdybyste mohli využít tuto energii pro svou vlastní zázračnou léčivou sílu. Nebo pro psychické schopnosti. Nebo levitovat své vlastní tělo nebo jiné těžké předměty. Nebojíme se říci, že energie na tyto věci již existuje! Kolik z našich čtenářů zcela sleví z každého hlášeného zázraku Ježíše a dalších duchovních adeptů a mistrů? Pokud se bráníte myšlence, že takové možnosti existují, pak tato kniha pravděpodobně není pro vás. Podplukovník Bearden nám připomíná, že když tuto energii čerpáme pro vlastní potřebu, je to ekvivalent ponoření lžičky do oceánu. Tato neomezená zásobárna energie kolem nás je mnohem větší, než o jakém jsme kdy snili.

Jakmile přijmeme existenci této energie, mnoho problémů v kvantové mechanice se vyjasní. Samotná existence atomů, jak je nyní vidět v kvantu

teorie mechaniky, nelze dostatečně vysvětlit pomocí našich stávajících modelů. (Budeme k tomu mít mnohem více co říci v průběhu knihy.) Dr. Hal Puthoff poznamenává, že hlavní proud teorie kvantové mechaniky nerozumí tomu, proč elektron jednoduše nevyzáří veškerou svou energii a nenarazí do jádra jako satelit. nakonec udělá na oběžné dráze Země. Pokud existuje něco jako „elektron“, skutečně by to vypadalo jako malý stroj s trvalým pohybem. Na otázku, kvantová fyzici obvykle jen řeknou, že toto podivné chování je „kouzlo kvantové mechaniky“.

Problematicky navrhuji 'uzavřený systém', kde je energie vyzařována, ale žádná nová energie nemůže přijít dovnitř, i když každý fyzik ví, že "energii nelze ani vytvořit, ani zničit." Pokud by však samotný elektron neustále čerpal energii ze ZPE nebo éteru, jak navrhuje Dr. Puthoff, pak by byl schopen se udržet jako „otevřený systém“ stejně jako plamen svíčky, kde energie neustále proudí dovnitř a proudí ven.

2.4 AETHER: NENÍ PŘÍLIŠ TABU

Stále více vědců se nebojí použít zakázané slovo „éter“, když mluví o energii nulového bodu, této proudící látce pozadí vesmíru, o které lze prokázat, že existuje všude. Slovo „éter“ se v podstatě stalo „tabu“ poté, co experiment Michelson-Morley (MM) údajně vyvrátil jeho existenci v roce 1887, i když jedině, co skutečně udělal, bylo vyvrátit existenci hmotného éteru, který by byl doslovnou fyzikální substancí. hmoty, která visela ve vzduchu jako plyn. Původní myšlenkou tohoto experimentu nebylo dokázat ani vyvrátit existenci éteru; šlo jen o to změřit, kolik tam bylo. Experiment navrhl, že když se Země pohybuje vesmírem, bude docházet k „tahu“ éterické látky, který lze měřit ve směru pohybu Země, podobně jako vlnění na vodní tůňi, když jí pohybuje rukou.

Existuje několik problémů s tím, že se to používá k „vyvrácení“, že existuje éter. Za prvé, konvenční věda nerozumí tomu, že gravitace je primárním pohybem éteru na Zemi, který můžeme změřit, který převažuje nad „tahem éteru“ pohybu Země vesmírem. Pro člověka uvnitř gravitačního pole by gravitace byla jediným viditelným éterickým pohybem; chrání nás před jinými pohyby. Zadruhé si neuvědomili, že éter tvoří také měřicí přístroje a také měřicí plochu, takže jakékoli měření tak jemných změn znemožňuje! Jakákoli změna v okolí způsobí také změnu v nástroji samotném.

I když MM nevyvrátil existenci nehmotného zdroje energie, jako je ZPE, i použití termínu „éter“ nyní pravděpodobně způsobí automatické odmítnutí ze strany vědeckých autorit společnosti. Dokud lidé budou i nadále „věřit“ v inherentní důvěryhodnost vědeckého bratrstva, aniž by sami zkoumali fakta, může tato hra pokračovat.

A i když éter „nevidíme“ přímo, nevidíme ani bakterie na naší kůži, vzduch, který dýcháme, ani gravitaci, která nás drží na Zemi. I když tedy někdo může mít pocit, že něco „nefyzického“ znamená, že to nemůže existovat, ve skutečnosti to znamená pouze to, že to není přímo vnímatelné našimi přirozenými smyslovými orgány.

Před Michelsonovým a Morleyovým experimentem se většina fyziků shodla na tom, že tento éter musí existovat, a vytvořili funkční modely a matematické

konstrukty na něm založené. A nyní byl „negativní“ výsledek experimentu MM nahrazen řadou nálezů, které dokazují, že starověké koncepty byly po celou dobu správné. Rozdíl je v tom, že nyní víme, že atomy a molekuly se neskládají z ničeho jiného než z elektromagnetických polí, jejichž energie pochází ze zdroje, který není dosud většinou konvenčních metod měřitelný! Proto, zatímco relativita a kvantová mechanika byly charakteristickým znakem fyziky 20. století, zablokovány zjevnými rozpory a nemožnými babylonskými věžemi stále více zkroucené logiky, moderní interpretace „éteru“ rychle omladí fyziku novým, uspořádaným životem v 21. století, návrat vesmíru do srozumitelné Jednoty, kde „známe hřiště“.

2.5 VIBRAČNÍ POHLED NA BOHA, LÁSKU A FYZIKU

Jak se naše chápání tohoto univerzálního zdroje energie stále rozšiřuje, brzy jsme konfrontováni s myšlenkou, že je inteligentní, že může přímo interagovat s naším vědomím. Koneckonců, pokud je toto skutečně „Sjednocené pole“, které hlavní proud vědy hledal jako základ pro veškerou hmotu, pak jsme součástí tohoto jednotného pole – myslí, těla a ducha. Nebo jinak řečeno, protože máme vědomí, pak vědomí musí být také fungující součástí tohoto jednotného pole. Tento jednoduchý bod filozofie je v průběhu vědeckého zkoumání poměrně často ignorován:

Na základě skutečnosti, že vědomí existuje, musí být funkcí Jednotného pole, ať už se ukáže, že je cokoliv.

A ve své knize Stručná historie času známý fyzik Stephen Hawking koncem 80. let předpověděl, že tato jednotná teorie pole bude vyřešena do dvaceti let.

Koncept vědomí, které je vlastní energii vesmíru, již není v říši strašidel a spiritualistů, protože moderní kvantová fyzika objevili nezvratný důkaz, že očekávání experimentátora mohou dramaticky ovlivnit výsledek experimentu – tzv. zahrnuté kvantové energie „vědět, že jsou sledovány“. Kdokoli může zajít do vědecké sekce svého místního knihkupectví a najít desítky titulů, které o tom budou diskutovat, jako je klasika Dancing Wu-Li Masters od Garyho Zukava, který je nyní dobře známý svými častými a zasvěcenými vystoupeními v show Oprah Winfrey. . Dále také víme, že tato vědomá interakce s „hmotou“ nemusí skončit u kvantové arény.

V oblasti parapsychologie, která je solidně empirická a již mnoho let marně bojuje o akademii v běžném proudu, máme prestižní instituce jako Princeton Engineering Anomalies Research nebo PEAR, které naprosto prokázaly, že lidské vědomí může ovlivnit výsledek zdánlivě „náhodného“ postupy. To může zahrnovat efekty, kdy je účastník schopen prokázat následující, statisticky významné výsledky: • ovlivnění počítačových generátorů náhodných čísel, • změna rychlosti, s jakou záření vychází ze zdroje, který má být měřen Geigerovým počítačem, • a dokonce ovlivnění náhodného pohyb pingpongových míčků přes a

matice kolíků. Experimentátor hází kuličky přes jedinou štěrbinu do matrice, která by je normálně měla nasměrovat do náhodné konfigurace

skrz deset nebo patnáct slotů na dně, a přesto pouhým záměrem je účastník schopen výrazně zvýšit počet pingpongových míčků, které spadají do určitého slotu.

Je také důležité pamatovat na to, že subjekty pro tyto druhy experimentů nejsou těžcí psychici, ale obyčejní lidé; takže nehovoříme o něčem, co je dostupné pouze některým „elitním“ lidem v naší společnosti. Tyto experimenty jasně odhalují, že lidská bytost má nevyužitý potenciál, který dosud nezískal hlavní vědecké uznání.

Takže pokud je celý Vesmír složen z jednotného pole, nebo jednoho sjednoceného vědomého energetického zdroje, pak, jak jsme řekli, jsme také součástí tohoto pole; naše vědomí s ním může interagovat na mnoha úrovních. A přestože mnozí z nás nedosáhli konsensu o tom, kdo nebo co Bůh vlastně je, musíme se také řídit logikou a přiznat, že všechny naše nejzákladnější konceptualizace Boha musí být brány v úvahu i v tomto modelu. A když odstraníme náboženské a denominační rozdíly různých systémů víry na planetě a pokusíme se proplést jedinou nití jejich učením, zůstane nám prostý fakt, že základní povahou Boží energie je Láska a Světlo. A protože jeho povaha je milující, bylo nám řečeno, že se snaží, aby se všichni ostatní cítili stejně; neustále usiluje o to, aby se každá vědomá životní forma ve Vesmíru co nejvíce sjednotila s touto Láskou a Světlem. Proto nás Ježíš učil: „Miluj bližního svého jako sám sebe“.

Je nám řečeno, že Bůh se vyvíjí prostřednictvím svobodných rozhodnutí jeho zdánlivě oddělených účastníků. Celý vesmír se mění, když se rozhodneme znovu se sjednotit v Jednotě.

Klíčovým bodem, který může propojit pojmy Bůh, Láska a fyzika, je myšlenka sympatických vibrací, jak navrhl výzkumník John Keely. Keely nám připomíná, že tento princip lze snadno vidět pomocí ladičky. Pokud udeříte do ladičky a máte poblíž jinou podobných rozměrů, zvukové vibrace se záhadně "přenesou" na nevíbrační vidlici a způsobí její vlastní rezonanci. Podobně máme různé lidi, různé národy, různé planety a můžeme se rozhodnout buď milovat a vycházet spolu, nebo se navzájem nenávidět a ničit.

Takže, v nejjednodušším možném smyslu, můžeme buď mít víru, nebo jednoduše postulovat, že celý vesmír je jedna bytost s jednou myslí a že jak nefyzický éter, tak fyzická hmota jsou základní součástí této propojené bytosti. Všechna duchovní učení světa nám říkají, že Bůh hledá Jednotu, jednotu a spojení, a také to zcela přímo spojují s pojmem vibrace. Abychom použili analogii, kterou dal Dr. Walter Russell v Tajemství světla, můžeme vzít jeden drát, ohnout ho o 90 stupňů a začít s ním otáčet. Při nižších rychlostech drát snadno uvidíme, ale čím rychleji jej rozvíbrujeme v kruhovém pohybu, tím více se bude jevit jako zcela pevný disk.

Toto je model toho, jak by naše zdánlivě pevná hmota mohla být viděna jako nakonec složená z nepevných energií vibrujících na určité frekvenci, ale je to také model, který nám umožňuje vidět, jak čím vyšší vibrace stoupají, tím stabilnější a sjednocenější. jejich složení se stane.

Proto je Jednota nebo Jednota bodem „singularity“, kde se všechny vibrace stávají simultánními: všechny barvy se stávají bílým světlem a veškerý prostor a čas se spojují do jediného „středu okamžiku“ – kterému se budeme věnovat později v knize. Opět platí, že čím blíže se dostáváme k „bodu okamžiku“ Jednoty, tím vyšší je

vibrace se stanou – a model fyziky v této knize nám velmi konkrétně ukáže, jak to funguje, pokud jsme ochotni přijmout tento jednoduchý filozofický předpoklad.

A tak, i když je láska často vnímána pouze jako mlhavý, subjektivní koncept, který je často svázán s myšlenkami kontroly a sexuality, v éterických modelech ji lze velmi dobře definovat:

Láska je tendence entit ve Sjednoceném poli, ať už lidské, „částicové“ nebo jiné, stále více vibrovat směrem k Harmonické Jednotě nebo Jednotě.

Ptáte se tedy, co má láska v lidské bytosti společného s vibračním pohybem? Je několik způsobů, jak se na to dívat. Ve více fyzickém smyslu způsobuje pocit lásky více pohybu v nervovém systému a v celém těle: rozšiřují se zorničky, zrychluje se srdeční frekvence, mění se vodivost kůže, zvyšuje se pocení, zrychluje se dýchání a neurologické procesy plynou rychleji, což vede k větší inspiraci. Navíc pocit lásky přivede člověka do větší harmonie s ostatními kolem něj; existuje větší sklon k úsměvu, radosti a přátelskému chování. Ve velmi reálném smyslu pro mnoho duchovních filozofií to vytváří zářivý pohyb, jako když je láska vyzařována k jiné osobě, tato osoba ji také začíná cítit a pravděpodobně ji bude nadále vyzařovat k ostatním. Tento zářivý pohyb lze vidět, jak prochází lidstvem v podstatě stejným způsobem, jakým vlna projevuje pohyb daným médiem, i když se nemusí zdát, že jde o rychle se pohybující vlnu na časové ose. (Přinejmenším do té doby, než budeme studovat Maharishiho efekt, který je popsán dále v této kapitole.) A skutečně, mimozemšťané nám říkají, že v každém okamžiku má celková masa lidstva silnou ruku při určování celkové vibrační frekvence země, ať už vyšší nebo nižší; takže „každý se počítá“.

Řekli jsme, že tento pohyb Lásky je faktorem ve fyzice, například na kvantové úrovni, stejně jako u lidských bytostí. V důsledku toho musí být éter, který tvoří všechny objekty ve vesmíru, v pohybu. Ale ptáte se, proč musí být pohyb? Bez pohybu neexistuje existence. Pokud se vesmír nakonec skládá pouze z Jednotného pole, pak se v tomto poli musí něco stát, aby došlo ke změně – nemůže jen „sedět“. Jinými slovy, pokud by pole zůstalo statické, nehybné a neměnné, pak byste nemohli budovat realitu, protože na nejzákladnější kvantové úrovni se energie musí pohybovat, aby mohla fungovat. Ten pohyb je vibrace; proto lze všechny prvky tohoto Jednotného pole považovat za existující v podstatě jako vibrační pohyb.

Pokud by nervy ve vašem mozku nebyly schopny vibrovat energii skrz sebe a do příslušných oblastí, nebyli byste schopni myslet ani ovládat své tělo v jakékoli kapacitě. Kdyby vám v žilách nevibrovala krev působením různých svalových kontrakcí, zemřeli byste. Pokud není dovoleno, aby elektřina vibrovala deskami s obvody vašeho počítače, počítač nebude fungovat. Pokud by se energie v atomech nepohybovala, nemohli bychom je vnímat a nemohly by se navzájem vázat za vzniku základních chemických sloučenin. Takže pro vás, lidskou bytost, je důležité vidět, že ve velmi přímém neurochemickém smyslu každá myšlenka a čin, byť sebemenší, vytváří určitou formu vibrace v éterické energii, která vás obklopuje a tvoří. Pokud by elektrické interakce ve vašem mozku a těle probíhaly pouze v kontextu „prázdného prostoru“, který vás obklopuje, pak byste možná nečekali

aby cestovali mimo bariéru vaší kůže do vzduchu – ale nyní víme, že ve vesmíru není žádný prázdný prostor. Pokud je veškerá energie sjednocena jako jedno pole, jako éterická energie, pak jakýkoli pohyb energie v tomto poli musí rezonovat skrz něj – včetně pohybu vědomí.

Přemýšlejte o tom takto. Vaše tělo by nemohlo fungovat velmi dobře, pokud by se každá buňka prohlásila za oddělenou od těla a vypnula se a odmítala „vibrovat“ se zbytkem tělesných systémů. Z tohoto prostého důvodu nám všichni duchovní učitelé světa naznačují, že Bůh má plán, který se snaží posílit láskyplné, sjednocující myšlenky a činy. Jak by mohla jedna část těla zuřit proti druhé, pokud se má tělo udržovat prostřednictvím spolupráce? Nikdo nemůže popřít, že každý z nás si přeje být šťastný – je to zapsáno přímo v ústavě Spojených států jako jedno z našich nejzákladnějších „práv“. Proč by měl být Bůh jiný?

Pokud tedy vaše vědomí skutečně vytváří „vlnění“ vibrací v tomto moři nefyzické energie éteru, pak čím více se stanete milujícími pro sebe a pro ostatní, tím více to způsobí, že posílíte své vibrační splynutí s energií Stvoření. A nakonec je tato fúze bodem bez prostoru / bez času a všech prostor / všech časů. Geometricky je to Střed.

Láska je vyzařující, posilující, sjednocující síla, pohybující se směrem k centrálnímu bodu Jednoty, zatímco nenávisť nebo nepřítomnost lásky je pohlcující, dezintegrující, oslabující síla, pohlcující energii pryč z centrálního bodu Jednoty a rozděluje ji.

Ačkoli mnoho lidí pravděpodobně nebude souhlasit s takovým hodnocením vibrační povahy vědomí, je to určitě něco, co si zaslouží spravedlivý soud, zvláště ve světle vědeckých důkazů, které se chystáme pokrýt. Tato důležitost „lásky jako vibrace“ je zdaleka nejzákladnějším duchovním poselstvím, které se pozitivně mimozemšťané, jak se zdá, pokoušejí předat lidstvu prostřednictvím mnoha metod, jako je fenomén „psychických čtení“.

Takže ačkoli to skutečně poněkud ohýbá mysl, když uvažujeme o Lásce jako o skutečném hmatatelném energetickém hnutí, existuje stále větší počet lidí, kteří pracují na svém duchovním růstu a léčebných procesech, kteří o této „energii“ neustále mluví. I když věda dělá velké pokroky v mnoha velmi důležitých ohledech, musíme také respektovat, kolik duchovních pokroků se děje i v naší společnosti. Stále více z nás si uvědomuje větší obrazy, které definují realitu, jak ji známe – a nebojíme se sledovat vodítka k jejich novým řešením. Věda již není třeba rozdělovat do té míry, že fyzik jde v neděli do kostela a modlí se k Bohu a pak stráví zbytek týdne v laboratoři a snaží se vyvrátit její existenci.

2.6 ZNOVU NAVŠTÍVENÝ EFEKT BACKSTER

Vědomý éter sám o sobě je pravděpodobně nejpřímějším energetickým projevem Boha, jaký kdy najdeme – a jak jsme již řekli, zdá se, že všechny duchovní tradice souhlasí s tím, že Bůh je Láska a Světlo. Některé opakovatelné experimenty, včetně různých pokusů Cleve Backstera na polygrafu s rostlinami a jinými formami života a řada studií medicíny myslí a těla u lidí, odhalují, že nenávisť ničí život a láska život posiluje. I když my

Mohli bychom polemizovat o příčině, faktem zůstává, že když člověk vysílá škodlivé myšlenky na rostlinu, dostane se do velkého poplachu a šoku a nakonec uschne a zemře, zatímco jiné stejně platné experimenty ukázaly, že pokud lidská bytost pošle lásku rostlině a / nebo kolem ní hraje hudbu, rostlina pokvete a poroste bujněji. Tento metodologicky správný výzkum byl původně zdůrazněn v mimořádně populární knize ze 70. let známé jako Tajný život rostlin a nedávno v jiné knize známé jako Tajný život vašich buněk od Dr. Roberta Stonea.

„Backsterův efekt“ ukazuje, že rostliny jsou velmi dobře naladěny na energetické vibrace v jejich prostředí. Bylo to nesčetněkrát demonstrováno a zaznamenáno, čímž byly odstraněny všechny vnější proměnné pomocí přísných návrhových protokolů. Cleve Backster měl dlouholeté policejní zkušenosti s prováděním testů na „detektoru lži“, kdy byla lidská bytost nastavena na stroj, který měřil drobné elektrochemické změny na kůži. Tento proces, známý jako testování na polygrafu, by produkoval data ve formě pokračujícího grafu na papíře, podobně jako měření srdečního tepu nebo jiných životních funkcí. Dotykové pero, které nanášelo inkoust na papír, bylo navrženo tak, aby se chvělo v souladu s jakýmkoli změnami v galvanické kožní reakci, neboli GSR, což je v podstatě měření toho, jak dobře kůže vede elektřinu. Pokud by dotyčný náhle pocítil vnitřní stres z lhaní, jeho fyziologický systém by tento stres odhalil prostřednictvím takových věcí, jako je zvýšení srdeční frekvence, dýchání a pocení. Jakékoli z těchto zvýšení by změnilo, jak dobře by kůže mohla vést elektřinu, a to často zcela náhle.

Po mnoha letech práce v této oblasti a po tom, co se stal jedním z nejlepších odborníků na polygrafy v celé zemi, dostal Cleve Backster jednoho dne nápad citlivě propojit stejné kovové terminály, které by normálně připojoval k lidské bytosti pro „detektor lži“. Test na list rostliny a graf elektrochemických změn rostliny. Postupem času zjistil, že rostlina nějak reaguje na své prostředí docela přímo; zdálo se, že cokoli, co může poškodit rostlinu ve vnějším světě, vyvolalo reakci.

Zdálo se, že řezání rostliny není zdaleka tak traumatické jako spálení rostliny, ale pokud by předstíral, že se chystá rostlinu spálit, ale věděl, že to ve skutečnosti neudělá, rostlina by nereagovala. Teprve když si v duchu vytvořil jasnou představu o tom, jak uchopil knihu sirek, zapálil sirku a přidržel ji k listu, graf zaznamenal náhlý skok – rostlina upadla do šoku a poslala do ní co nejvíce vlhkosti. List, aby se chránil před jakýmkoli poškozením. Tento efekt se také zvlínil všemi ostatními rostlinami v okolí.

Někteří tento výzkum okamžitě zavrhnou, bez ohledu na to, kolik tabulek a grafů je zobrazeno, nebo dokonce i když je předvedeno přímo před nimi. Na druhou stranu, jiní lidé, kteří jsou otevřenější, by se rozhodli tento experiment interpretovat jako znamení, že rostliny jsou myslící tvorové stejně jako my. Na nezákladnější úrovni však musíme vzít v úvahu, že v každém případě musí existovat prostředek, kterým se myšlenky člověka přenášejí do rostliny – musí existovat médium, kterým může vědomí cestovat. Mainstreamová věda dosud neuznala mezeru, kde by toto médium existovalo; jmenovitě éter nebo energie nulového bodu.

Nové teorie o chemické „zprávě“ posílané vzduchem jsou jistě možné, ale efekt funguje stejně dobře, když jsou rostliny od sebe izolovány, což zakazuje jakoukoli takovou formu komunikace.

Znovu tedy použijme náš příklad lásky jako reprezentující vyšší úroveň vibrací v éteru. Rostlina nemusí mít žádné „emoce“, jak bychom si o nich jako lidé mysleli, ale jednoduše reaguje na změny vibrační rezonance éteru, který ho neustále obklopuje a tím ho okamžik za okamžikem vytváří. Jinými slovy, když člověk posílá rostlině láskyplné myšlenky nebo jí hraje hudbu, éterická energie, kterou rostlina čerpá pro růst a vývoj, se zvyšuje, a tím se stává silnější. Podobně, když Backster posílal do rostliny nenávistné myšlenky, frekvence energie kolem ní se ve skutečnosti snížila a na základě primitivního designu rostliny tato změna energie ve výsledku spustila přirozenou reakci přežití.

Backster také ukázal, že šoková reakce rostliny může být stejně snadno způsobena utrpením jiných tvorů ve stejné oblasti. Navrhl sérii experimentů, kdy stroj náhodně vysypal solné krevety do vany s vroucí vodou, zatímco on nebyl přítomen v budově. Rostlina přirozeně a okamžitě zareagovala na úhyn artemií ve svém prostředí a reagovala na elektromagnetické vibrace, které byly přítomny v oblasti; nebylo nutné, aby člověk vysílal do rostliny negativní myšlenky. Neharmonické vibrace éteru, bez ohledu na to, kdo nebo co je vytváří, by tedy mohly být vnímány jako vedoucí k neharmonickým a dokonce toxickým podmínkám růstu, zatímco milující vibrace éteru zvyšují rychlost a sílu vitality, která proudí do rostliny, jak jasně ukázaly jiné experimenty. Bolest, smrt a nenávistné myšlenky odvádějí energii z éterických sil v této oblasti a snižují schopnost rostliny růst.

Backsterův efekt byl prokázán také u bakterií – ještě jednodušších forem života než u solných garnátů. Zúčastnili jsme se jeho přednášky, kterou pořádala Univerzita vědy a filozofie Waltera Russela 8. září 2000, a během této přednášky Backster prozradil, že objevil bakteriální efekt poté, co nalil hrnec s vroucí vodou z kávovaru do dřezu. Jeho laboratoř. Jeho rostliny, které byly vždy připojeny k polygrafu, zaznamenaly obrovský a okamžitý šok, když to udělal, což později našel na výtisku. Očividně byl zpočátku velmi zmatený tím, co to způsobilo, a musel si dobře rozmyslet, co dělá právě ve chvíli, kdy šok zaregistroval. Jakmile to vystopoval zpět k vroucí vodě, odebral vzorek dřezu vatovým tamponem a analyzoval vzorek pod mikroskopem. Poté dostal odpověď, která zněla, že ve dřezu, který pravidelně nečistil, roste obrovská kolonie bakterií! Následné experimenty prokázaly, že rostliny důsledně reagovaly na smrt bakterií. Tento neočekávaný výsledek ho přivedl k provedení výše naznačených experimentů se slanou vodou.

2.6.1 „ŽIVÁ POTRAVA“

Od tohoto bodu později zjistil, že jogurt by mohl být použit v jeho experimentech místo rostlin, kvůli kulturám živých bakterií v něm, a fungoval by přesně stejným způsobem. Vodivost jogurtu mu umožnila vložit do něj elektrody stejným způsobem a byl schopen měřit podobné reakce na polygrafu, jaké ukázaly rostliny. Například, když připojil jogurt k polygrafu a pak nechal někoho sníst samostatný vzorek jogurtu, jogurt dokonale zaregistroval šokovou reakci včas s malým počtem sekund, které to trvalo trávicímu traktu.

žaludeční šťávy, aby ji začaly rozkládat. Stejně tak by jogurt v dané místnosti reagoval na cokoliv škodlivého, co by se stalo blízko rostlině.

2.6.2 PLANARIA

V jednu chvíli se Backster zúčastnil vědecké prezentace, která zahrnovala červa Planaria, malého ploštěnce dlouhého centimetru se dvěma hrbolatými „očima“ na jednom konci těla. V tomto experimentu se výzkumníci pokoušeli dokázat, že znalosti z jednoho červa lze přenést na jiného červa, který pozřel zbytky prvního. Hypotéza tedy byla, že pokud se Planaria „naučí“ nechodit do určité oblasti, která by poškodila její tělo, tyto znalosti by se uložily v jejích buňkách a mohly by být přeneseny na jiného červa, který byl krmen zbytky jejího těla. První Planaria by byla umístěna do Petriho misky, která měla na okraji žíravinu, takže se tvrdou zkušeností naučila necestovat na okraj. Poté, co se dobře naučíte tuto lekci, bude nakrájena na kostičky a nakrmena dalším červem. Vědci připojili elektrody polygrafu ke každé Planarii, která byla umístěna v misce, aby zaregistrovali příležitosti, kdy byla zasažena kontaktem s chemikálií.

"Chceš vědět, co se opravdu děje?" zeptal se Backster hlavního výzkumníka. "Jasně," vyzval ji výzkumník. "Pozor," řekl Backster. Přešel k baňce, která obsahovala celou kolonii červů Planaria, a pořádně s ní zatřásl sem a tam. Planaria v misce vyvolala tak obrovskou reakci, že vystřelila graf přímo z papíru! Výzkumník okamžitě přešel ke grafu a začal kontrolovat pod strojem, zda není uvolněný drát nebo závada; Backster se jen zasmál, strčil si ruce do kapes a odešel. Jednoduše řečeno, to, co se stalo jedné Planarii, se stalo všem Planaria a primitivní forma „skupinového vědomí“ putovala údajně prázdným prostorem a snažila se dát skupině své lekce pro přežití.

2.6.3 BUŇKY

Backsterovy studie zahrnující lidské buňky, jak jsou zdokumentovány v knize Dr. Roberta Stonea, jsou možná ještě zajímavější. V tomto případě byly epiteliální (kožní) buňky lidské bytosti shromážděné z vnitřku tváře pomocí vatového tamponu uloženy v oddělené místnosti a připojeny k polygrafu.

Backster byl schopen opakovaně prokázat, že lící buňky budou vykazovat náhlé reakce, které přesně korespondují s načasováním na míru šitých emočních šoků, které byly účastníkovi pečlivě vyvolány. Nebylo nutně snadné eticky šokovat lidskou bytost, takže neexistoval žádný „standardizovaný“ způsob, jak experiment spustit. Přizpůsobené šoky byly podávány prostřednictvím takových metod, jako je sledování násilných filmových záběrů, které by na daného jedince měly zvláštní emocionální dopad, jako například veterán stíhacího pilota z druhé světové války při sledování filmu sestřeleného letadla. V takovém případě, když se ex-pilot svíjel na židli a vytvářel elektromagnetické frekvenční změny v jeho galvanické kožní reakci, jeho lící buňky by se ve vedlejší místnosti svíjely stejným měřitelným způsobem. Dalším příkladem by bylo nechat mladého muže v místnosti s pornografickým časopisem a poté, co si ho začal prohlížet, vtrhnout do místnosti, což vyvolalo nával rozpaků. Jeho buňky vykazovaly stejnou odezvu ve vedlejší místnosti. Proto se šoky a negativní emoce v mysli okamžitě pohybují buňkami těla a ovlivňují je,

zda jsou ty buňky s tělem spojené nebo ne! Pokud v sobě prostor nemá žádné médium, které by umožnilo vědomí cestovat z jedné oblasti do druhé, jak by to bylo možné?

2.7 VYSVĚTLENÍ KLASICKÝCH METAFYZICKÝCH ZÁHAD

2.7.1 RAKOVINY

Backsterova zjištění s našimi buňkami pomáhají vysvětlit skutečnost, že rakovina je nyní lékařskými profesionály, jako je Deepak Chopra a Andrew Weil, ukázána jako přímý projev hněvu nebo odporu k lásce. Tyto studie také odhalují, že ti, kdo jsou nejzdravější a žijí nejdéle, jsou také nejšťastnější a nejsvobodnější od starostí, strachu a nenávisti, čímž do svého života přijímají lásku. Jinými slovy, stres a šok nejsou jednoduše izolovány od tělesného systému; zásadně ovlivňují všechny buňky tělesného systému.

To, co se dříve zdálo být metafyzickou spekulací, se nyní stává uznávaným lékařským faktem. Pokud chcete žít déle, musíte mít dovednosti efektivního zvládnání stresu a naučit se efektivně komunikovat, abyste rozptýlili svůj hněv.

2.7.2 MAHARISHI EFEKT

Kromě toho, pokud se Backsterův efekt může objevit v buňkách jedné osoby, ať už jsou buňky v těle nebo oddělené od těla, pak je pošetilé se domnívat, že tento efekt se do určité míry také nepřenáší mezi lidmi, a pak přímo ovlivňuje emoční stavy ostatních kolem nich. To je jeden z důvodů, proč velmi citliví, intuitivní lidé mohou skončit s neustálým bojem s depresí; nejsou schopni „vypnout“ disharmonii lidí kolem sebe. A co je pozitivnější, velmi dobře zpracovaný experiment „Maharishi efekt“ ukázal, že zatímco velká skupina trénovaných lidí meditovala společně ve velkém městě, množství násilných událostí v tomto městě znatelně kleslo. Dobrý, krátký popis tohoto experimentu je uveden v knize Cosmic Voyage od Dr. Courtney Brown, vedoucího The Farsight Institute:

Ve vydání Journal of Conflict Resolution z prosince 1988 se objevil metodologicky propracovaný článek, který tvrdil, že skupiny meditujících praktikujících transcendentální meditaci a více zapojený program TM Sidhi na jednom místě mohou ovlivnit úroveň konfliktu v blízkých lokalitách (Orme-Johnson et al., 1988). Tento jev se nazývá „Maharishi Effect“ na počest Maharishi Mahesh Yogi. Článek byl považován za kontroverzní, když byl publikován, a podle všeho stále je.

Znovu, v zásadě vidíme s tímto efektem to, že existuje médium, kterým prochází lidské vědomí; a skutečně to může být také samotné formování toho vědomí. V éterickém modelu by tento pohyb mohl být jednoduše viděn jako to, co jsme definovali jako Lásku: „Láska je tendence entit uvnitř Sjednoceného pole, ať už lidské, „částicové“ nebo jiné, stále více vyzařovat harmonickou jednotu prostřednictvím vibračního pohybu.“

A v případě transcendentálních meditujících nějakým způsobem proces ztišení mysli, milujících myšlenek a hlubokého dýchání způsobuje zvýšení vibrací, které se pak vlní vědomím lidstva stejně jako snížení vibrací bolestí. se v Backsterově demonstraci rozvlínil rodinou červů Planaria.

Takže pokud jste ochotni uklidnit svou mysl v láskyplném vědomí, můžete být velmi dobře schopni způsobit pohyb energie kolem vás. Ale kolik přesně pohybu je lidská bytost schopná vytvořit v tomto éteru? Pokud jsou všechny fyzické objekty vytvořeny také z této energie, musí to zůstat pouze pohybem ve vědomí, nebo by to mohl být i fyzický pohyb? (V pozdějších kapitolách probereme pohyb éteru k levitování fyzické hmoty pomocí technologických prostředků a ukážeme jasné, zdokumentované důkazy, které dokazují, že se tak již stalo.)

2.7.3 LEVITACE

Někteří z těch na naší planetě již skutečně rozvíjejí schopnosti, o kterých se říká, že jsou běžné ve vyšších sférách vibrací – schopnosti jako ESP, prekognice, levitace, spontánní manifestace / demanifestace objektů, schopnost vidět aury, léčit ostatní a podobné, které se všechny mohou vyskytovat v éterickém modelu. Mnoho křesťanských světců bylo očitým svědkem a zdokumentováno jako levitující, jako například sv. Tereza (1515-82), která řekla následující:

Přichází obecně jako šok, rychlý a ostrý, než si dokážete shromáždit myšlenky nebo si jakkoli pomoci, a uvidíte a cítíte to jako mrak nebo silný orel stoupající vzhůru a unášející vás pryč na svém křídla.

Tento autor a další osobně pocítili předběžné fáze toho, co sv. Tereza popisovala, včetně „rychlého a ostrého pocitu, než dokážete shromáždit své myšlenky“ a pocitu, že „vaše duše byla unesena“ temenem vaší hlavy. Wilcock nazval tento jev „ušní výbuch“, protože se zdá, že vzniká jako pulzující vibrace v uších, která způsobuje nebo je výsledkem náhlého šokujícího vibračního zvýšení vědomí. V našem případě to nikdy plně nepřešlo do levitace jakéhokoli druhu, ale stále existuje naděje! Mainstreamové katolické záznamy uvádějí, že sv. Josef z Cupertino (1603-63) byl doslova schopen létat osm nebo více stop nad zemí, a to bylo veřejně pozorováno více než 100krát. Jednou také popadl jiného mnicha a nesl ho po místnosti a brzy po jeho smrti kolegové svědkové pod přísahou před Bohem potvrdili, že viděli sv. Josefa levitovat. Je vysoce nepravděpodobné, že by lhali, vzhledem k tomu, co by pro ně taková přísaha znamenala.

Z nedávné doby máme případ pana DD Home, který byl také zdokumentován jako levitující své tělo v 19. století renomovanými vědeckými výzkumníky, světovými vůdci a korunovanými hodnostáři, kteří to z první ruky pozorovali ve východní oblasti jezera Ontario v Kanadě od roku 1820. do roku 1850. Home mohl nejen levitovat, ale také provádět mnoho dalších výkonů, včetně ponoření rukou nebo hlavy do ohně a nespálení, a dokonce levitování harmoniky uvnitř klece a hraní melodie na ní. Kniha Michaela Talbota Holografický vesmír obsahuje pokladnici fascinujících příběhů, jako je tato, a měla by být považována za „povinnou četbu“ pro ty, kteří skutečně chtějí studovat a integrovat toto nové paradigma.

Bez ohledu na to, čemu je kterýkoli konkrétní čtenář ochoten věřit ohledně metafyzických jevů, jako je levitace, jistě existuje stále rostoucí počet lidí, kteří mají platné mystické zkušenosti a zdráhají se o nich diskutovat na veřejnosti ze strachu z výsměchu. V říjnu 2000, an

jinak obyčejný prodavač nábytku tomuto autorovi prozradil, že jeho syn během seance levitoval tři metry nad zemí v dobře osvětlené místnosti – a teprve poté, co Wilcock odhalil pravdu o své kariéře a zjištění, měl muž dostatek důvěry, kterou mohl nabídnout informace. Přirozeně, skeptik bude nadále říkat „Lže“, pokud důkaz není osobně svědkem – ostatní certifikovaní svědci, jako v případě sv. Josefa z Cupertino, jsou ignorováni.

Nyní však můžeme tato pouta uvolnit, protože existence vědomého éteru umožňuje všechny druhy mystických jevů tím, že poskytneme prostředek, kterým vědomí může cestovat, a tak způsobit akci na dálku, dokonce až do bodu, kdy způsobí. přímou levitaci předmětů nebo lidského těla. A telekineze byla zcela jistě studována v laboratorním prostředí.

2.8 AETER A PSYCHOKINEZE

Pokud lidská bytost dokáže přimět předměty, aby levitovaly a pohybovaly se „prázdným prostorem“ samy, pak naše současné vědecké chápání potřebuje seriózní revizi. Jak jsme řekli, pokud je láska jednoduše pohybem energie, který směřuje k vyšší úrovni vibrací, pak to nemusí být pohyb pouze v nefyzickém poli vědomí; fyzická hmota může být ovlivněna také, dokonce až k levitaci těla. Údaje o levitaci jsou však stále otevřené dalším interpretacím, z nichž některé jsou pouze náboženské a nezatěžují se otázkou „jak“. V myslí vědce se vesmír skládá ze čtyř základních sil: gravitace, elektromagnetismu, slabé jaderné a silné jaderné síly. Pokud éter skutečně tvoří veškerou fyzickou hmotu a buď vytváří nebo je funkcí vědomí, pak musí existovat způsob, jak vědomí spontánně generuje kteroukoli z těchto čtyř základních sil, které jsme uvedli, kromě toho, že je schopno pohybovat fyzickými předměty. Pokud nedokážeme najít základní síly Vesmíru vytvořené v tomto pohybu vědomí, pak celý, rozšířený soubor dat „nemůže být pravdivý“.

V bývalém Sovětském svazu a Československu byly provedeny rigorózní studie fenoménu psychokineze, o nichž později informovali v sovětském a československém parapsychologickém výzkumu (U) nezařazené obranné zpravodajské agentury, pan Louis F. Maire III a major JD LaMoth, MSC, publikováno v září 1975. Protože se zdá, že tyto země byly v tomto výzkumu daleko před Spojenými státy, stojí za to sledovat tyto vodítka – protože většina lidí ze Západu si není vědoma stupně vědeckého pokroku, kterého bylo dosaženo v bývalém sovětském bloku. na těchto oblastech. V těchto studiích je využitá éterická energie označována jako „bioplazma“. Některé části tohoto poměrně dlouhého úryvku jsme níže pro zdůraznění označili kurzívou.

Psychokineze (PK), nebo jak se někdy říká telekineze, je schopnost ovlivňovat živé nebo neživé předměty na dálku, bez fyzického kontaktu, pomocí nekontrolovaných nebo řízených biologických energetických polí. Některé, ale ne všechny, účinky PK zahrnují: zahájení nebo zastavení pohybu v neživých předmětech; zdánlivá neutralizace účinku gravitace na neživé předměty (levitace); indukce změn fyziologických procesů živé hmoty; vytváření měřitelných elektrických, elektromagnetických, elektrostatických, magnetických nebo gravitačních polí kolem cílových objektů; a vkládání obrázků na stíněné fotografické emulze...

[Poznámka: Hned, kritéria pro lidské vědomí vytvořit základní

energetická pole ve vesmíru byla uspokojena, zveřejněno v dokumentu americké obranné zpravodajské agentury.]

Sovětský výzkum se vydal několika různými směry ve snaze vyvinout materialistická vysvětlení pozorovaných účinků PK. Tento výzkum zahrnoval hloubkové studie charakteristik elektrického pole mezi subjektem a objektem, charakterizaci elektrických polí bezprostředně kolem subjektu, studium bioelektrických polí detekčními zařízeními, studium vzorců mozkových vln subjektů a fotografování subjektů. bioenergetická pole. Dodnes se sovětské vědci v žádném případě neshodnou, pokud jde o povahu zúčastněných sil, ale všichni se shodují, že působí fyzická energie. (37)

Dr. Viktor G. Adamenko z Moskevského institutu radiofyziky, Dr. Viktor Inyushin z Kazašské univerzity v Alma-ata a Dr. Genady Sergejev z AA Uktomskii Physiological Institute, Leningrad jsou předními sovětskými teoretiky studujícími PK. Inyushin i Sergejev vyvinuli teorie založené na existenci nové formy energie - formy biologické energie označované jako "bioplazma". Efekty PK považují za analogické s bleskem, který náhodně nabije povrch, a cítí, že pohyb v PK nastává v důsledku interakce elektrostatického náboje a elektromagnetického pole objektu s polem lidského operátora. Zapojená biologická energie je pod vědomým vedením subjektu, který může cílový objekt spustit nebo zastavit pohyb, změnit směr nebo se otočit. Sergejev vyvinul přístrojové vybavení, které měří změny v bioplazmatickém poli na vzdálenost až 3 metrů (9,9 stop); zaznamenal pole 10 000 voltů/cm v blízkosti cílového objektu bez náznaku elektrického pole v prostoru mezi subjektem a objektem. Podle Sergejeva je bioplazmatická energie maximálně koncentrována v oblasti hlavy. Připisuje PK polarizaci bioplazmy způsobem podobným laseru a označuje to jako „efekt biolaseru“, který působí jako hmotná síla na objekt. (37)

Dr. Sergejev vyvinul detektory, které monitorují energetické pole během demonstrací PK. Ačkoli byly západním pozorovatelům odepřeny informace o konstrukci detektorů (informace byly údajně tajné sovětskou armádou), podrobnosti mohla být zveřejněna Sovětskou akademií věd...

[Poznámka: V tomto bodě se autoři snaží spekulovat, co by tyto detektory mohly být. Tuto část a některé další jsme vynechali. Když si prohlédneme práci podplukovníka Toma Beardena o sovětské technologii skalárních vln, vidíme, proč byla klasifikována, protože napsal celé knihy o tom, jak bývalí Sověti používali tuto technologii pro zbrojní aplikace.]

Dr. Adamenko provedl experimenty, aby zjistil roli elektrostatických nábojů na povrchu cílových objektů jako příčiny jejich pohybu...
Adamenko ukázal, že materiální základ bezkontaktní interakce mezi člověkem a předměty je výsledkem elektrostatického pole, jehož velikost závisí na fyziologickém stavu člověka...

...Adamenko odkazuje na léčení „vkládáním rukou“ (v západních termínech „léčení vírou“). Sověti měřili elektrická pole mezi „léčiteli“ a pacienty, ale při znalosti potenciálu tohoto pole nebyli schopni zopakovat příznivé účinky získané od lidí.

prostředky mechanicky generovaných polí...

V letech 1973 a 1974 se sovětský jasnovidce jménem Boris Ermolajev zúčastnil série experimentů na Moskevské univerzitě. Uvádí se, že Ermolajev má schopnost levitovat (zavěšovat) předměty ve vzduchu soustředěním psychické energie do ohniska v prostoru. (40) Při některých testech Ermolajev stiskl předmět mezi rukama, pak pomalu oddaloval ruce, dokud nebyly přibližně osm palců od předmětu, který zůstal viset ve vzduchu. Sovětští vědci tvrdí, že všechny testy byly prováděny pod nejpřísnější kontrolou a nebyly použity žádné struny ani jiná zařízení jakéhokoli druhu.

Dubrov se domnívá, že Ermolajevovy levitační síly mohou být použity k prokázání, že časoprostorové a gravitační změny probíhají v oblasti mezi rukama psychiky a objektem. Navrhuje, že přenos elektromagnetické energie o známé rychlosti by měl být při vyzařování přes levitační pole zpožděn.

Dvě ženské subjekty, Nina Kulagina a Alla Vinogradova, byly rozsáhle studovány Drs. Sergejev a Adamenko. Podle Sergejeva, Mrs. Kulagina umí ovládat tlukot preparátů žabího srdce, otiskovat obrázky na stíněné fotografické emulze a pohybovat předměty vážícími jednu libru resp. více...

Nina Kulagina v laboratoři

s předměty, které při natáčení pohybovala

[Poznámka: Další obrázky [naleznete zde](#) .]

V jiných experimentech paní Kulagina otiskovala obrázky na neexponovaný film zapečetěný v černých obálkách. Během těchto experimentů Sergejev změřil energii kolem těla psychiky a zjistil, že je poloviční než energie nepsychického jedince. To vedlo Sergejeva k přesvědčení, že absorbuje nebo čerpá energii ze svého okolí a pak ji vybíjí na cílový objekt.

Paní Kulagina zažívá při testování značný stres. Její puls se zvyšuje, stejně jako její rychlost dýchání; pociťuje bolest v horní části páteře a v zadní části krku. Na začátku svého „aktivovaného“ stavu pociťuje žízeň a v ústech má chuť železa nebo mědi. Během aktivovaného stavu zažívá občasná závratě a nevolnost. Její hladina cukru v krvi stoupá a do jedné hodiny po ukončení testů dochází ke ztrátě hmotnosti (1,5 - 2,0 lb.). Zažívá méně stresu, když je sama, a tvrdí, že nejlépe reaguje v atmosféře přátelské vzájemné důvěry a víry.

Její schopnost PK je závislá na náladě (její náladě a náladě pozorovatelů)

a ona vydává více energie v nepřátelské nebo skeptické atmosféře.

Mechanické aspekty PK efektů paní Kulaginy jsou následující: 1

Velikost a tvar jsou důležitější než fyzická struktura látky, kterou se snaží ovlivnit. 2

Důležité jsou váha a rozměry předmětů, kterými se snaží pohybovat; váhy se pohybují od několika uncí do téměř jedné libry.

3

Pohyb vertikálního válce považuje za jednodušší než pohyb horizontálního. 4

Během pohybu nezpůsobuje žádné změny tvaru měkkých předmětů.

5

Směr, kterým se předmět pohybuje, závisí na její vůli a může být buď směrem k ní, nebo od ní. Může také způsobit rotační nebo vertikální pohyby.

6

Optimální účinek pole Kulagina nastává přibližně ve vzdálenosti 1 1/2 stopy; její limit vzdálenosti je přibližně 3 stopy a 4 palce, když je objekt, který má být ovlivněn, 3 stopy od okraje pracovní plochy. Na tyto vzdálenosti je prý schopna přesunout jeden předmět z mnoha v závislosti na tom, kde soustředí svou koncentraci.

Elektrické aspekty účinků Kulaginy jsou následující:

1

V blízkosti objektu, který se pokouší ovlivnit, vzniká elektrické pole; mezi Kulaginou a tímto objektem však není žádné měřitelné pole a nejsou pozorovány žádné jiskry. 2

Nemůže vyvinout žádný účinek na objekt umístěný ve vakuu.

[Poznámka: Jiné sovětské psychické výzkumy jasně prokázaly, že tato „bioplazmatická energie“ může procházet čímkoli, včetně olovem stíněných klecí, které zabraňují vstupu jakéhokoli konvenčního záření.]

3

Elektrostatické stínění nemá žádný vliv na její schopnosti, které se zdají být lepší s objektem pod dielektrickým [nevodivým] krytem, ale je neúspěšná během bouřky nebo jiných atmosférických podmínek, kdy je ve vzduchu větší než normální množství elektřiny. . Nemůže v žádném okamžiku ovlivňovat elektroskop. 4

Může způsobit luminiscenci krystalových lumiforů a způsobit změny ve spektru viditelného světla absorbovaného tekutými krystaly.

Dr. Adamenko zjistil, že Alla Vinogradova má podobné účinky jako Nina Kulagina, ale podstupuje mnohem méně fyziologického stresu. V některých jeho experimentech s ní v Moskvě, během kterých pohybovala různými předměty po dielektrickém povrchu, bylo kolem těchto objektů naměřeno velké množství elektrostatické (ES) energie (údajně dost na to, aby rozsvítila malou neonu). Měření detekovala pulsace pole, které byly synchronní s Vinogradovou dechovou frekvencí, srdečním tepem a mozgovým alfa rytmem; oblast mezi Vinogradovou a objektem však neobsahovala žádná energetická pole ani frekvence a intenzita ES energie rostla, jak se objekty přibližovaly.

Výsledky s Allou Vinogradovou vedly Adamenka k přesvědčení, že mohou existovat jedinci, kteří mají schopnost libovolně vybudovat pole ES na povrchu těla a promítnout je podle potřeby. (38)

[Poznámka: V tomto bodě dokumentu autoři zabírají několik stránek, aby popsali československý výzkum PK, který lze provést s většinou lidí, nejen s výjimečnými jedinci. To obvykle zahrnuje lehký předmět, který visí dolů na provázku připevněném k jeho středu a může se volně otáčet uvnitř uzavřené skleněné nádoby. Pouhým dotykem vnější strany nádoby ji lidé mohou sami roztočit. Prvním příkladem takového předmětu, který by se otáčel uvnitř skla, je paprskové kolo:]

Jeden z Pavlitových přístrojů pro demonstraci PK je na obrázku 8. Obvyklý způsob nabíjení přístroje psychickou energií je dotknout se rukou spánkové oblasti hlavy a poté se přístroje dotknout. Nahromaděná energie pak způsobí otáčení paprskového kola. Pavlita tvrdí, že tréninkem se někteří jedinci mohou naučit otáčet volantem pouze vizuální koncentrací...

[Poznámka: Tento autor úspěšně otočil čtverec papíru 3x3 palce, složený do tvaru pyramidy a zavěšený na nasazené jehle pod sklem, aniž by se dotkl předmětu. I když je to mnohem snazší udělat to bez skleněné krytiny, určitě to jde za takových podmínek, pokud máte trpělivost.

Takže můžeme ručit za pravost takových experimentů.]

Nyní na konci této části dokumentu jsou spekulace o možných vojenských aplikacích takových schopností. Předposlední věta nám nejvíce odhaluje jednoduchou pravdu:

...významnější je skutečnost, že sovětsí a čeští vědci sledují vzájemně propojený, jednotný přístup k určování zdrojů energie a interakcí, které jsou základem PK, a zdá se, že jsou v tomto cíli daleko před svými západními protějšky.

Je zřejmé, že tento dokument obsahuje velké množství informací, které je třeba vstřebat a zvážit. Mnozí z nás si možná neuvědomovali anomálie obklopující fenomén psychokineze, včetně vytváření měřitelných elektromagnetických, elektrostatických, magnetických nebo gravitačních polí kolem cílových objektů. A co je ještě důležitější, energetické pole kolem objektů vykazovalo stejné rytmy jako ty v těle člověka – jako je srdeční tep a frekvence dýchání. V důsledku toho, pokud je člověk schopen vytvořit všechna hlavní „pole“, která pozorujeme na makroúrovni vědomím, (s výjimkou slabých a silných jaderných sil na atomové úrovni), pak bychom měli jasně postavit vědomí na vyšší plošinu, než je tyto další

síly, jako sjednocujícího faktoru všech těchto sil. Jinými slovy, pokud mohou být všechny základní přírodní síly, které naši vědci pozorovali, vytvořeny nebo využity silou vědomí, pak musí být nakonec všechny spojeny v Jednotě. Kulagininy experimenty s PK dále jasně dokazují, že množství lásky nebo sympatických vibrací v místnosti mělo znatelný vliv na její výsledky – skeptická, napjatá atmosféra na ni vytvářela mnohem energičtější stres než klidné a uvolněné, podpůrné situace.

2.9 VŠE JE JEDNO

Naším konečným tvrzením je, že všechna základní pole – gravitace, elektromagnetismus, slabá jaderná a silná jaderná síla – musí vycházet přímo z éteru, sjednocující síly sympatických vibrací, které tvoří veškerou fyzickou realitu, jak ji nyní vidíme. Vědomí je s tímto procesem zásadně protkáno. Pokud je Sjednocené pole čistou energií a energie se musí pohybovat, aby vytvořila veškerou fyzičnost, pak je vědomí v konečném důsledku další z éterických pohybů. Jakmile je člověk řádně vycvičen, může pomocí svého vědomí vytvořit pohyb v éteru v jakékoli jeho formě, včetně běžně pozorovaných silových polí. A jak ukázali ruští vědci, toto již není spekulace; toto jsou experimentální data.

V naší další kapitole se pustíme do diskuse o tom, jak se tyto koncepty éteru a vědomí rozšiřují do kosmického kontextu – kde se zdá, že planetární energie mají strukturovaný účinek na lidské vědomí, a tím vymezují plynutí času. Probereme také data, která naznačují, že alternativní roviny existence jsou skutečně hmatatelnou realitou a že duše lidské bytosti může existovat ve více rovinách současně. Na konci příští kapitoly zveřejníme přehled obsahu těchto dvou kapitol dohromady.

KAPITOLA 03: KOSMICKÝ KONTEXT

KAPITOLA 03: KOSMICKÝ KONTEXT

3.1 LÁSKA JE VIBRACE

Vzhledem k tomu, co jsme právě zopakovali v poslední kapitole, musíme pokročit s dalším filozofickým předpokladem. Pokud vědomí a láska mohou manipulovat s hmotou, vytvářet všechna známá energetická pole a jsou v konečném důsledku vibračním pohybem éterické energie, pak:

Úroveň lásky, vědomí nebo inteligence v dané oblasti je přímo měřena vibrační rychlostí éteru v této oblasti.

Pokud má tedy éterická „látka“ prostoru a času danou oblast, kde jsou vibrační rychlosti rychlejší, pak je v této oblasti schopen existovat vyšší stupeň inteligence a lásky; jednoduše řečeno, v této oblasti je k dispozici více energie. To vysvětluje, proč telekinetické schopnosti Niny Kulaginy „fungovaly lépe v atmosféře přátelské vzájemné důvěry a víry“. dále

Všechny vědomé procesy jsou schopny se pohybovat mnohem rychleji, a tím projevovat vyšší inteligenci a lásku, kde se samotná energie pohybuje mnohem rychleji.

Je zřejmé, že studie jako Maharishiho efekt nám ukazují, že zkušená skupina meditujících byla skutečně schopna definitivně snížit počet násilných činů spáchaných v daném městě; nakonec způsobili, že éterická energie v této oblasti vibruje rychleji. Řečeno známějším jazykem, dalo by se říci, že společně neustále volíme, zda si ve svém životě vytvoříme harmonii nebo strach, a to přímo ovlivňuje všechny formy života na Zemi jako celek. A pokud patříte k většině, která věří, že život musí existovat alespoň někde jinde než na Zemi, pak byste měli vědět, že naše láska nějakým způsobem ovlivňuje celý Vesmír.

3.2 VESMÍRNÉ ENERGIE A VĚDOMÍ

Okamžitě je pro nás snadné sklouznout zpět ke zvyku myslet na lásku jako na zvláště lidskou vlastnost, na něco, co je lidstvu vlastní, co přímo nesouvisí s univerzální energií. Zopakujme si proto naši definici „lásky“ jako pouhé označení vyššího stupně vibračního pohybu v éterické energii dané oblasti – nic více, nic méně. Kulagina nemohla provádět své PK efekty nikde poblíž, když výzkumníci snížili rychlost vibračního pohybu v éterické energii, která ji obklopovala, myšlením neláskavých myšlenek.

Abychom skutečně porozuměli „kosmické šachové hře“, jak ji nyní vidíme, musíme myslet velmi odlišnými způsoby, než na které jsme zvyklí. Takže znovu, vše, co známe jako „skutečné“, je vytvářeno okamžik za okamžikem z cirkulujících proudů éterické energie. Myšlenka je cirkulující vibrace energie v neuronech v mozku. Láskyplné myšlenky posilují život a zdraví a neláskavé myšlenky zdraví snižují. Ale nakonec je tato energie „lásky“ prostě vibrací éterické energie, která vytváří vše kolem nás; a to v žádném případě nesnižuje jeho důležitost nebo svatost.

Pokud je láska jednoduše vibračním pohybem éterické energie, pak by musely existovat síly mimo skupinové lidské vědomí, které by mohly modifikovat i tyto vibrace.

Tyto síly musí existovat, protože celý vesmír je v neustálém pohybu; všechny pohyby by se vlnily „mořem“ éterické energie.

Rychlé mentální cvičení ve vizualizaci by vám snadno ukázalo, že celá Sluneční soustava musí být ponořena do obřího „bazénu“ éterické energie jako takové, protože je docela vhodné pohlížet na éter jako na tekutou nefyzickou energetickou substanci. Na základě nového modelu gravitace, který bude mnohem přesněji vysvětlen v příštích kapitolách, by se tato energie neustále pohybovala dovnitř a ven z každé planety a vytvářela by ji okamžik za okamžikem. Proto, když by se každá planeta pohybovala touto energií, vytvořila by vlnící se vlnu v éteru v podstatě stejným způsobem, jako když motorový člun ruší vodu za sebou, když cestuje. A,

Když se vlna pohybuje skrz médium, máte větší množství vibračního pohybu ve vlně než ve zbytku média.

Takže skutečně, kolektiv lidstva není izolovaný na osamělé planetě, bez jiných vlivů. Éterické / ET paradigma naznačuje, že:

Slunce, planety a galaxie jsou vědomé samy o sobě, protože jsou tvořeny vědomým éterem ve vibračním pohybu a přirozeně vytvářejí poruchy v éteru, když cestují vesmírem.

Musíme si pamatovat, že tato vibrační „vlna“ v prostoru má větší pohyb, tudíž větší lásku a inteligenci, jak jsme ji definovali; a to přímo ovlivňuje lidstvo. Vědecké důkazy, které jsou nyní k dispozici, dokazují, že tento nebesky vyvolaný éterický pohyb může daleko překonat sílu „normálního“ lidského kolektivního vědomí, pokud jde o jeho schopnost modifikovat naše chování. Kromě toho lze skutečně ukázat, že tyto planetární pohyby mají přímý vliv na energetické chování i v kvantové říši.

3.3 VESMÍRNÉ VĚDOMÉ ENERGIE SE V ČASE MĚNÍ

Dalším bodem, který je třeba vidět, je, že tyto planetární pohyby se budou s časem měnit.

Protože naše planeta je v pohybu spolu se všemi ostatními, budeme cestovat různými planetárními „vlněními“ v éteru naší Sluneční soustavy v předvídatelných, po sobě jdoucích časových okamžicích.

Můžeme tedy očekávat, že přes naše těla, naši planetu a veškerou energii a hmotu na ní bude vyzařovat nastavená sekvence energetických vibrací v závislosti na relativní poloze naší vlastní planety k „vlnám“, které byly vytvořeny ostatními.

Článek ve vydání časopisu 21st Century Science and Technology Magazine z léta 2000 s názvem Russian Discovery Challenges Existence of „Absolute Time“ představil západnímu světu pokračující soubor rigorózních prací ruského biofyzika Dr. Simona E. Shnolla. A na rovinu, jeho výsledky to dokazují

výše uvedené tvrzení: planetární pohyby vytvářejí narušení v obecném médiu prostoru, které přímo ovlivňuje živé i neživé procesy na Zemi.

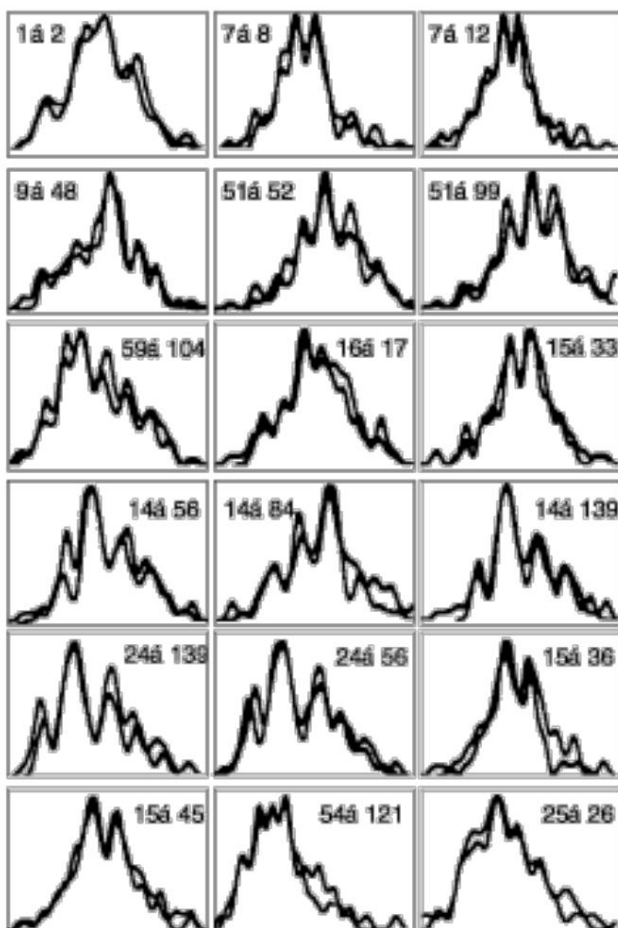
Odkaz na článek

Za posledních třicet let Shnoll vytrvale shromažďoval údaje, které prokázaly, že mnoho různých biologických, chemických a atomových procesů, včetně radioaktivního rozpadu mnoha různých materiálů, je nějakým způsobem přímo ovlivňováno nebeskými pohyby, jako je den, měsíc a rok. . V tomto bodě zveřejníme pouze malý úryvek a ve třetí části knihy to probereme podrobněji:

Před dvěma lety, téměř nepovšimnutý na Západě, ruský biofyzik SE Shnoll publikoval článek v prominentním ruském fyzikálním časopise Uspekhi Fisicheskikh Nauk, který shrnuje výsledky více než tří desetiletí výzkumů anomálních statistických pravidelností v širokém rozsahu fyzikálních, chemických a biologických procesů, od radioaktivního rozpadu po rychlost biochemických reakcí. .

Důkazy jednoznačně ukazují na existenci dříve neznámého vztahu mezi kolísáním rychlosti radioaktivních a jiných procesů v laboratoři a hlavními astronomickými cykly, včetně dne, měsíce a roku. Z toho vyplývá, že mnoho jevů, které byly až dosud považovány za čistě statistický charakter – jako je rozložení fluktuací v momentálních rychlostech radioaktivity měřené ve vzorku – jsou nějakým způsobem řízeny nebo alespoň silně ovlivněny astrofyzikálním faktorem, který se mění v čase stejným způsobem na všech místech na Zemi...

Histogramy vytvořené z více než dvou dnů ze čtyř po sobě jdoucích 12hodinových sérií měření ukazují další typický jev objevený Shnollem: Tvary histogramů se v průběhu času mění (obrázek 2).

[Poznámka: Tyto histogramy by neměly se v průběhu času měnit, pokud je radioaktivní rozpad skutečně náhodný proces, jak věří kvantová fyzika. Měly by vypadat jako hladké křivky ve tvaru zvonu a neměly by mít žádné bizarní hroty, které vidíme. A přesto, jinde nám profesor Shnoll říká, že téměř všichni vědci tomu jednoduše říkají „šum v datech“ a ignorují ho, protože nemají důvod si myslet opak.]

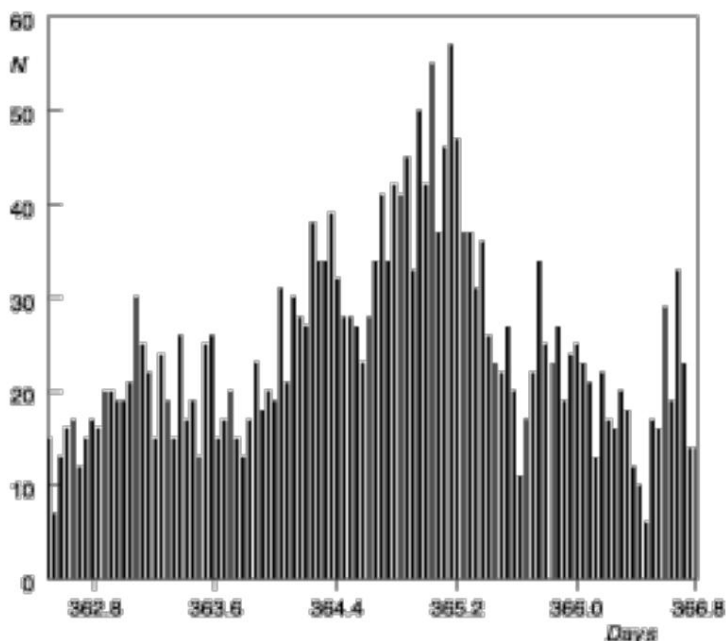
Nejpozoruhodnější je, že tvary histogramů pro nezávislá (a zdánlivě nesouvisející) měření provedená ve stejném časovém období bývají velmi podobné.

Například současné měření reakční rychlosti kyseliny askorbové, dichlorfenolindofenolu (DCPIP) a beta aktivity uhlíku-14 ukazuje histogramy velmi podobného tvaru.

[Poznámka: Jinými slovy, existuje podobnost v rychlosti reakce biologických sloučenin, chemických sloučenin a radioaktivního rozpadu, jednoduše proto, že měření byla provedena ve stejnou dobu. V mainstreamovém modelu by tohle nemělo existovat! Strukturované vlny ve výše uvedených histogramech mají být jednoduše „šumem v datech“. Neměli bychom vidět stejný „šum“ v naprosto nesouvisejících procesech! Veškerá fyzická hmota na Zemi nějak reaguje na vnější pohyby stejným způsobem. Pokud mezi planetami vidíme pouze „prázdný prostor“, pak nemáme žádný způsob, jak to demonstrovat.]

Tyto a velké množství dalších experimentů, které Shnoll a jeho spolupracovníci po mnoho let provedli, jednoznačně poukazují na existenci univerzálního faktoru ovlivňujícího tvary histogramů, který se liší v

čas. Kromě toho ruští vědci objevili přesně definovaná období, během kterých se podobné tvary histogramů opakují (obrázek 3).

K tomu vymysleli a počítačový algoritmus pro měření relativní míry „blízkosti“ nebo podobnosti tvarů histogramů a na tomto základě provedl počítačovou analýzu stovek histogramů pořízených za dlouhé období. Při zkoumání rozložení časových intervalů mezi „podobnými“ histogramy zjistili silné vrcholy v 0 hodinách (to znamená, že histogramy vytvořené nezávisle ve stejnou dobu mají tendenci být podobné), přibližně za 24 hodin, ve 27,28 dnech (pravděpodobně odpovídají synodickému rotace Slunce) a ve třech časových intervalech blízkých roku: 364,4, 365,2 a 366,6 dne.

[Poznámka: „Synodická“ rotace Slunce, se kterou to spojují, je to, co nastává na jeho rovníku, který byl naměřen jako 26 dní dlouhý; zatím je to jejich nejlepší odhad, jaká by mohla být lhůta 27,28 dne.]

Novější údaje, právě oznámené autorovi, naznačují, že „24hodinová“ doba je ve skutečnosti o něco kratší a docela přesně odpovídá hvězdnému dni! Posledně uvedené by naznačovalo, že alespoň jeden astronomický faktor ovlivňující tvar histogramu může pocházet mimo sluneční soustavu a souvisí s orientací měřící stanice vzhledem ke galaxii, nikoli pouze vzhledem ke Slunci.

[Poznámka: Hvězdný den se vztahuje k zemské „precesi rovníkosti“, kterou jsme důkladně probrali v Posunu věků a uděláme tak znovu v této knize. Nyní se jasně ukázalo, že tato precese souvisí s naší pozicí v Galaxii, protože je to mnohem dlouhodobější cyklus než většina ostatních, které jsme pozorovali.]

A tak, pokud jsme ochotni přijmout tvrdá fakta, konvenční myšlenky subatomární fyziky jsou ve velkých problémech. Dr. Shnoll nám jasně říká, že pohyby planet vytvářejí extrémně přesné energetické poruchy v prostoru a čase, které ovlivňují každý jednotlivý atom, molekulu a energetický proces v okolní oblasti. Podíváme-li se pozorně na výše uvedené histogramy těchto

různých procesů, můžeme vidět, že mají „špičky“, kde se žádné neočekávají. Většina vědců tato data automaticky zahazuje jako nedůležitá; pouze prof. Shnoll měl po více než 30 letech výzkumu možnost porovnat skutečné diagramy mezi sebou a zjistit, zda dokáže najít souvislosti. Pak viděl, že všechny biologické, chemické a radioaktivní procesy vykazují stejné nepatrné energetické změny v histogramech použitých k jejich měření v daném „bodů“ v době pohybu Země sluneční soustavou a galaxií. Shnolova práce „jednoznačně ukazuje na „univerzální faktor... který se mění v čase“. Model éteru, jak jsme jej specifikovali výše, přesně vysvětluje, co je tento univerzální faktor. Ve volném prostoru musí existovat médium, které je narušeno nebeskými pohyby, a totéž médium musí být také zodpovědné za vytváření biologických, chemických a atomových procesů na základě okamžiku.

3.4 STRUKTUROVANÝ POHYB AETHERU NA AKCIOVÉM TRHU

V případě Shnolla existuje jednoznačný soubor výzkumů, který ukazuje, že bylo možné nakreslit jednoduché korelace mezi „univerzálním faktorem“, který spojoval planetární pohyb s fyzikálními, chemickými a biologickými procesy.

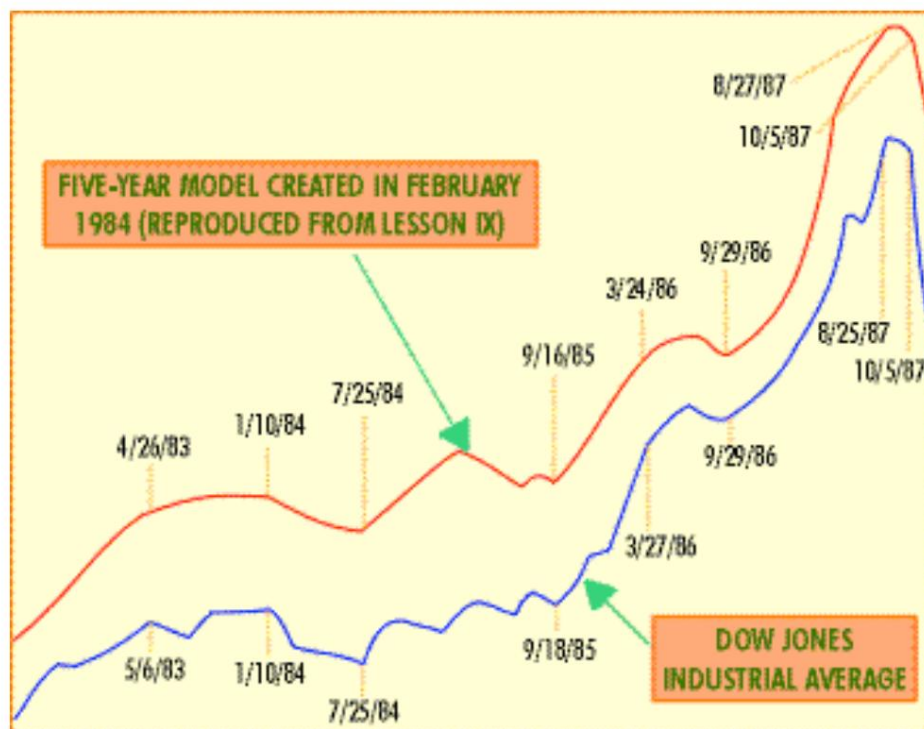
Tyto účinky nelze popřít; údaje byly shromažďovány po dobu třiceti let a nyní byly uvolněny do světa ve významné vědecké publikaci. Z tohoto výzkumu byla zodpovězena jedna základní výzva; planetární pohyb vytváří vliv na kvantové procesy našeho fyzického světa. Důsledky takového objevu jsou ohromné, a pokud jen rychle čtete, možná se nezastavíte a skutečně přemýšlíte o tom, jak moc to mění náš pohled na Vesmír. To by jistě mohlo být důvodem, proč experimenty s volnou energií a „studenou fúzí“ mají časově proměnlivé účinky; ne vždy 'fungují'.

Pokud je však náš model správný, tyto planetární vlivy nemohou jednoduše zastavit fyzikální procesy; musí ovlivňovat lidské vědomí. Abychom určili, jak by to bylo možné, potřebovali bychom jednoduchý způsob, jak změřit kolektivní stav lidského vědomí; forma dat, která byla sbírána velmi stabilně, velmi pečlivě a jednoznačně, po dlouhou dobu. Tento jednoduchý „měřítka“ lze nalézt v pohybu finančních trhů. Odhaduje se, že množství dat vyprodukovaných takovými transakcemi každý rok zaplní 24 CD-ROMů, což je množství informací, které by většina vědců dala za cokoliv, pokud by šlo o jejich vlastní studie. Navíc každý, kdo pracuje na burze, vám řekne, že to všechno stojí na lásce a strachu. Když jsou lidé šťastní a sebevědomí, stoupá, a když jsou lidé v depresi a bojí se, klesá; odtud termín „velká deprese“.

Dílo Bradleyho Cowana, představené v *The Shift of the Ages* a podrobněji rozebráno později ve třetí části této knihy, nám ukazuje, že:

Pohyb finančních trhů, a tedy i kolektivní lidské chování, lze předem přesně modelovat výpočtem geometrické interakce různých planetárních cyklů.

Následující obrázek na webu „cycle-trader“ se dostává přímo k jádru toho, jak se to dělá, a je na tomto odkazu: [Cycle-Trader](#).

Některé planetární cykly přirozeně zvyšují vibrační rychlost éteru obklopujícího Zemi, zatímco jiné ji snižují. Kombinací těchto cyklů dohromady je Cowan schopen vytvořit velmi přesnou mapu toho, co trhy udělají v danou chvíli. Tento planetární model, který je vidět v horním řádku grafu, byl vytvořen v únoru 1984, a to výhradně díky pochopení geometrických struktur interakcí planetárních cyklů. Model naznačoval, jak se trhy budou chovat v příštích pěti letech na základě již existujících pozorování. Spodní čára v grafu odhalila, jak se tyto interakce ve skutečnosti pohybovaly na indexu Dow Jones Industrial Average.

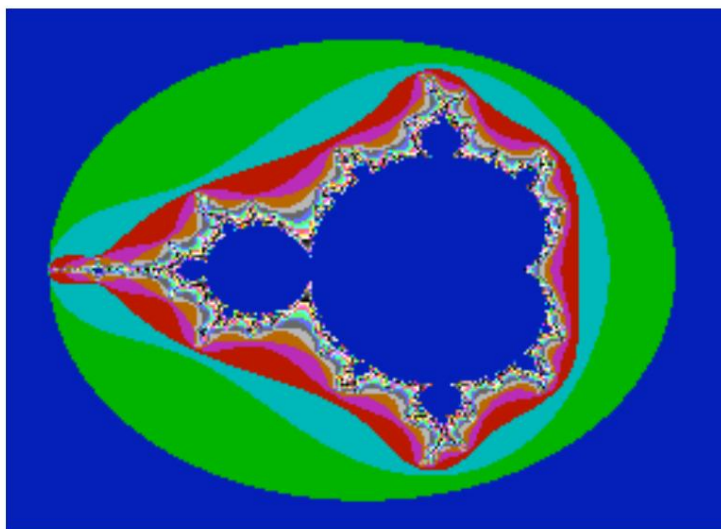
Skeptik to jednoduše odmítne, aniž by se obtěžoval to dále zkoumat; a přesto Cowan a další členové jeho skupiny pokračovali ve velmi přesných předpovědích, z nichž jedna byla předem zveřejněna na webu ascension2000.com. Očekávali jsme celosvětové minimum mezi 24. a 26. říjnem 2000 a minimum přišlo přesně 25. října. Navíc eskalující pokles NASDAQ v době psaní tohoto článku (březen 2001) lze přesně modelovat pomocí grafu DOW z roku 1929, jednoduše se posunul o 71,5 roku do budoucnosti a postupoval na časové ose dvojnásobnou rychlostí. původní graf; to bylo také zveřejněno v jednom z našich online článků. Zatím si nejsme vědomi titánských sil, které formují a pohybují naše chování těmito způsoby, ale ten čas se může rychle chýlit ke konci. Jakmile si uvědomíme, co se děje, možná budeme schopni znovu potvrdit svou schopnost činit rozhodnutí, která tyto vlivy potlačí, a „vystoupit z kolotoče“.

Na výše uvedeném odkazu na webové stránky cyklisty Cowan analyzuje každou následnou změnu na trhu, která je vidět v tomto grafu, a jak to jeho model předpověděl, včetně obřího krachu v roce 1987. Část akce tohoto grafu je vytvářena rotačním působením jednoduchých trojrozměrných geometrických forem, vzniklých vibračními poruchami z pohybu planet – a v dalších kapitolách uvedeme informace, které geometrii a vibraci přímo spojují dohromady. S těmito silnými znalostmi po ruce je značná část sportu při investování eliminována podle rozmarů

lidské chování je již předem známo.

3.5 OBJEDNÁVKA V CHAOSU

Kromě toho mainstreamová teorie „chaosu“ a „komplexity“ narazil na toto zvláštní časoprostorové chování také, ale zatím nemají model, který by pravdivě vysvětlil, proč to funguje. V teorii chaosu vidíme, že i věci tak zdánlivě náhodné jako počasí, ceny na burze, historické záplavy řeky Nilu, přítomnost hluku v telefonních linkách, příliv a odliv zvířecích populací a arytmie nemocného srdce jsou tajemným způsobem harmonicky organizované – a tytéž organizační principy stojí také za vznikem organického života a anorganické hmoty.

The "Mandelbrot Set."

Protože většina vědy je docela

zdráhají se přijmout existenci éterických sil dosud neviděných v existujících paradigmatech, výše uvedená zjištění Shnolla, Cowana, Mandelbrota a dalších zůstávají záhadou. S modely éteru v této knize však nyní máme funkční energetický model, který nám může vysvětlit všechny tyto záhady.

3.6 NEZAPOMEŇTE ASTROLOGII, MÍSTNÍ A GALAKTICKÉ

A proto, vraťme se ke Cowanovým geometrickým strukturám v čase a jejich vlivu na akciový trh, pokud velmi zásadní pohyb éterické energie, která vytváří vaše tělo, mysl a ducha okamžik za okamžikem, stoupá a klesá v předvídatelných vzorcích, jak určil profesor Shnoll , pak bude pravděpodobně následovat vaše chování. Již jsme stanovili premisu, že „láska“ a „inteligence“ je tendence éterické energie přijmout vyšší stav vibračního pohybu. Tento vnější vliv na energii vědomí také ukazuje, proč mnoho velkých myslí v historii zjistilo, že věda astrologie pracuje s tak neuvěřitelnou přesností.

Planetární pohyby v naší Sluneční soustavě ovlivňují vzestup a pokles éterických energií velmi specifickým způsobem. A jak ukázala práce prof. Shnolla,

Naše relativní pozice v Galaxii má vliv také na biologické, chemické a radioaktivní procesy.

3.7 ROVINY EXISTENCE

Jak jsme psali v *The Shift of the Ages*, starověká náboženství a mytologie, moderní „psychická čtení“, formace plodin, mimozemské zprávy a nyní vědecký výzkum, to vše se sblížilo s myšlenkou, že náš pohyb po Galaxii způsobuje podobné energetické účinky na vědomí, jen na mnohem výraznější úrovni. Vědecká data, jakmile jsou uvedena do kontextu, nám již ukazují, že tyto éterické změny jsou mnohem dramatictější než cokoli, co jsme viděli v Cowanových analýzách akciového trhu nebo v chemických experimentech profesora Shnolla. Jak jsme řekli, oblast s vyšší vibrací je oblastí větší lásky, harmonie a inteligence. V důsledku toho, když se nashromáždí důkazy, musíme být ochotni vzít v úvahu, že celé lidstvo se posouvá do vibrační roviny větší lásky, harmonie a inteligence. A to bude doslova znamenat „rozměrový posun“.

Aby měl pojem „roviny existence“ pro skeptika či vědce nějaký definitivní význam, musíme předložit údaje z etablovaných institucí, které podporují představu o jejich existenci. Přestože stále více „obyčejných lidí“ stále více vyhovuje těmto konceptům, skeptik se jednoduše zeptá: „Jaké další roviny existence?“

Hogwash. Neexistuje žádný vědecký důkaz, že existují jiné úrovně existence, vyšší, nižší nebo jiné.“

Popírat, že existují jiné roviny reality, znamená stát v jasné neznalosti běžně dostupných vědeckých poznatků prováděných důvěryhodnými doktorandy v různých oborech.

3.7.1 LUCID SNENÍ

Například Dr. Stephen LaBerge mnoho let prováděl výzkum snů ve spánkovém centru Stamfordské univerzity a dospěl k překvapivým závěrům, které uvádí ve svých knihách *Lucid Dreaming* a *Exploring the World of Lucid Dreaming*. Lucidní snění je definováno jako „schopnost být bdělý a vědomý ve snech“. Jak říká Dr. Robert E. Ornstein, autor knihy *The Psychology of Consciousness*,

Stephen LaBerge vědecky prokázal, že lidé mohou být ve svých snech plně při vědomí a zároveň zůstat spát a snít.

Jednoduše řečeno, naše současné teorie o fungování mozku říkají, že lucidní snění je nemožné; náš snový stav je „podvědomý“, protože aktivita mozkových vln nemůže podporovat normální bdělé vědomí, jak mu nyní rozumíme. V nejlepším případě by většina výzkumníků snů založených na psychologii řekla, že stav snu je „pseudo-vědomý“, což je výsledek náhodně spuštěných synapsí, aby přenesly nejdůležitější informace dne do dlouhodobé paměti. Pokud snový stav nebyl „skutečným“ místem, které bylo nějakým způsobem vytvořeno mimo mozek, pak by mělo být nemožné, aby tam existovalo úplně bdělé vědomí; všechny naše stávající modely vědomí by se rozpadly.

A přesto výzkum Dr. LaBerge ukazuje, že:

V lucidním snu si člověk udržuje myšlení, analýzu a uvažování

vlastnosti a zároveň interaguje s celým světem multismyslových podnětů, které se neustále mění.

dále

Jak se účastník pohybuje tímto multismyslovým světem, přirozeně se odehrává bohaté symbolické zobrazení, které odhalí nejhlubší psychologické problémy, kterým daný člověk ve svém životě čelí, a nabídne pozoruhodně pronikavá řešení pomocí jazyka symboliky.

Takže nyní máme mozek, který nevykazuje normální známky vědomí, jak je chápe věda; spí, neboli „nevědomý“.

Máme mozek, který údajně vytváří svět inteligentních symbolických / metaforických informací, kterým účastník obvykle ani nerozumí, ale přesto poskytuje myslí Ega cenná psycho-duchovní data. Máme také mozek, který údajně podporuje normální vědomé myšlenkové procesy při interakci s tímto složitým světem. Pokud je náš mozek skutečně schopen toho všeho, kde najdeme neurologickou aktivitu, která to prokazuje? My ne.

A když už jsme u toho, uveďme také informace od podplukovníka Toma Beardena ohledně určitých případů „hydroencefalie“. Jde o stav, kdy člověku chybí velmi vysoké procento mozku a na jeho místě zůstává pouze voda. Dalo by se očekávat, že tito lidé, pokud vůbec žijí, budou úplně mrtví. Ačkoli o tom ve vědeckém mainstreamu moc neuslyšíte, na Zemi právě teď chodí plně funkční hydroencefalici. Jeden muž dokonce získal titul z matematiky na Cambridgeské univerzitě a snímky jeho lebeční dutiny magnetickou rezonancí ukázaly, že přímo nad míchou na spodině lebky existoval pouze nepatrný pahýl nervové tkáně.

A všichni vědečtí výzkumníci se shodují na tom, že každá lidská bytost musí fyziologicky projít každou noc několika REM (rychlými pohyby očí) neboli snovými stavy, aby zůstala naživu; takže náš hydroencefalický matematik by byl také zahrnut do této partie. Skutečný proces vědomí v lidské bytosti je nějak mimo mozek, jak ho nyní známe; mozek může být jedním místem pro existenci takového vědomí, ale nakonec je veškeré vědomí pohybem éteru. Nějakým způsobem dává voda v lebeční dutině tomuto pohybu šanci rozpoznat své vibrace do těla.

Proto, i když tyto události lucidního snění prokazují účinky ve fyzickém těle, lze prokázat, že existují mimo typické neurologické fungování v mozku; někteří lidé mohou mít zcela „normální“ život s ničím jiným než vodou v lebeční dutině. (Je důležité poukázat na to, že ne všichni hydroencefalici mají takové štěstí.) To vše nám opět říká, že lidské bytosti jsou v zásadě multidimenzionální stvoření a skutečně existují další „roviny existence“, do kterých se můžeme přesunout. bez použití fyzického mozku.

Takže znovu, co bychom očekávali od "vyšší roviny existence?"

Pamatujte, že jsme řekli, že jak se zvyšuje vibrační pohyb éterické energie, zvyšuje se také láska a inteligence. A skutečně, zážitek lucidního snu může být tak hluboký, že odhalí zcela neobjevenou novou plošinu vědomí – doslova vyšší vibraci, kterou mnozí automaticky pocítují jako formu „nebe“. Pro toho, kdo nikdy

zažili to, je zapotřebí svědectví druhých, aby to bylo správně vysvětleno. Zvažte následující z první knihy Dr. LaBerge:

Dopad vyplývající ze vzniku lucidity je pravděpodobně úměrný jasnosti a úplnosti změny vědomí snícího.

Existují určité stupně jasnosti a běžný zážitek probuzení z noční můry poté, co si uvědomili, že to byl „pouze sen“, je typický pro nižší rozsahy (nebo proč unikat před tím, co je „pouze sen“?) a je obvykle doprovázen není větší pocit než relativní úleva. Ale plně rozvinutý lucidní sen, ve kterém snící setrvává ve snu po dobu dostatečně dlouhou na to, aby mu umožnil zážitek údivu, může být spojen s elektrizujícím pocitem znovuzrození a objevením nového světa zkušeností.

Ti, kdo poprvé lucidní sníjí, jsou často ohromeni uvědoměním, že nikdy předtím nezažili své sny celou svou bytostí, a nyní jsou ve spánku zcela vzhůru! Takto jeden lucidní snílek popsal rozšířený pocit živosti, který přinesl bleskový záblesk jasnosti: cítil se posedlý pocitem svobody „jako nikdy předtím“; sen byl prosycen tak zásadní animací, že „samotná temnota se zdála živá“.

V tomto bodě se myšlenka projevila s takovou nepopíratelnou silou, že byl nucen prohlásit: „Nikdy předtím jsem nebyl vzhůru.“

Wilcock osobně používal techniku Dr. La Berge MILD (Mnemotechnická indukce lucidního snění) posledních jedenáct let s trvalým úspěchem. V lucidním snu nebo ve stavu mimo tělo můžete doslova dělat cokoli, jít kamkoli, létat, procházet pevnými předměty, levitovat předměty jakékoli velikosti, vytvářet cokoli, po čem vaše srdce touží, a okamžitě získat velmi přímé odpovědi na mocné duchovní otázky. formát. Pokud se chcete vidět na palubě UFO, jste tam – možnosti jsou nekonečné. Technika MILD je docela jednoduchá, jakmile se budete každé ráno disciplinovat natolik, že si své sny zapamatujete. Dr. La Berge ukazuje, že se to může naučit každý. Budete-li se důsledně snažit zapisovat si každé ráno, když se probudíte, „co se vám právě děje“, a po probuzení zůstanete nehybní, zatímco si vybavujete data, můžete získat konzistentní výsledky. Zde je čtyřdílná technika MILD:

1

Během časného rána, kdy se spontánně probudíte ze snu, si sen několikrát projděte, dokud si ho nezapamatujete. 2

Když pak ležíte v posteli a vraťte se ke spánku, řekněte si: „Až se mi bude příště zdát, chci si zapamatovat, že sním.“ 3

Představte si sami sebe, jako byste se vrátili do právě nacvičeného snu; pouze tentokrát se podívejte, jak si uvědomujete, že ve skutečnosti sníte. 4

Opakujte kroky dva a tři, dokud nebudete mít pocit, že je váš záměr jasně stanovený nebo dokud neusnete.

Ověřit si to tedy může každý čtenář nebo badatel, který je ochoten si dát tu námahu. Daleko od „náhodného spouštění synapsí“ v mozku, Dr. LaBerge

výzkum naznačuje, že svět snění je mnohem „skutečnější“, než jsme mu připisovali.

Další logickou otázkou skeptika by mohlo být: „No, to všechno je v pořádku a dobré. Každý může říct, že měl lucidní sen, ale klame sám sebe. Neexistuje žádný způsob, jak skutečně dokázat, že je někdo ve stavu lucidního snění.“

Opět špatně. Dr. LaBerge dokázal, že lucidní snění je skutečný fenomén, který se děje v reálném čase s fyzickým světem. Aby mohl tyto objevy učinit, bylo nutné, aby vymyslel způsob, jak mu jeho „oneironauti“ neboli cestovatelé snů signalizovat, že sní.

Poté, co o této myšlence poměrně dlouho přemýšlel, si uvědomil, že oči jsou nejpohyblivější částí těla během snového stavu; proto se tento stav nazývá „pohyb rychlého oka“. Takže trénováním svých oneironautů, aby jednoduše pohybovali očima tam a zpět v jejich snovém stavu, když dosáhli jasnozřivosti, vytvořili pohyb také ve svém fyzickém těle. Jednoduchým pozorováním by tento opakovaný horizontální pohyb signalizoval Dr. LaBergeovi, že dosáhli stavu lucidního snění. Pomocí tohoto signalizačního efektu a dalších jednodušších postupů byl schopen provést následující korelace:

Naše studie na Stanfordu pokrývají značný prostor a ukazují vztah mezi fyziologickými změnami v tělech lucidních snících a různými akcemi, které jejich „snová“ těla ve snech provádějí. Naše výzkumy se zabývaly řadou vztahů: mezi odhadovanou dobou snění a skutečným časem (časový interval, který člověk signalizoval pohybem očí jako deset sekund ve snu, byl stejný jako v bdělém stavu – průměrná přesná doba třináct sekund;) mezi snová akce – včetně pohybů očí, řeči a dýchání – a odpovídající akce svalů; mezi vysněným zpěvem a počítáním a relativní aktivací levé a pravé mozkové hemisféry mozku (protože počítání a zpěv odpovídajícím způsobem aktivují opačné hemisféry;) a mezi vysněnou sexuální aktivitou a změnami v různých genitálních a negenitálních fyziologických opatřeních.

A tak je nyní k dispozici důkaz, že sny jsou „opravdu skutečné“ a skutečně mají vliv na fyzické tělo, a přesto existují někde mimo normální funkci mozku, jak tomu nyní rozumíme; jsme na „obou místech zároveň“. I když naše vědomí cestuje jinam, naše těla stále spolupracují s těmito ostatními úrovněmi. Jedná se o mnohem bohatší model, než jaký dosud tradiční věda připouštěla v mnoha publikovaných studiích. Ve stavu lucidního snění existuje zcela nová říše k prozkoumání s odlišnými vlastnostmi. Míra bohatosti a rozmanitosti této říše je pravděpodobně mnohem sofistikovanější, než by mozek dokázal vytvořit sám, a to nás přivádí k dalšímu bodu, který je velmi důležitý:

Jiní jsou schopni vstoupit do stejných mimotělních říší a nezávisle hlásit stejné zážitky po probuzení, aniž by mluvili s ostatními účastníky.

Wilcock to pro sebe objevil velmi dramatickým způsobem. Zatímco usínal jako host svého přítele ze střední školy Jude, měl snový zážitek, když ho pronásledovala hrozivá obézní osoba s dlouhými vlasy, což byla zjevná symbolická reprezentace jeho částí, které neměl.

plně akceptován a integrován v té době, pocházející z mladších let, kdy měl skutečně nadváhu a nosil dlouhé vlasy. Když utíkal, měl u opasku zbraň a věděl, že by s ním mohl zastřelit svého pronásledovatele, a tím se zachránit, ale nebyl ochoten zastavit honu. Symbolicky byl význam „zastřelení“ tohoto bývalého já v myšlence dovolit, aby osobnostní rysy a vlivy z té doby života doslova vymřely, aby již neovlivňovaly jeho myšlenky a chování v přítomnosti. Potíže, které se střelbou cítil, byly vyjádřením toho, jak těžké je „vzdát se“ starých postojů a vzorců chování, jako jsou deprese, nedostatek sebeúcty, nezodpovědnost a touha po vzpouře.

Když pak Wilcock v této zkušenosti pokračoval, Jude se v posteli vedle něj začal zmítat a otáčet.

"Zastřelte ho... Prostě ho zastřelte." Dvě kulky," zamumlal Jude.

Netřeba dodávat, že Wilcock měl po tomhle velmi těžké návrat ke spánku!

3.7.2 OBE'S A MONROE INSTITUTE

Tato paralelní zkušenost ve vyšších „snových“ sférách existence je běžným jevem při mimotělním výzkumu Roberta Monroea a Monroe Institute, s četnými MD a Ph.D. jako zaměstnanci a ředitelé, kteří za to ručí. její platnost. Technika Monroe zahrnuje přirozenou stimulaci mozku pomocí protichůdných zvukových frekvencí, kdy jedno ucho slyší trochu jinou výšku než druhé. Signál z každého ucha se přivádí do jiné hemisféry mozku. Když se mozek pokouší sladit signály ve dvou hemisférách, způsobí to, že synaptické impulsy vstoupí do „tlukotu“. Vzhledem k tomu, že signály nejsou zcela dokonale sladěny, mozek je nikdy nebude schopen trvale syntetizovat dohromady, ale bude to moci dělat ve stanovených časových obdobích, znovu a znovu. Tyto periodické okamžiky „hemisférické synchronizace“ automaticky posouvají stav mozkových vln do různých rytmických stavů, jako je alfa, beta a delta, které napodobují stavy mozkových vln pokročilých jogínů a meditujících. V kurzu Farsight Voyager v Monroe Institute skupiny účastníků často hlásí, že cestují do stejných oblastí společně a mají stejné zkušenosti.

Pravděpodobně konečný případ sdílené zkušenosti v kurzu Farsight Voyager lze nalézt v Monroeově knize Vzdálené cesty. Je to osobní účet od klientky, číslo 2312-CF a pro stručnost jsme ho značně zkrátili:

Pak mě zcela nečekaně přitáhla mocná síla zejména do jedné místnosti – konkrétně do jedné jednotky CHEC. (Poznámka: V jednotkách CHEC byl každý účastník ubytován samostatně.) Celkem mě to překvapilo, protože muž v této jednotce byl někdo, koho jsem moc dobře neznal. Ve skutečnosti byl jediný na workshopu, se kterým jsem nikdy neměl příležitost mluvit. Byl to mladý, pohledný psycholog, ale z nějakého důvodu se zdálo, že se jeden druhému záměrně vyhýbáme.

Najednou jsem měl vševědoucí, když jsem se nad ním vznášel, že jeho vibrace jsou moje vibrace. Měl jsem ohromnou touhu splynout, cítit se jeho součástí – stát se jedním...

Odevzdal jsem mu své tělo i duši, dokud v nás nenastal ten ohromný energetický příval, který v nás zakolísal a explodoval. Byla to zkušenost, která se nedá vyslovit, protože láska, totální a absolutní, nás obklopovala silněji, než si lze na Zemi představit nebo zažít...

V tomto stavu jsme mluvili a já jsem si uvědomil, že tato zkušenost se mohla stát pouze na konci workshopu, protože každý z nás by byl rozptýlen, kdybychom se „potkali“ dříve – možná by to brzdilo další růstové zkušenosti toho týdne...

Skutečně jsem zažil vše, o čem jsem žádal, a ještě více, a když jsem po nahrávce sešel do zasedací místnosti, objevila se neobvyklá zvýšená energie, kdy se zdálo, že lidé létají. Viděl jsem „ho“, když jsem sestupoval ze schodů, abych se připojil ke skupině, a on se na mě vzrušeně, extaticky podíval, jako by se mu stalo něco naprosto neuvěřitelného. Ještě jsem neřekl ani slovo, protože několikrát tiše zopakoval: „Děkuji. Děkuji.“ Cítil jsem se nadšený – navázal jsem kontakt. Porovnávali jsme své individuální zkušenosti a ujistili se, že každý z nás nepřibarvuje příběh toho druhého. Na tom nezáleželo – naše příběhy zapadaly jako dílky puzzle, dokonale se k sobě hodily a do sebe zapadaly. Oba jsme také používali všechny naše smysly – nejsilnější byl hmat.

Po této zkušenosti jsme se později znovu sešli, abychom spolu sdíleli ostatní. Byli jsme spolu poslední dva roky – rosteme a milujeme se.

V knize Cosmic Voyage Dr. Courtney Brown popisuje zážitek z kurzu Farsight Voyager, kde viděl skupinu lidí, kteří se všichni drželi za ruce, jak společně vstoupili do tunelu energie. Po probuzení si uvědomil, že přesně tohle spolu plánovali udělat, než vešli dovnitř, a všichni zažili stejný jev. Kromě toho si pamatujeme, že pásky Monroe se používají jako předběžný prostředek k výcviku pro vojenské vzdálené diváky, které jim pak umožňují cestovat mimo tělo do vzdálených míst a provádět přesná pozorování toho, co tam vidí. Mělo by nám tedy být zřejmé, že tato vnější sféra vědomí je skutečnou rovinou existence a ne pouze „hromadnou halucinací“, což vysvětluje, jak by skupina lidí ze zkušenosti Dr. Browna mohla skončit sdílením stejné zkušenosti.

V průběhu tří knih Monroe nastíní svůj vlastní průzkum různých energetických říší obklopujících Zemi i mimo ni, včetně inteligencí, se kterými na své cestě interagoval. Při zvažování informací od Monroe, Dr. LaBerge a mnoha dalších si musíme zvyknout na uvědomění, že skutečně existují vyšší roviny existence a že v nich můžeme cestovat stejně snadno jako v této, jakmile odejdeme. prostřednictvím řádného školení.

Nakonec, pokud je každá „dimenzionální“ úroveň jednoduše jinou frekvencí jednoho vibrujícího éteru, pak každá „dimenze“ nad naší vlastní musí být naplněna životem, který je mnohem láskyplnější, harmoničtější a inteligentnější než úroveň pod ní.

Tyto informace se opakují téměř ve všech existujících formách mystického učení.

3.8 SHRNUTÍ: KRÁSA AETERICKÉHO MODELU

Jak jsme již naznačili, revidovaná verze éterického modelu vyřeší mnoho současných paradoxů a musí nakonec nahradit myšlenky, které se nyní používají. V posledních dvou kapitolách jsme diskutovali o konceptu „éteru“ se zaměřením na filozofii vědomí, která nám pomáhá vysvětlit výsledky velkého množství vědeckých poznatků. Přezkoumali jsme následující klíčové body: • Skutečně existuje energie nulového bodu neboli „éter“; • Protože vědomí existuje, musí být funkcí Jednotného pole; • Že láska je tendencí k entitám ve Sjednoceném poli, ať už

lidský, „částicový“ nebo jiný, aby stále více vyzařoval harmonickou jednotu prostřednictvím vibračního pohybu;

- Že láska je vyzařující, posilující, sjednocující síla, vibračně se pohybující směrem k centrálnímu bodu Jednoty; vzhledem k tomu, že nenávisť nebo nepřítomnost lásky je pohlcující, dezintegrující, oslabující síla, pohlcující energii pryč z centrálního bodu Jednoty a rozděluje ji; • Že Backsterův efekt demonstroval tyto koncepty éteru

vibrace s rostlinami, bakteriemi, jogurtem, červy Planaria, lidskými buňkami a dalšími;

- Že tyto principy lze demonstrovat spojením hněvu a rakoviny;
- Že Maharishiho efekt, levitace a psychokineze ukazují rovnoměrné větší pohyby éterické energie vědomím;
- Že Nina Kulagina dokázala vytvořit všechny základní elektromagnetické síly pouhým soustředěním vědomí, ideálně v láskyplném prostředí; • Měření energie kolem objektů, kterými Alla Vinogradova telekineticky pohybovala, detekovala pulsace pole, které byly synchronní s její frekvencí dýchání, srdečním tepem a mozkovým alfa rytmem;

- Že úroveň lásky, vědomí nebo inteligence v dané oblasti je přímo měřena vibrační rychlostí éteru v této oblasti; • Planetární a galaktické interakce mohou způsobit změny vibrací

éterické energie;

- Že můžeme očekávat, že bude vyzařovat nastavená sekvence energetických vibrací prostřednictvím našich těl, naší planety a veškeré energie a hmoty na ní, v závislosti na relativní poloze naší vlastní planety k „vlnám“, které byly vytvořeny ostatními; • Aby strukturované histogramy zmapovaly různé biologické a atomové

procesy, včetně radioaktivního rozpadu mnoha různých materiálů, jsou přímo ovlivněny nebeskými pohyby, jako je den, měsíc a rok (Shnoll, 2000);

- Tento pohyb finančních trhů, a tedy i kolektivní lidské chování, lze předem přesně modelovat výpočtem geometrické interakce různých planetárních cyklů (Cowan, 2000);

- Že naše relativní pozice v Galaxii má vliv také na biologické, chemické a radioaktivní procesy (Shnoll, 2000); • Že popírat existenci jiných rovin reality znamená stát v jasné neznalosti běžně dostupných vědeckých poznatků, jako jsou údaje Dr. La Berge o lucidním snění a technologie The Monroe Institute pro indukci OBE; • Že ostatní jsou schopni vstoupit do stejných mimotělních říší a nezávisle hlásit stejné zkušenosti po probuzení;

- Že v konečném důsledku, pokud je každá „dimenzionální“ úroveň jednoduše jinou frekvencí jednoho vibrujícího éteru, pak každá „dimenze“ nad naší vlastní musí být naplněna životem, který je mnohem láskyplnější, harmoničtější a inteligentnější než úroveň pod ní.

Vezmeme-li v úvahu všechny tyto faktory, máme podstatné nové paradigma, které může vysvětlit mnoho různých anomálií souvisejících s vědomím. Nakonec jsme dostali velmi silný základ, na kterém můžeme postavit ústřední premisu této knihy: že se pohybujeme skrze strukturované vibrace v Galaxii, které vytvoří dostatečně významnou změnu v éterické hustotě, aby způsobily „rozměrový posun“ do roviny existence, která je v současnosti vyšší než naše vlastní.

Někomu by se to mohlo zdát jako konec; ale ve skutečnosti je to začátek. Nyní, když jsme pečlivě vytvořili koncepční rámec, který tyto koncepty spojuje s vědomím, jsme připraveni předložit nezpochybnitelné vědecké důkazy, že éter existuje, tím, že ukážeme, jak jej lze využít pomocí technologie a vědecky jej porozumět, vytvářet efekty, jako je volná energie a antigravitace. Jak procházíme těmito kapitolami, postupně odhalíme podpisy vibrací, ať už světelných, akustických nebo geometrických, v těchto pracích. Poté prozkoumáme moderní vědecká data týkající se „vyšších dimenzí“ a znovu odhalíme četné náznaky, že takový harmonický nebo vibrační proces funguje. První část knihy pak uzavře úryvky z údajných mimozemských bytostí, které nám poskytnou neobvykle cenný pohled na to, jak tyto procesy s největší pravděpodobností fungují. Pokud se vám nedaří sledovat diskuse o nových energetických technologiích a antigravitaci, nevzdávejte to! Přečtením sekce „Rekapitulace“ na konci každé kapitoly můžete využít hlavní body, které byly učiněny, a projít sekcemi, které vás nemusí zajímat. Pokud se tak rozhodnete, doporučujeme, abyste se znovu plně chopili tématu v kapitole sedm.

KAPITOLA 04: VYUŽITÍ VĚDOMÉHO AETHER S GRAVITACÍ A SETRVAČNOSTÍ

KAPITOLA 04: VYUŽITÍ VĚDOMÉHO AETHERU GRAVITACÍ A SETRVAČNOST

4.1 NOVÝ MODEL GRAVACE

Jasně jsme prozkoumali důkazy, které naznačují, že to, s čím máme co do činění, je univerzální, časově proměnný zdroj energie, který sjednocuje všechny oblasti „prázdného prostoru“ dohromady jako Jednotu. Práce profesora Shnolla nám poskytuje nezpochybnitelný důkaz, že v kvantovém poli existuje celá skrytá dimenze, o které si vůbec neuvědomujeme, což ukazuje, že „veškerý pohyb je relativní“ způsobem, který jsme si nikdy předtím nedokázali představit. Studie s Ninou Kulaginou a Allou Vinogradovou dokazují, že lidské vědomí může přímo vytvářet a/nebo ovlivňovat všechna známá energetická pole vědy. Naše myšlenky se budou pohybovat všemi našimi buňkami, i když byly odstraněny z našeho těla a umístěny na dálku. Aby všechny tyto jevy nastaly, musí existovat éterická energie a tato energie musí proudit do veškeré fyzické hmoty, aby udržela svou existenci. S ohledem na to, co přesně je gravitace v tomto novém modelu? Jak to souvisí s filozofií Jednoty a „velkým obrazem“?

Naším základním předpokladem pro tuto knihu je, že jako lidské bytosti máme pouze iluzi, že jsme odděleni; ve skutečnosti existuje pouze jedna Nejvyšší Bytost, jedno Vědomí, a my jsme velmi podobní buňkám v tomto těle – těle, které se vyvíjí. Řada různých zdrojů nám dává metafyzický význam gravitace, nejběžnějším je, že gravitace představuje tendenci všech částí Stvoření hledat Jednotu, hledat znovusjednocení se Středem.

Kromě toho, v práci Dr. Waltera Russella, skutečně multitalentovaného umělce, vědce, architekta a hudebníka, máme vylepšení tohoto konceptu gravitace. V Russellianově modelu je gravitace opět tendencí pro všechny objekty ve vesmíru hledat střed, ale pak pokračuje tím, že jakmile dorazí do tohoto středu, vyzáří se nová hmota a energie směrem ven. Jak budeme postupovat, uvidíme jednoznačný experimentální a pozorovací důkaz, že to musí být pravda; jako jeden příklad, kterému se budeme věnovat v dalších kapitolách, by to mohlo velmi dobře vysvětlit pozorování jevu známého jako „sonoluminescence“. V této kapitole se zaměříme na skutečné pochopení gravitace a úzce související síly setrvačnosti a také ukážeme, jak lze tyto síly využít k vytvoření technologií antigravitačního pohonu.

Začněte tedy tím, že si položíte následující otázku: pokud máte objekt v oblasti bez vzduchu a nulové gravitace, očekáváte, že narazíte na odpor, když se pokusíte objektem pohybovat prostorem? Je to prázdné místo, že? V prázdném „vakuovém“ prostoru by neměl být žádný odpor, že ano?

4.2 NEWTON: PRŮKOPNÍK GRAVACE A SETRVAČNOSTI

Odpověď na tuto otázku, stejně jako naše chápání gravitace, pochází z práce Isaaca Newtona. Snad vrcholným klíčem v celé vědě je představa Newtona, jak sedí pod stromem a objevuje gravitaci, když jablko spadlo a udeřilo ho do hlavy. Z této prvotní inspirace,

Newton složil řadu zákonů včetně gravitace a „zákonu setrvačnosti“, který si každý pamatuje z hodin vědy jako: „Objekt v klidu má tendenci zůstat v klidu a objekt v pohybu má tendenci zůstat v pohybu.

A to znamená, že i v bezvzduchovém vakuu bez gravitace narazíte na sílu, která vám způsobí potíže s něčím vesmírem pohybovat!

Takže čím přesně se ten objekt pohybuje? U konvenčních modelů je to prostě „síla“ a o ničem jiném se nemluví. Zde naznačíme, že tato síla je způsobena energií vesmíru. Pokud tedy vezmeme v úvahu duchovní perspektivu našeho života v jedné konečné bytosti, pak můžeme vidět, jak nám to ukazuje, že bez ohledu na to, kam ve vesmíru jdeme, vždy se pohybujeme energetickým „tělem“ této bytosti a kreslíme energie vesmíru spolu s námi.

4.3 Odstředivá a dostředivá síla

Konkrétně setrvačnost je síla, kterou vidíte ve sci-fi filmech, když se vesmírná stanice neustále otáčí, aby vytvořila umělou gravitaci.

Díky síle setrvačnosti způsobí rotace jakéhokoli předmětu vznik odstředivé síly, což vám umožní točit kolem hlavy kbelík s vodou v kruzích, aby se nikdy nevyhlila. Odstředivá síla bude aktivně tlačit pryč od středu jakéhokoli předmětu, který se otáčí, zatímco dostředivá síla vzniká, když síla tlačí směrem ke středu daného předmětu nebo oblasti. Dostředivá síla je nejnázatelnější ve středu víru, kde veškerá síla tlačí směrem ke středu.

4.4 Princip rovnocennosti

Všichni tedy víme, že gravitace je velmi silná, protože nemůžeme udělat nic, abychom jí odolali, ale setrvačnost se nezdá být tak silná; stěží si ho někdy všimneme nebo nevěnujeme pozornost jeho existenci. Takto to však nefunguje! Každý, kdo studuje tyto informace, bude vědět, že základní rovnice pro gravitaci a setrvačnost fungují úplně stejně. To znamená, že pokud máte daný předmět, gravitace i setrvačnost působí na předměty stejnou silou. Einstein to objevil a nazval to „principem ekvivalence“. Co to pro nás znamená:

Nějakým způsobem jsou síly gravitace a setrvačnosti spojeny dohromady, jako by byly jedno a totéž.

Ačkoli věda měla jasně tušit, že se v Principu ekvivalence skrývá nový univerzální zákon, nikdo z hlavního proudu pro to zatím nemá skutečně dobré vysvětlení. Než se však podíváme na tuto část skládačky, musíme se lépe podívat na vývoj teorie fungování gravitace, protože koncepty se od Newtona staly složitějšími. A i když byla gravitace v teorii relativity radikálně přepracována, jedinou změnou v zákoně setrvačnosti od Newtona je princip ekvivalence, který jednoduše říká, že „gravitace a setrvačnost se chovají stejně“, aniž by kdy vysvětlil proč.

4.5 Einsteinův geometrický model gravitace

Vědecká komunita v podstatě zůstala spokojená s newtonovskou fyzikou

až do počátku 20. století, kdy Einstein vytvořil radikální nový design gravitace. Tím, že postuloval, že celý vesmír je v konečném důsledku tvořen energií, nikoli částicemi, také vytvořil poněkud bizarně znějící myšlenku, že prostor a čas jsou nějakým způsobem spojeny do „látky“. Na první pohled to průměrnému člověku připadá naprosto směšné, protože čas nepovažujeme za hmatatelnou věc; je to prostě měření a v závislosti na vaší náladě se vaše subjektivní vnímání času může velmi lišit. Když jste do někoho zamilovaní, hodiny mohou běžet „míli za minutu“, ale když vám v pátek zbývá pět minut v práci a díváte se na hodiny s očekáváním, může se zdát, že minuta trvá. mnohem déle – dokonce i hudba v rádiu se může zdát pomalejší a monotónnější.

Jak se tedy čas, něco, co se lidské mysli nezdá ničím jiným než subjektivním vnímáním měření, stane hmatatelnou „věcí“, která vytváří látku s prostorem? Normálně si myslíme, že je to prostě prázdná nicota, rozhodně ne součást „látky“, která se snoubí s časem. Rozhodně není snadné o tom přemýšlet a to Einsteinovi nezískalo mnoho přátel ve filozofické aréně. Většina fyzikální komunity však souhlasí s tím, že vesmír musí fungovat tímto způsobem; ani prostor, ani čas nejsou „skutečné“ jako samostatná entita, ale místo toho se pohybují a plynou společně. Ještě důležitější je, že většina éterických badatelů na svých webových stránkách rychle a vesele upozorní na to, že Einstein později připustil, že existence „éteru“ byla nejen možná, ale že to byl požadavek, aby byla tato teorie obecné relativity správná. Očividně to není „populární“ tvrzení a většina vědců se bude snažit popřít, že to řekl, nebo se na to vymlouvat jinými typy; pamatujte, že jejich oblíbené teorie jsou v sázce, a zdánlivě nebudou šetřit žádné náklady na diskreditaci opozice.

4.5.1 ZAKRNUÝ PROSTOR

Ptáte se, jak se Einsteinův časoprostorový model rovná gravitaci? Einstein řekl, že tato časoprostorová tkanina se zakřivuje dovnitř kolem planetárního tělesa, čímž nutí jakýkoli pohybující se objekt nebo energetickou sílu, včetně světla, aby byly tímto tělesem přitahovány. Způsob, jakým se to vysvětluje, je obecně vidět tuto „látku“, jako by to byla plochá gumová vrstva, která byla natažena mezi čtyřmi cvočky. Hmota, jako je planeta, by byla vizualizována v mnohem menším měřítku jako mramor, který byl umístěn na vrstvu gumy. Hmotnost mramoru by způsobila, že se pryž ponořila do trychtýřovitého tvaru, a čím větší hmotu má mramor, tím hlubší by byl trychtýř.

Jiné předměty menší hmotnosti by se v přítomnosti většího předmětu kutálely dolů do trychtýře.

Tím, že nám dal tento model, se Einstein spokojil s tím, že přišel s výhradně geometrickým designem gravitace. Už jsme nemuseli předpokládat „gravitační sílu“, pokud samotná geometrická struktura časoprostorové struktury, o které se domníval, že je prostě formou energie, způsobila, že k těmto událostem došlo.

Pouhé cestování vesmírem způsobuje, že se přirozeně pohybujete směrem k objektu; skutečný prostor kolem objektu je, jak řekl, „zakřivený“.

Přestože se jedná o vynikající matematický model, který byl vědecky dokázán, až dosud neexistoval žádný jasný způsob, jak jej vizualizovat. Okamžitě se vynoří několik problémů. Především jsme zmateni myšlenkou, že prostor má substanci, protože „prostor“ je podle své definice „prázdný“.

V éterickém modelu však vidíme, že Einsteinova bizarní myšlenka „látky“

ve vesmíru má nyní jasnou identitu - ZPE / éterická energie. Jak jsme řekli, v pozdějších letech sám Einstein přiznal, že myšlenka éteru byla skutečně nutná k tomu, aby tato „vesmírná tkanina“ existovala, i když by to tak rychle nenazval kvůli pohrdavým názorům hlavní vědecké komunity. .

Druhým významným problémem při vizualizaci Einsteinova gravitačního modelu je to, že jakékoli zakřivení časoprostoru by potřebovalo obklopit sférický objekt ve třech rozměrech, což by nakonec vytvořilo větší sférické pole energie, které se „zakřivilo“ do objektu. Ve skutečnosti je slovo „tekoucí“ mnohem přesnější než „zakřivení“, protože budeme naznačovat, že tato gravitační energie neustále proudí do této planety! Typický diagram „zakřiveného prostoru“ je zjevně nesprávný, protože se snaží toto zakřivení zobrazit jako plochý list, místo aby jej modeloval ve třech rozměrech.

4.5.2 GRAVITAČNÍ ČOČKA

I když představa, že časoprostor je „plochý“, nemůže být správná, základní myšlenka objektů narušujících prostor kolem nich je stále dobrá.

Astronomové rychle poukazují na to, že existují jasná pozorování „čočkových“ efektů kolem hvězd, takže když jedna hvězda projde za jinou hvězdou, gravitace hvězdy vpředu může ve skutečnosti způsobit, že světlo z hvězdy vzadu proudí kolem ní. a stát se viditelným. A samozřejmě se tomu říká „čočkování“, protože to vypadá, jako by gravitace objektu vpředu působila stejně jako čočka, která odráží světlo. Toto překvapivé pozorování bylo zaznamenáno a vyfotografováno mnohokrát a v některých případech se světlo odražené hvězdy ve skutečnosti objevuje v polohalu kolem hvězdy vpředu a vytváří až čtyři různé obrazy hvězdy za sebou, rozmístěné symetricky kolem hvězdy. hvězda vpředu. To je asi tolik důkazů, kolik každý správný vědec potřebuje, a přesto stále existuje určitá část posádky alternativní vědy, která se snaží tato pozorování zamítnout a zcela nesouhlasí s Einsteinovým novým modelem gravitace.

Když se podíváme na fenomén čočky, můžeme vidět, že existuje dobrý důvod věřit v základní koncept, že hmota způsobuje zkreslení prostoru kolem ní. V modelech éteru to má mnohem hlubší význam než v konvenčním myšlení. Pamatujte, že na začátku této kapitoly jsme navrhli, že gravitace není „sací“ akce pocházející z jakéhokoli daného objektu, ale spíše je to princip, podle kterého veškerá hmota ve Vesmíru hledá Střed neboli Jednotu. Základní filozofie říká, že celý Vesmír je jedna bytost, která se neustále vyvíjí, a gravitace je další způsob, jak tato bytost roste; neustále se snaží znovu se spojit, shromáždit se do Středu, znovu usilovat o Jednotu. I když někteří lidé mohou mít pocit, že je to rádoby a přehnaně nábožensky znějící, série Zákon jednoho to ilustruje jako dobrou metaforu toho, jak fundamentálně vědomá „konečná bytost“ projevuje svou vlastní touhu po Jednotě.

4.6 ENERGIE NULOVÉHO BODU: TOK HMOTY

Jak jsme řekli ve druhé kapitole, Dr. Hal Puthoff navrhl, že všechny části atomu budou muset odebírat „energii nulového bodu“, aby udržely existenci atomu. A protože všechny objekty v našem vesmíru jsou vyrobeny z atomů a molekul, pak:

Všechny objekty v našem vesmíru, bez ohledu na jejich velikost, důsledně přitahují éterickou energii, aby udržely svou existenci.

Bez tohoto neustálého přílivu energie, která by se sama podporovala, by propouštěly teplo a rozpouštěly by se zpět v éteru.

Co se tedy stane, když máte předměty různých velikostí?

Čím větší objekt je, tím více éteru do něj bude proudit, aby udržel jeho existenci.

To vytváří sílu na jiné předměty, protože éter proudí i do nich.

Éter by tedy mohl být filozoficky považován za energetickou „krev“ Vesmírné bytosti. Planety, hvězdy a galaxie by se daly považovat za orgány v jeho těle a jsou neustále z okamžiku na okamžik obnovovány novou životní silou. Tato éterická síla, proudící dovnitř a ven, je otcovskou a mateřskou energií veškeré hmoty, samotnou podstatou života samotného. Toto hnutí může být v duchovní literatuře, starověké i moderní, označováno jako „dech života“, „dech božství“ nebo „dech soucitného“. A ve druhé části zjistíme, že pozorovací důkazy shromážděné z jižního pólu během 24hodinových dnů slunečního záření o zimním slunovratu prokázaly, že povrch Slunce se neustále naklání dovnitř a ven v nastavených rytmických vzorcích, jen jak naznačuje tento model! Ani newtonovský, ani einsteinovský model gravitace by nebyl schopen vysvětlit tento neočekávaný pohyb, díky němuž se Slunce intuitivně cítí mnohem více jako živá, dýchající forma vědomí sama o sobě.

4.7 NEBESKÉ HMOTNOSTI JAKO „AÉTEROVÝ VÝPADEK“

Takže na základě konceptu, který jsme uvedli, se jakýkoli předmět hmoty ve vesmíru, jako je Země, stává podobným „propadu éteru“, kde do něj neustále proudí energie éteru ze všech směrů rovnoměrně.

Gravitace, která zdaleka není přitažlivou silou, je ve skutečnosti vytvářena tlakem „éterického větru“, který dále proudí do Země ze všech směrů okamžik za okamžikem a tlačí dolů nebo „zakřivuje“ všechny objekty rovnoměrně z vesmíru. Kolem toho. Je zřejmé, že toto není model gravitace, který se bude vyučovat na moderních univerzitách, ale přesto lépe zapadá do celkového obrazu. Pamatujeme si, že gravitační rovnice neurčují, ze kterého směru musí síla přicházet; fungují stejně, pokud je gravitace pohyb síly směrem ke středu objektu, jako když je to „sací“ síla, která zasahuje z vnitřku objektu směrem ven. V rámci Newtonových zákonů tedy neexistuje žádný důkaz, který by skeptik mohl použít k vyvrácení této myšlenky; je to prostě jiný výklad než ten, který je v současnosti populární.

Země je tedy velmi velké těleso, a proto do ní musí okamžik za okamžikem proudit velmi velké množství éteru, aby se udržela její existence. A protože veškerá hmota je vyrobena z éteru, menší objekt bude vždy zachycen energií, která proudí do většího objektu. Pokud byste náhodou spadli do rozbouřené řeky, hmotnost vašeho těla by se jen málo rovnala mnohem větší mase vody, se kterou jste se nyní pohybovali.

Pokud použijeme tuto analogii silné řeky na éterický model v prostoru, máme snadnou metodu, jak skutečně vizualizovat tok éterické energie.

Když se na gravitaci díváme tímto způsobem, jsme všichni jako komáři, kteří uvíznou na síťových dveřích, když jimi proudí vzduch; Země zastaví náš sestupný pohyb, zatímco éter proklouzne zemským povrchem a pokračuje v proudění přímo do středu a každým okamžikem znovu vytváří každý atom. A v knize Richarda Pasichnyka The Vital Vastness referuje o experimentech, které prokázaly, že jakmile vrtáte více než 2700 kilometrů pod zemským povrchem, dosáhnete prahu, kdy síla zemské gravitace začne náhle rychle klesat... do středu se předpokládá, že tam nebude vůbec žádná gravitační síla. Je to dáno tím, že poté, co se gravitační síla řítí do středu, její část se řítí zpět ze středu a působí tak proti gravitační síle. Hloubka 2700 kilometrů je bod, kde je tento vnější pohyb neutralizován. V hlubinných dolech a vrtech je síla gravitace měřitelně odlišná.

4.8 VYSVĚTLENÍ GRAVITAČNÍ AKCELERACE „KONSTANTNÍ“.

Další „záhadou“ gravitace je, že všechny objekty padají přesně stejnou rychlostí, zrychlují se buď na deset metrů za sekundu na druhou nebo třicet dva stop za sekundu na druhou, v závislosti na tom, zda používáte metrický nebo anglický měřicí systém. To je další vědecký fakt, který lze snadno přehlédnout jako nedůležitý. Většinu lidí alespoň jednou přistihne otázka: „Co váží víc, kilo olova nebo kilo peří? Bývalý konzultant NASA Richard C. Hoagland navrhl experiment, který provedli astronauti Apolla na Měsíci, kde bylo současně shozeno pírkó a kámen. Protože zde nebyla žádná atmosféra, která by rušila padající pohyb pírkó, oba cestovali k zemi přesně stejnou rychlostí, přesně jak model předpovídal.

Zpočátku by se mohlo zdát, že to není možné, protože tento koncept nás nutí připustit, že hmotnost objektu nemá žádný vliv na to, jak rychle padá k Zemi. Nová teorie éteru však vysvětluje, že velikost objektu nezmění jeho rychlost gravitačního zrychlení, protože účinek je způsoben tokem (nebo prouděním) éteru vstupujícího do země, nikoli hmotností samotného objektu. Jinými slovy, rychlost gravitace je pouze rychlostí proudění éteru, a to nemá nic společného s velikostí padajícího předmětu, protože veškerá vstupující energie Země se bude pohybovat stejnou rychlostí.

Když si vzpomeneme na naši analogii se zuřící řekou, dva plovoucí objekty se budou pohybovat po hladině této řeky stejnou rychlostí, i když jsou různé velikosti. Hmotnost řeky je o tolik větší než hmotnost objektů, že hmoty objektů nemají žádný vliv na to, jak rychle se pohybují.

4.9 PŘEDMĚTY MOHOU ABSORBOVAT NEBO VYZAŘOVAT ENERGII A MĚNIT SVOU HMOTNOST

Dalším z nejvíce matoucích Einsteinových postulátů je, že hmotnost se bude stále více a více zvětšovat, jak se budete blížit rychlosti světla. Opět, většina lidí o tomto konceptu slyšela, protože se často používá k „odhalení“ myšlenky, že UFO může skutečně existovat; v Einsteinově modelu by se staly nekonečně masivními, jakmile by se přiblížily rychlosti světla. I když v příštích kapitolách, kdy budeme diskutovat o skutečném významu rychlosti světla, budeme mít k tomuto problému mnohem více co říci, nyní se zaměříme pouze na základní koncept, kterým je myšlenka, že když se objekt pohybuje rychleji skrz prostor, jeho hmotnost roste. Naši vědci obvykle nechápou jak

nebo proč se to děje, ale v éterickém modelu je to jasně zřejmé. Když pohybujeme předmětem „prostorem“, ve skutečnosti jím pohybujeme éterem. A ten éter je tekutá látka, která ve skutečnosti vytváří objekt okamžik za okamžikem. Pokud tedy vidíme daný předmět jako suchou houbu, pak když tímto předmětem pohybujeme „řekou“ éteru, pohltí více energie a tím zvýší svou hmotnost.

Nyní v Einsteinově modelu je to obvykle vnímáno pouze jako jednosměrný systém: objekt se pohybuje rychleji, jeho hmotnost se zvětšuje a pak se musíte vypořádat s důsledky větší hmoty. To nutně neznamená, že by se zvětšila velikost objektu, ale jen jeho hustota. Pokud se však hmota objektu může v Einsteinově modelu rozšířit tímto způsobem tím, že jej pohybuje rychleji, pak by také vyfoukla svou hmotu, když se zpomaluje, jako balón uvolňující přebytečný vzduch, který do něj byl kdysi vložen? Žádný vědec nedokázal ani nevyvrátil, že by to byla pravda, ale klade to zajímavou otázku; pokud je model éteru skutečně správný, pak:

Hmotnost objektu je měření, které se může měnit v závislosti na tom, jak se pohybuje éterem.

Zpočátku se to nemusí zdát možné, ale lze to snadno vizualizovat myšlenkou, že atomy a molekuly se skládají z elektromagnetických polí, která by mohla absorbovat a uvolňovat tekutý „tlak“ energie éteru. V přirozeném stavu klidu by jakýkoli objekt automaticky dosáhl rovnováhy mezi tlakem energie uvnitř sebe a tlakem energie navenek, protože energie by neustále proudila dovnitř a ven rovnoměrnou rychlostí. Pokud by však část energetického tlaku byla vyzařována pryč z vnitřku objektu, pak by během této doby vážil méně. Vysvětlíme si, jak během chvilky takto vyzařovat energii. Prozatím také musíme vidět, že jakmile to uděláme, vytvoří se v objektu tlaková nerovnováha podobná vakuu.

Jak víme v případě naší atmosféry, jakmile se ve vzduchu vytvoří vakuum, okolní tlak vzduchu způsobí, že se nový vzduch okamžitě vrátí zpět. To je snadno vidět v případě bouřky. Za prvé, blesk způsobí, že se oblast atmosféry okamžitě odpaří, a to vytvoří vakuum. Pak se okolní vzduch okamžitě vrhne do tohoto vakua a slyšíme rachot hromu, jak do sebe vlny vzduchu narážejí. Takže v případě, že objekt vyzařuje svůj energetický tlak a vytváří v sobě „éterické vakuum“, víme, že jediný způsob, jak udržet antigravitační efekt v činnosti, by byl, kdyby byl objekt nucen neustále vyzařovat. neustále odvádí jeho energii. Jinak by okamžitě naplnilo své vlastní „energetické vakuum“ novou energií a jeho hmotnost by se vrátila do normálu.

Jak tedy přimět objekt, aby vyzařoval část tlaku energie uvnitř sebe?

Otočíme objekt.

4.10 ROTACE A ODSTŘEDIVÁ SÍLA

Jakmile objektem otočíme, spustí se odstředivá síla – stejná síla, která by nám umožnila točit kbelíky s vodou v kruzích kolem hlavy, aniž bychom

ztrátu vody, pokud to uděláme dostatečně rychle. A jak se chystáme vidět u experimentu DePalma Spinning Ball Experiment a dalších v další kapitole, mnoho vědců přesně změřilo mírné snížení hmotnosti objektu, když se otáčí. Normálně, protože je tento efekt tak malý, je interpretován jako chyba v datech pouze tehdy, pokud je vůbec zaznamenán. Takže ještě jednou,

Odstředivá síla způsobuje, že energie (hmotnost) odlétá ze středu rotací.

Pokud tedy pohybujete předmětem éterem pouze jedním směrem, pak jako suchá houba do sebe nasaje více energie. Pokud však objektem otočíte, odstředivá síla způsobí, že energie v objektu vystříkne ven. Pokud jste někdy zkoušeli použít mixér nebo mlýnek na kávu, aniž byste nasadili víko, pak víte, že když se tyto nože začnou otáčet, cokoliv, co vložíte do stroje, bude velmi rychle všude po vás, stěně a všechno ostatní v místnosti! To je síla odstředivé síly, která způsobí, že jakýkoli typ látky, ať už hmoty nebo energie, vyzařuje pryč ze svého středu.

4.11 SETRVAČNOST A ANTIGRAVITA

Jak tedy tento koncept souvisí s antigravitací? Nejprve si musíme připomenout, jaká je naše nová definice gravitace. Všechna měření, která bychom kdy mohli na Zemi provést, se odehrávají v této „řece“ éteru, samotného dechu a životaschopné krve Matky Země. Bez ohledu na to, kde se naše antigravitační laboratoř na této planetě nachází, éter v ní a kolem nás se „neudrží“ – bude se neustále pohybovat dolů. Gravitační hmotnost objektu je jednoduše způsobena éterem, který jej „sfoukne“ dolů směrem ke středu Země.

Základním konceptem tedy je, že pokud dokážete otočit objekt dostatečně vysokým počtem otáček za minutu, měli byste být schopni způsobit, že vyzařuje část éterické síly, která by jej normálně tlačila dolů. Vyzařováním gravitačního tlaku směrem dolů do stran by se jeho hmotnost nebo hmotnost mohla snížit. Pamatujte si, že pokud do Země proudí konstantní proud éteru, proudí do ní v menší míře i všechna ostatní hmota. Rotace jednoduše vyzařuje energii proudící do objektu mimo jeho typický gravitační pohyb směrem dolů. (Později v knize uvidíme, že velmi přesné zvukové vibrace mohou způsobit, že předmět prudce vibruje a vyzařuje energii také ze sebe, čímž podobným způsobem snižuje jeho hmotnost.)

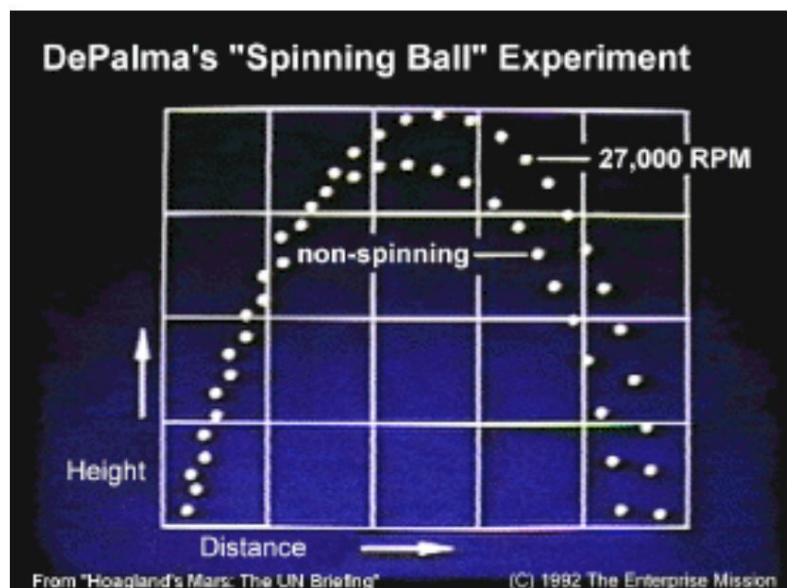
4.11.1 EXPERIMENT DEPALMY S PÁDEM KULIČKY

Opět, abychom použili metaforu, která zahrnuje proudící vodu, tento princip vzdorování gravitaci je stejně jednoduchý jako vzít vodní hadici, která směřuje dolů, a ohnout ji tak, aby voda místo toho vytékala do strany. "Do strany" se normálně nepovažuje za gravitační pohyb, ale zjevně má sílu, jako když jedete na horské dráze a cítíte tlak na hrudník. Tato „boční“ síla je setrvačnost! Dr. Bruce DePalma, nekonformní absolvent MIT, demonstroval tento princip extrémně jednoduchým experimentem.

Nejprve vypustil dvě koule ze dvou katapultů vedle sebe pod stejným úhlem a nechal katapulty vyvinout stejnou sílu na každou kouli. The

Jediný rozdíl by byl v tom, že jedna kulička by se točila ohromnou rychlostí 27 000 RPM a druhá kulička by se netočila vůbec. V úplném vakuu by pozoroval trajektorie dvou kuliček a viděl, zda se něco změnilo; jejich výška, jejich úhel, jejich rychlost jízdy. A tak DePalma objevila nemožné:

Navzdory všem známým fyzikálním zákonům se rotující koule ve skutečnosti pohybovala výše, padala rychleji a pohybovala se dále než její nerotující protějšek.

A na okraj, protože skeptici rychle připisují toto vše principu způsobenému atmosférou, připomínáme, že to funguje stejně dobře ve vzduchoprázdnu. Jedinou možností, která by zůstala, je zaútočit na samotný experiment, ale jak budeme pokračovat, uvidíme, že ostatní tento efekt mnoha způsoby replikovali.

4.12 SETRVAČNOST JE ÉTERICKÁ SÍLA

A tak můžeme vidět, že éter působí na hmotu silou, jako je tomu v případě gravitace, a s touto silou lze ve skutečnosti hrát. Proto by nemělo být překvapením, že Dr. Hal Puthoff a další učinili radikální návrh, že existence éteru nebo energie nulového bodu ve vesmíru je skutečným důvodem, proč existuje setrvačnost. V článku publikovaném ve vědeckém časopise MERCURY od B. Haische a A. Ruedy, který pojednává o výzkumu Dr. Puthoffa, vidíme následující:

"...setrvačnost je elektromagnetická síla, která se zapne, kdykoli se objekt zrychlí vesmírem... Podle naší teorie setrvačnost závisí na... elektromagnetickém poli (éteru), které prostupuje vesmír."

4.13 ENERGIE ZDARMA A DALŠÍ

Jak uvidíme, tato nová informace je životně důležitá pro překonání gravitace a využití této „energie vakua“ k poskytnutí neomezené volné energie bez nákladů. A znovu a znovu, úsilí těch, jako je Nicola Tesla, přineslo toto ovoce a bylo energicky potlačeno elitou, která se jednoduše ptala: „A kde budou měřiče na každém domě, až připojíme tento nový dodávka energie?“ Když zjistí, že v neomezeném energetickém systému neexistuje žádná zisková marže, vidí, jak se jejich bohatství před nimi mihne

oči a výzkumník je umlčen nebo dokonce zabit, jak je s největší pravděpodobností případ Dr. Bruce DePalmy, který zemřel mladý a nečekaně v roce 1998. Teslovu kariéru zcela zničil JP Morgan v posledních letech jeho života a jeho práce byla utajována, zatímco Edison vzal všechny zásluhy a odměny za Teslovy inovace, jako je střídavý proud, který napájí každou elektrickou zásuvku v domácnosti.

A tak provozní plavidla vzdorující gravitaci, jako je Searl Levity Disc a stroje s volnou energií, jako je DePalma's N-Machine, již byly postaveny na těchto principech, jak uvidíme. Jak jsme popsali výše u DePalma experimentu Spinning Ball Drop, možná nejužitečnější vztah mezi gravitací a éterem je vidět v rotaci.

V další kapitole uvidíme nový koncept magnetismu, který nám poskytuje další způsob, jak přímo využít proud éteru. Magnetismus a elektřina jsou si velmi blízcí, natolik, že je moderní fyzika definuje jako stejné pole – tj. elektromagnetismus. A když zkombinujeme magnetismus s rotací, jako je magnetizace gyroskopu a jeho připojení, aby z něj čerpal elektrický proud, jak to udělala DePalma, můžete vytvořit antigravitaci a zároveň volnou energii! Generování „volné“ elektřiny z tohoto jednodílného konceptu „rotujícího magnetu“ bylo objeveno Michaelem Faradayem celou cestu zpět 26. prosince 1831, i když by to většina fyziků považovala za nemožné.

4.14 Shrnutí

4.1 Gravitace je tendence veškeré energie ve vesmíru pohybovat se směrem ke středu. Jakmile dosáhne tohoto středového bodu, energie je znovu vyzařována pryč ze středu jako světlo, teplo a hmota.

4.2 I v bezvzduchovém vakuu bez gravitace se setkáte se silou, která vám způsobí potíže s pohybem něčeho vesmírem. Toto je známé jako „setrvačnost“.

4.3 Odstředivá síla bude aktivně tlačit pryč od středu jakéhokoli předmětu, který se otáčí.

4.4 Gravitace a setrvačnost se řídí zásadou ekvivalence; oba působí přesně stejným stupněm síly na hmotu.

4.5 Einstein modeloval gravitaci jako funkci geometrie.

4.5.1 Einstein viděl prostoročasovou tkaninu jako zakřivenou. Je však vhodnější vidět tuto geometrii jako trojrozměrný tok energie proudící do objektu.

4.5.2 „Zakřivení“ prostoru kolem nebeského objektu způsobuje vznik „gravitační čočky“, kdy se světlo hvězd za ním zakříví a stane se viditelným.

4.6 Všechny objekty v našem Vesmíru, bez ohledu na jejich velikost, soustavně čerpají éterickou energii, aby udržely svou existenci. Bez tohoto neustálého přílivu energie, která by se sama podporovala, by propouštěly teplo a rozpouštěly by se zpět v éteru. Čím větší je předmět, tím více éteru do něj proudí

udržet jeho existenci. To vytváří sílu na jiné předměty, protože éter proudí i do nich. „Dýchací“ pohyb Slunce ukazuje tento tok energie v akci.

4.7 Rovnice pro gravitaci neurčují, kterým směrem se musí energie pohybovat. Myšlenka, že energie se pohybuje dolů do Země jako gravitace a poté vyzařuje pryč z jádra, je podpořena zjištěním, že hmotnost začne rychle klesat, jakmile více vrtáme. více než 2 700 kilometrů pod povrchem Země.

4.8 Všechny objekty se pod vlivem gravitace pohybují stejnou rychlostí, protože jsou „chyceny“ v mnohem masivnější „řece“ energie, která každou chvíli proudí do Země.

4.9 Einstein dokázal, že když se objekt rychleji pohybuje prostorem, jeho hmotnost se zvyšuje. Jedná se vlastně o zvýšení „tlaku“ éteru uvnitř objektu. Podobně, pokud objekt zpomalí, očekáváme, že jeho hmotnost by se časem snížila, protože by se uvolnil tlak pohybu. V objektu je také možné vytvořit „vakuum“ energie, a tím snížit jeho hmotnost.

4.10 Rotace objektu způsobí, že jeho tlak éterické energie „vystříkne“ směrem ven, čímž se sníží hmotnost objektu.

4.11 Rotace objektu může odklonit přirozený pohyb éterické energie směrem dolů do stran objektu a do určité míry „přesměrovat“ gravitaci do stran.

4.11.1 Dr. Bruce DePalma ukázal, že pouhé otočení ocelové koule a její vypuštění z katapultu vesmírem způsobí, že se bude pohybovat rychleji, létat výše a cestovat déle než nehybná koule. Efekt funguje stejně dobře v bezvzduchovém vakuu.

4.12 Dr. Hal Puthoff řekl, že „setrvačnost je elektromagnetická síla, která se zapne, když pohybujete předmětem vesmírem“.

4.13 Tyto efekty lze využít k vytvoření antigravitační a zároveň volné energie.

KAPITOLA 05: AETER, ELEKTROMAGNETISMUS A ENERGIE ZDARMA

KAPITOLA 05: AETHER, ELEKTROMAGNETISMUS A VOLNÁ ENERGIE

5.1 VĚDOMÍ

Když se podíváme na teorie éteru, zjistíme, že jsme konfrontováni s přímým duchovním faktem: jak bylo řečeno v křesťanské Bibli, žijeme v Božím těle a pohybujeme se v něm v každé době. Ve druhé kapitole jsme viděli jasný důkaz, že éter je přímo spojen s vědomím, prostřednictvím zjištění, jako je Backsterův efekt, Maharishiho efekt a telekinetické experimenty s Ninou Kulaginou a dalšími. Ve třetí kapitole jsme se dozvěděli o studiích profesora Shnolla, které dokazují jasný příčinný vztah mezi planetárními pohyby a atomovými procesy – a toto bylo rozšířeno i na vědomí Cowanovými studiemi vlivu planetárních pohybů na pohyby finančních trhů.

S novými informacemi, které máme o povaze atomové struktury, se naše konvenční vědecké názory zdají být zcela nedostatečné. Jedinou možností, která nám v tuto chvíli zbývá, je buď novým informacím odolat a odmítnout je uznat, nebo provést některé obtížné úpravy našich nejcennějších paradigmat. A nyní je naše vědecká nevědomost dále odhalena jednoduchými a přesto zcela novými koncepty éteru, gravitace, setrvačnosti a odstředivé síly. Experiment Dr. Bruce DePalmy „Spinning Ball Drop“ by bezpochyby nemohl být možný, pokud by objekt nebyl schopen ukládat a uvolňovat éterickou / elektromagnetickou energii ve své atomové struktuře a interagovat se silou setrvačnosti a gravitace, když se pohybuje skrz prostor. Prostor a hmota jsou v zásadě totožné; prostě představují různé, zaměnitelné fáze jedné jednotné, vibrující energie

zdroj.

S našimi novými uvědoměními o spojení mezi stejným éterem a silami gravitace a setrvačnosti skutečně začínáme chápat, že neexistuje způsob, jak by věda rozřezala a rozsekala vesmír na soubor neosobních zákonů.

V konečném důsledku je gravitační síla tendencí této Nejvyšší Bytosti hledat Jednotu v sobě samé a síla setrvačnosti je přirozený energetický odpor, který zažíváme, když se pohybujeme tělem této Nejvyšší Bytosti. Když je vše nakonec Jednotné pole energie a tato energie je nakonec vědomá, pak jsme všichni součástí této obrovské, propojené Jednoty. Láska, místo toho, aby byla vágním esoterickým pojmem, se stává jednoduše tendencí éteru vibrovat ve větší harmonii s Jednotou.

Druhá část této knihy začne úplným odhalením problémů v kvantovém modelu a účinně odstraní myšlenku, že náš vesmír se skládá z neosobních „částic“. Než se však dostaneme k rozsáhlejší diskusím v této knize, rádi bychom uvedli úplný případ existence éteru, aby byl čtenář plně poučen o jeho chování ve vztahu k vědě a technice. Takže i když naše úplné zpracování kvantové mechaniky stále ještě není, zavedeme některé koncepty nyní, protože nám pomohou v naší diskusi.

5.2 VIRTUÁLNÍ ČÁSTICE

Každý kvantový fyzik vám nyní řekne, že byly objeveny „virtuální částice“ pro všechny základní složky atomu – protony, neutrony a elektrony. To „virtuální“ znamená, že dospěli k závěru, že i když se tyto „částice“ zdají být přesně stejné jako normální atomové složky, nejsou spojeny s žádným atomem a ve velmi krátkých časových úsecích mrkají do a zanikají! I když se jedná o velmi neobvyklý objev, stále to vidí jednoduše jako funkci částic.

Máme „Velký třesk“, kdy Nic nevybuchlo, aby se stalo něčím, a nyní máme všechny tyto částice rozptýlené, aby vytvořily Vesmír, pomalu se řítí dolů do „tepelné smrti“ zániku prostřednictvím zákona entropie, který říká, že vše musí zemřít: veškerý řád se musí rozpustit v nepořádek. Ale teď, když do směsi zavedete virtuální částice, musíme také vidět částice, které se objevují a mizí okamžik za okamžikem! Kde takové částice existují, když nejsou součástí našeho „trojrozměrného“ vesmíru? Nebyl by to opak entropie? To rozhodně není oblíbená otázka v hlavním vědeckém světě, který pokračuje v polidšťování vesmíru našimi vlastními problémy. Vzhledem k tomu, že ničení Země se během minulého století stalo palčivě viditelným, bylo pro vědce přirozené tvrdit, že celý vesmír také sklouzává do neúprosného rozkladu. V zásadě jde o model bez jakékoli Nejvyšší bytosti – všichni jsme hvězdným prachem z obří exploze, která nyní sytí jako vybitá raketa z láhve.

Jak tedy vznikla myšlenka virtuálních částic? Jako náhled našich diskusí ve druhé části víme, že jedním ze dvou způsobů, jak měříme kvantovou říši, je „sledování magnetických částic“. Do komory naplněné médiem, jako je tekutina nebo kouř, který je osvětlen, vstupuje excitovaný výboj energie a médium v komoře umožňuje pozorovateli vidět dráhu, kterou energie vytváří, když se pohybuje. Zavedením magnetického pole do oblasti, která je měřena, se energie bude přirozeně pohybovat po křivce, protože již dlouho víme, že magnetická pole se vždy otáčejí a interagují s kvantovými energiemi. Na základě pozorování různých druhů stop a toho, jak se chovají, byla aplikována sada pravidel, která umožňují, aby tyto spirálovité stopy byly interpretovány jako reprezentující „protony“, „neutrony“, „elektrony“, „kvarky“ nebo jinak. . Zdá se, že zatím je to dobré.

Když kvantoví fyzici studovali tyto stopy podrobněji, uvědomili si, že tyto stopy se nepohybují pouze v hladkých zakřivených liniích; docházelo k velmi malým pohybům, které způsobily, že se stopy při pohybu mírně narážely sem a tam. Když analyzovali oblasti, kde se „hrboly“ vyskytly, zjistili, že tyto „hrboly“ se řídily stejnými pravidly, která aplikovali pro „částice:“ protony, neutrony, elektrony atd. A teď máme problém: k těmto „výbojům“ docházelo jen na velmi krátké okamžiky, i když k nim docházelo neustále. Protože jejich model interpretoval tyto pohyby jako chování „částic“, ale jejich účinky byly viditelné pouze po extrémně krátkou dobu, dospěli k závěru, že se jedná o „virtuální částice“. Jinými slovy, stále trvají na tom, že musíme mít částice, ale nyní se tyto částice v naší existenci neustále objevují a mizí!

Takže v mysli moderního kvantového fyzika byste mohli studovat „prázdný prostor“, kde by se náhle objevil proton a o několik nanosekund později

zase zmizí. A nejde ani o pouhé nahodilé podivnosti – mluvíme o něčem, co se děje neustále, všude, kam se podíváme, s téměř horečnou intenzitou. To je rozhodně zvláštní a na základě modelů, které jsou nyní zavedeny, to pro současné kvantové fyziky jistě vytvořilo ještě více problémů, se kterými mohou pracovat. Pokud stále věříte, že ve Vesmíru jsou „částice“, jak potom vysvětlíte moře částic, které tam mohou jednu minutu jednoduše být a další minutu pryč? Pokud je vesmír jednoduše složen z mrtvého, „prázdného“ prostoru, odkud se tedy tyto částice vzaly? Dr. Hal Puthoff vysvětluje, že toto bizarní chování je způsobeno povahou samotného éteru nebo „virtuálního toku částic“ – takzvané „částice“ skutečně vznikají z „energie vakuu“.

Ve velmi zjednodušeném modelu éteru jako tekutiny lze virtuální částice také vidět jako vytvořené z média typu tekutiny, jako je voda. Zatímco elektron, proton nebo neutron lze v tomto proudícím médiu považovat za stabilní, kulovitý, kobilhovitý „vír“, jako je náš předchozí příklad v kapitole jedna zahrnující řeku, virtuální částice by jednoduše představovala vír, který přišel a šlo velmi rychle - podobně jako oceán se neustále valí a pění na hladině. A tak je to existence virtuálních částic, která dala vzniknout konceptu „vroucího kotle“ nebo „zuřícího moře“ energie.

Když se dostaneme do druhé části, budeme mít úplnější vysvětlení procesů kvantové energie, ale zatím je to dost blízko modelu éteru, abychom mohli pokračovat v diskusi.

5.3 KASIMIROVÁ SÍLA

Objev „virtuálního toku částic“ pomáhá vysvětlit zvláštnosti „Casimirova efektu“. Tento efekt demonstruje následující experiment.

Nejprve jednoduše spustíte Faradayovu klec, kterou si pamatujeme jako oblast, která je chráněna před všemi konvenčními energetickými poli, a zavedete do ní úplné vakuum. Pak v této oblasti vezmete dvě dokonale ploché kovové desky a posunete je velmi, velmi blízko k sobě. Co myslíte, že by se stalo? Nic? Rychle docházíme k závěru, že tento jednoduchý experiment by neměl nic „dělat“, protože všude kolem nás máme příklady plochých povrchů, které se navzájem dotýkají. Proč by tomu mělo být jinak, když jsou povrchy téměř mikroskopicky ploché a jsou obsaženy v bezvzduchovém prostoru bez konvenčních silových polí? Naše intuice nám nebude dobře sloužit, když začneme uvažovat o tomto problému, protože skutečně dochází k velmi reálnému a velmi silnému účinku.

Za těchto okolností, když se obě desky pohybují k sobě, zažijí ohromnou přitažlivost, která je jakoby přitahuje k sobě obrovskou silou! To je to, co je známé jako "Casimirova síla", pojmenované po muži, který ji objevil. Tento experimentální efekt také odhalil, že pokud skutečně dovolíte, aby se dvě desky úplně spojily, síla, která je spojuje dohromady, je tak silná, že je musíte doslova zničit, abyste je dostali zpět od sebe. Nyní o tom chvíli přemýšlejte; jak by se vysvětlila síla, která by dokázala „sát“ dvě desky k sobě? Co by se stalo, kdyby se vám při každém použití auta přilepily boty k pedálům a nemohli byste je sundat? Řízení by bylo velmi nebezpečné, zvláště pokud byste používali standardní řazení. To je hrubá analogie toho, co se děje v tomto experimentu, až na to, že v autě není vakuum vzduchu a energie a povrchy vaší boty a pedálu nejsou dostatečně ploché, aby vytvořily efekt.

Něco tak jednoduchého by už mělo získat více pozornosti a nemělo to být tak obskurní lahůdka moderní vědy. S největší pravděpodobností není populární, protože jde o úplnou anomálii, kterou je velmi obtížné pochopit nebo vysvětlit pomocí našich současných vědeckých modelů. Abychom skutečně pochopili, co se děje, vezmeme podobnou analogii citovanou Rossem Tessienem, který nás žádá, abychom si představili přísavku. Položte si tuto otázku: Proč se přísavka přichytí k povrchu? Většina lidí by odpověděla tak, že kalíšek přilne k rovnému povrchu, protože „nasává“ materiál a tím se přichytí jako lepidlo. Zní to dobře, že?

Je to však úplně naopak! Je za to zodpovědný vnější tlak a ne sání. Jakmile přísavku přitlačíte na rovný povrch, okraje dokonale utěsní povrch a nedovolí, aby se pod něj dostal žádný vzduch. Jakmile je toto těsnění pevně usazeno, stále máte deset liber na čtvereční palec tlaku vzduchu, který tlačí dolů zvenčí. Takže je to vlastně tlak vzduchu, který tlačí kalíšek dolů, protože uvnitř už nezbývá žádný vzduch, který by mohl tláčit na kalíšek v opačném směru.

V teorii energie nulového bodu se nyní věří, že Casimirova síla funguje přesně stejným způsobem. Tato síla vzniká, když se vzdálenost mezi deskami tak zúží, že se mezi ně nevejdou žádné „virtuální částice“ nebo éterické energie. Takže žádné „sání“ se vůbec neděje; ve skutečnosti je to úplná absence energie, která existuje mezi deskami, éterické nebo jiné. A tak se mezi dvěma deskami vytvoří forma „éterového vakua“, kde nemůže dovnitř trhliny proudit žádný éter. Potom okolní "virtuální tok částic" neboli tlak éteru tlačí desky k sobě zvenčí! V modelu Dr. Puthoffa se věří, že tento tlak je způsoben samotnými „virtuálními částicemi“, protože se budou neustále vypořádat z energie nulového bodu dostatečně dlouho na to, aby na desky působily konstantní silou, a tak je tlačily k sobě. Ať tak či onak, vše se vrací k principiálně éterickému designu a žádný jiný model zřejmě dostatečně nevysvětluje, proč k tomuto neuvěřitelně silnému Casimirovu efektu došlo.

S ohledem na to stále vidíme, jakou roli hraje éterická energie pozadí ve světě, který můžeme pozorovat. Casimirův efekt nám přesně odhaluje, jak velký tlak na nás éter skutečně vyvíjí.

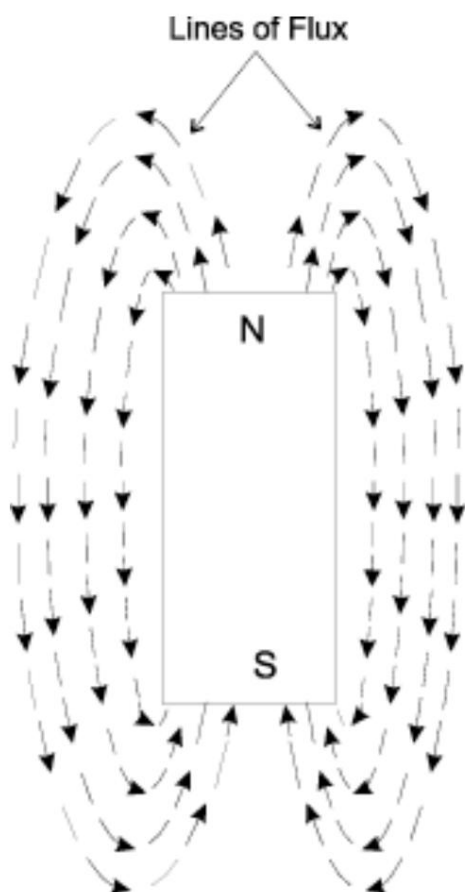
A přesto, protože Dr. Puthoff a většina ostatních teoretiků věří, že se to vždy "vynuluje" na nulu, nikdy nemůžeme detekovat žádné velké změny ve světě kolem nás. Stejně jako ryby v moři nakonec říkáme: "Voda? Jaká voda?" Opravdu, přemýšlejte o tom: zastavili jste se někdy a zvažovali skutečnost, že atmosféra neustále vyvíjí deset kilo tlaku na každý čtvereční centimetr vašeho těla? Tlaky éteru by byly mnohem větší, ale normálně řečeno, jsou nedetekovatelné. Síla setrvačnosti je pouze vágní připomínkou toho, jak velký tlak skutečně existuje, vezmeme-li v úvahu množství energetické aktivity, ke které dochází na kvantové úrovni.

Kde tedy najdeme všechen tento ohromný éterický tlak, pokud skutečně existuje?

Musíme si hrát s kovovými deskami a subatomárními částicemi, abychom to viděli, nebo máme známější příklady? Jak pokračujeme v pohledu na všechny aspekty éterické vědy, magnetismus se nakonec stává jednou z nejzajímavějších vlastností ze všech. V současné teorii se vždy spojuje s elektrostatickou silou, která vytváří elektrinu, ale můžeme ukázat, že je to zjevně velmi odlišné zvíře – a v kapitole 18 uvidíme, že má

velmi přímočará a dosud neobjevená geometrická identita. Takže zde pokryjeme vlastnosti magnetismu, protože jsou v konečném důsledku velmi důležité pro pochopení reality vědomého éteru a toho, jak funguje v našem vesmíru. Chceme-li porozumět této konečné bytosti, musíme se podívat na to, co nás naučily naše vědecké poznatky, a začlenit tyto nové informace do našeho designu. Je pro nás velmi jednoduché slyšet určité pojmy, které byly vědecky definovány a automaticky je oddělují od jakékoli konceptualizace Boha – ale pokud Bůh skutečně existuje, pak všechny aspekty našeho Vesmíru musí být součástí této Bytosti.

5.4 MAGNETISMUS A ELEKTŘINA

Bar Magnet

Horseshoe Magnet

[Poznámka: Tento diagram a další jsou shromážděny z webu Reliance Electric společnosti Rockwell International.]

Všechny naše konvenční teorie o magnetismu a elektřině mají svůj původ v éterických modelech, protože velká část výzkumu byla provedena v roce 1800, kdy byly tyto modely stále v módě. „Linie toku“ tvořené silou z magnetu, o kterých budeme diskutovat níže, se kdysi věřilo, že ve skutečnosti představují fyzickou látku, kterou lze „řezat“ a využívat. I když éterické modely mohly naznačovat, že magnety čerpají energii ze samotného éteru, původní fyzici stále věřili, že síla vytvořená magnetem existuje uvnitř samotného magnetu, nikoli jako síla, která byla přitahována z okolní energie „prázdné místo.“ Toto hledisko se za celou dobu od doby, kdy bylo formulováno, nezměnilo; nicméně naznačíme, že to musí být omyl, a éterický model nám to poskytuje

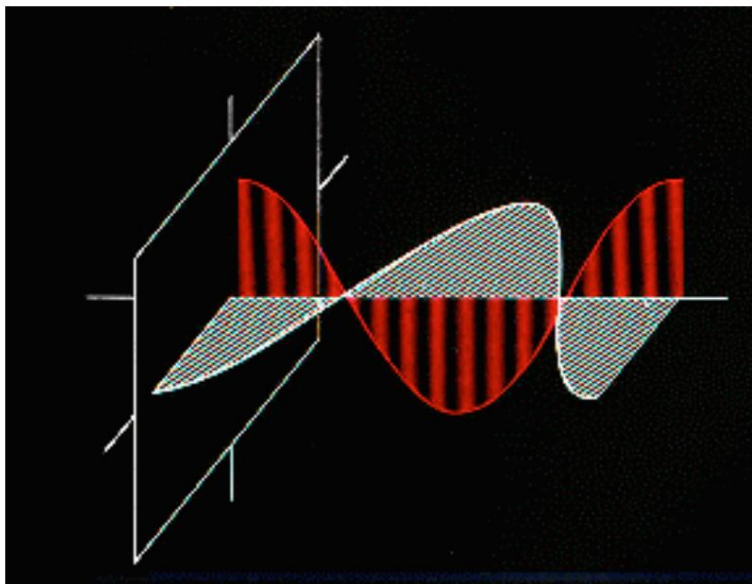
s dokonalou alternativou.

V experimentech s psychokinezí citovaných v kapitole dvě nemohly být elektřina i magnetismus vytvořeny a ovládnuty ničím jiným než ohniskem vědomí – a pokud bylo vědomí ostatních v místnosti převážně negativní, účinek byl mnohem vyčerpávající na předmět. Navíc energie obklopující tělo Niny Kulaginy ztratila polovinu své síly, když by tyto výkony provedla, což jistě naznačuje, že byla nějakým způsobem schopna nasát éterickou energii ze svého okolí a použít své tělo k jejímu odeslání a transmutaci na objekt. Takže pokud lze energii magnetismu vytvořit pouze z pouhého vědomého myšlení, bylo by obtížné ji připsat síle, která jednoduše existuje v magnetu samotném.

Magnetismus může být vytvořen stejně jako gravitace a elektřina, přímo z vědomí této konečné bytosti samotné – a v případě Kulaginy se vyskytuje spontánně kolem předmětného předmětu, aniž by jej s osobou vyvolávající aktivitu spojovala žádná měřitelná siločára. . Doslova vzniká „z éterů“ v bodě, kde je potřeba.

5.4.1 POLE E A POLE B

Magnetismus a elektřina jsou považovány za dvě složky téže síly, totiž elektromagnetismu. Magnetismus je označován jako „B-pole“ a elektřina jako „E-pole“ a jsou vykresleny jako sjednocená vlna, kde E-pole je v horizontální rovině a B-pole je ve vertikální rovině, 90 stupňů rotace od svého protějšku. To je založeno na pečlivém měření vlastností těchto polí samotných a je považováno za současný fakt. Níže uvedený obrázek nám ukazuje „konvenční diagram (elektromagnetické) formy vlny...“, který byl přetištěn společností Enterprise Mission se svolením společnosti Ultra High Frequency Radio Engineering společností WL Emory, The Macmillan Company.

Tento diagram nám umožňuje jasně vidět pozorovanou souhru mezi dvěma silami. Když se podíváme na obrázek, můžeme vidět, že obě pole jsou vůči sobě v konstantním 90stupňovém vztahu. Tomu se říká „ortogonální“ vztah a stane se velmi důležitým, když se začneme zabývat teoriemi obklopujícími myšlenku vyšších „dimenzí“ prostoru. Protože elektromagnetická vlna tvoří základ našeho Vesmíru, všichni teoretici, kteří studují koncepty vyšších dimenzí

věřte, že každá vyšší dimenze musí být nějakým způsobem umístěna v jiném úhlu 90 stupňů od tří hlavních os délky, šířky a výšky, které nyní vidíme! Pokud se vám to zdá matoucí nebo nemožné, pak jste na správné cestě! Bez ohledu na to, kde zahnete za roh a otočíte se o 90 stupňů, stále skončíte v tom, co bychom nazvali „tříprostorem“. Tento záhadný závěr o existenci „vyšších dimenzí“ pochází z „křišťálové koule“ matematiky. Některé rovnice ukazují, že nějakým způsobem musí existovat způsob, jak pro energii mít „více prostoru“ pro cestování, než jaký vidíme v našem vlastním „trojprostoru“. To však nijak neusnadňuje vizualizaci. Matematika může být často použita k navrhování řešení problémů, aniž by nám poskytla pevný vizuální model, se kterým bychom mohli pracovat.

Když se v kapitole 18 začneme dívat na model Roda Johnsona, uvidíme, že tvar této vlny má velmi dobrý důvod; nakonec odhaluje skrytou geometrii uvnitř sebe sama a tuto geometrii nezávisle objevil James Clerk Maxwell v 19. století a znovu Buckminster Fuller, který ji oznámil světu na své adrese Planet Planning v roce 1969. Johnson tyto dříve neznal. objevy, když nezávisle určil, že stejný geometrický tvar byl popsán elektromagnetickou vlnou. Tato neviditelná geometrická struktura se ukáže jako klíčová součást skutečného pochopení toho, jak vědomí této konečné bytosti tvoří veškerou realitu, kterou známe, z jejího vlastního „těla“.

5.4.2 DYNAMICKÁ SÍLA, STATICKÁ ENERGIE

Nezapomínejme, jak důležitá tato vlna skutečně je; je to primární prostředek, jímž se vyjadřuje energie vesmíru. Dalším důležitým a záhadným aspektem chování tohoto tvaru vlny je, že se tyto dvě složky vůbec nepohybují stejným způsobem. Michael Faraday byl první, kdo zjistil, že magnetická pole se neustále otáčejí – a z vědeckého hlediska to znamená, že magnetismus je dynamické pole. Zjistil však také, že:

Elektrická pole se vůbec nepohybují; vyžadují dynamický pohyb magnetické vlny, aby se poháněly vpřed.

Vědecký termín, který byl vybrán k popisu něčeho, co se nehýbe, je statický, takže elektrické pole bylo nazýváno elektrostatické pole.

To lze vizualizovat velmi jednoduchým způsobem. Pokud uvažujete o předmětu, který plave na hladině oceánu, je to pouze pohyb větru a vody, který způsobí jeho pohyb vpřed – a chování elektrického pole je velmi podobné. Pokud byste se podívali pouze na elektrickou část této vlny samotnou, nebyl by v ní žádný směrový pohyb. Pokud se zeptáte inženýra, proč je magnetické pole dynamické a elektrické pole statické, pravděpodobně dostanete jako odpověď „Tak to prostě je“. A přesto je to velmi zřejmý význam, protože elektromagnetická vlna je primárním prostředkem, kterým se energie v našem vesmíru šíří. A protože Nina Kulagina a další mohou vytvořit tyto síly jednoduchým zaměřením vědomí a v PK testech s Allou Vinogradovou by tato pole oscillovala v souladu s jejím vlastním tělem, víme, že máme co do činění s něčím mnohem zajímavějším, než co máme. byl přiveden k víře. Toto je aktivní, živá energetická síla sama o sobě; primárním prostředkem, kterým tato Univerzální Bytost neustále je

samotné formování. Tento bod nelze podceňovat. Einstein a mnozí další pevně věřili, že když bylo objeveno Sjednocené pole, dokázalo by to, že celý vesmír se skládal z elektromagnetických polí, nikoli z „částic“.

Další důležité pojmy, které musíme pokrýt, jsou „síla“ a „energie“. Již jsme uvedli, že magnetismus dostal termín „dynamický“, protože se neustále pohybuje, a elektřina dostala termín „statický“, protože je nehybná. Protože bylo pozorováno, že se magnetismus otáčí a pohybuje v nastavených směrech, bylo potřeba toto chování pojmenovat – a nazývalo se to síla. Slovo „dynamický“ je popisné slovo, zatímco „síla“ je aktivní slovo, jako když mluvíme o síle, kterou byste potřebovali k tlačení těžkého předmětu. Proto je magnetismus dynamická síla, to znamená, že je to pole, které je v pohybu.

Nyní v případě elektrického pole Faraday zjistil, že je v podstatě nehybné, jak jsme poukázali v našem příkladu kusu plovoucí vody na hladině oceánu. To však neznamená, že pole nemá žádnou energii. To, co máme, je pole, které ze sebe vyzařuje energii. Pokud tedy znovu použijeme naši analogii s předmětem plovoucím na hladině oceánu, mohli bychom vidět, že při cestování vyzařuje tepelnou energii ze Slunce. Pokud přiložíte ruku k předmětu, ucítíte z něj zářivou, statickou energii, ale stále by potřebovala dynamickou sílu větru a vody, aby ji pohnula. Takto je elektřina schopna pohánět naše stroje. Takže zatímco síla byla aktivní slovo, které znamenalo, že se pole pohybuje daným směrem, slovo „energie“ bylo vybráno jako slovo, které představuje něco, co vyzařuje a přitom zůstává nehybné. Proto Faraday nazval elektrické pole „elektrostatická energie“.

Někteří čtenáři mohou být právě teď naštvaní, že to zacházíme do takových podrobností, a nikdy by nechtěli tyto informace studovat a pamatovat si je, protože se zdá, že nemají žádný význam pro jejich každodenní život. Určitě se zdá matoucí, že tato dvě pole cestují společně a přitom mají tak rozdílné vlastnosti. Pokud jste zmateni, proč by se energie chovala takto, jste v dobré společnosti; až dosud vědci neměli skutečný způsob, jak to vysvětlit.

V kapitole 18 však uvidíme, že model Roda Johnsona to vysvětluje jasně, s jednoduchým geometrickým designem. I když to teď bude znít úplně hloupě, tento pohyb mezi magnetickým a elektrostatickým polem ve skutečnosti demonstruje výměnu energie mezi dvěma paralelními vesmíry, z nichž oba jsou definovány a propojeny jednoduchou geometrií! Proto je popis našeho světa jako „trojrozměrného“ nesprávný – dochází k výměně síly a energie mezi minimálně dvěma „dimenzemi“ neboli oblastmi „virtuálního“ prostoru, které tvoří naši známou realitu. Nyní tedy vidíme, že toto chování elektromagnetického průběhu je velmi důležité; obsahuje tajný klíč k odemknutí tajemství Vesmírné šachové hry, abychom skutečně viděli „desku“ a všechny „figurky“, které jsou ve hře. Prozatím budeme pokračovat ve zkoumání chování elektromagnetické vlny, jak souvisí s éterovými teoriemi a technologií.

5.5 LENZŮV ZÁKON, MOTORY A GENERÁTORY

Pro čtenáře, kteří nejsou obeznámeni s fyzikou, může být překvapivé, když si uvědomí, že magnetismus a elektřina, které se jistě zdají být v naší technologii používány jako dvě samostatné síly, vždy spolu cestují v tomto pevném 90stupňovém vztahu, kde je magnetismus dynamický a elektřina je statická.

Víme, že nemůžete mít elektřinu bez magnetismu a naopak a že tato dvě pole budou vždy existovat v tomto velmi přesném geometrickém uspořádání. Naše další důležité zjištění je toto:

Pouhým protažením drátu přes severní nebo jižní pól jakéhokoli magnetu se v tomto drátu vytvoří elektrický proud.

Každý, kdo studoval základy elektroniky, ví, že to udělá pohyb drátu přes magnet, ale obvykle se nikdy neptají proč. Tato jednoduchá vlastnost, známá jako Lenzův zákon, nakonec umožnila vytvoření jak elektromotoru, tak generátoru – a oba tyto vynálezy vysvětlíme, abychom vám pomohli pochopit, co se děje.

Elektromotor využívá toto základní spojení mezi magnetismem a elektřinou k vlastnímu napájení. Prvním a nejjednodušším bodem, který bychom si měli uvědomit, je, že když drátem vedete elektřinu, tento drát se stane magnetickým. Pokud si pamatujeme tvar elektromagnetické vlny, dynamická, rotující magnetická síla se bude vůči elektrostatické energii vždy pohybovat pod úhlem 90 stupňů. Když vezmete velké množství drátu a znovu a znovu omotáte něco jako hřebík, vytvoříte cívku. Poté, když pošlete elektřinu skrz cívku, bude v cívce drátu generované podstatně vyšší množství magnetické síly, než byste kdy viděli z jediného drátu; magnetická síla se bude násobit, jak se cívka zvětšuje.

Když jsou průmyslové elektromagnety vyrobeny na zakázku, mohou být velmi drahé kvůli množství času a úsilí, které je zapotřebí k navinutí obrovských cívek drátu podle přesných specifikací. Jakmile se však design stane běžnějším, elektromagnetickou cívku lze strojně vinout, a díky tomu je její výroba mnohem efektivnější. Tato obtížnost při navrhování elektromagnetů na zakázku je jedním z důvodů, proč má tolik výzkumníků zabývajících se volnou energií a antigravitací finanční problémy při pokusech sestavit fungující modely svých nápadů.

Pokud tedy chceme postavit elektromotor, musíme začít tím, že si uvědomíme, že jde o dva kusy; stator a rotor. Rotor je obecně uspořádání elektromagnetů ve tvaru válce, často vytvořené z cívek tenkého měděného drátu. Tento válec má osu, která prochází středem, a nazývá se „rotor“ kvůli skutečnosti, že náprava umožňuje otáčení, jakmile je motor správně postaven. Když elektrický proud prochází vinutými dráty v rotoru, celý rotor se stane magnetickým – a takto byste vytvořili elektromagnet. Pokud byste se v tomto bodě jednoduše zastavili, zjistili byste, že když rotorem procházíte proud, můžete s ním sebrat kovové předměty, ale jakmile proud vypnete, předměty spadnou. Toto je standardní chování elektromagnetu.

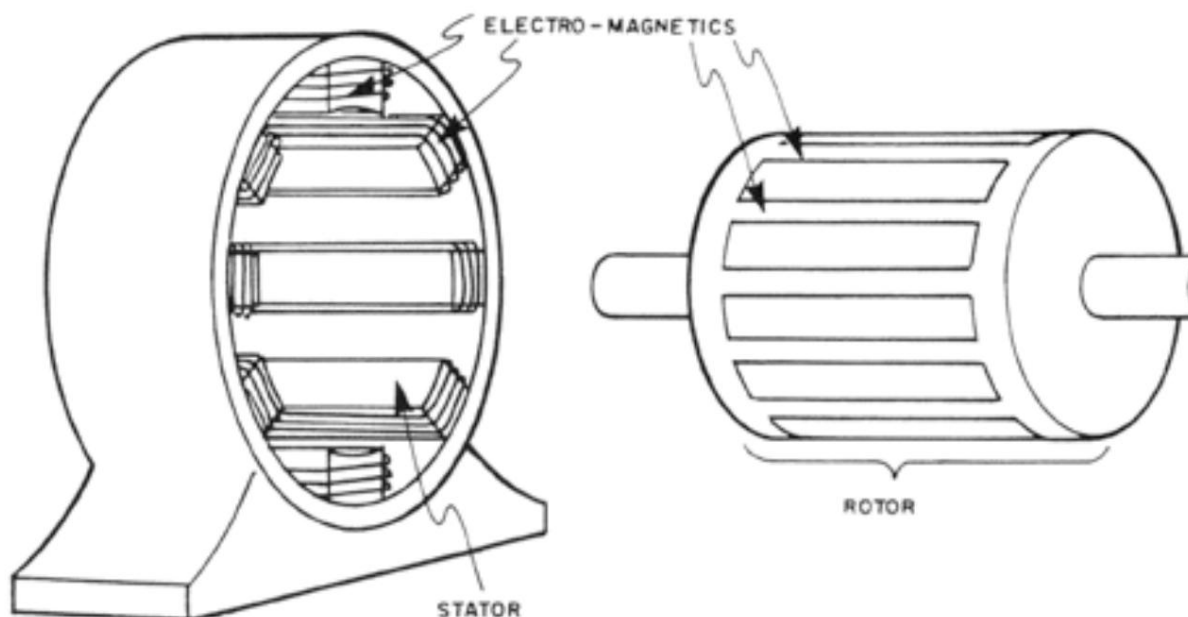

Schéma střídavého motoru společnosti Reliance Electric zobrazující součásti „stator“ a „rotor“.

Aby bylo možné postavit motor, musí být rotor velmi těsně obklopen sadou permanentních magnetů. Tato sada magnetů je souhrnně označována jako "stator", protože zůstávají statické nebo nehybné. [Poznámka: výše uvedený diagram pochází ze střídavého motoru, což je složitější konstrukce, kterou nemusíme diskutovat, kde se také kolem permanentních magnetů ve statoru používají elektromagnety.] Rotor má obvykle válcový tvar a magnety statoru bude vyřiznut tak, aby obrys rotoru byl velmi těsný; ale nikdy se ho nesmí přímo dotýkat, jinak by se nemohlo volně otáčet.

Nyní se dostáváme k zábavné části, k procesu, při kterém se rotor roztočí. Když elektrický proud prochází měděným drátem v rotoru, zmagnetizuje se a rotující magnetická síla z magnetů statoru bude tlačit na rotor v opačném směru, což způsobí pohyb rotoru. [Viz další obrázek.] Toto probíhající, rotující magnetické odpuzování způsobuje roztočení motoru a čím více elektrického proudu prochází centrální cívkou drátu, tím rychleji se bude rotor otáčet na své ose, a tak napájet vaše zařízení, jako je např. elektrický větrák.

Abychom skutečně pochopili, jak tato rotace probíhá, musíme situaci vysvětlit trochu pečlivěji. Pokud se podíváme zpět na diagram E a B-pole, můžeme jasně vidět, že magnetismus se přirozeně šíří v 90stupňovém posunu vln. O tomto toku je dobře známo, že se pohybuje mezi severním a jižním pólem magnetu. Jak jsme řekli dříve, Michael Faraday objevil, že všechna magnetická pole se při pohybu vesmírem otáčejí.

Díky tomuto spirálovitému pohybu ze severu na jih můžete mezi dvěma statorovými magnety vytvořit kontinuálně rotující magnetické pole, protože jeden statorový magnet bude severní pól a druhý jižní pól. Při této kontinuální rotaci mezi nimi může být rotor vyvážen takovým způsobem, aby byl neustále „kopán“ na obě strany rotačním pohybem mezi dvěma statorovými magnety. V níže uvedeném diagramu je to vysvětleno tím, že vidíme, jak "indukovaný tok proudu", což je jednoduše termín pro elektřinu vysílanou přes elektromagnety v rotoru, působí proti spirálovitému rotačnímu toku, ke kterému dochází mezi magnety statoru.

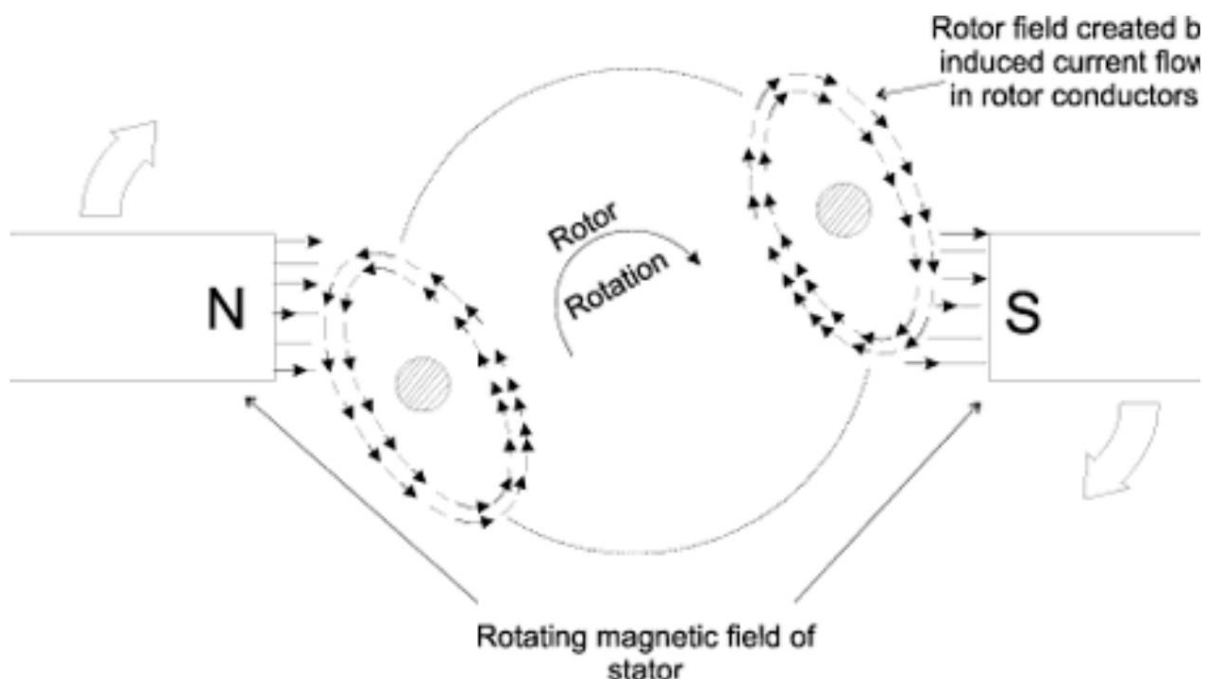

Schéma pohybu v elektromagnetickém motoru společnosti Reliance Electric.

5.6 GENERÁTORY FUNGUJÍ VELMI PODOBNĚ

Generátor funguje na úplně stejném principu, jen obráceně. V tomto případě byste měli zdroj mechanické energie, jako je kolo, které se otáčí proudící energií vody z řeky, která by roztočila rotor zvenčí bez elektrického proudu. Nyní, díky Lenzovu zákonu, vodivé měděné dráty uvnitř rotoru zachytí magnetismus z magnetů statoru a přemění ho na elektřinu. Právě tato „shromážděná elektromagnetická energie“ vytváří proud skrz drát a generuje elektřinu. Tento jednoduchý princip je zodpovědný za provoz vodní elektrárny, kde velká řeka nebo vodopád poskytuje mechanickou sílu k otáčení vodního kola, které pak přímo otáčí rotor uvnitř.

Konvenční vědci se nikdy neobtěžují ptát se, proč může být elektřina vytvořena pohybem vodivého drátu magnetickým polem – je to jen považováno za jednoduchý princip elektromagnetismu, přiřazena matematická rovnice a ponechána na pokoji. Nejjednodušší zákon zachování energie by však říkal, že energii nelze vytvořit ani zničit. Pokud je to pravda, pak magnet nemůže vytvářet energii sám o sobě – energie musí odněkud pocházet. A přesto je permanentní magnet neuvěřitelně odolný a bude i nadále vyzařovat magnetismus více než 1000 let bez výrazných známek ztráty. Stále z něj můžete vyrábět tolik elektřiny, kolik chcete, ale mnoho generací by bylo dávno mrtvých, než by se projevily sebemenší známky oslabení. Nikdo se nikdy netrápí nutností výměny statorů v elektromagnetickém motoru.

Další zajímavou vlastností magnetů je, že je můžete přetřít o nemagnetický kus kovu, vždy ve stejném přímočarém směru a nikdy zpět, a tak předmět zmagnetizovat. To se obvykle provádí pomocí šroubováků, které jim umožňují přitáhnout šrouby, takže je neztratíte, když jsou vkládány nebo vyjímány. Současná teorie za tím, jak jeden

magnetizuje kov spočívá v tom, že magnetická energie, která je teoreticky uložena v magnetu od jeho vytvoření, se jednoduše přenesou do kovu.

Samotný magnet však po takovém procesu není o nic slabší než předtím! Můžete magnetizovat tolik předmětů, kolik chcete, a magnet se nezdá být nijak ovlivněn. A tak ve velmi reálném smyslu naše současná fyzika zachází s magnety jako s nemožností; zdroj věčné energie, který téměř nikdy nevypřší. Pokud je energie „uložena“ v samotném magnetu, odkud přesně pochází a proč se nikdy neroztptí?

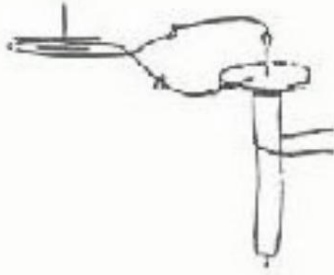
5.7 MÝTUS O ŘEZÁNÍ FLUXU

Když magnet přidržíte pod kusem papíru a na něj položíte železné piliny, uvidíte řadu soustředných kruhových čar tvořících se od severního pólu k jižnímu pólu. Ty se označují jako "čáry magnetického toku" a poskytují grafické znázornění spirálovitých polí obklopujících magnet. Současná teorie říká, že když protáhnete drát nebo vodič přes magnet, proces známý jako „řezání toku“ generuje elektřinu. Jinými slovy, čáry toku samotné jsou vnímány jako „přeříznuté“ drátem, když jimi prochází, a energie, která by normálně proudila přes čáry toku, se tak vyprázdňuje do drátu. To je považováno za tak axiomatické, že by se nikdo ani neobtěžoval pomyslet na to, že by to mohl být vadný model. A i když kvantová fyzika předpokládá, že atomy jsou složeny z částic, nikdo nikdy nezměnil rovnice pro elektromagnetismus, které s ním zacházejí jako s proudícím (ano, éterickým) polem energetických vln, které lze tímto způsobem „řezat“. Část teorie s proudícím éterem je správná, ale „řezání“ nikoli, jak uvidíme.

Nyní si pamatujte, že aby se v konvenční teorii mohlo provádět řezání toku, musí existovat dvě různé rychlosti pohybu; jeden pro drát (nebo vodič) a jeden pro magnet. Buď můžete mít magnet nehybný a vodič v pohybu, nebo nehybný vodič a magnet v pohybu. V obou případech se předpokládá, že relativní pohyb mezi vodičem a magnetem „přeřízne“ čáry toku a vytvoří tak elektrický proud. Pokud jste pohnuli vodičem a magnetem současně, pak byste nemohli "přeříznout" čáry toku a neměl by existovat způsob, jak vést elektřinu přes vodič. Bylo by to jako pověstná mrkev, která visí před oslem – bez ohledu na to, jak rychle se oslík snaží pro mrkev běžet, jeho zuby se do ní nikdy nezařeznou, protože oslík i mrkev se pohybují v stejnou rychlostí!

5.7.1 FARADAYŮV JEDNORÁZOVÝ GENERÁTOR

Nyní, ať se nám to líbí nebo ne, jsou tu nové informace, které nás nutí celý tento model „řezání toku“ a relativního pohybu mezi vodičem a magnetem vyhodit z okna, nebo jej alespoň podrobit dramatickým změnám. Pro vlastní MIT nám Dr. Bruce DePalma připomněl, že elektrický proud může být generován s vodičem a magnetem pohybujícím se přesně stejnou rychlostí – čímž se eliminuje jakákoli možnost, že by mohly být čáry toku „přeříznuty“. Protože pokud se magnet pohybuje, čáry toku by se podle konvenční teorie měly automaticky pohybovat spolu s ním. Tento bizarní a zajímavý způsob generování elektrického proudu byl ve skutečnosti objeven slavným průkopnickým fyzikem Michaellem Faradayem 26. prosince 1831, ale dokud nepřišel DePalma, nikdo mu nevěnoval žádnou pozornost.

255. A copper disc was cemented on the top of a cylinder paper intervening, the top being the marked pole; it supported so as to rotate by means of string, and the galvanometer connected with the edge and the axis of plate. When the magnet and disc together rotated an marked end of the needle went west. When the magnet rotated screw the marked end of the needle went east.

256. This direction is the same as that which would have the copper had moved and the magnet been still. Hence magnet causes no difference provided the copper moves, and a stationary magnet cause the same effect.

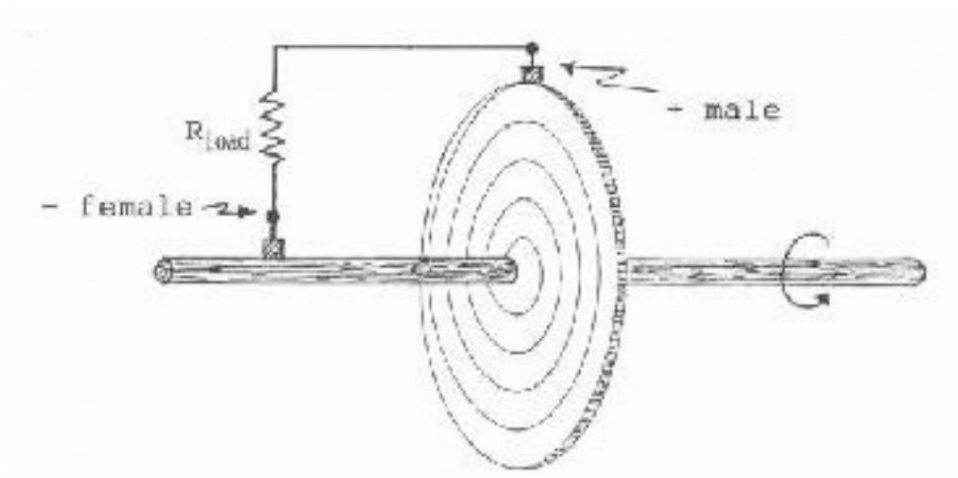
257. The disc was then loosed from the magnet and held the magnet itself was revolved; but now no effect galvanometer. Hence it appears that, of the metal circuit the current is to be formed, different parts must move with angular velocities. If with the same, no current is produced when both parts are external to the magnet.

**Test of a rotating magnet by Michael Faraday
26 December 1831.**

DePalmova vyhlídka je ve skutečnosti docela snadno dokázat, a on to udělal mnohokrát. K výrobě elektřiny bez jakéhokoli „řezání toku“ dokonce nepotřebujete nic jiného než jeden kus, který se sám otáčí – žádný „statorový magnet“ není nutný. A to by zastavilo většinu inženýrů v jejich stopách. Předpokládá se, že v generátoru musíte mít vždy alespoň dva kusy – stacionární magnet nebo magnety a rotující rotor omotaný drátem. Ve Faradayově návrhu, který je vidět na obrázku výše, vzal válcový magnet ve tvaru svíčky s oběma okraji dokonale plochými a přes jeho horní okraj připevnil tenký kus papíru. Přes papír přilepil plochý měděný kotouč ve tvaru mince, který byl několikrát širší než válec. Ze své podstaty by měď mohla vést elektřinu, pokud by byla nějaká elektřina k vedení. Jakmile byly tyto dva kusy spojeny dohromady, neměly jinou možnost, než se otáčet přesně stejnou rychlostí, takže nemohlo dojít k žádnému „řezání tavidla“.

K Faradayovu úžasu a údivu, když otáčel tímto objektem, mohl z něj získat elektrický proud, i když to byl pouze rotor – žádné další pohyblivé části tam nebyly! Byl tam magnet ve tvaru válce a vodič ve tvaru mince a oba se pohybovaly přesně stejnou rychlostí. Jediné, co musel udělat, bylo připevnit měděný "kartáč" na vnější okraj vodivého kotouče a další "kartáč" na kovovou osu, která se dotýkala středu kotouče. Tyto „štetce“ jsou přesně takové, jak znějí; kousky jemného měděného drátu, které se mohou dotknout předmětu dostatečnou silou, aby vedly elektrický proud, ale také dostatečně lehce, aby se mohl pohybovat. Dva "kartáče" pak byly zapojeny do opačných konců galvanometru pro měření elektrického proudu; a skutečně lze detekovat proud! (Galvanometr používá jehlu, která se pohybuje, když jí prochází elektřina, jak je vidět na obrázku.) Nikdo z hlavního vědeckého proudu nebude věřit, že by to mohlo fungovat, pokud se jim to pokusíte vysvětlit, protože to porušuje „zákony“ elektromagnetické energie.

To Faradaye zjevně velmi fascinovalo, ale neměl žádné prostředky, jak to vysvětlit, a tak se s tím nic jiného nedělalo. Zde naznačíme, že samotná magnetická energie je jako tekutina a „vyhozením“ nebo „rozprášením“ tekutiny směrem k vzdálenému okraji vodivého disku rotací vzniká proud. V podstatě je éterická energie nasávána středem disku a je vyzařována po stranách. Kdybyste viděli základní magnetické energetické pole, jak se to děje, vypadalo by to jako koule ve tvaru koblíhy, jejíž centrální osa by byla sdílená s osou procházející diskem. Vyzařovaná éterická energie by mohla být vizualizována podobným způsobem jako voda, která odlétá z mokrého psího těla, když se otřeše do sucha, nebo voda, která je čerpána hadicí a vypouštěna rotující tryskou k zalévání dvora člověka.

V případě

DePalma zjistil, že k vytvoření tohoto efektu není nutné mít ani samostatný vodič a magnet. Potřeboval jen jeden proužek plochého zmagnetizovaného materiálu, který by také mohl vést elektřinu. Tento pás byl poté vytvarován do ploché spirály ve tvaru kotouče jako obří lízátko, takže jeden konec končil u rotující osy a druhý konec končil na vnějším okraji disku. [Viz obrázek nahoře.] Jeden pól magnetu by byl navinutý do středu a druhý pól magnetu by byl na vnějším okraji spirály. Pouhým otáčením tohoto jednodílného magnetického vodiče bylo možné z disku odebírat elektrický proud.

Opět tedy děláme nemožné – otáčíme jednodílným magnetizovaným vodivým kotoučem a čerpáme z něj energii. Nyní zde nastává skutečný problém pro vědce: DePalma byla čas od času schopna ukázat, že tyto „homopolární“ nebo jednodílné rotační generátory byly ve skutečnosti lepší ve výkonu než typický dvoudílný design statoru a rotoru, o kterém jsme diskutovali. výše. Ve skutečnosti byly tyto generátory více než vynikající; zdály se být nemožné, protože vytvářely více elektrické energie, než bylo zapotřebí k jejich roztočení. Právě z tohoto jednoduchého a přesto neuvěřitelného principu vytvořil DePalma své vlastní zařízení „volné energie“, známé jako N-Machine.

5.7.2 ÚSPĚCH N-STROJE

Jediným způsobem, jak může být DePalmův generátor z jednoho kusu možný, je, že pole, jako je éter, skutečně existuje, abychom z něj mohli čerpat energii. Bez éterické energie bychom měli uzavřený systém „věčného pohybu“, který by byl považován za nemožný, protože se nemůže udržet bez kreslení.

v nové energii odněkud; konvenční teorie naznačuje, že bude neustále ztrácet energii z tření ve vzduchu a pohybu částí uvnitř. V případě DePalmy nazval éterickou energii „prvotním energetickým polem“. A z těchto principů postavila DePalma v roce 1978 v Santa Barbaře v Kalifornii velký „Sunburst“ jednopólový generátor „N-Machine“, který byl dalším vylepšením základní myšlenky použití rotujícího magnetizovaného vodivého disku. DePalma nechala "Sunburst" otestovat v roce 1985 Dr. Robertem Kincheloe, emeritním profesorem elektrotechniky na Stanfordské univerzitě. V abstraktu své závěrečné zprávy Kincheloe říká následující:

Faradayův homopolární generátor, známý již více než 150 let, se tvrdí, že poskytuje základ pro výrobu takzvané "volné energie"... V roce 1985 jsem byl pozván, abych takový stroj otestoval. I když to nefungovalo tak, jak se tvrdilo, opakovatelná data ukázala anomální výsledky, které se nezdály v souladu s tradiční teorií...

Poté, co celá zpráva pečlivě kritizuje a prozkoumá všechna data, Kincheloe uzavírá:

DePalma mohla mít pravdu v tom, že zde skutečně existuje situace, kdy je energie získávána z dříve neznámého a nevysvětleného zdroje.

To je závěr, který by většina vědců a inženýrů okamžitě odmítla jako porušení přijatých fyzikálních zákonů, a pokud je to pravda, má to neuvěřitelné důsledky.

A tak je jasné, že DePalma využívala elektřinu ze zdroje energie s nulovým bodem, kterému říkáme „éter“.

Co přesně je magnetismus v nových éterických teoriích a proč takto funguje? Nemůžeme se spokojit se starými definicemi, když si nyní můžeme být jisti, že se děje něco docela podivného.

Dva další objevy pomohou dokázat tento bod ještě více – totiž že energii v magnetu nevytváří magnet samotný, ale vnější síla, která magnetem proudí.

5.8 EFEKT ASPDEN

První objev, který zmíníme, abychom dokázali, že vnější éterická síla proudí magnetem, je známý jako „Aspdenuv efekt“ od Dr. Harolda Aspdena z Cambridgeské univerzity. To bylo prezentováno v Institutu pro novou energii New Energy News, sv. 2, č. 10. února 1995. Experiment Dr. Aspdena zněl dostatečně jednoduše a nikdo by nečekal, že se od něj stane něco neobvyklého. Jediné, co udělal, bylo vzít zmagnetizovaný rotor a uvést jej na určitou rychlost otáčení, a pak jej náhle úplně, nehybně zastavit a měřit, kolik energie bylo zapotřebí k tomu, aby se dostal na tuto rychlost pomocí svých přístrojů. Pak, během méně než jedné minuty, by jej znovu uvedl na stejnou rychlost rotace a změřil, kolik energie to trvalo podruhé.

Každý racionálně uvažující člověk by nyní očekával, že z toho nic významného nevzejde. Vše, co děláme, je, že vezmeme stejný magnetizovaný rotor, roztočíme ho na určitou rychlost a změříme, kolik energie bylo k tomu zapotřebí za dvou různých okolností; první z mrtvého bodu a druhý z nedávné rotace. Téměř každý by očekával, že množství

energie, kterou to pokaždé vzalo, by bylo stejné. Neměl by existovat důvod, proč by nějaká zbytková energie zůstala v magnetu poté, co se právě roztočil – na roztočení by mělo být podruhé zapotřebí stejné množství energie jako poprvé. Přesto, jak jste již uhodli, toto se nestalo:

Poté, co byl magnet otočen a poté úplně zastaven, bude trvat zhruba desetkrát méně energie, aby se vrátil na stejnou rychlost, za předpokladu, že se znovu roztočí během méně než 60 sekund.

Ano, je to opravdu pravda! Možná si budete chtít přečíst tuto větu znovu, protože její důležitost může být přehlédnuta, pokud ji jen zběžně procházíte – téměř každý může vidět, že to zcela porušuje všechny známé fyzikální zákony. Přesněji řečeno, množství tepelné energie, které je zapotřebí k roztočení magnetického rotoru, se měří v joulech a normálně by v tomto experimentu bylo zapotřebí 1000 joulů, aby se rotor roztočil. Pokud však zastavíte jeho pohyb a poté jej znovu spustíte během méně než 60 sekund, bude k dosažení stejného účinku trvat pouze 100 joulů! Jinými slovy, je desetkrát snazší roztočit magnet, jakmile se již otáčel.

Jak se to tedy mohlo stát? Pokud si pamatujeme, že éterická energie, která tvoří veškerou fyzickou hmotu, ji vytváří okamžik po okamžiku rotujícím pohybem, pak můžeme vidět následující:

Energie uvnitř samotného magnetu se bude dále "točit" uvnitř, i když se magnet nepohybuje.

Pokud porovnáme magnet se sklem, pak je lépe vidět. Sklenice je samozřejmě nádoba, do které se vejde dané množství tekutiny. Pokud magnet vidíme jako nádobu pro nefyzickou éterickou „tekutinu“, stane se to velmi jednoduché. Pokud byste promíchali sklenici vody a poté vyndali míchací tyčinku, bude přirozeně trvat méně energie na opětovné promíchání vody ve sklenici, pokud počkáte méně než minutu, než to zkusíte. I když by se sklenice sama nepohnula, voda by se uvnitř stále točila, protože zůstala nehybná. Z tohoto experimentu tedy můžeme vidět, že se jistě zdá, že energie v magnetu samotném je ve formě přímého pohybu tekutiny, což je zcela odlišné od toho, jak jsme normálně zvyklí si ji vizualizovat. To by nemělo nikoho nechat na pochybách, že jsme dosud neodhalili skutečné záhady elektromagnetického pole. Stejně jako krev protéká tělem, tak i velmi vědomá energie samotného Života vykazuje plynulý pohyb, podpírá a podpírá tělo této Nejvyšší Bytosti na základě okamžiku. Když si vzpomeneme na světelné, zvukové a geometrické složky vibrací, které byly zmíněny ve čtvrté kapitole, nemělo by nás později v knize překvapit, když začneme vidět podpisy těchto vibrací v mnoha různých oblastech studia, včetně kvantové fyziky, gravitace a astrofyziky.

5.9 DONALD ROTH A „MAGNETICKÁ PAMĚŤ“

Druhý objev, který dokazuje, že magnetismus je pohyb energie mimo magnet samotný, učinil Donald Roth a představil jej Institutu pro novou energii na první éterické konferenci ve dnech 19. až 20. července 1997. Prezentace byla později napsána v New Energy News, roč. 5, č. 4, srpen 1997 následovně. Při čtení článku nezapomeňte, že „magnetické

torzní nosník" popisovaný je jednoduše podobný tyčovému magnetu, který visí na provázku. Pro zdůraznění jsme část poslední věty označili kurzívou.

V jiném experimentu byl magnetický torzní paprsek zavěšen a vyvážen ve svém středu. Silný magnet je poté umístěn na stůl s jedním pólem vysunutým směrem k zavěšenému torznímu nosníku. Po mnoha oscilacích by paprsek byl přitahován k opačnému pólu magnetu na stole.

Donald Roth uvádí, že po pěti dnech lze magnet odstranit ve značné vzdálenosti od vyváženého torzního paprsku, ale že paprsek bude stále přitahován, jako by tam magnet stále byl.

A tak by se zdálo, že pokud magnet zůstane na jednom místě dostatečně dlouhou dobu, může ve skutečnosti způsobit, že éter proudící předměty kolem něj se bude pohybovat v určitém anizotropním (nestejnoměrném) směru namísto izotropního. (jednotný nebo "stejný ve všech směrech") jeden. Jednoduchá přítomnost magnetu v určité vzdálenosti poskytuje energii navíc nezbytnou k udržení tohoto toku. To je podobné myšlence „sifonu“. Pokud nasáváte vodu hadicí a umístíte spodní část hadice na nižší úroveň, než kde je voda, ze které nasáváte, bude voda dále vyprazdňovat z hadice, dokud nedojde celá zásoba. To se vysvětluje skutečností, že na hladinu vody tlačí mnohem větší atmosférický tlak v librách na čtvereční palec, na rozdíl od mnohem menšího tlaku, který je na vodu, která vystupuje z konce hadice. .

V případě experimentu Donalda Rotha, pokud je magnetismus „prouděním“ v éteru, zdá se, že jakmile ho „provedete“ přes místní oblast vesmíru, může pokračovat stejnou silou, přičemž samotný magnet je mnohem dále. daleko od místa činu. Je to, jako by se v samotné časoprostorové látce ustavil dočasný éterický proud – rozhodně to není „typická“ vlastnost magnetismu podle něčí definice. A hned, když se začneme dívat na tyto nové koncepty magnetismu, měli bychom v mysli přemýšlet o různých způsobech, jak by bylo možné tyto dosud neznámé vlastnosti využít pro technologické účely. Jsme si již dobře vědomi toho, že jasnovidci v sovětských studiích psychokineze ji dokázali využít pouze myšlenkou!

5.10 KONVENČNÍ VYSVĚTLENÍ MAGNETISMU A ALTERNATIV AETHER

Nyní v tomto bodě musíme být stále více zvědaví, jak magnet v tomto novém éterickém modelu vlastně funguje. Jak k sobě magnet přitahuje určité druhy kovů? Víme, že se zdá, že nějaká forma energie proudí dovnitř přes severní pól a ven přes jižní pól, čímž vytváří magnetický proud, který vytváří dynamickou rotační sílu.

Také jsme postulovali, že ve Vesmíru neexistuje nic jiného než samotný vědomý éter, životodárná míza Nejvyšší Bytosti; takže jednoduše nestudujeme nesmyslné informace, ale učíme se specifika toho, jak se tato Jednota rozhodla existovat. Zde je klíč, který konvenčnímu mysliteli vysvětluje magnetismus:

V kousku magnetizovaného materiálu je většina molekul orientována ve stejném severojižním směru.

Za předpokladu, že máte správný typ kovu, dosáhnete magnetické síly, když je toto severojižní molekulární zarovnání na místě. V konvenčním

atomová teorie, která bude zahrnuta v části druhé, se předpokládá, že atomy mají různé „obaly“, ve kterých obíhají „elektrony“. Tyto předpoklady nám umožnily studovat atomovou úroveň a interpretovat naše data, ale v žádném případě to nejsou dokázaná fakta, jak uvidíme. V tomto konvenčním myšlenkovém procesu má každý kov určitý počet elektronů ve svých vnějších obalech a některé z těchto elektronů budou „chtít“ rotovat pouze jedním směrem. V jiných kovech, jako je železo, se vnější elektrony mohou točit v mnoha různých směrech a proudící přítomnost magnetického pole je může uspořádat tak, že se všechny roztočí společně. V tomto okamžiku se každý atom stává miniaturním magnetem sám o sobě.

Nyní o tom přemýšlejte z hlediska proudění éteru. Pokud je každý atom každé molekuly tvořen vírem v éteru, pak musí existovat směr, kterým se vír otáčí. Většina sloučenin na Zemi jsou nemagnetické, nevodivé „dielektrické“ materiály, což znamená, že nevedou elektřinu snadno a jejich molekuly nejsou všechny uspořádány stejným směrem.

V tomto případě, protože jsou neustále vytvářeny éterem, bude do nich proudit energie podobná tekutině ze všech různých směrů stejně; nebo, abychom to řekli techničtějším způsobem, proudící proud éteru je izotropní, což znamená „stejný ve všech směrech“.

V případě magnetického materiálu se zdá, že proudění éteru je anizotropní, což znamená, že není ve všech směrech stejné; místo toho má tok specifickou orientaci. A tudíž:

Rotující magnetická síla magnetu není nic jiného než samotný proud éteru, který vytváří magnet okamžik za okamžikem.

Vzhledem k tomu, že molekuly magnetu jsou všechny zarovnané v určitém směru a jsou dobrými „vodiči“, éter jím bude proudit pouze v určitém směru, jako voda proudí potrubím.

Severojižní orientace „elektronových drah“ v molekulách magnetu způsobuje, že magnet vtahuje téměř všechny éter, který ho tvoří, ze severního pólu a zpět ven přes jižní pól, čímž vytváří smyčku. Magnet není vytvořen jako jakýkoli jiný objekt v naší fyzické realitě – místo toho existuje určitý směr k energii, která jím proudí. A právě tento směrový tok éterické energie vytváří to, co nazýváme magnetismus.

V tomto bodě je přirozené, že si upřesníme, jak magnet může k sobě přitahovat jiné kovy, které ještě nejsou zmagnetizované. Současní fyzici považují za fakt, že některé kovy mají své vnější elektrony obíhající takovým způsobem, že se mohou točit v mnoha směrech – ale ne všechny kovy mají správnou elektronovou konfiguraci, která by to umožnila. A jak jsme řekli, v mnoha kovech, jako je železo, se v současnosti věří, že vnější elektrony se mohou přizpůsobit směru magnetického toku, a tak se každý atom v kovu také polarizuje ve směru sever-jih, a tak se změní na miniaturní magnet ve větším magnetickém poli. Tímto způsobem je pak kov schopen být „přeorientován“ magnetickým polem tak, aby jím proudila éterická energie anizotropním nebo „směrovým“ způsobem.

Pak se musíme zeptat, jak to přímo souvisí s teorií éteru. Ve skutečnosti se to moc neliší, než když plovoucí předmět spadne do proudu řeky a je jím smeten. Proud éteru, který proudí skrz

magnet je v konstantním stavu pohybu, a když se elektromagnetická pole určitých kovů vyrovnají s touto silou, kov je pak zachycen tímto proudem a tlačěn směrem k magnetu, který se stává jako éterová jímka a nasává éter kolem sebe. to silnou silou. Proud bude vždy téci z negativního na pozitivní, což způsobí, že se opačné póly budou navzájem přitahovat, a atomy v kovu jednoduše přijmou stejnou polaritu, když jsou vystaveny magnetickému poli.

5.11 VÝZNAM VIBRACÍ

Pokud zjistíme, že Aspidenův jev a další nálezy magnetismu nám skutečně ukazují, že éter se chová jako tekutina, pak také víme, že tekutina může a musí být schopna vibrovat, a to z definice. Proto můžeme očekávat, že bychom měli vidět všechny ochranné známky vibrací – světlo, zvuk a geometrii – v celém našem vesmíru, od kvantové až po galaktickou úroveň.

Když vezmeme v úvahu všechny tyto body dohromady, magnetismus se stane „zcela novou míčovou hrou“, jak by se dalo říci. Důsledky jsou docela hluboké, protože to dokazuje, že je skutečně velmi možné, abychom využili neomezenou zásobu této fundamentálně vědomé „volné energie“ a už se nikdy nemuseli starat o nedostatek nebo znečištění. Jediné, co v tomto bodě stojí v cestě, jsou „mocní“, kteří jsou až příliš připraveni rozdrtit každého, kdo se pokusí sestrojít, patentovat a hromadně vyrábět zařízení tohoto typu. Ale nakonec, pokud bude více lidí schopno vykonávat činy, jako je Nina Kulagina a zdokonalit své operace, pak bychom měli být schopni napájet všechna naše zařízení jednoduše psychokinezí! (Wilcock má dva kamarády inženýry s pokročilým vzděláním, kteří k napájení baterií hodinek, které zůstaly plně nabitě po dobu deseti let, použili svou vlastní energii psi.)

V další kapitole podrobně popíšeme, co se stane, když spojíte magickou kombinaci – magnetismus a rotaci – a vytvoříte funkční antigravitační stroje. Myšlenka antigravitačního pohonu se již nebude zdát tak nemožná, jakmile budou předložena fakta.

5.12 Shrnutí

A tak, když se podíváme na informace, které jsme probrali, stále nepolapitelná vlastnost magnetismu začíná vypadat velmi odlišně:

5.1 Za prvé, magnetické pole nemůže být vytvořeno ničím jiným než ohniskem vědomí nadaného jedince a tato síla vzniká z éterického toku spontánně, bez měřitelného spojení s osobou.

5.2 Pro každou z hlavních složek atomu byly údajně objeveny „virtuální částice“. I když budeme v této knize zpochybňovat jejich skutečnou povahu, faktem zůstává, že to ukazuje, že žijeme ve vesmíru neviditelných sil.

5.3 „Casimirův efekt“ říká, že když se dvě dokonale ploché desky spojí v bezvzduchovém vakuu, které je chráněno před všemi konvenčními elektromagnetickými vlnami, silná síla způsobí, že se k sobě přitlačí. Toto je další způsob, jak dokázat, že energetické pole nulového bodu neboli „éter“ skutečně existuje.

5.4 V novém modelu je magnetismus způsoben pohybem éteru objektem a může být vytvořen samotným vědomím, jako v případě Kulaginy, Vinogradové a dalších.

5.4.1 Když studujeme elektromagnetické vlnění, magnetismus se nazývá „B-pole“ a elektrostatika jako „E-pole“. Z nějakého dosud nevysvětlitelného důvodu je pozorováno, že oba cestují pod úhlem 90 stupňů vůči sobě.

Buckminster Fuller i Rod Johnson nezávisle na sobě objevili v tomto pohybu skrytou geometrii, o které bude řeč později.

5.4.2 Vidíme, že statická energie elektrického pole je v podstatě nehybná a vyžaduje dynamickou sílu magnetického pole, aby ji poháněla dopředu. Naznačili jsme, že skutečná elektromagnetická vlna se objevuje jako výsledek toku energie a síly mezi dvěma paralelními vesmíry, pro lepší termín, a podrobněji se tomu budeme věnovat v kapitole 18.

5.5 Lenzův zákon říká, že pouhým protažením drátu přes severní nebo jižní pól jakéhokoli magnetu se v tomto drátu vytvoří elektrický proud. Tento princip lze použít pro stavbu elektromagnetických motorů, protože magnetické pole se přirozeně otáčí.

5.6 Stejný princip v obráceném pořadí lze použít také pro stavbu generátorů.

Lenzův zákon říká, že vodivé dráty mohou shromáždit magnetismus z magnetu a přeměnit jej na elektřinu.

5.7 Přestože kvantoví fyzici předpokládají, že atomy jsou složeny z částic, nikdo v hlavním proudu nikdy nezměnil rovnice pro elektromagnetismus, který s ním zachází jako s proudícím (ano, éterickým) polem energetických vln, které lze „přeříznout“. Tomu se říká „řezání čáry toku“ a aby se to mohlo uskutečnit v konvenční teorii, musí existovat dvě různé rychlosti pohybu; jeden pro zdroj magnetické energie a jeden pro vodič energie.

5.7.1 Práce Michaela Faradaye v roce 1869 prokázala, že elektrický proud lze generovat vodičem a magnetem pohybujícím se přesně stejnou rychlostí – čímž se vyloučila jakákoli možnost, že by mohly být čáry toku „přeříznuty“.

Experimenty Faradaye a DePalmy s „homopolárním generátorem“ nám ukazují, že když se magnet otáčí jako disk, magnetická energie se může vymrštit ven jako voda v sprinklerovém systému a tato energie může být využita k vytvoření elektřiny. A samotný objem energie, který tato rotace vytváří, je větší než energie potřebná k jejímu otočení v první řadě!

5.7.2 DePalma postavila „Sunburst N-Machine“ na těchto principech „homopolárního generátoru“ jako legitimní stroj s volnou energií. Byl testován v roce 1985 Dr. Robertem Kincheloem, emeritním profesorem elektrotechniky na Stanfordské univerzitě, který dospěl k závěru, že „De Palma mohl mít pravdu v tom, že zde skutečně existuje situace, kdy je energie získávána z dříve neznámého a nevysvětleného zdroje.“

5.8 Zdá se, že energie procházející samotným magnetem se chová spíše jako tekutina než jako síla. Když se magnet roztočí a poté rychle zastaví, Aspdenuv efekt odhalí, že se uvnitř něj stále točí energie. Rotující magnetický disk, který potřeboval 1000 joulů energie k dosažení určité rotace

rychlost může být náhle zastavena ve své rotaci, a pokud je znovu spuštěna do 60 sekund, bude trvat pouze 100 joulů, než dosáhne stejné rychlosti. To naznačuje, že magnetická energie uvnitř víří jako voda ve sklenici, i když se magnet nepohybuje.

5.9 Experimenty Donalda Rotha prokázaly formu „magnetické paměti“. Proud éteru známý jako „magnetismus“ může být zaveden v jedné lokalizované oblasti, pokud je tam magnet držen po dlouhou dobu, a pokud je magnet odsunut dále, silové pole, které vytvořil, může pokračovat v proudění. To dává jasný důkaz, že energie v magnetu je mimo magnet samotný.

5.10 Obvyklé vysvětlení magnetického pole je, že je způsobeno daným kovem, který má speciální severojižní zarovnání svých molekul. V éterické teorii toto zarovnání nutí éterickou energii, která vytváří objekt, aby jím proudila jako trubice v určitém směru, místo aby proudila dovnitř a ven ze všech směrů stejně. Toto je skutečná definice magnetismu.

5.11 Tekuté vlastnosti magnetické energie silně naznačují, že vibrace budou hrát důležitou roli v chování „éterické“ energie.

KAPITOLA 06: GRAVITA, MAGNETISMUS A ROTACE

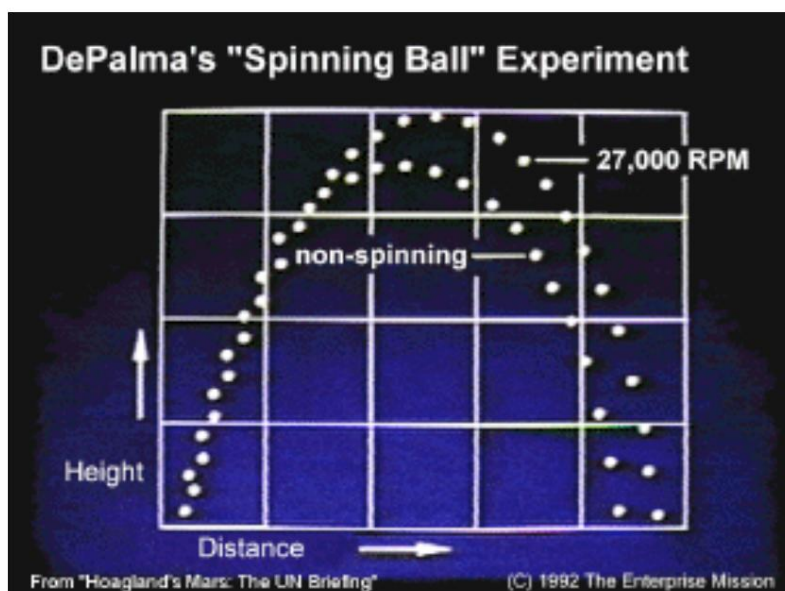
- CHYBĚJÍCÍ ODKAZ

KAPITOLA 06: GRAVITA, MAGNETISMUS A ROTACE - CHYBĚJÍCÍ ČLÁNEK

6.1 gyroskopy PORAŽÍ GRAVITACI

V poslední kapitole nám Dr. Bruce DePalma ukázal, že elektřina může generovat prosté otáčení magnetu ve tvaru gyroskopu. Je také zajímavé poukázat na to, že gravitační efekty by mohly vzniknout také při práci DePalmy s rotujícími magnety. Než o tom budeme diskutovat, vrátíme se k jeho původnímu experimentu s poklesem rotující koule, který je podrobně popsán ve čtvrté kapitole, můžeme vidět, že byly pozorovány jednoznačné antigravitační účinky v rozdílu mezi pádem rotující ocelové koule a nerotující koule.

jeden.

Měli bychom si připomenout, že gyroskop „nemá rád“ pohyb ze své polohy – má velkou setrvačnost. Můžete to pocítit tak, že se pokusíte otočit gyroskopem v rukou, když se pohybuje – bude odolávat vašemu úsilí. Nebo můžete dokonce vyvážit spodní osu gyroskopu na prstu a oslnit své přátele, když se nakloní téměř o 90 stupňů, aniž by spadl. Právě tyto jednoduché principy gyroskopu umožňují našim letounům zůstat stabilní za letu – gyroskop snímá jakýkoli pohyb a odolává mu, což způsobí, že citlivé přístroje kolem gyroskopu zaznamenají změny a posílají odpovídající pohyby do stabilizátorů na křídlech. aby bylo letadlo v rovině.

Bez něj by pilotova výzva ve snaze udržet letadlo na trati byla mnohem náročnějším úkolem.

Řekli jsme, že gravitace je tendencí všech částí Nejvyššího Bytí hledat Jednotu, hledat Střed. Když tedy vidíme, že se to děje na planetách, je to jednoduše síla éteru proudící dolů do gigantického planetárního těla, která vytváří sílu. Zemský povrch je podobný „sítě“, kterou my nemůžeme projít, ale éter ano – a tak jsme „chyceni“ v „éterovém větru“ a neustále jím tlačeni dolů. Éter však proudí i do veškeré ostatní hmoty, včetně nás samotných – takže je jistě možné, že kromě sestupného směru budou mít i jiné, slabší proudy éteru.

k realizaci v přírodě. Tyto "jiné proudy" s různými směry mají stejné matematické vlastnosti jako gravitace prostřednictvím Einsteinova principu ekvivalence a my si pamatujeme, že tyto síly se nazývají setrvačnost. Rotující gyroskop tedy může využít a „odhodit“ éterickou energetickou sílu setrvačnosti stejným způsobem, jakým „odhazuje“ volnou elektrickou energii, když je magnetizována. Při rotaci je pak normálně dolů směřující éterická gravitační síla přesměrována a vyzařována ze stran gyroskopu, čímž se sníží hmotnost objektu.

Jako dokonalý vědecký příklad tohoto fenoménu, který se dostal do mainstreamových médií, můžeme citovat části článku, který byl uveden v The Electronic Telegraph v neděli 21. září 1997:

Vědci „porazili gravitaci“ pomocí gyroskopu

Robert Matthews, vědecký zpravodaj

Tým vědců podporovaný přední japonskou nadnárodní společností tvrdí, že našel způsob generování "antigravitace" pomocí ničeho jiného než rotujícího gyroskopu. Přestože je uváděný účinek extrémně slabý – představuje ztrátu hmotnosti pouze jedné části ze 7 000 – tým trvá na tom, že jej nelze vysvětlit jako experimentální chybu. Taková tvrzení kolují nejméně deset let a vždy byla obklopena kontroverzí. Podle konvenční fyziky je nemožné, aby jakýkoli objekt generoval antigravitaci nebo dokonce odclonil její účinky...

Hideo Hayasaka a kolegové z Fakulty inženýrství Univerzity Tohoku v Japonsku spolu s japonskou nadnárodní společností Matsushita nyní přidali do antigravitační kontroverze nové palivo. Tým provedl novou sadu experimentů zaměřených na detekci antigravitace generované malým gyroskopem.

Princip experimentu je velmi jednoduchý. Po roztočení gyroskopu na 18 000 otáček za minutu se gyroskop vloží do vzduchotěsné nádoby a nechá se spadnout mezi dva laserové paprsky. Ty zaznamenávají, jak dlouho trvá gyroskopu, než spadne téměř 6 stop mezi dva paprsky. Jakékoli snížení síly gravitace se projeví mírným prodloužením doby, kterou trvá pád z 6 stop.

V sérii 10 běhů tým zjistil, že pád gyroskopu při rotaci trvalo asi o 1/25 000 sekundy déle, než když stál – což odpovídá antigravitačnímu efektu pouze jedné části ze 7 000...

Tento článek nám jasně ukazuje, že důkazy skutečně „unikly“ do médií, ačkoli nepocházely od žádných amerických vědců, ani od amerických novin. Jiné studie ukazují, že tento jev se rozhodně neomezuje pouze na gyroskopy. V Zhang Chengbinově Ph.D. V dizertační práci Sjednocená teorie vesmíru se zmiňuje o anomálii toho, jak rychle rotující kulka může cestovat na velké vzdálenosti, přičemž dochází k malé nebo žádné změně její trajektorie od gravitace. Ve stejné dizertační práci uvádí, že japonsští vědci objevili, že elektrický top by při otáčení měřitelně snížil svou hmotnost. Tato skutečnost byla ilustrována v Wang Jiancheng's Answers to the Unsolved World Mysteries, New World Press, Čína, 1994.

Snížení gravitace 1 ku 7 000 výzkumným týmem sponzorovaným Matsushitou je stěží důvodem k velkým oslavám, ale zjevně nám ukazuje, že funguje základní princip, který nelze ignorovat, a který přímo vzdoruje v současnosti uznávaným modely fyziky. [1, 2]

6.2 SILOVÝ STROJ DEPALMY

Naštěstí byl v Force Machine Dr. Bruce DePalmy vytvořen antigravitační efekt mnohem vyšší než 1 ku 7 000, i když byste to z konzultací s mainstreamovými médii nikdy nepoznali. V DePalmově zařízení byly dva magnetizované gyroskopy namontovány vedle sebe ve válci (viz další obrázek) otáčející se v opačných směrech – jeden ve směru hodinových ručiček a druhý proti směru hodinových ručiček. Oba gyroskopy (zde označované jako setrvačníky) byly ve stejné poloze, přičemž spodní část jejich náprav směřovala přímo dolů a horní část jejich náprav přímo vzhůru.

Válec, který držel tyto gyroskopy na místě, se pak také otáčel ze své strany, což způsobilo, že osy gyroskopů se neustále otáčely přes konec ve vertikální rovině jako paprsky v rotujícím kole. Vzhledem k tomu, že setrvačné síly generované gyroskopy způsobují, že přirozeně odolávají posunutí z pozice, bylo by možné využít ještě více éterické energie tím, že by byly nuceny tak učinit. A jak jsme si řekli v minulé kapitole, vzdorovat gravitaci je stejně jednoduché jako shromáždit část dolů proudící éterické energie a přesměrovat ji do strany, jako ohnutí hadice. Toto přesměrování lze provést jednoduchým otočením.

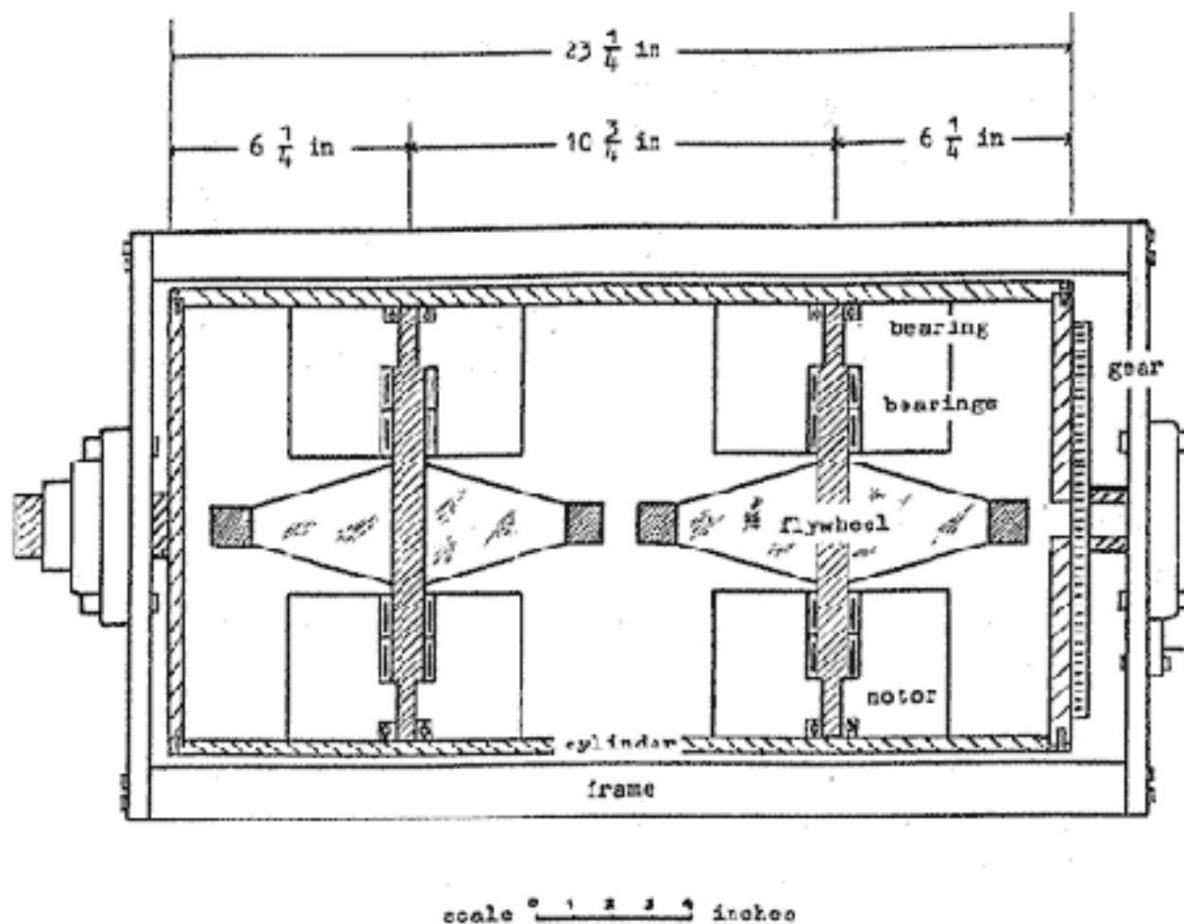

Figure 1. The Force Machine

Stroj "Force" Dr. DePalmy zpočátku vážil 276 liber. před aktivací. Gyroskopy by byly poháněny v protiběžných směrech rychlostí 7600 ot./min. a poté by se celý válec otáčel nebo precesoval rychlostí 4 otáčky za sekundu. (Viz část „Precese“ níže.) Jakýkoli rychlejší pohyb by vytvořil dostatečně velké vnitřní síly, které by zlomily nosné osy pro gyroskopy, což by zničilo stroj. Jakmile Force Machine běžel touto rychlostí, opakovaně ukazoval 4-6 lb. o hubnutí! Toto snížení gravitace je přibližně 100krát silnější než to, co bylo pozorováno ve výše uvedeném japonském experimentu. Společnost DePalma dále navrhla další konstrukční vylepšení, která by způsobila ještě větší úbytek hmotnosti, jako je montáž obou protiběžných gyroskopů na stejnou nápravu, čímž se zvýší pevnost jednotky a umožní se rychlejší zpracování nebo rotace.

Dále nesmíme zapomínat, že tento stejný stroj dokáže generovat „volnou energii“ stejně jako „Sunburst“ N-Machine v minulé kapitole, jednoduše nastavením elektrických kontaktů na vnitřní a vnější okraje kotoučů na každém gyroskopu. Takže přeměrování éterické gravitační síly a éterické elektromagnetické síly jsou obě uskutečněny stejnými prostředky; otáčení.

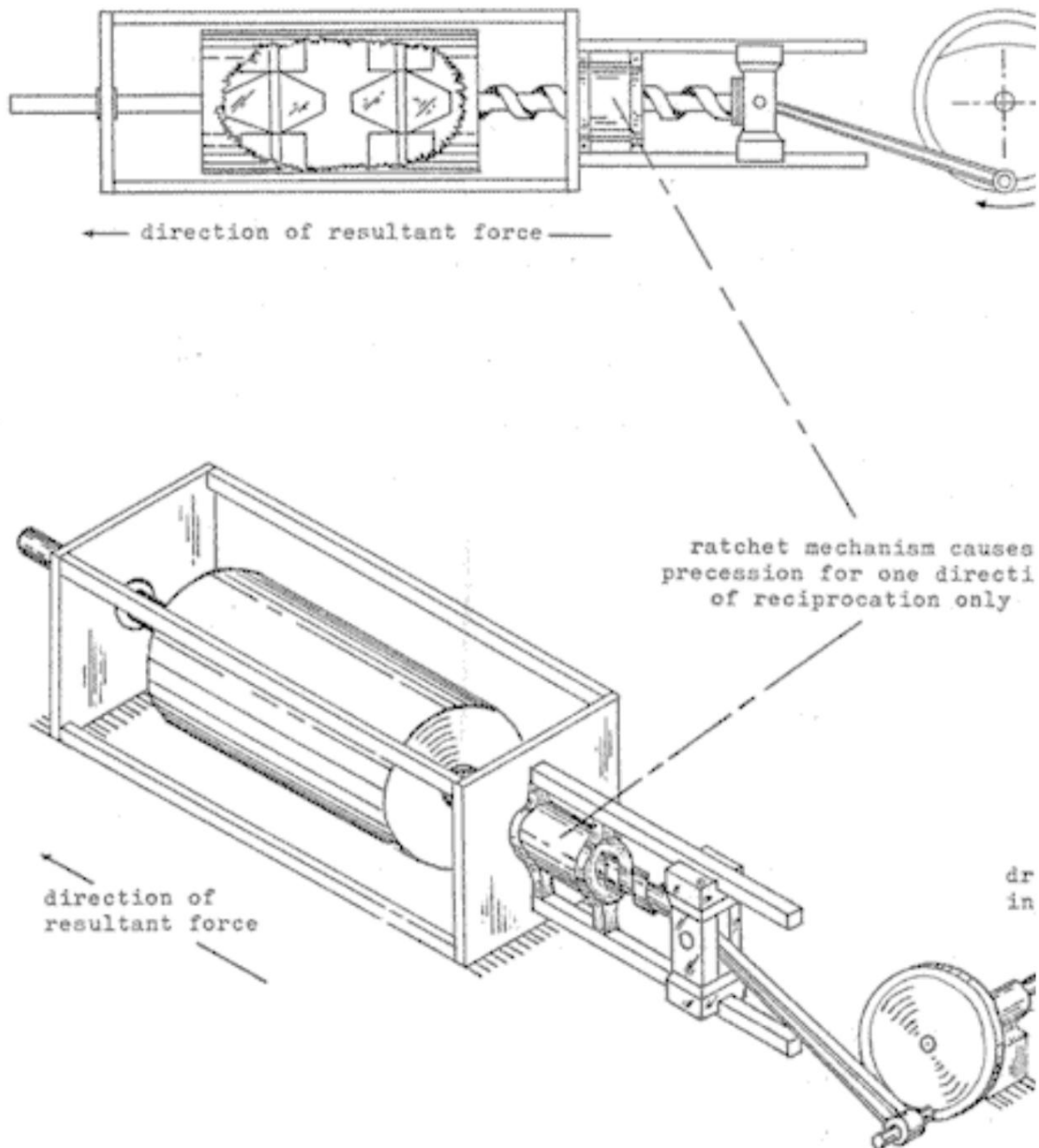

Figure 3. Linear Force Machine (mechanical)

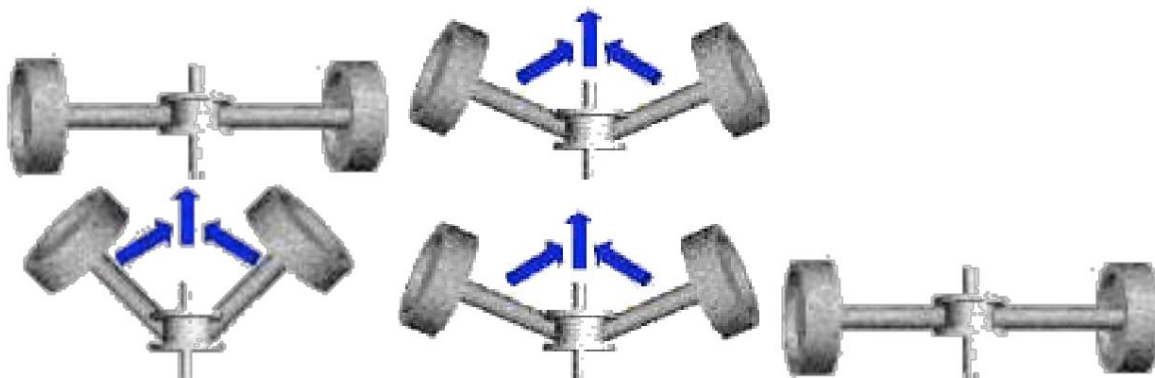
Existuje skutečně mnoho vědců, kteří přistoupili k podobným situacím jako DePalma a začlenili anomální síly gyroskopu jako metodu k negaci některých gravitačních sil. Ačkoli žádný ze strojů založených na gyroskopu nezaznamená úplnou ztrátu hmotnosti, jeden výzkumník jménem Geoff Russell byl schopen vytvořit takové zařízení „o hmotnosti 22 lb, které bylo schopno důsledně registrovat úbytek hmotnosti nebo pulsy vertikálního zdvihu o hmotnosti 20 lb, nebo vzít lichý oz“. Tento a mnoho dalších podobných strojů, včetně souborů Adobe Acrobat s jejich patenty, jsou všechny umístěny na níže uvedené webové stránce „Gyroskopy jako pohonná zařízení“ Glenna Turnera, která je plná velmi užitečných obrázků a informací pro ty, kteří jsou více zájem. Další podobný stroj na snižování gravitace byl patentován

Sandy Kidd a je to zmíněno na Turnerově webu a také v článku Dr. Harolda Aspdena, na který jsme odkazovali níže.

6.3 PRECESE JAKO POHON

Aby všechny výše uvedené stroje fungovaly, využívá se další aspekt chování gyroskopu. Gyroskop bude nejen odolávat posunutí ze své vertikální polohy, ale bude také generovat sílu, když se bude snažit cestovat ve velkých kruhových vzorech. Tyto vzory jsou nejnáze vidět s káčou. Jak vrchol začíná ztrácet svou energii, nikdy se jednoduše netočí přímo dolů ve stejném směru, kterým se původně točil; jak se destabilizuje, vždy se začne pomalu otáčet nebo precesovat v pomalém, rovnoměrném kruhu, který je v opačném směru, než je jeho normální rotační pohyb. Tyto kruhové vzory jsou známé jako "precesní" pohyby a jsou dalším aspektem pohybu gyroskopu, ke kterému dochází buď ve vzduchu nebo ve vakuu a lze jej použít k překonání gravitace. Takže zatímco jednoduchá setrvačnost v gyroskopu způsobuje, že pouze odolává pohybu, precesní síly ve skutečnosti pohyb vytvářejí. A tento pohyb je definitivní „Síla“, kterou lze sestavit, protože na něj gravitace nemá vliv!

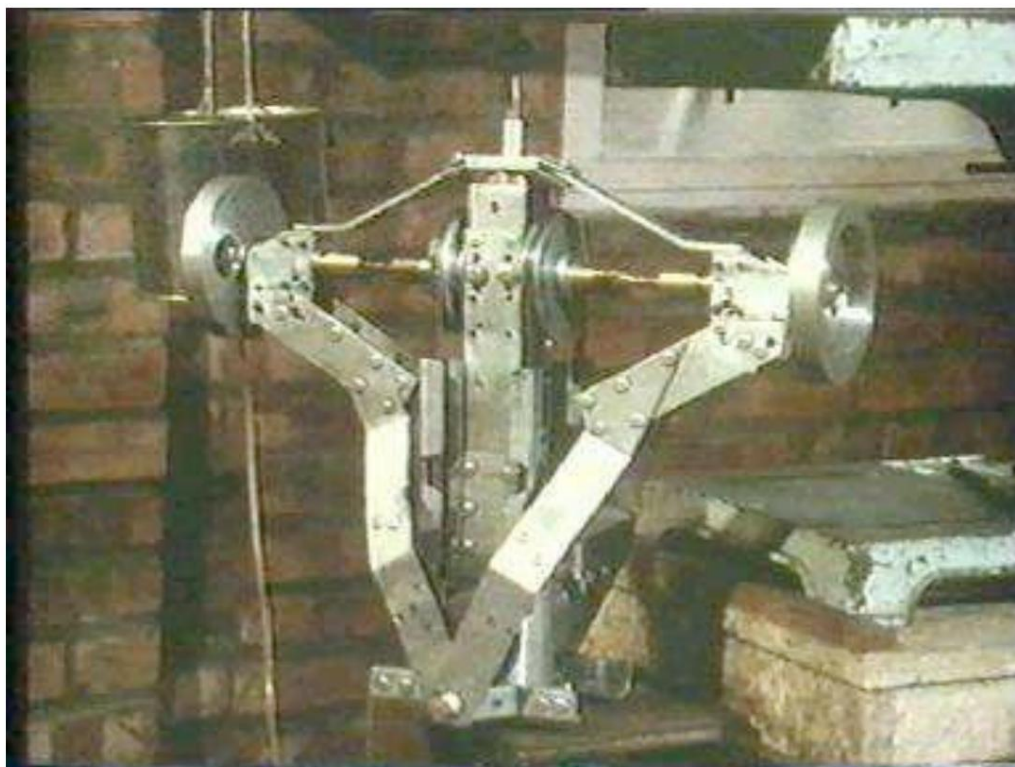
Stroje, jako jsou ty, které postavili DePalma a Sandy Kidd, umísťují gyroskopy takovým způsobem, že jejich přirozený "precesní" pohyb je nucen být schopen cestovat pouze jedním směrem. Pokud je tento směr opačný než gravitační síla, pak se gravitační síla sníží! Níže máme pětifázový diagram kooptovaný z webu Glenna Turnera, který nám ukazuje populární metodu, jak to funguje, kde sekvence pohybů jde zleva doprava, shora dolů.

Můžeme vidět, jak se gyroskopy přirozeně pokoušejí postupovat směrem nahoru a pak jsou v určitém bodě zastaveny a nuceny vrátit se dolů. Tento efekt je způsoben tím, že centrální osa, která drží dva gyroskopy, se otáčí. Jinými slovy, abyste to skutečně viděli v akci, musíte vidět, že dva gyroskopy krouží kolem své střední nápravy v oběch kruzích. To vytváří odstředivou sílu, která tlačí ven ze středu. Když se gyroskopy pohybují nahoru, jak jen to jde, a narážejí do kovové cívky, stejná síla je pak tlačí zpět dolů.

Jak jsme řekli, odstředivou sílu lze snadno vidět, když kolem sebe víříme vědro vody v oběch kruzích; pokud to uděláte dostatečně rychle, žádná voda se na vás nevylije. A tak díky chytré manipulaci s precesí a odstředivými silami tento jednoduchý design skutečně působí proti gravitační síle! V některých ohledech by to mohlo být dokonce považováno za antigravitační ekvivalent mávání křídel. Každý zdvih gyroskopů vytváří dodatečný výbuch zvedací síly. Následující obrázek níže je skutečným funkčním prototypem

Sandy Kidd, který využívá tyto koncepty – stroj, který při aktivaci produkuje měřitelné snížení své hmotnosti.

Jedno z gyroskopických zařízení Sandy Kidd, které snižují gravitaci.

Zdá se tedy, že pouze pomocí rotačních a precesních pohybů gyroskopu můžeme dosáhnout významného úbytku hmotnosti. Musíme si pamatovat, že tento úbytek hmotnosti je způsoben tím, že éter neustále proudí do a z veškeré hmoty, aby okamžik za okamžikem vytvořil svou existenci. Jak jsme řekli, toto proudící hnutí je velmi vědomou mízou života Jednoty, označovanou jako „Dech Božství“. Otáčením předmětu, jako to udělal DePalma ve svém experimentu Spinning Ball Drop, může předmět shromáždit větší množství éterické energie, kterou jsme přirovnali k houbě nasávající vodu v minulé kapitole. A ve výše uvedených případech jsou objeveny a patentovány efekty, které jsou velmi blízké antigravitaci, takže kdykoli si společnost konečně uvědomí, že taková zařízení fungují, budou tito vynálezci moci získat uznání, které si zaslouží! Jak prototypy stojí právě teď, mohly by být použity pro cestování po zemi, například v automobilovém designu nebo cestování vesmírem. Vzhledem k tomu, že stroje mohou generovat sílu v jakémkoli směru, kam je namíříte, budou pracovat mnohem lépe ve „vakuu“ prázdného prostoru, protože by neměly žádnou gravitaci, která by bránila jejich pohyb éterem.

6.4 FINSKÝ ANTIGRAVITAČNÍ EXPERIMENT

Dokonce i svět hlavního proudu byl zasvěcen do demonstrace toho, jak lze překonat gravitační sílu – příběh, který skutečně pronikl do celosvětových médií a přitáhl určitou pozornost. Tento nedávný objev představil Dr. Eugene Podkletnov z Finska. Zařazujeme to sem, protože je to dokonalý přechod k bodu této kapitoly, který má ukázat, že když se spojí účinky magnetismu a rotace, lze pozorovat gravitační účinky. Samozřejmě velmi brzy poté, co byl tento výzkum zveřejněn na veřejnosti, kádr dobře placených „debunkerů“ s rozsáhlým mediálním pokrytím a

pokročilé stupně se vrhly na útok, delegitimizaci, zesměšňování, vyhrožování a účinné ničení práce tohoto týmu. Protože většina světové veřejnosti předpokládá, že toto jsou „orgány“, neuvědomuje si, že existují určité, naléhavé politické motivace, které pohánějí tyto náhlé výbuchy. Globální elita nechce, aby se tyto technologie vyvíjely nezávisle; chtějí mít úplnou kontrolu nad procesem na každém kroku. Celý debakl vytvořil pro skupinu tak naprosto nečekané trauma, že svůj projekt úplně rozpustili, i když šlo o snadno replikovatelný vědecký fakt. Každý, kdo chce v těchto oblastech dosáhnout průlomu, by měl takové události očekávat jako součást kurzu.

Podkletnov a jeho tým nečekaně narazil na tento antigravitační efekt, když pracoval se supravodičem, což jsou materiály, které při extrémně nízkých teplotách ztrácejí veškerou odolnost vůči elektromagnetismu. Takže, pokud máte materiál, který může vést elektromagnetickou energii bez ztráty výkonu, pak máte skutečně něco velmi silného, založeného na našem novém chápání toho, jak lze energii éteru využít jako elektromagnetická pole. Filosoficky řečeno, supravodič je materiál, který je velmi blízko tomu, aby byl v opravdové harmonii s Univerzální Jednotou, a tak poskytuje dokonalý prostředek pro to, aby jím vědomá energie cestovala.

Ze třetí strany britského Sunday Telegraph, vydání z 1. září 1993, je následující úryvek součástí zprávy o tomto pozoruhodném experimentu ještě předtím, než útoky vůbec začaly:

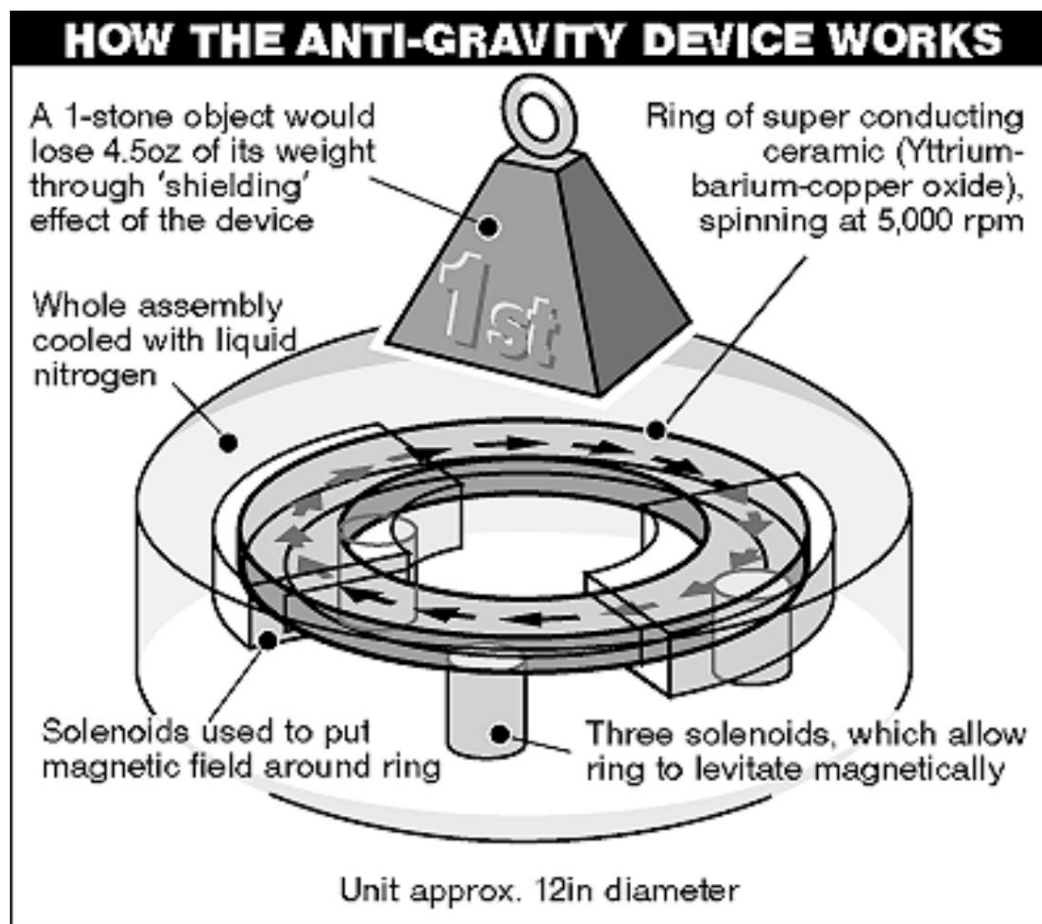
Tým prováděl testy na rychle se otáčejícím disku ze supravodivé keramiky zavěšené v magnetickém poli tří elektrických cívek, všechny uzavřené v nízkoteplotní nádobě zvané kryostat.

"Přišel jeden z mých přátel a kouřil dýmku," řekl Dr. Podkletnov. "Položil trochu kouře na kryostat a viděli jsme, že kouř neustále stoupá ke stropu. Bylo to úžasné - nedokázali jsme to vysvětlit."

Testy ukázaly malý pokles hmotnosti objektů umístěných nad zařízením, jako by to chránilo objekt před účinky gravitace – efekt, který většina vědců považuje za nemožný.

"Mysleli jsme si, že by to mohla být chyba," řekl Dr. Podkletnov, "ale udělali jsme veškerá opatření." Bizarní efekty však přetrvávaly. Tým zjistil, že i tlak vzduchu vertikálně nad zařízením mírně poklesl, přičemž účinek byl detekovatelný přímo nad zařízením na každém patře laboratoře.

Je zajímavé, že klíč k zařízení Dr. Podkletnova nemusí mít přímo nic společného se supravodivým diskem. Zdá se, že tento efekt je ve skutečnosti způsoben magnetickými silami, které disk zaostřuje a vede, když se otáčí. Na dalším diagramu můžeme vidět, že tři solenoidové magnety nebo magnety, které vytvářejí "tlačení" v určitém směru, podporují supravodivý prstenec, což mu umožňuje mírně levitovat. Potom, podobně jako u motorů, na které jsme se podívali v minulé kapitole, obklopí disk další dva solenoidové magnety, čímž vytvoří sílu, která způsobí, že se disk roztočí.

[Poznámka z Institutu pro novou energii: Jeden kámen má asi 14 liber. za Dana Yorka]

Každý může vidět, že v tomto zařízení spolupracují dvě různá magnetická pole a pohyb supravodivého disku způsobuje rotaci těchto polí. Pokud si vzpomeneme na práci Dr. Harolda Aspdena, kterou jsme probrali v minulé kapitole, viděli bychom, že když otáčíte magnetem, zdá se, že magnetická síla uvnitř se chová více jako vířící tekutina, než by naše současné pohledy na energii umožňovaly. (Dr. Aspden nám ukázal, že rotace magnetizovaného gyroskopu vyžaduje desetkrát méně energie, pokud se již točil před méně než 60 sekundami; zdá se, že magnetická energie pokračuje ve „víření“ uvnitř, jakmile se objekt zastaví.) A v Podkletnovově zařízení nyní vidíme přímé snížení gravitační síly kombinací magnetismu a rotace.

6.5 LEVITY

Abychom pochopili, jak by mohl Podkletnovův experiment fungovat, musíme v našich konceptech gravitace vyvolat novou myšlenku. I když to prozkoumáme podrobněji v kapitole deváté, je důležité, abychom to zmínili nyní:

Síla známá jako "Levity" tlačí nahoru od Země ve stejnou dobu, kdy gravitace tlačí dolů.

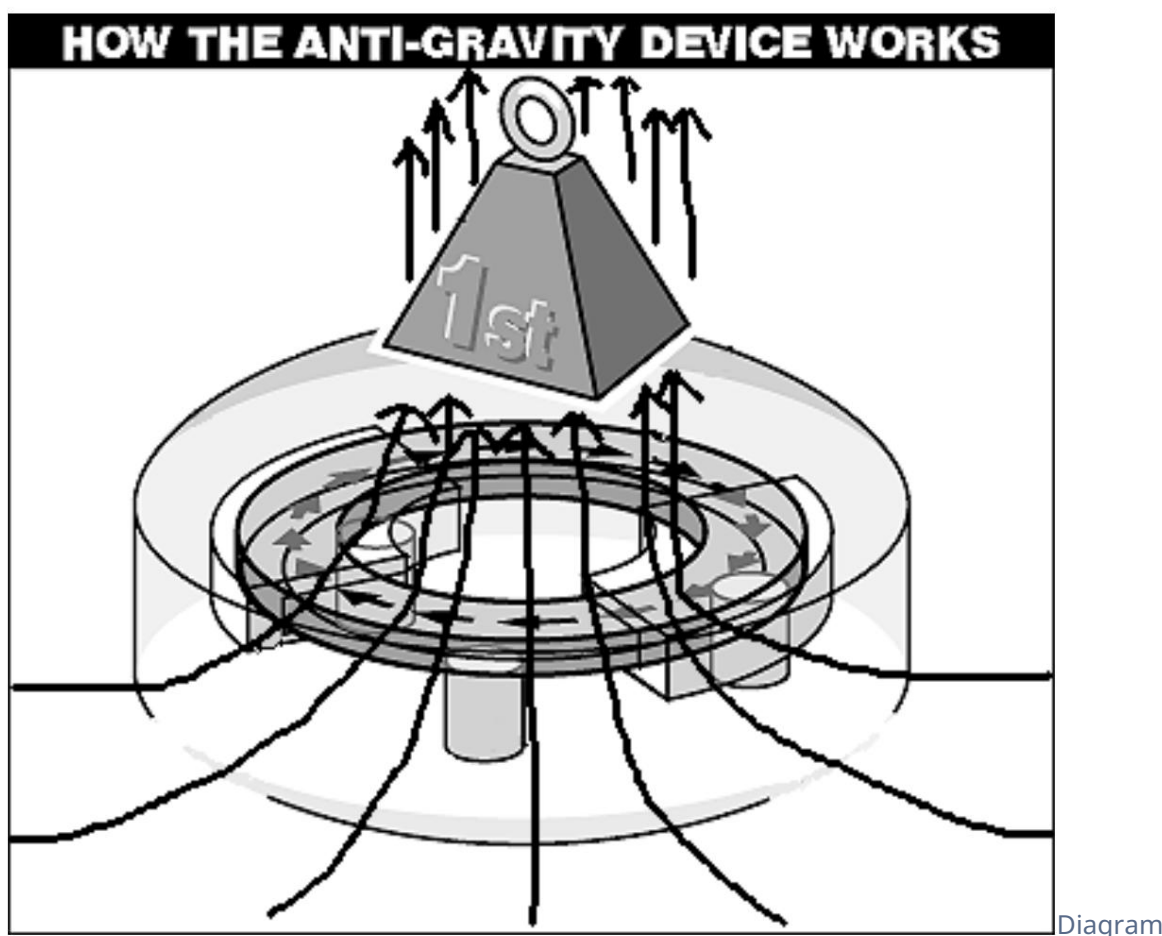
Normálně je síla směrem dolů silnější než síla nahoru a rovnováha mezi těmito dvěma je to, co jsme nazvali „gravitační konstanta“.

Tato vyvážená souhra mezi silami je přirozeným důsledkem neustálého

trvalý dechový pohyb, který se vyskytuje ve veškeré hmotě ve vědomém vesmíru. Gravitace je akce směrem ke středu, a jak navrhl Walter Russell, při dosažení středu se vytvoří nová hmota a energie, která se vyzařuje ven. Toto je další oblast, ve které naše „mimozemské“ komunity učinily významný pokrok, který jsme si dosud neuvědomovali.

A tak „Levity“ vzniká díky tomu, že ne všechen éter, který proudí do hmoty, prostě mizí – stejně jako vír v řece část vody z víru po jeho vytvoření odteče zpět, a to i ačkoli většina vody stéká dolů do samotného víru.

Proto bude část éteru, který vytváří hmotu, vždy znovu vyzařována zpět z objektu v opačném nebo opačném směru. (Mnohem jasněji probereme lehkost v deváté kapitole, když probereme systém sympatické vibrační fyziky Johna Keelyho.)

„Levity“ síly v akci v Podkletnovově experimentu.

Pokud opačně polarizovaná „Levity“ síla éteru skutečně existuje jako gravitační protějšek, pak se velmi dobře mohlo stát, že magnetismus a rotace Podkletnovova supravodivého keramického disku zesilovaly sílu tohoto vzestupného toku a koncentrovaly jej dovnitř z okolního éteru. způsobem podobným laseru. Pokud by tomu tak skutečně bylo, vysvětlovalo by to, proč antigravitační efekt a snižování tlaku vzduchu pokračovalo v přímém sloupu nad strojem a dokonce i přes horní patra podkletnovské budovy.

Abychom to vysvětlili trochu podrobněji, vzhůru tlačící magnetická síla z

solenoidy, které levitují disk, vytvářejí prvotní impuls magnetické energie, který umožňuje systému začít fungovat, a rotace supravodičů umožňuje, aby se tyto nahoru proudící magnetické/éterické energie zcela koncentrovaly. Pokud byste se na výše uvedený obrázek znovu podívali s tímto vědomím, mohli byste nakreslit nějaké jednoduché siločáry, které by zacházely s diskem jako s odtokem ve vašem kuchyňském dřezu, pouze obráceně. Okolní éter by proudil dovnitř skrz dno a "odtéká" nahoru a pokračoval by nahoru.

6.6 ODLEHNUTÍ SE ZE ZEMY: GENERÁTOR EFEKTU SEARL

A tak konečná otázka, kterou si musíme položit, je, zda tyto technologie, které zahrnují rotaci, skutečně mohou zcela překonat gravitační sílu. Všechny výše uvedené stroje jistě dokážou dosáhnout měřitelného úbytku hmotnosti, ale zdá se, že metoda gyroskopu nevyužívá dostatek energie k vytvoření levitace. Finský experiment Dr. Podkletnova je koneckonců schopen snížit hmotnost pouze o dvě procenta na použitý prsten. Musí existovat lepší způsob!

Jiní kontroverzní vědci skutečně našli způsob, jak tento problém obejít, a magnetismus nám opět přichází na pomoc. Pamatujeme si, že magnetismus využívá éter velmi přímo a jeho účinky jsou docela měřitelné prostřednictvím mnoha experimentů, o kterých jsme hovořili. V případě disku Searl Levity Disc použil prof. John RR Searl řadu na zakázku vyrobených magnetických válcových válečků, které se otáčely uvnitř vnořené řady magnetických kroužků. (Další obrázek ukazuje pouze jeden prstenec obklopený jednou vrstvou válečků.) Byl přidán speciální elementární kov zvaný „neodym“, aby měl magnety vysoký stupeň pevnosti. A skutečně, pokud se pokusíte koupit neodymové magnety, prodávají se pouze s přísným varováním kvůli jejich síle. Pokud se magnety přitahují k sobě, mohou se rozbít a ochranné brýle jsou nezbytné, aby se zabránilo poškození, které by úlomky z takové srážky mohly způsobit. Takže množství energie, kterou tyto silné magnety mohly samy využít, ve spojení s jejich rotací, bylo více než dostatečné k vytvoření levitace. Dr. Searl pojmenoval tento výtah "Searlův efekt" ze zřejmých důvodů.

Vzhledem k tomu, že práce prof. Searla je nejlépe zdokumentovaným záznamem o kompletním antigravitačním pohonu, stojí za to zde trochu historického pozadí. Prof. Searl pracoval pro Midlands Board v Austrálii jako elektromontér v roce 1949 a prováděl experimenty s elektřinou kvůli svému vlastnímu zájmu o ni. Při práci na elektromotorech a generátorech si všiml, že rotující kovové části vytvářejí malý proud elektromagnetické energie s kladným pólem směrem ke středu a záporným pólem ven směrem k okraji. To už by nám mělo být povědomé. Poté v roce 1950 pracoval s rotujícími sběracími kroužky a znovu změřil malý proud elektromagnetické energie vycházející z okrajů kroužků. Také si uvědomil, že by se mu zježily vlasy, kdyby nechal kroužky otáčet, aniž by se z nich snažil čerpat proud. Z těchto pozorování dospěl k závěru, že odstředivá síla rotace v kovu způsobovala, že se volné elektrony uvolňují. V tomto smyslu učinil velmi podobné objevy jako Dr. DePalma ohledně schopnosti odebírat proud z rotujícího magnetického objektu, pouze v jeho případě našel efekt v kovu, který nebyl zmagnetizován. Navíc věřil, že elektrony, které změřil, pocházejí z atomů v samotných rotujících kovových kouscích, a ne z volné éterické energie vesmíru.

Později by zjevně změnil názor!

Zjednodušené schéma

Searlova systému magnetických prstenců a rotujících magnetických tyčí.

Aby mohl tento princip zkonstruovat do funkčního prototypu, zkonstruoval generátor, který je nyní označován jako gyroskopický článek, na obrázku výše. Obrázek nahoře je zjednodušenou verzí toho, co ve skutečnosti zahrnuje tři soustředné prstence a tři sady válcových válcových tyčí. Vrstva nylonu je připojena ke každému prstenu, aby řídila rychlost, kterou se elektrony vynořují, což umožňuje rovnoměrný výstup energie; jinak funguje v náhlých dávkách místo plynulého toku. Nejprve, v roce 1952, byl tento jednoduše postaven jako generátor o průměru asi tři stopy. Searl a přítel to testovali venku a pod generátorem byl použit malý motor, aby se válečky pohybovaly kolem prstenců. Vše, co Searl očekával, že uvidí, bylo určité množství elektrické energie generované zařízením. To se skutečně stalo a s mnohem vyšším potenciálem, než si představoval. Účinek byl dostatečně silný i při relativně nízkých rychlostech, že se vytvořilo 10,5 voltu – a mohl být měřen statickými náboji, které by se objevily na blízkých objektech.

6.6.1 LEVITACE A IONIZACE

Jak generátor stále nabíral rychlost, Searl a jeho přítel byli šokováni, když viděli, jak se generátor odtrhl od motoru, který jej spustil v pohybu, a levitoval do výšky 50 stop nad zemí! Udržel si tuto výšku, zatímco se sám pohyboval stále rychleji a rychleji, a kolem něj se objevila růžová záře ionizovaného vzduchu. Zatímco se to dělo, elektromagnetický náboj ve vzduchu kolem nich stoupl tak vysoko, že se všechny rádiové přijímače v oblasti samy od sebe samovolně zapnuly, což muselo jen přidat na navíječícím se tajemství a fascinaci, kterou zažívali. Nakonec generátor vystřelil k obloze obrovskou rychlostí a zdálo se, že zcela opustil zemskou atmosféru.

Jakmile Searl viděl konečný výsledek svého nového vynálezu, uvědomil si, že ano

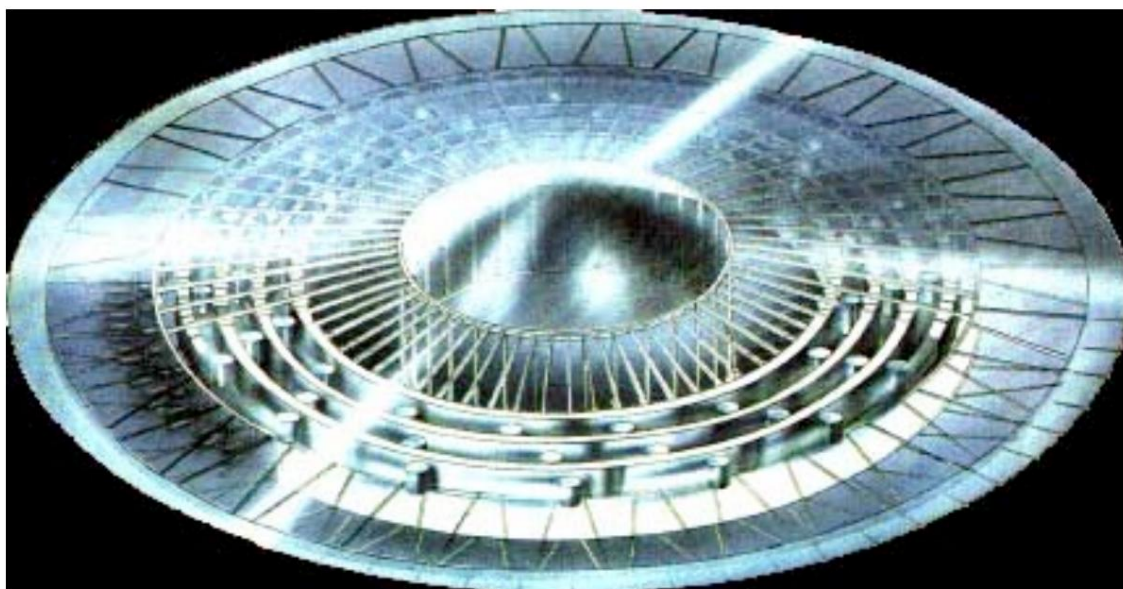
práce s hlubokým novým objevem, který šel daleko za vytvoření generátoru elektřiny. Očekával, že efekty levitace budou pokračovat, namontoval generátory gyroskopických článků do kotoučových plavidel, která nepotřebovala být připojena k zemi, aby byla napájena. V průběhu času bylo postaveno deset různých plavidel a skutečně, antigravitační efekt byl v raných fázích tak silný a nekontrolovatelný, že mnoho prototypů bylo ztraceno!

To byl problém, dokud se Dr. Searl nenaučil, jak změnit a ovládat velikost tahu směrem nahoru, který rotující magnety poskytovaly.

6.6.2 ELEKTROMAGNETICKÉ OVLÁDÁNÍ POHYBU

Způsob, jakým zjistil, jak ovládat pohyb plavidla, byl docela vtipný a více než trochu trapný. Po letech práce v Austrálii měl Searl konečně dost vlivu a vědecké renomé, že upoutal pozornost médií. Přijel televizní štáb, aby se pokusil natočit toto levitující plavidlo v akci. K Searlově hrůze, ačkoli Levity Disc spolehlivě fungoval před mnoha různými svědky, v přítomnosti kamery by se vůbec nezvedl! Je zřejmé, že to musel být přinejmenším zklamání a velmi matoucí okamžik!

Krátce nato to však vedlo profesora Searla ke zjištění, že elektromagnetická pole z kamery přímo ovlivnila, zda bude plavidlo levitovat nebo ne. To byla jeho velká „heuréka“, která ho vedla k vyvinutí způsobu, jak změnit velikost a směr tahu, čímž získal schopnost létat s plavidlem jako dálkově ovládaným zařízením. Levity Disc byl létat opakovaně pro mnoho různých svědků a celý příběh je umístěn na jeho webových stránkách, na které odkazuje níže. Byla také postavena větší plavidla, některá o šířce 12 stop a dvě, která měla ve skutečnosti průměr 30 stop. Četné články pojednávají o Searlově vynálezu na webových stránkách Institute for Free Energy a v různých vydáních časopisu New Energy News. Často je považován za nejoblíbenější antigravitační prototyp, protože byl také nejuspěšnější.

Interiér disku Searl Levity Disc, zobrazující magnetické kroužky a tyče.

Obrázek nahoře je průhledný diagram vnitřku létajícího antigravitačního disku. Na tomto obrázku jsou jasně vidět tři soustředné magnetické prstence s rotujícími magnetickými válci, které je obklopují. Byl jsi to vidět

s nasazenou vnější kovovou vrstvou by to jednoduše vypadalo jako „létající talíř“.

6.6.3 SAMOUSTÁVACÍ VÝROBA ENERGIE

Je zajímavé, že se zařízením Searl se opět vracíme k fungujícímu systému volné energie, a to díky využití elektřiny ze silných rotujících magnetů. John Thomas studoval a psal o Prof.

Searlovy objevy docela důkladně ve své knize Anti-Gravity: The Dream Made Reality a tam odhaluje, že zdroj energie pro zařízení byl samoobslužný, jakmile do něj vstoupilo určité množství proudu, aby bylo možné jej spustit. Doslova generoval svou vlastní energii z okolního éteru, a tak mohl fungovat neomezeně dlouho bez zdroje akumulované energie v zařízení.

To by pro nás nemělo být velkým překvapením poté, co jsme viděli efekt „rozstříkovače“ od „homopolárního generátoru“ Dr. Bruce De Palmy a později „Sunburst“ N Machine, který byl nezávisle testován a ověřen Dr. Robertem Kincheloe.

6.6.4 „CHYBA HMOTNOSTI“

Již jsme zmínili skutečnost, že na Searlově disku bylo vidět, že má kolem sebe narůžovělou záři, i když to nebylo nic jiného než řada rotujících magnetů a neměl žádné prvky, které by byly speciálně navrženy tak, aby vydávaly světlo. V knize Johna Thomase je také odhaleno, že účinky neutralizace gravitace zahrnovaly určitou část oblasti kolem zařízení, nejen zařízení samotné. Tato oblast se nazývala „neutrální zóna“ a rozprostírala se kolem spodní a horní části disku. Takže, když by poprvé vzlétlo, část země z okolní krajiny by byla obsažena v této neutrální zóně a byla by zachycena v gravitačním poli zařízení při startu! A tak Thomas píše:

„Z diagramu gravitačního pole je vidět, že se pod plavidlem objeví neutrální zóna a nad ním neutrální prstenec, když je zapnutý levitační pohon. Pokud se hmota nachází v zóně, pak je tam držena.

V důsledku toho dosud vyrobené plavidlo Searl zanechalo svou stopu na venkově v podobě velkých, úhledných děr, když náhle vzlétlo. Kus země je s ní zachycen, [a tomu se] říká „vytržení hmoty...”

Jediným dosud pozorovaným nebezpečím je, že pokud se plavidlo vznáší příliš dlouho u země, půda se spálí kvůli elektrickým proudům v ní, které hromadí teplo. Ionizujícím výbojem je zasahován do nervového systému zvířat, pokud se přiblíží příliš blízko.

6.6.5 DLOUHÁ CESTA K VEŘEJNÉMU PŘIJETÍ

S Searl Disc můžeme vidět, že technologie, jak skutečně překonat gravitaci pro pohon, již existuje. V roce 1968 měl Prof. Searl SEG připraven ke komerčnímu použití, ale zjistil, že při komerčním využití svého vynálezu selhal. Výroba magnetů byla velmi nákladná, protože neodým je vzácný prvek a všechny magnety musely být vytvořeny současně, aby zařízení správně fungovalo. Proto pro něj nebylo snadné vyrobit nové prototypy, protože prostě nebylo k dispozici řádné financování.

Veškerá domácí elektřina mu však odešla z SEG a v roce 1983 byl uvězněn na deset měsíců za údajné „kradení elektřiny“

elektrická síť. Místní úřad pro elektřinu nevěřil, že k napájení používá SEG. Zatímco byl ve vězení, „záhadný“ požár zničil všechna jeho experimentální data a všechny prototypy, které vytvořil, a jeho žena ho opustila. V roce 1990 byl docela sklíčený a připravený úplně se vzdát jakékoli další práce na projektu, ale pak se věci začaly měnit; lidé mu posílali finanční dary, aby mohl pokračovat, a jeden Američan nabídl vydání jeho knihy. Následně byl schopen vydat několik dalších knih a dokonce se objevily dotazy ohledně natočení filmu jeho života, v němž ho ztvárnil Sir Anthony Hopkins.

Je zřejmé, že jsme nevedli všechny technické podrobnosti o tom, jak SEG funguje, a vyzýváme naše čtenáře, aby podpořili práci prof. Searla tím, že navštíví jeho oficiální webovou stránku a zakoupí si některé materiály ke čtení, které jeho tým nyní nabízí, aby získali více podrobností. S náležitým financováním by se očekávané výsledky měly dostavit okamžitě a návrhová aplikace připravená pro komerční využití by mohla být rychle představena veřejnosti.

6.7 NEZÁVISLÉ POTVRZENÍ VÝSLEDKŮ SEARL

Za to, proč o Searl Levy Disc v posledních letech nikdo v médiích nic neviděl a neslyšel, může opět finanční zničení a ztráta všech funkčních prototypů. Ve skutečnosti na oficiálních stránkách Searl stále probíhá sbírkový projekt, jehož cílem je pokusit se financovat výstavbu další jednotky. Nicméně koncem léta 2000 byl nezávislý ruský tým schopen ověřit Searlův efekt ve své vlastní experimentální verzi. Svůj stroj nenavrhli tak, aby se dokázal zvednout ze země, ale přesto jej dokázali „dotlačit“ kam až to šlo a zaznamenat vysoce výrazný antigravitační efekt. Tomu se budeme podrobněji věnovat v další kapitole, protože nás to vede k některým překvapivým odhalením. Pokud tedy přijde skeptik a pokusí se práci profesora Searla zlevnit, je prostým faktem, že ji konečně zopakoval profesionální tým vědců. A znovu, důvod, proč jste o tom předtím nic neslyšeli, je ten, že se to stalo mimo západní mediální deštník.

6.8 ZÁŘIVÝ KULOVÝ MAGNETISMUS

Když prozkoumáme informace, které jsme shromáždili v posledních dvou kapitolách, zůstalo nám uvědomění si, že toto anomální chování popírající gravitaci je způsobeno přirozenou schopností všech objektů využít neviditelný „implikovaný řád“ toku éterické energie, který vytváří všechny "vysvětlující řády" hmoty, které známe v okamžiku. V naší poslední kapitole jsme definovali magnetismus jako nic jiného než směrový tok éterické energie a rotace je dalším způsobem, jak vytvořit tento směrový tok. Když se tedy síly magnetismu spojí s rotací, éterický tok může být využit mnohem více směrovějším způsobem, než by se mohlo vyskytnout u kteréhokoliv z nich samotných; éterické proudy mohou být zaměřeny směrem, kterým chcete, aby šly, a okolní hmota bude následovat. Pokud využijete tyto proudy, aby se postavily proti klesajícímu toku gravitace, pak sníží svou gravitační hmotnost, ne-li ji úplně obrátí.

V další kapitole probereme logické pokračování argumentů, které vyvolává chování disku Searl Levy Disc. Čím to je, že když je čistě magnetický pohonný systém disku napájen, vzniká zářící světlo? Mohlo by to mít nějakou souvislost s aktuálním

nevysvětlitelný jev "kulový blesk?" Uvidíme, že pochopení tohoto fenoménu „žhnoucího magnetismu“ poskytuje zásadní klíč k dekódování skryté struktury vesmíru. Mnoho různých teoretiků, jak minulých, tak současných, pokračuje v získávání těchto informací a dává je do souvislosti s harmonickými a energetickými vlastnostmi koule, odtud pochází termín „sférické harmonické“. Opravdu můžeme bez jakýchkoli pochyb prokázat, že teorie sjednoceného pole musí zahrnovat sférické harmonické; je to jediný systém, který umožní různé pozorované síly, jako je gravitace, magnetismus a elektrostatika, aby se syntetizovaly dohromady. Jakýkoli magnet jakéhokoli druhu automaticky vytvoří kolem sebe sférické pole a nezapomínejme, že „zakřivený“ prostor kolem Země tvořený její gravitací musí mít také kulový tvar. A jak jsme uvedli dříve, koule je konečná jednota vibrací pro všechny ostatní formy trojrozměrné geometrie, na které se budeme dívat.

V deváté kapitole pak uvidíme, že mohou existovat i jednodušší způsoby, jak vytvořit antigravitaci, využívající pouze čisté zvukové rezonance. Skutečně existují důkazy, které naznačují, že pokud lze objekt uvést do dokonalé harmonické rezonance, jeho odpor vůči gravitačnímu proudu éteru směřujícímu dolů může být dramaticky snížen, čímž se opět vytvoří antigravitační efekt.

6.9 Shrnutí

6.1 Hideo Hayasaka a kolegové z Fakulty inženýrství Univerzity Tohoku v Japonsku spolu s japonskou nadnárodní společností Matsushita zjistili slabý, ale měřitelný pokles gravitace 1 ku 7 000 upuštěním rotujícího gyroskopu. V případě Dr. Bruce DePalmy jsou dvě koule katapultovány do stejné trajektorie, jedna rotující a jedna stacionární. Rotující koule vykazuje výrazné gravitační a energetické změny ve srovnání s nerotující koulí. To ukazuje, že pouhé otáčení objektu snižuje jeho pozorovanou hmotnost.

6.2 Silový stroj Dr. Bruce DePalmy prokázal účinek přibližně 100krát silnější než snížení gravitace 1 ku 7 000 pozorované v japonském experimentu. Tento efekt byl způsoben rotací a „nucenou precesí“.

6.3 Údaje od Sandy Kidd a Glenna Turnera ukazují, že síla „precese“ může být použita v různých pohonných a antigravitačních zařízeních s významnými účinky.

6.4 Dr. Eugene Podkletnov objevil antigravitační efekt nad rychle se otáčejícím diskem ze supravodivé keramiky, který byl zavěšen v magnetickém poli tří elektrických cívek, všechny uzavřené v nízkoteplotní nádobě zvané kryostat. To se skutečně objevilo v mainstreamových médiích, ale bylo rychle potlačeno a odvoláno kvůli extrémním politickým silám, které se staví proti těmto objevům.

6.5 Síla známá jako "Levity" tlačí nahoru ze Země ve stejnou chvíli, kdy gravitace tlačí dolů. Normálně je síla směrem dolů silnější než síla nahoru a rovnováha mezi těmito dvěma je to, co jsme nazvali „gravitační konstanta“.

6.6 Searl Levity Disc ukázal úplné překonání gravitační síly. Prof. John RR Searl použil k vytvoření tohoto efektu řadu na zakázku vyrobených magnetických válcových válečků, které se otáčely uvnitř vnořené řady magnetických prstenců.

6.6.1 Po zapnutí se Searl Levity Disc zvedne do výšky 50 stop nad zemí a zůstane stabilní, jak se rychlost jeho rotace neustále zvyšuje. Když k tomu došlo, všechny rádiové přijímače v oblasti se samy od sebe samovolně zapnuly. Když k tomu došlo, kolem zařízení by byla vidět narůžovělá záře ionizovaných plynů.

6.6.2 V přítomnosti televizní kamery by se Levity Disc vůbec nezvedal! Prof. Searl si později uvědomil, že to bylo způsobeno elektromagnetickým polem kamery, a na základě tohoto objevu byl schopen vymyslet elektromagnetický řídicí systém, který mu umožňoval pohybovat diskem při jeho cestování vesmírem.

6.6.3 Levity Disc měl rostoucí, samoudržující se energetický proud, který se jím pohyboval, jakmile dosáhl určité rychlosti otáčení.

6.6.4 Část země z okolní krajiny by byla obsažena v kulové „neutrální zóně“, která se vytvořila kolem disku, a byla by zachycena v gravitačním poli zařízení při startu.

6.6.5 V roce 1968 měl Prof. Searl SEG připraven pro komerční použití, ale zjistil, že se mu nepodařilo svůj vynález komerčně uplatnit. V roce 1983 byl uvězněn na deset měsíců za údajné „kradení elektřiny“ z elektrické sítě. „Záhadný“ požár pak zničil všechna jeho experimentální data a všechny prototypy, které vytvořil, a jeho žena ho opustila. V roce 1990 byl docela sklíčený, ale poté dostával finanční dary, nabídky knih a možné nabídky filmů, které ve skutečnosti nevyšly.

6.7 Koncem léta 2000 byl tým Roschin / Godin v Rusku schopen replikovat výsledky profesora Searla. Tomu se budeme věnovat více v další kapitole a propůjčuje to celému obrazu dramatickou vědeckou platnost.

6.8 V další kapitole pokryjeme sférické vlastnosti „žhnoucího magnetismu“ a prozkoumáme jasné důkazy jejich výskytu v přírodě.

HLAVNÍ SEZNAM ANTIGRAV / BEZPLATNÝCH ENERGETICKÝCH ODKAZŮ:

Oficiální webové stránky "The Searl Effect"

Glenn Turner "Gyroskopy jako pohonná zařízení"

Vše, co jste kdy chtěli vědět o gyroskopech a jak je lze použít k pohonu. Kompletní seznam patentů, které lze stáhnout, a množství ilustrací a článků.

Gyroskopické levitační zařízení Sandy Kidd:

Zde se Dr. Harold Aspden vyjadřuje ke Kiddově zařízení, o kterém se také zmiňuje web Glenna Turnera.

Hlavní web Bruce DePalmy:

Všechny dokumenty z výzkumu Bruce DePalmy, včetně obrázků a popisů experimentu Spinning Ball, N-Machine a Force Machine.

Zahrnuty jsou také odkazy na Paramahansu Tewariho, který pracoval s podobnými myšlenkami na velmi pokročilé teoretické / matematické úrovni.

Institut pro novou energii:

Mnohými považován za hlavní webovou stránku pro učení o studené fúzi, éterických motorech s volnou energií, antigravitačním pohonu a všech souvisejících tématech.

Keely Net Alternative Energy – hlavní web:

Tato stránka je také naprosto nabitá informacemi o éterické teorii a jejích aplikacích, jak jsou aplikovány na volnou energii a antigravitaci. Obsah silně čerpá z teorií harmonického éteru fyzika 19. století Johna Keelyho.

Teorie webu Aether:

Toto je vynikající zdroj pro ty, kteří provádějí specifický výzkum éteru.

Naleznete zde mnoho různých článků na různých úrovních technické vyspělosti – a je mezi nimi velká míra shodných, které jsme se v této knize pokusili spojit dohromady.

Špičkový výzkum alternativních energetických technologií:

Tato stránka je dalším rozsáhlým seznamem odkazů, z nichž mnohé jsou již uvedeny výše, ale také mnoho dalších, které nejsou. Jeho hodnota byla v našem výzkumu v těchto oblastech nepostradatelná.

Stránka výzkumu ropného města:

Sbírka zajímavých hlášek o éteru a podobných věcech od výzkumného týmu fosilních paliv, který se nebojí nahlédnout do nových energetických konceptů. Obsahuje nejnovější verzi práce Zhang Chengbina o "Sjednocené teorii vesmíru."

Další poziční dokumenty CSETI:

Obsahuje mimo jiné malou část odkazů na alternativní/potlačené technologie.

KAPITOLA 07: ÉTER JAKO Sférické světlo A ZVUK

KAPITOLA 07: ÉTER JAKO Sférické světlo a zvuk

7.1 ZÁŘIVÝ MAGNETISMUS / KULOVÝ BLESK

Tuto knihu jsme začali popisem energetiky éteru, po kterém následovala myšlenka, že éter je pravděpodobně vědomá energie, pracovní látka Nejvyšší bytosti, které jsme všichni do značné míry součástí.

Potom jsme navrhli, že základní složky vibrace – světlo, zvuk a geometrie – se nakonec ukáží jako základní aspekt toho, jak éter funguje při vytváření prostoru a času. V posledních třech kapitolách jsme nyní viděli, že stejný Dech života lze využít rotací a magnetismem, stejně jako vědomím, k produkci antigravitační a potenciálně neomezené volné energie. Zatímco jsme zkoumali několik zařízení, která by mohla poněkud odradit gravitaci, zdá se, že Searl Levity Disc ji dokázal zcela porazit. (Pro ty, kteří se chtějí těmito záležitostmi dále zabývat, Townsend T. Brown také zřejmě vytvořil fungující antigravitační pohon pomocí extrémně vysokých úrovní elektrostatické energie.)

Naše znalosti o éteru, jeho vnitřním spojení s vědomím, jeho strukturu pozadí jako tekuté energetické substanci a jeho schopnosti být využity technologií se s postupem jistě rozšiřují. V této kapitole začneme vidět, jak se naše tři hlavní složky vibrace – světlo, zvuk a geometrie – objevují jako sjednocující síly působící ve struktuře éteru. Geometrií, kterou se budeme v této kapitole zabývat, je geometrie koule, protože její přítomnost je nejzákladnější pro všechny budoucí kapitoly, a zaměříme se na spojení mezi éterickou energií, sférickou geometrií a světlem.

V minulé kapitole jsme zmínili článek Johna Thomase, který poskytuje ohromný pohled na fungování a vlastnosti gravitačního disku Searl Levity Disc a jak souvisí s magnetismem a éterickou energií. Odkaz na tento článek.

V tomto úryvku z Thomasovy knihy *Anti-Gravity: The Dream Made Reality* je citována práce obskurního rakouského fyzika Karla Schappellera († 1947), aby vysvětlil neobvyklé účinky spojené s Searl Levity Disc a poskytl hmatatelné vysvětlení pro jak by to mohlo fungovat. Jak jsme již naznačili, jedním z nejbizarnějších efektů, které Levity Disc vytvořil, byla růžová až modrá záře, která byla vidět kolem plavidla, když létalo vzduchem. Toto se nazývá „ionizace“ a přirozeně k ní dochází, když se molekuly plynu nabijí dostatkem elektromagnetické energie, že začnou emitovat fotony; vyzařující světlo. Vzhledem k tomu, že Searlův efekt není způsoben ničím jiným než mocnými rotujícími magnety, tento bizarní vizuální efekt nás nutí klást si hlubší otázky týkající se povahy samotného magnetismu. Proč lze skutečně vidět, že určité formy vysokoenergetického magnetismu svítí, a má toto žhnutí něco společného s důvodem, proč Levity Disc poráží gravitaci, zatímco jiná zařízení nikoli? Zdá se, že odpověď má Schappellerova práce, která poskytla inspiraci především profesorovi Searlovi.

Stručně řečeno, Thomasův článek nám poskytuje pohled na magnetismus, který by nám nyní měl být známý, totiž že magnetismus je oblast, kde se okolní éter shromažďuje, aby proudil jedním směrem. Ve skutečnosti není těžké si to představit, protože jsme již ukázali, jak magnet může soustředit, soustředit a cirkulovat éterické energie mnohem více směrovým způsobem, než by to dokázal nemagnetický materiál. V tomto článku termín "primární magnetismus" odkazuje na magnetismus, který si běžně uvědomujeme v každodenním životě, a Thomas jej definuje jako "velký pohyb éteru." V následující pasáži (kterou jsme upravili, abychom zlepšili porozumění, odstranili některá slova a přidali jiná) Thomas jde dále a navrhuje, že:

Primární magnetismus [způsobuje] shromažďování okolní [éterické] vesmírné látky a z [této látky] [uvolňuje] více fundamentální energie jako zesílení primárního magnetismu.

V určité fázi systém [dosáhne] rovnováhy [nebo rovnováhy, protože je] shromažďuje [okolní éterickou] prostorovou tkaninu a z [této tkaniny se pak sráží nebo vyrábí energie.]

Když [hustota energie shromážděné magnetickou silou v oblasti takzvaného "prázdného prostoru"] [dosáhne] požadované úrovně, [bude] produkována hmota. Systém by v „přirozeném“ stavu nabyl sférické formy a stal by se tím, co Schappeller nazval „zářícím magnetismem...“

Existence „kulového blesku“ byla nyní přijata, ale dosud [to] uniklo vysvětlení, kromě toho, že byly učiněny pokusy bez obvyklého matematického zdůvodnění. Zvláštní antigravitační [efekty vytvářené kulovým bleskem,] indukční efekty [kde je vidět, jak blesk nasává energii ze sebe sama] a fantastická energie kulového blesku přesně zapadá do Schappellerovy teorie zářícího magnetismu.

Pokud magnetismus není nic jiného než pohyb éteru ve velkém měřítku, pak podle teorie, když ho máte v pohybu dost, překročí se kritický práh, kdy začne produkovat světlo (vytvářet hmotu) a vyzařovat teplo. V tomto bodě přineseme úryvek z webových stránek Dr. Johna Nordberga o kulovém blesku, abychom se lépe seznámili s tímto zajímavým fenoménem. Nordberg převzal stejný koncept sférického „zářícího magnetismu“, který jednoduše nazývá „světelná koule“, a rozšířil jej na komplexní „teorii velkého sjednocení“ fyziky, která se pokouší sjednotit různé síly dohromady a vyřešit současný stav. nekompatibilita mezi relativitou a kvantovou mechanikou. Nakonec věří, že atomy i hvězdy jsou všechny složeny ze „světelných koulí“ s podobnými vlastnostmi. Nordbergova teorie začala jeho jednoduchými pozorováními jevů, jako je kulový blesk, které nelze vysvětlit konvenčními modely:

Existuje velmi zajímavá forma blesku zvaná „kulový blesk“. Mnoho vědců v tuto formu blesku nevěří, protože neexistuje žádná fyzikální teorie, která by to dokázala uspokojivě vysvětlit. Je zřejmé, že model kulových částic (kde jsou všechny základní atomové a subatomární částice vnímány jako samonosné světelné koule) kulový blesk vysvětluje. Kulové blesky jsou koule světla [jako ve fyzikálním modelu popsaném zde.]

Kulový blesk může vzniknout, když se střetnou dva údery blesku. Typicky se jeden tah pohybuje od mraku k zemi a druhý tah se pohybuje od země k mraku. Když se setkají, pokud jsou správně polarizovány, může se část energie obalit kolem sebe v semi-harmonickém vzoru... Někdy jsou dva tahy tak vysoce polarizované a mají tak vysoce odpovídající vlnové vzory, že vznikne více než jedna koule. Vytvoří se řetězec kuliček. Toto je takzvaný „korálkový blesk...“ Někdy blesk z mraku na mrak vytvoří kulový blesk, který je viditelný ze země nebo z letadel.

Velikosti kulového blesku

Zdá se, že kulové blesky přicházejí v určitých velikostech. Jedna běžná velikost je velká asi jako basketbalový míč. Limit velikosti je založen na energii v tahech, které je vytvářejí.

Kulový blesk se zdá být ze své podstaty neharmonický. Například: • koule se rychle rozkládají -- je notoricky obtížné je zachytit na film nebo video

• koule vyzařují fotony – koneckonců je lze vidět • někdy je pozorováno, jak se kulový blesk rozpadá pouhým „vybuchnutím“ • častěji se pozoruje, že se kulový blesk dramaticky rozpadá explozivním způsobem

Jako osobnější příklad kulového blesku jej viděl vlastní otec tohoto autora (Wilcock), když nemocný ležel v chatě svých rodičů u jezera v pohoří Adirondack ve státě New York, v oblasti, kde se často vyskytovaly velmi intenzivní bouřky. S explozivním zvukem, jasnou a silou vnikla do domu přes elektrickou zásuvku čtyři palce široká koule světla a vypálila dlouhou, rovnou čáru do koberce, jak cestovala, a vycházela s explozí u zásuvky na protější stěně. Utrpěl nějaký požár a poškození, ale zůstal nezraněn.

7.2 AETHER = SVĚTLO

Takže s údaji Dr. Nordberga o kulových blescích můžeme lépe porozumět důsledkům Schappellerova výzkumu, který vytvořil intelektuální základ pro úspěšný prototyp antigravitačního Levity Disc Dr. Searla. Zde můžeme vidět, že kulovitý tvar je „přirozeným stavem“, kdy éter proudí do našeho světa a dosahuje rovnováhy. Zdá se, že v případě kulového blesku máme příležitost, aby energie přirozeně dosáhla této dokonalé rovnováhy a udržela svou existenci na krátkou dobu. Díky Schappellerově práci by to mohlo být skutečně reprodukováno v laboratoři, jak říká Dr.

Searl později také replikoval. Jeden klíčový bod, který bychom zde měli vidět, je ten, že když éterické síly pronikají skrz a dosáhnou bodu rovnováhy v našem vlastním skutečném prostoru, jsou viditelné jako světlo, které přirozeně nabývá kulovitého tvaru podobného mýdlové bublině v různých velikostech.

Již jsme prokázali různé důkazy, jako je Aspdenuův efekt, které naznačují, že se éter chová jako tekutina při vibracích.

Pamatujte, že buď světelné vlny nebo zvukové vlny se mohou šířit vodou a vy byste je přesto mohli detekovat; voda by byla prostě médiem, kterým cestovali. Podobně by se nyní zdálo, že světlo je také cestováním energetického impulsu skrze tekuté éterové médium. Již jsme naznačili, že jediná věc, která „skutečně“

existuje samotné éterové médium; světlo a zvuk a geometrie, stejně jako další síly, jako je elektromagnetismus a teplo, jsou jednoduše různé frekvence, které vibrace nabývají, když se pohybují médiem. Tento bod nelze podceňovat; nic jiného skutečně „neexistuje“ kromě samotného éterického média.

Einstein přiřadil světlu nejvyšší možnou rychlost vibrací hmoty/energie ve vesmíru; světlo by tedy mohlo být považováno za konečný způsob, jak popsat éterické vibrace, dát éteru jednoduchou, sjednocující identitu. Již jsme naznačili, že „láska“ je jednoduše tendence éterického média vibrovat ve větší jednotě s Jednotou, a nyní k tomu můžeme přidat myšlenku, že světlo je nejvyšší vibrací éteru, kterou můžeme vidět.

Proto,

Světlo a Láska jsou zaměnitelné pojmy; oba představují vibraci éterické energie, která je ve větší jednotě s Jednotou.

Schappeller i Nordberg naznačují, že koule je přirozeným „bodem rovnováhy“ pro magnetickou / éterickou energii a je pak viditelná jako světlo. A jak jsme již naznačili, jednoduchá geometrická definice koule je ta, že je to konečný bod sjednocení a rovnováhy pro jakékoli vibrace. Jak každý může vidět z filmů astronautů v raketoplánu, kapaliny v nulové gravitaci nebo volném pádu se přirozeně formují do kulových kapek, jak plují; je to důsledek stejného tlaku vzduchu, který na ně tlačí ze všech směrů. Koule má tvar dokonalé rovnováhy, která nastane v tekutině, když vnitřní a vnější tlaky dosáhnou bodu přesné rovnováhy. Proto, protože se zdá, že éter má také tekuté vlastnosti, mohli bychom také vidět kouli jako reprezentující konečnou rovnováhu, nejvyšší vibraci, nejčistší Jednotu, jaká kdy mohla být.

Světlo, Láska a Koule jsou zaměnitelné definice éterické energie, která je v jednotě s Jednotou.

Pamatujte, že Světlo udržuje nejvyšší frekvenci vibrací ze všech různých energetických polí, o kterých jsme hovořili, ve stejném smyslu, jako to geometricky představuje koule. Proto by nemělo být žádným překvapením, že mnoho různých duchovních tradic se zaměřuje výhradně na Světlo a Lásku jako primární identitu Boha. V esoteričtějším tradicích, jako jsou pythagorejské a platónské mysterijní školy a také mnoho východních učeních, byla sféra také spojována s Bohem, i když často ukrytá ve dvourozměrných obrazech kruhu, nebo zejména kruhu s tečkou uprostřed, což by také mohlo odkazovat na Slunce. To, co skutečně vidíme, je vizuální reprezentace nejvyšších a nejjemnějších vibrací v tekutém éterickém médiu, které podle nás tvoří tělo Nejvyšší Bytosti.

Toto je velmi významný bod, protože jak teorie Dr. Nordberga, tak Schappellerův koncept „žhavého magnetismu“ naznačují, že tato tajemná, vědomá éterická energie / Jednota, kterou nazýváme Bůh, je čisté Světlo. Pro moderního vědce hlavního proudu je to často chápáno jednoduše jako smyšlená metafyzická víra, která nemá žádný vztah ke „pravé realitě“. Světlo je vnímáno jako foton, což je jen jedna z řady „částic“, i když částice mají zvláštní tendenci se ukazovat stejně snadno jako vlny, v závislosti na tom, jak je změříte! Ale s našimi novými informacemi, i když se éter chová jako tekutina, zatímco světlo se zdá, že ne

jakékoli bezprostřední vlastnosti podobné tekutině, mělo by pro nás být přesto snadné dojít k závěru, že termíny éter a světlo mohou být zaměnitelné.

Sférické, milující světlo je primární definicí éteru, protože je nejvyšší formou jeho vibrace; je to pravá přirozenost Nejvyššího Bytí.

Z vědeckého hlediska můžeme vidět, že spojení mezi éterem a Světlem musí být možné z Einsteinovy práce s relativitou, kde energie a hmota byly přímo a matematicky protkány rychlostí světla. Jak každý ví, při atomovém výbuchu se uvolní ohromné množství oslepujícího bílého světla; světlo tak silné, že dokáže spálit vše, co mu přijde do cesty. Právě tento „bod vzplanutí“ nám odhaluje, že hmota, která se tvoří z éteru, není nic jiného než vysoce stlačená forma světla. A tak mnoho teoretiků, jako je Nordberg a různí přispěvatelé do KeelyNet a Institute for New Energy, věří, že v éteru a také ve fyzické hmotě je světlo v kondenzované formě, která může být později uvolněna. Ve skutečnosti je éter kondenzovanou formou všech vibrací, ať už světla, zvuku, tepla nebo jiných.

7.3 TECHNICKÉ Sférické světlo

Vraťme se k Thomasovu článku a dozvídáme se, že Schappeller vytvořil zařízení zvané „dynamagnetický generátor“, které by mu umožnilo vytvářet v laboratorním prostředí trvalou kouli „žhavého magnetismu“. Tím dokázal, že jeho teorie týkající se éteru a magnetismu byly skutečně inženýrské. Thomasův poměrně komplikovaný popis tohoto zařízení je následující:

"V podstatě [zařízení] sestává z páru cívek navinutých na dutou keramickou [kouli] obsaženou [uvnitř jiné] koule [ze] železa. Cívky jsou z měděných trubek naplněných permanentním elektretovým materiálem... [Elektretový materiál je schopen uchovat elektromagnetický náboj, takže pomocí měděných cívek Schappeller vytvořil kouli, která dokáže soustředit elektromagnetickou energii.] To představuje dynamagnetický generátor.

K přeměně energie na mechanickou energii se používá rotor, rovněž vyrobený z měděné trubky naplněné elektretem. Koule funguje pouze po polarizaci elektretového materiálu. [Tento krok „polarizace elektretu“ znamená, že do něj musíte vnést elektromagnetický náboj, než bude zařízení fungovat. A pak opět máme sílu rotace zapojenou do vytváření zářícího magnetismu. V tomto případě je rotace vytvářena rotorem popsaným výše.]

Kvůli terminologii v Schappellerově teorii je přirozeně obtížné ji sledovat, tedy kromě podivnosti pojmů. Po několika čteních by se dalo dojít k závěru, že „žhnoucí magnetismus“ neboli srážení éteru začíná, pokud elektrická a/nebo magnetická pole dosáhnou v daném bodě obrovských hodnot. Zdá se, že jde o funkci statorového zařízení naznačeného výše. "

Z výše uvedeného stručného popisu vidíme, že Schappellerova kulová komora vytvářela v malém bodě enormní kompresi éterické energie, podobnou silám v bouřce, které mohou vytvořit anomálii kulového blesku. Kulovitý tvar železného a keramického jádra působí jako a

lupa pro veškerou elektromagnetickou energii, která ji nasměruje do středu, když stroj pracuje na plný výkon. A právě v tomto centrálním bodě sféry „elektrická a/nebo magnetická pole dosahují obrovských hodnot“. (Jak uvidíme v další kapitole, sonoluminiscence funguje téměř přesně stejným způsobem, ale sférická komora soustředí zvuk místo elektromagnetické energie, aby vytvořila tuto zářící éterickou vibraci světla.)

Později ve stejném článku Thomas vztahuje toto Schappellerovo zjištění k chování disku Searl Levy Disc, protože kolem disku byl pozorován jasný ionizační efekt „žhnoucího magnetismu“, když se pohyboval. A pamatujeme si, že ionizace je nabití molekul plynu dostatečnou energií, aby začaly uvolňovat fotony. Searl proto vzal prvotní myšlenku Schappellerova vynálezu a přetavil jej do designu, který by se dal přeměnit v antigravitační plavidlo.

7.4 „VAKUOVÉ DOMÉNY“

Ruští vědci Dr. Alexey Dmitriev, VL Dyatlov a AV Tetenov publikovali článek s odstrašujícím názvem „Planetophysical Function of Vacuum Domains“ v angličtině na webových stránkách Millennium Group, který jde o „koule světla“ mnohem podrobněji, než možná máme my. jinak očekáváno. Kulový blesk je pouze jedním z řady přírodních jevů, které Dmitriev a spol. označujte jako „vakuové domény“ nebo „VD“. Tento termín se zdá být pro některé lidi poněkud nepohodlný, protože si často myslíme, že slovo „doména“ znamená „oblast, které vládne člověk (například král). A písmena VD v angličtině z pochopitelných důvodů nesedí. V tomto modelu se slovo „doména“ používá obecněji jako „daná oblast s jasnými hranicemi, kde platí určitá pravidla“. A pamatujeme si, že slovo „vakuum“ se často používá zaměnitelně s „éterem“, protože éter je „energie, která bude vždy existovat ve vakuu“. Jednoduše řečeno, „vakuová doména“ je oblast s jasnými hranicemi, kde éter přímo proniká do naší fyzické reality a vytváří měřitelnou energetickou změnu. Kulový blesk by samozřejmě byl jedním příkladem „vakuové domény“ v akci.

Skutečná hodnota práce Dmitrieva a kol. spočívá v tom, že kromě kulového blesku je identifikováno mnohem více přírodních jevů; dále se dozvídáme mnohem více o tom, jak se tyto jevy chovají, a používáme celou řadu matematických rovnic, které pomáhají vysvětlit, co se děje. Pro naše účely se v této knize nebudeme zabývat rovnicemi, ale vlastnosti a chování těchto „vakuových domén“ pro nás budou jistě velmi zajímavé.

A co je nejdůležitější, říkají autoři, ve vakuové doméně (VD) síly elektromagnetismu a gravitace přímo spolupracují, zatímco mimo VD ne. Podle definice mohou VD proniknout skrz jakýkoli druh hmoty, protože jsou složeny ze samotné energie, ze které je hmota vyrobena. Autoři vytvářejí rovnice, které demonstrují, že gravitační vlny se uvnitř VD automaticky transformují na elektromagnetické vlny a tyto vlny jsou pak přímo viditelné pro nás jako světlo. V teorii éteru jsou gravitace i magnetismus jednoduše různé formy pohybu éteru, takže by dávalo smysl, že pokud dokážete vytvořit dostatečně velký stupeň pohybu éteru na malé ploše, pak byste viděli, jak pole spolupracují.

Podle Dmitrieva a kol. se tyto VD objevují po celé Zemi,

ať už v magnetickém poli, vrstvách atmosféry nebo v samotné Zemi. Vzhledem k tomu, že VD mohou být poměrně velké a mohou ovládat gravitační sílu, jsou schopny mít neuvěřitelnou sílu. Jedním z takových příkladů VD v akci je tornádo, říkají autoři. Tyto silné oblasti energetické síly mohou také způsobit „obrovské torzní napětí“ na Zemi, které následně ovlivňuje takzvanou „deskovou tektoniku“ kontinentů a seismickou aktivitu na celé Zemi. Vytvářejí náhlé, anomální změny v magnetickém poli Země i v lokalizovaných oblastech.

7.4.1 VLASTNOSTI VAKUOVÝCH DOMÉN

Hlavní vlastnosti VD jsou v tomto článku vyjádřeny takto:

- 1 Jsou schopni libovolně pronikat hmotou;
- 2 Mohou emitovat nebo absorbovat světlo a jiné elektromagnetické záření v širokém frekvenčním rozsahu;
- 3 Mohou způsobit, že elektronická zařízení přestanou fungovat kvůli silnému elektrickému poli, které produkují uvnitř i vně;
- 4 Budou vykazovat měřitelné magnetické pole;
- 5 Mohou deformovat gravitační pole a způsobit, že objekty budou levitovat nebo vzlétat stát se těžším;
- 6 Mohou způsobit rotaci vzduchu a prachu uvnitř sebe, protože jsou v konstantním stavu rotace;
- 7 Mohou mít výbuchy, které nemusí nutně změnit svou podobu a velikost;
- 8 Mají určitý geometrický tvar, jako je koule nebo „elipsoid“, což je v podstatě roztážená koule; a nakonec,
- 9 Budou vidět a hlášeny mnohem častěji v letech, kdy aktivita Slunce dosáhla svého vrcholu.

Takže s těmito vlastnostmi nyní mnohem lépe rozumíme tomu, co „vakuová doména“ vlastně je, jak vypadá a jak funguje. Poté dostaneme seznam deseti různých anomálních jevů, které jsou všechny vysvětleny jako různé formy VD. Je velmi důležité si uvědomit, že ne všechny jasně vykazují všech devět z výše uvedených vlastností, ale v každém případě existuje dostatek důkazů, které naznačují, že všechny mají společné vysvětlení:

7.4.2 ANOMÁLNÍ JEV „VAKUOVÉ DOMÉNY“ 1 Kulový blesk. Podle autorů

jde o nejznámější a

studioval anomální jev a vyazuje všech devět vlastností VD. Většina vědeckých prací nezmiňuje žádné účinky levitace, ke které dochází při kulovém blesku, ale je to jednoduše proto, že kulový blesk je tak malý, že by bylo těžké ho vidět. Typická formace kulového blesku bude mít průměr mezi 10 a 30 centimetry. Někteří hlásili, že viděli prachové částice rotující uvnitř kulového blesku.

2 Přirozené samosvítící objekty neboli „plazmoidy“. Zde máme objekty, které

mohou být viděny pouhým okem jako jasné koule světla a mohou se ještě lépe zobrazit na filmu, pokud jsou fotografovány. Obvykle se objevují v blízkosti oblastí Země, kde je největší energetická aktivita, ve formě poruch v kůře způsobujících zemětřesení. Mají podobné vlastnosti jako kulový blesk a v tomto případě je pravděpodobnější vidět velkoplošný efekt levitace. Autoři nás odkazují na případ v Rusku známý jako „výbuchy v Sasově“, popsány A. Yu. Olhovatov, kde byly tyto útvary svědky toho, že jsou schopné levitovat předměty a také produkovat výbušné efekty uvedené ve vlastnosti číslo 7 v

výše uvedený seznam. Obrázky ve studii to jasně ukazují.

3 poltergeisté. Zatímco některé případy „strašení“ mohou zahrnovat skutečné entity v nefyzické podobě, jiné se zdají být případy, kdy VD proniká stěnami domova člověka. V těchto případech je vidět kouli podobná, mírně zářící energie, která může levitovat předměty, vytvářet elektrická a magnetická pole a také způsobit škody lidem. Pokud je tento jev pozorován opakovaně, může to být proto, že dům je postaven nad oblastí Země, která je energeticky aktivnější, a proto je schopna tyto útvary produkovat.

4 tornáda. Každý z nás je obeznámen s násilným trychtýřovitým vytvářením mraků tornáda, které může způsobit obrovské škody a levitovat předměty v podstatě neporušené. Studium tornád je tak důležité, že se jí Dr. Dmitriev ve skutečnosti věnuje ve zcela samostatném článku nazvaném „Elektrogravitodynamický koncept tornád“, rovněž na webových stránkách Millennium Group na www.millennigroup.com. Většina z devíti vlastností na seznamu je přímo spojena s tornády, včetně výskytu viditelných forem světla. V dokumentu „Tornáda“ se Dmitriev odvolává na následující

případ:

V roce 1951 v Texasu procházel trychtýř přes pozorovatele ve výšce 6 metrů, vnitřek měl průměr asi 130 metrů se stěnami o šířce 3 metry. Uvnitř prohlubně byl zářivý mrak. Uvnitř nebylo vakuum, protože se dalo snadno dýchat.

V ostatních případech „roje kulových blesků“ a další světelné jevy včetně „nepřetržitého zářícího světla“ a „nepřetržitého blesku“ jsou vidět v tornádách a kolem nich. Další anomální jevy zahrnující gravitaci a vzájemné pronikání hmoty budou diskutovány v dalších částech této knihy. Myšlenka „nasávání vzduchu“ k vysvětlení účinků levitace u tornáda nestačí, zvláště když člověk může dýchat uvnitř.

5 "Andělé." Tento termín označuje zvláštní druh radarového rušení, se kterým se musí potýkat všechny systémy. V počátcích radaru se vyskytly případy, kdy se na obrazovce objevily záblesky, které vypadaly jako letadla nebo rakety. Inženýři si uvědomili, že se ve skutečnosti nejedná o fyzické objekty, a nazvali je „anděly“, a nyní jsou radary postaveny tak, aby tyto útvary omylem neodhalily. Autoři naznačují, že „andělé“ jsou totéž jako „přirozené samosvítilící útvary“, protože se oba vyskytují přímo nad tektonickými zlomy. V případě NSLF jsou detekovány těsně nad poruchami, zatímco „andělé“ jsou obvykle detekováni několik kilometrů nad poruchami.

6 malých komet“ nebo „Atmosférické díry“. Ty byly vidět na ultrafialovém záření snímky Země pořízené ve vysokých nadmořských výškách. Asi 20krát za minutu se v horní ionosféře tvoří velké černé díry, z nichž každá je přibližně 30 mil široká. Konvenční hypotéza předložená těmi, kdo to objevili, je, že tyto díry jsou vytvářeny „malými kometami“ sněhu a ledu. Pokud by však takové množství komet neustále naráželo na Zemi, měly by se také srážet s Měsícem, ale na povrchu Měsíce nejsou žádné otřesy, které by těmito událostem odpovídaly.

Proto se autoři domnívají, že se může jednat i o vakuové domény.

7 Ionosférické a atmosférické výbuchy. V tomto případě je jméno vlastní vysvětlující. Mnoho lidí slyšelo spontánní hlasité výbuchy bez zjevného zdroje a bez známek nepříznivého počasí. Tyto exploze jsou spojeny s luminiscenčními formami sférické geometrie, které také pronikly hmotou.

8 Výbuchy litosférických trubek. Jedná se o jevy, které se vyskytují v zemské litosféře nebo kůře, které mohou vést elektromagnetická pole a mohou mít elastickou, poddajnou kvalitu. Geologové pozorovali náhlé pulsy nebo exploze tepla v litosféře, kde se bezprostředně poté vytvořila podlouhlá eliptická trubice známá jako „kimberlitová roura“. Jsou to samoluminiscenční exploze, které produkují elektromagnetické emise, a přinejmenším v Rusku jsou považovány za „velkou záhadu moderní geologie“.

9 „Skřítci“, elfové a tryskáči. Tyto anomálie se objevily teprve nedávno objeveny a konvenční vysvětlení pro ně jsou stále dost slabá. Nad bouřkovými mraky se mohou objevit krátké a velmi velké záblesky světla až do výšky 100 kilometrů. Často se objevují modré nebo červené v závislosti na jejich výšce. Pro Dmitrieva a spol. je nejdůležitější, že tyto útvary jsou často spojovány s nejintenzivnějšími seskupeními blesků, které se pohybují z mraků na zem. To naznačuje, že kontakt blesku se nějakým způsobem spojuje s energií v Zemi, aby se vytvořily tyto světelné záblesky. 10

Luminiscence spojené se zemětřesením a sopečnými erupcemi. Podle Dmitrieva a spol. jsou téměř všechna zemětřesení a sopečné erupce doprovázeny pozorováním svítících útvarů. Mohou být viděny před, po nebo během událostí samotných, a proto jsou velmi úzce načasované s událostmi.

7.4.3 „NASA UFO“ – VAKUOVÉ DOMÉNY VE VESMÍRU

Pokud se podíváme zpět na číslo 6 na seznamu, „Malé komety“ a „Atmosférické díry“, vidíme, že to vypadá, že asi 20krát za minutu zemská ionosféra reaguje s něčím, co vytváří 30 mil široké černé skvrny. ultrafialové spektrum. Dr. Dmitriev a kol. spekulovat, že tyto reakce jsou způsobeny VD, které se pohybují vesmírem. Hlavním problémem bylo, že neexistoval žádný důkaz, že taková VD existovala... až doteď. Počátkem roku 2000 vzbudilo v internetové komunitě UFO velké vzrušení kvůli tomu, co vypadalo jako „UFO“, které bylo natočeno na mnoha misích raketoplánů NASA. Miliony lidí zhlédly krátké video promo k dokumentárnímu filmu o UFO s názvem „Evidence 2001: The Case for NASA UFOs“, který představoval práci pana Martyna Stubbse.

Pan Stubbs pracoval pět let na analýze více než 2 500 hodin vysílání raketoplánů NASA, které zaznamenal na celkem 520 videokazet. Použil satelitní paraboly a další vybavení z Vancouver Cable Station, kde pracoval jako manažer, k záznamu panenských kopií videa z každé mise Discovery, která byla provedena od roku 1991. Když se podíváme na to, co objevil, jasně vidíme, že je to další příklad fungujících „vakuových domén“ a poskytuje chybějící článek k vysvětlení toho, proč je zemská ionosféra zasažena 20krát za sekundu takzvanými „malými kometami“. **Zveřejníme** úryvky z webu Citizens Against UFO Secrecy (CAUS), abychom ilustrovali, co bylo uděláno.

„...Na zařízení raketoplánu se shlukují podivné tvary, zatímco astronauti otevřeně mluví s řízením mise o strašidelné události.

Dr Guido Nigro, ředitel pátrání po mimozemské inteligenci, SETI,

observatoř byla údajně po zhlédnutí části záběrů viditelně otřesena. "Jsem velmi ohromen," řekl. „Tentokrát se nebavíme o záběrech pořízených někým domácím filmem.

"Možná to ukáže, že je tu ještě něco, čeho si nejsme vědomi, alespoň oficiálně." Záznam byl odvysílán na deváté mezinárodní konferenci UFO v Nevadě a ukazuje dva bizarní jevy...

Martynův průlom nastal, když sledoval, jak během misí NASA Discovery přetrhl satelitní kabel za 100 milionů dolarů, čímž se lanko dostalo 12 mil do vesmíru.

„Od okamžiku, kdy prasklo, do okamžiku, kdy je mnoho mil daleko, následuje kulový jev a rojí se kolem něj, všechny jdou různými směry.

"Když se astronautů zeptali, jak daleko je lano, odpověděli více než 80 mil." Tvrdí, že vzdálenost a velikost kulovitých jevů musí být obrovské.

NASA oficiálně odhadla, že úlomky jsou ledové skvrny, ale Martyn se ušklíbl: "Nikdy jsem neslyšel o šest mil dlouhém ledovém krystalu, který by byl kříšťalově čistý 100 mil daleko, a existují stovky různých příkladů." Jednou NASA řekla, že byly padající hvězdy nebo meteory, ale máme dokumentaci, která ukazuje, že NASA neměla odpověď. "Když vidíte ty obrázky, obrázky dnešního raketoplánu a vesmírné stanice Mir, vidíte stejné kulové jevy."

Martyn také popisuje, jak astronauti na misi raketoplánu STS-80 nemohli otevřít dveře kvůli jevu, který je BLOKOVAL. "Jev byl všude kolem dveří a oni (posádka) pohybovali dveřmi a snažili se je otevřít.

"O let nebo dva později astronauti přímo na kanálu komentovali, že něco prošlo dveřmi, že vidí tato blikající barevná světla. Aby tento objev učinil, pečlivě prozkoumal více než 500 osmihodinových videokazet.

Řekl: "Nemůžu ti říct, co tam je, ale můžu ti říct, co by tam být nemělo. Nejde o to něco najít, je to spíš o sbírání, studiu a analýze. Skládačka se nakonec dá dohromady."

Můžeme tedy vidět, že tyto sférické jevy mají všechny stejné vlastnosti jako vakuové domény Dmitrieva et al. Nejprve se podívejme na experiment, který byl proveden na misi Shuttle STS-75. V tomto případě byl satelit vysunut z raketoplánu na 12 mil dlouhém popruhu. Podle článku The Enterprise Mission a dalších bylo skutečným skrytým účelem tohoto experimentu pokus o využití „hyperdimenzionální“ neboli éterické energie z vakua. V tomto případě byl experiment tak úspěšný, že ve skutečnosti úplně roztavil superpevné lano, což se očividně nečekalo, a způsobil, že satelit zářil ionizujícím zářením, když se vzdaloval od raketoplánu! Když zkombinujeme Stubbsova pozorování s tímto, můžeme vidět, že kvůli svému náhlému vysokému elektromagnetickému náboji k sobě satelit poté přitáhl mnoho VD, které se volně unášely v prostoru a přenášely na ně energii, takže byly snadno viditelné a možná rozšiřovaly své i fyzická velikost. Výsledný efekt, který viděly miliony lidí na internetu, když byl film poprvé uveden, je docela pozoruhodný.

STS-75 Sférické jevy

Dva výše uvedené snímky jsou oba ze stejné nápadné formace, která byla zachycena na videonahrávce této události, s mírným zpožděním od jednoho k druhému. Zjevná černá díra uprostřed této formace by mohla být místem, kde protéká rotační osa VD, a o této centrální ose budeme diskutovat dále. Když se podíváme na obrázek vpravo, vidíme, jak se prstencový útvar na levém obrázku rozprostírá do spirálovitého tvaru, což je přesně to, co bychom očekávali od energie VD, vytékající řekněme ze severního pólu v spirálovitá, rotující móda, jak si razí cestu k jižnímu pólu. Zářez vlevo dole je na opačném konci směru pohybu objektu a může být tvořen vnějším polem VD, které je rušeno prachem a plazmatem v prostoru, když se pohybuje, což vytváří efekt větrného rukávu po celém jeho povrchu s výjimkou pro střed, kde větší pevnost jeho osy drží více materiálu. Dalším vodítkem, že se jedná o energetické formace, je to, že u nich bylo opakovaně vidět světelné „kolébání“ a pohybují se relativně pomalu, aniž by vykazovaly rychlost a náhlé úhlové změny pohybu typické pro většinu pozorování UFO. To rozhodně nevyklučuje možnost, že to, co vidíme, je skutečně nějaká forma mimozemské kosmické lodi.

V případě STS-80 VD pronikl dveřmi raketoplánu a jeho gravitační účinky zabránily tomu, aby se dveře mohly otevřít. Zároveň dveřmi vycházela jeho přirozená svítivost. Zjevně to odpovídá všem charakteristikám, které bychom od VD očekávali, včetně schopnosti pronikat hmotou, gravitačních efektů a svítivosti. Kromě toho se mohlo stát, že VD byl přitahován ke dveřím, protože to byla jediná oblast na vnější straně raketoplánu, která měla přímý průchod dovnitř raketoplánu, kde mohlo být větší množství statického elektrického náboje, že to přitahovalo. Videodata této mise také vytvořila snímky svítících útvarů s charakteristickou černou tečkou v jejich středu.

Série snímků ze Stubbsových záběrů NASA UFO je shromážděna na webových stránkách Jeffa Rense a lze je prostudovat pro další studium: <http://www.sightings.com/nasaufo/nasaufo.htm>. A zdaleka nejprovokativnější je další snímek, který ukazuje efekt „rojení“ velkého počtu sférických VD kolem připoutaného satelitu.

STS-75 Záběry sférických jevů obklopujících připoutaný satelit

Dalším jevem, o kterém Stubbs na videokazetě pojednává, je velmi rychlý pruh světla, který lze detekovat pouze zpomalením filmu na rychlost jednoho snímku za druhým. Tyto pruhy jsou s největší pravděpodobností také tvořeny sférickými VD, pouze v tomto případě je obtížné je zachytit na film, protože se pohybují mnohem rychleji než pomalu se pohybující VD, které byly snadněji pozorovány.

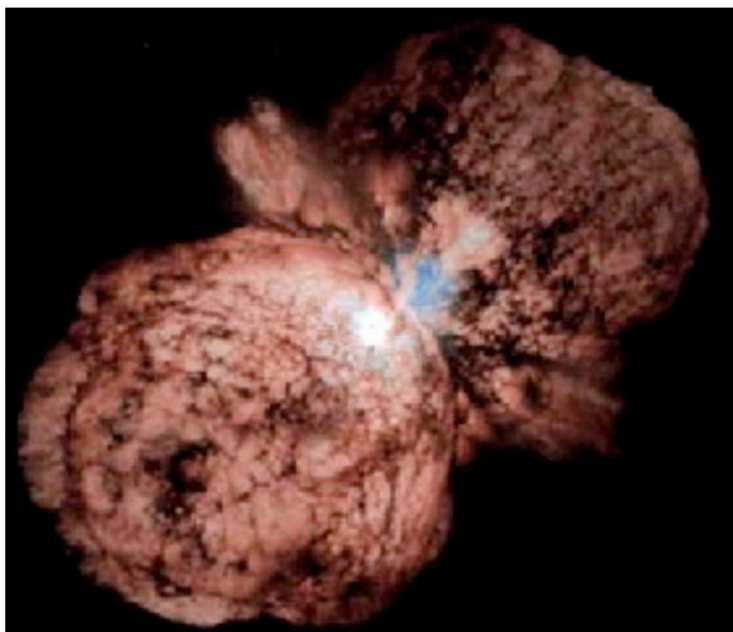
Dohromady by se zdálo, že tyto VD, zde označované jako „NASA UFO“, jsou vytvářeny intenzivní elektromagnetickou aktivitou Slunce. Jakmile se uvolní, pohybují se sluneční soustavou přes sluneční vítr, což je nepřetržitý proud plynu, prachu a energie, kterou vydává Slunce.

Když je Slunce aktivnější, vzniká více VD, a proto více z nich také interaguje s elektromagnetickými poli Země. To jasně vysvětluje, proč Dmitriev a spol. si všimli, že počet zpráv o přirozených samosvítících útvarcích a dalších souvisejících jevech se vždy zvyšuje v dobách vysoké sluneční aktivity.

7.5 MEZIHVĚZDNÉ UKÁZKY VD

Síla „vakuové domény“ nebo „zářícího magnetismu“ může mít vliv i na hvězdu, která nedávno explodovala a způsobila vznik anomálních sférických útvarců. Dr. Nordberg nám připomíná, že pokud dojde k explozi ve vakuu vesmíru, konvenční věda by řekla, že by se měla pohybovat ven ve všech směrech současně a vytvořit jeden velký oblak plynu

kteřá má zhruba kulovitý tvar. Když se však podíváme na explodující hvězdu Eta Carinae, můžeme vidět, že vytvořila dvě rozpínající se koule s kotoučem světla mezi nimi.

Současná fyzika nemá žádný model "sférických harmonických", který by odpovídal jakékoli síle, která by mohla držet pohromadě takovou strukturu, jako je tato v bezvzduchovém vakuu vesmíru. Zde můžeme vidět, že podobně jako u kulových blesků a jiných VD jsou obě strany výbuchu ovlivněny sférickými elektromagnetickými poli a drží tak svůj tvar. Pokud by dva kulové tvary netvořil tlak éteru, pak by se exploze měla jednoduše rozšířit přímo ze středu ven.

7.6 „ELEKTROMAGNETOTOROID:“ O KROK BLÍŽ

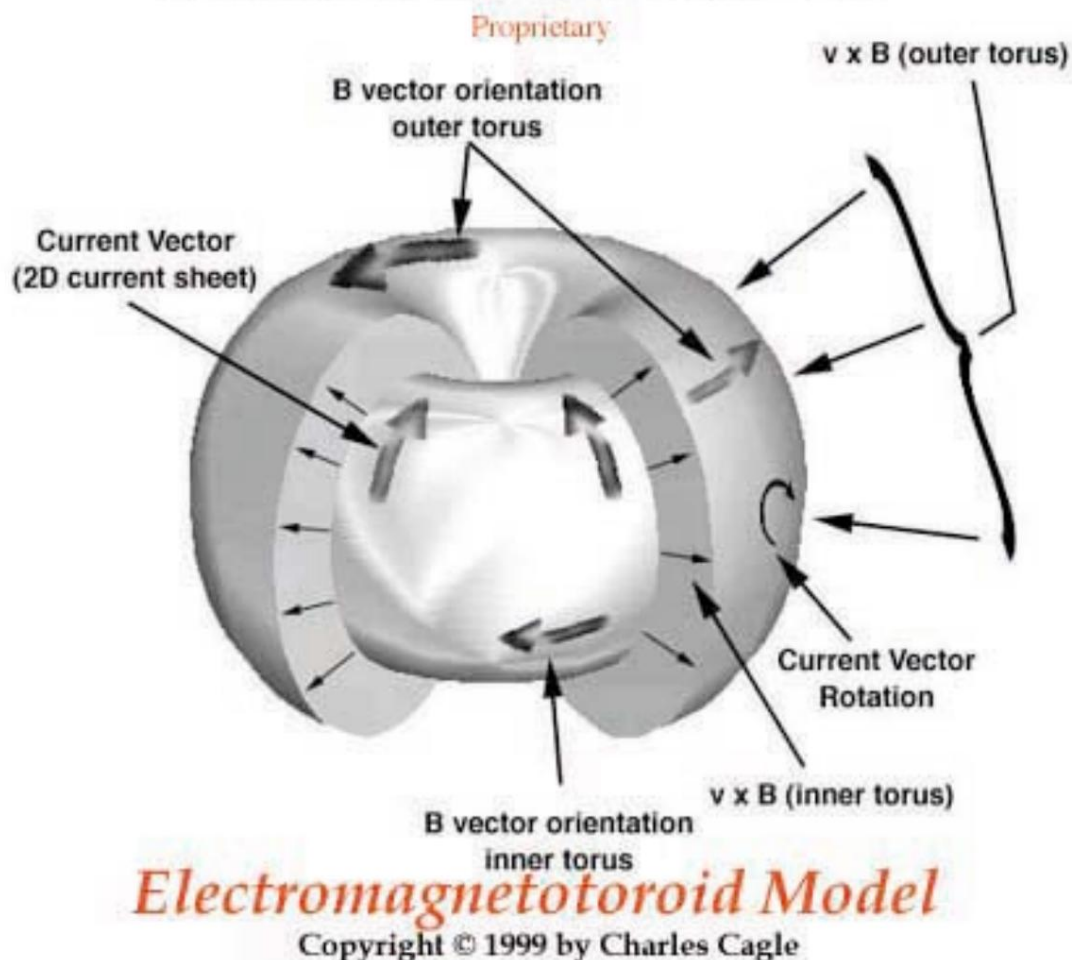
Další fyzik, Charles Cagle, nezávisle řešil problém vytvoření jednotné teorie pole na kvantové úrovni, která je založena na vizuálním modelu „koule světla“, sférických harmonických nebo „vakuové oblasti“.

Svázat toto vše zpět do kvantové úrovně je skutečně velmi důležité, a to je jen začátek. Cagle v tomto případě model označuje jako „elektromagnetotoroid“, což jistě není snadné slovo k zapamatování. Informace o tomto přístupu jsou na webových stránkách Cagle www.singtech.com.

V případě Cagle použil toto nové chápání k vývoji zařízení "volné energie", které je založeno na fúzi - takže zde opět vidíme funkční prototypy vznikající z těchto nových modelů. Necháme na čtenáři, aby si prostudoval vysvětlení podrobností Cagleových návrhů.

Naším jediným bodem, který bychom měli dodat, je, že tento model zahrnuje skutečnost, že koule by měla být ve skutečnosti viděna jako torus, což znamená, že jejím středem prochází otvor jako osa rotace. (Ve skutečnosti z níže uvedeného diagramu můžeme vidět, že Cagle má dva tori uvnitř sebe. Tento sklon k "koule v kouli" je velmi důležité chování, které vstoupí do hry, když budeme diskutovat o geometriích zapojených do struktury naší oktávy. rozměrů.)

Archetype Form or Neutral Macroparticle Structure

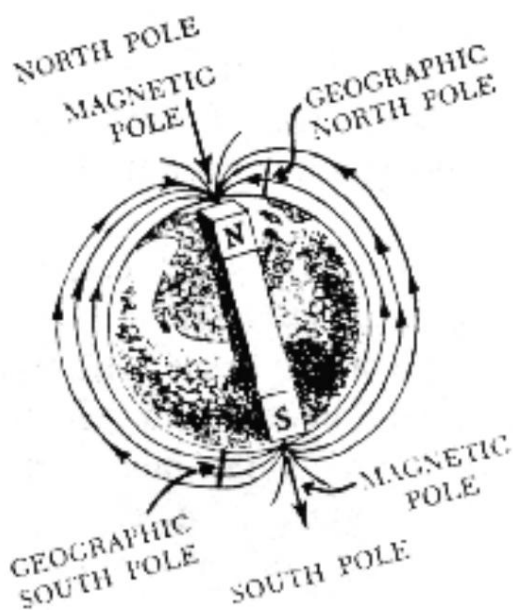
7.7 TORUS

Abychom si torus správně představili, musíme vidět, že harmonická koule má tvar spíše jablka, s otvorem procházejícím přímo jejím středem. Jiný způsob, jak si to představit, by byl podobný koblihu nebo vnitřní trubici, která byla rozšířena do kulovitěho tvaru. (Viz obrázek nahoře.)

Existují běžné příklady, které nám mohou pomoci představit si, jak energie proudí přes a skrz takový torus. Mnoho z nás vidělo ty hračky z pryžových trubek, které jsou vyrobeny z balónek naplněných vodou a které se skládají samy do sebe a fungují jako další forma torusu ve tvaru válce. Když se pokusíte balónek zmáčknout v rukou, okamžitě vyklouzne, protože je to vlastně dokonalá uzavřená smyčka – celý vnějšík se prohne celým vnitřkem. Jakmile se jej pokusíte chytit, vnější kůže se sroluje do vnitřní části, takže i když ta část balonkové kůže, která se dotkne vaší ruky, neklouže, balonek stále klouže z vašeho sevření. Kouřový prstenec funguje stejným způsobem – při pohybu vpřed se stále otáčí kolem sebe, takže vnějšík a vnitřek jsou skutečně stejným povrchem v pohybu – předmět má pouze jednu stranu, jeden povrch, ale stále je schopen mít vnitřní / vnější pohyb a

oběh.

Na základě všech dostupných důkazů, které budeme v průběhu této knihy přezkoumávat, musí být toroidní struktura zahrnuta do konečného návrhu koule nebo VD. To je to, co umožňuje jakémukoli VD, aby se udrželo, protože energie na vnější straně může nepřetržitě proudit vnitřkem a naopak - tok není nikdy přerušen. S největší pravděpodobností trychtýřový mrak v tornádu představuje tok středem velmi aktivního sférického torusu energie a zbytek koule není vidět. Trubkovitý střed kulového torusu tvoří jeho rotační osu, jak jsme řekli. To se stává důležitým bodem, když se začneme dívat na sférické harmonické, které se objevují v planetárních energiích, což uvidíme v dalších kapitolách. Ve skutečnosti standardní model planetárního magnetického pole ukazuje torus velmi jasně, s energií proudící z magnetických pólů a tvořící toroidní energetické pole kolem samotné planety.

7.8 ZNOVU NAVŠTÍVENÝ SEARL

Když se podíváme na základy sférického torusu neboli VD, můžeme najít více důkazů v jemnějším fungování Searl Levity Disc nebo Searl Effect Generator (SEG.) Důležité je, že velká část Searlova výzkumu byla původně inspirována jeho studií. Schappellerova zářícího sférického magnetismu.

Z minulé kapitoly si pamatujeme, že střed Searlova návrhu zahrnoval tři soustředné magnetické prstence, z nichž každý byl obklopen řadou magnetických válečků. V kapitole 55 své mamutí internetové práce Impossible Correspondence, která odkazuje na naši práci na mnoha místech, výzkumník Robert Grace odhaluje následující:

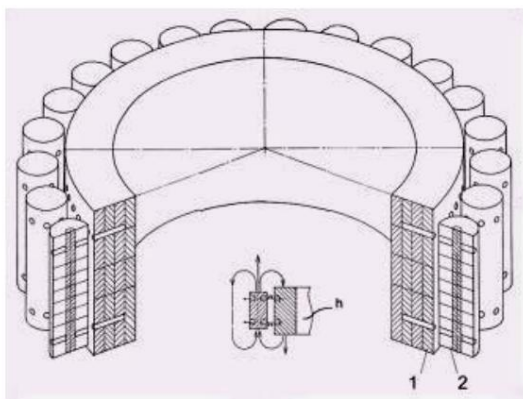
"John [Searlův] koncept je docela jednoduchý. To, co představují prstence a válečky, je průřez kompletním systémem ve tvaru koule s dírou uprostřed nebo torusu. Důvod, proč prsteny nemají tvar koule je proto, že válečky, pokud by byly zakřivené, by se nemohly otáčet, a proto je omezují na plochý 3-vrstvý průměr přes pomyslnou kouli. [Poznámka: V rámci návrhu se každý váleček otáčí kolem své vlastní osa a zároveň se otáčí kolem centrálních prstenců.] Searlův systém odděluje elektrony z atomů (iontů), které jsou vtahovány do středu torusu, a urychluje je k vnějšímu okraji, kde jsou zachyceny cívkami jako elektřina."

Nyní se tedy ukazuje skutečná povaha toho, co Searl dokázal. Rotující magnetické kroužky a válečky vytvářejí střední rámec pro řadu polí, která ve skutečnosti tvoří vakuovou doménu nebo sférický torus. Je zřejmé, že jelikož se jedná o tak harmonický tvar, přitahuje velké množství éterické energie, čímž výrazně odklání gravitaci natolik, aby neutralizovala její hmotu. Otáčivý pohyb magnetických válečků způsobuje, že měřitelná éterická / elektromagnetická energie „vystřikuje“ ven přesně stejným způsobem jako homopolární N-Machine společnosti DePalma, o kterém jsme hovořili v předchozích kapitolách.

7.9 ROSCHIN A GODIN: EFEKT SEARL OVĚŘEN

Kromě toho článek, který byl krátce zveřejněn na webu CSETI Dr. Stevena Greera počínaje 15. srpnem 2000, odhaluje, že dva ruští vědci, VV

Roschin a SM Godin dosáhli částečného, ale velmi významného úspěchu při replikaci Searlových výsledků v laboratoři. Jejich experimentální uspořádání, ačkoli sestávalo pouze z jednoho prstence a jedné sady válečků, jak je vidět na prvním obrázku níže, se chovalo podobným způsobem jako u Dr. Searla. Druhý obrázek níže ukazuje boční pohled na celé zařízení, což umožňuje čtenáři vidět kompletní strukturu, která umožňovala otáčení kroužků. Poté, co rotory dosáhly 200 otáček za minutu, hmotnost zařízení začala neustále klesat a začalo se „samourychlovat“, což znamenalo, že začalo zvyšovat rychlost otáčení, i když do něj nebyl vložen žádný extra výkon. Jakmile rychlost rotace dosáhne kritické rychlosti 550 ot./min, kterou původně určil Dr. Searl, zařízení by vygenerovalo „zpětný proud“ energie, který byl větší, než kolik bylo zapotřebí k jeho spuštění, a hmotnost zařízení by rychle změnila na pouhých 35 procent původní hodnoty. Výzkumníci také uvedli, že na základě svých znalostí o technických aspektech výzkumu Dr. Searla by také platilo následující:

Nejzajímavější oblast (tj. úplné potlačení gravitace k vyvolání levitace) leží nad kritickou oblastí 550 otáček za minutu, ale vzhledem k řadě okolností nebyla realizace takového výzkumu možná. [Poznámka: Jako jeden příklad, jejich nastavení nebylo konstruováno tak, aby usnadnilo levitaci samotného zařízení.]

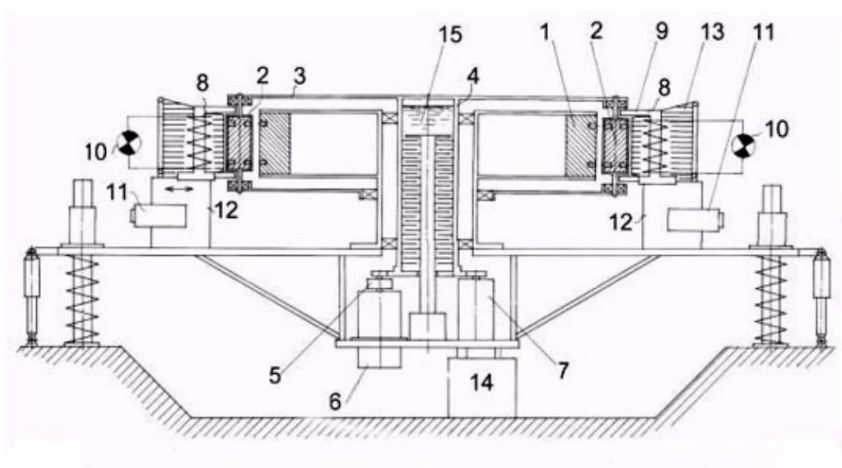
[Poznámka: V tomto a následujících úryvcích jsme opravili základní anglické gramatické chyby, aby byl text srozumitelnější. Bohužel styl psaní je trochu složitý, takže čtenář bude pravděpodobně muset přečíst článek pozorně více než jednou, aby „pochopil“.]

Experiment také ukázal, že byl viditelný VD nebo sférický torus ionizujícího záření:

Mezi další zajímavé efekty patří práce konvertoru v temné místnosti, kdy jsou kolem rotoru konvertoru pozorovány korónové výboje, které jsou vidět jako modrorůžová zářící luminiscence s charakteristickým ozónovým zápachem. Ionizační mrak pokrývá oblast statoru a rotoru a má odpovídající toroidní tvar.

Kromě toho došlo k diskrétním změnám v magnetických i teplotních odečtech v místnosti, kde byl experiment prováděn. Z popisu jsme vedeni k přesvědčení, že kolem zařízení (které zde označují jako konvertor) se během pohybu vytvořila řada soustředných VD nebo toroidních koulí se zvýšenou éterickou / magnetickou energií:

Všimli jsme si a naměřili abnormální permanentní magnetické pole kolem konvertoru v okruhu 15 metrů. Byly detekovány zóny zvýšené intenzity magnetického toku 0,05T umístěné koncentricky od středu instalace. Směr vektoru [nebo toku] magnetického pole v těchto stěnách [energie] se shodoval se směrem [ve kterém se válečky pohybovaly.] Struktura těchto zón připomínala [jeden z] kruhů na vodě [které se tvoří] z hozený kámen. [Poznámka: Samozřejmě víme, že se jedná o sférické, toroidní zóny.] Mezi těmito zónami přenosný magnetometr, který jako citlivý prvek používal Hallův senzor, nezaregistroval žádná abnormální magnetická pole.

Vrstvy, [kde] se měří zvýšená [magnetická] intenzita, jsou rozmístěny prakticky beze ztrát až do vzdálenosti cca 15 metrů od středu konvertoru a na hranici této zóny rychle ubývají.

Tloušťka každé [magnetické] vrstvy je asi 5-8 cm. Hranice každé vrstvy má ostrý tvar, vzdálenost mezi vrstvami je cca 50-60 cm a při pohybu od středu převodníku mírně narůstá. Stabilní obraz tohoto pole byl pozorován i ve výšce 6 m nad instalací (ve druhém patře nad laboratoří). Nad druhým patrem nebyla měření provedena. [Poznámka: Dříve nám bylo řečeno, že výška stropu v experimentální místnosti byla tři metry.]

Byl také zjištěn abnormální pokles teploty v přímé afinitě s převodníkem. Zatímco běžné teplotní pozadí v laboratoři bylo +22 stupňů C (+ 2 stupně C), byl zaznamenán pokles teploty o 6-8 stupňů C [v laboratoři, když zařízení běželo.] Stejný jev byl pozorován v také vertikální magnetické stěny [energie]. Měření teploty uvnitř magnetických stěn byla provedena pomocí

obyčejný lihový teploměr se setrvačností indikace asi 1,5 min.

V magnetických stěnách lze zřetelně pozorovat změny teploty i rukou. Ruka, když je umístěna do této magnetické stěny [energie], cítí okamžitě skutečný chlad. Podobný obraz byl pozorován i ve výšce nad instalací, tedy i ve druhém patře laboratoře, a to i přes železobetonové blokování stropu.

7.10 VD, LÉČENÍ A DUŠE

Je zřejmé, že tyto zajímavé výsledky naznačují, že kolem zařízení se při jeho fungování vytváří vnořená řada VD nebo sférických harmonických, a že tyto kulové „stěny“ představují oblasti, kde éterická energie přímo proudí do místnosti, což vede ke zvýšení magnetismu. a snížení teploty. Potenciální využití této technologie pro léčebné účely by v tomto bodě nemělo být přehlíženo. Článek ze západoaustralských novin ze 7. srpna 1995 s odkazem na uvedl následující:

45litrový sud s hořícím olejem explodoval [Searlovi] před několika lety v obličeji a lékaři mu řekli, že bude znetvořen na celý život. Ale dva týdny seděl ve svém domě poháněném SEG a řekl, že se jeho rány zahojily... SEG by také pomohl v boji proti astmatu, bronchitidě, senné rýmě a plicním potížím. "Nemáte pocit, že dýcháte, ale pijete čerstvou pramenitou vodu," řekl. "To proto, že máte k dispozici více kyslíku."

Tuto zprávu nemohli Roschin a Godin ve svém experimentu vědecky studovat. Roschin-Godinova studie však představuje první případ, kdy byly Searlovy výsledky nezávisle potvrzeny externí laboratoří, čímž se dramaticky zvýšila renomé jeho zjištění. Ti, kteří se rozhodnou být skeptičtí a odmítají tyto výsledky, jsou prostě příliš tvrdohlaví na to, aby viděli jednoduchou pravdu – antigravitace a energie zdarma jsou realitou a s příchodem internetu a knih, jako je tato, je to jen otázka času. než budou tyto technologie široce známé a implementované. A jak uvidíme, jak budeme pokračovat, sférická struktura VD bude vnímána jako „chybějící článek“ ke sjednocení Kosmu na každé úrovni, od nejmenšího kvantového procesu až po makroskopickou strukturu samotné Vesmírné bytosti. VD je odrazem Nejvyššího Bytí ve „fyzické“ podobě. Je to také „tvar“ naší duše – našich skutečných energetických těl.

V další kapitole bude naše diskuse o sférických harmonických a energetických procesech pokračovat, jak přinášíme práci Johna Keelyho. Ukážeme další důkazy o důležitosti koule jako tvaru „rovnováhy“ v éteru, stejně jako o spojení mezi éterem, koulí a vibracemi zvuku. Uvidíme také, jak lze zvuk využít k produkci antigravitace.

7.11 SOUHRN

7.1 Práce Karla Schappellera poskytla Dr. Searlovi počáteční inspiraci.

Vysvětlil, že silná magnetická pole mohou způsobit, že se éterické vakuum objeví jako viditelná forma. Fenomén „kulového blesku“ to ukazuje v praxi.

7.2 Světlo a Lásky a Sféra jsou zaměnitelné definice éterické energie, která je v jednotě s Jednotou.

7.3 Schappeller dokázal v laboratoři se svým dynamickým generátorem zkonstruovat kulovou kouli „žhnoucího magnetismu“.

7.4 Dr. Dmitriev a kol. označili tento sférický „zářící magnetismus“ jako „vakuovou doménu“ nebo VD. Kromě toho jeho tým pomocí rovnic ukázal, že gravitační vlny se uvnitř VD automaticky transformují na elektromagnetické vlny a tyto vlny jsou pak přímo viditelné pro nás jako světlo.

7.4.1 Devět základních vlastností vakuových domén je: schopnost pronikat pevnou hmotou, absorpce a/nebo emise světla, vypínání elektronických zařízení, vytváření měřitelných magnetických polí, deformace gravitačních polí za účelem zvýšení nebo snížení hmotnosti objektů, neustálá vnitřní rotace vedoucí k rotaci vzduchu a prachu uvnitř nich samých, exploze, které nezbytně nemění svou velikost, mají určitý geometrický tvar, jako je koule nebo „elipsoid“, a jejich vzhled se zvyšuje během let vrcholné sluneční aktivity.

7.4.2 Deset různých druhů anomálních jevů, které se zdají být přímo spojeny s VD, jsou: kulové blesky, NSLF nebo „plazmoidy“, poltergeisté, tornáda, radarová andělka, malé komety nebo „atmosférické díry“, ionosférické a atmosférické exploze, litosférické „exploze potrubí“, „skřítci / elfové / trysky“ a luminiscence spojené se zemětřesením a sopečnou činností.

7.4.3 Přísná dokumentace pana Martyna Stubbse „UFO NASA“ se zdá být pozorováním VD ve vesmíru. Kulovitý tvar, centrální otvor a spirálovité emise energie z centrálního otvoru jsou na filmu jasně viditelné.

To nám také poskytuje způsob, jak pochopit, proč naši vědci pozorovali „atmosférické díry“, které se vyskytují v ultrafialovém spektru naší ionosféry, které se objevují 20krát za sekundu. VD jsou vytvářeny na Slunci, cestují vesmírem na „slunečním větru“ a později zasahují Zemi a vytvářejí díry.

7.5 Je vidět, že sférická pole vakuových domén tvoří anomální struktury v prostoru, jako je tvar činky v mlhovinách Eta Carinae.

7.6 Charles Cagle demonstroval myšlenku, že „částice“ na subatomární úrovni jsou vlastně také VD, které nazval „elektromagnetoroidy“. Na základě jeho pochopení byly navrženy fungující technologie volné energie. To nás přibližuje ke skutečné teorii „jednotného pole“, která ukazuje, jak tyto formace VD existují na všech úrovních velikosti a složitosti ve vesmíru.

7.7 Torus je koule s otvorem uprostřed, tvořící tvar koblíhy.

Toto je skutečná forma VD a vysvětluje strukturu magnetického pole Země a také strukturu trychtýřového mraku, který vytváří tornádo. „Díra“ v kouli je to, co vytváří osu, která umožňuje rotaci.

7.8 Robert Grace odhaluje, že to, co představují prstence a válečky v generátoru Searl Effect Generator, je průřez kompletním systémem ve tvaru koule s dírou uprostřed nebo torusu. Vytvořením tohoto průřezu VD s rotujícími magnety byl Searl schopen replikovat antigravitační účinky VD a použít je k levitaci samotného plavidla.

7.9 Ruští vědci Roschin a Godin dokázali zopakovat Searlovy výsledky.

Ačkoli jejich zařízení nebylo fyzicky postaveno na levitaci, jasně by tomu tak bylo, kdyby k jeho zastavení nepoužívali mechanické brzdy, protože po překročení kritického prahu 550 otáček za minutu přešlo do režimu samočinného zrychlení. Nejzajímavější je, že když bylo zařízení napájeno, byla kolem něj vytvořena řada sférických energetických zón a „struktura těchto zón připomínala [jeden z] kruhů na vodě [které tvoří] z hozeného kamene“.

V těchto zónách se magnetické pole zvýšilo a teplota se snížila.

7.10 Výzkum Dr. Searla spojil éterickou energii VD se zvýšenou rychlostí léčení. Navrhujeme, že VD je ve skutečnosti tvarem Nejvyšší bytosti neboli Boha, stejně jako tvarem duše, jak je vyjádřena v našich různých energetických tělech.

&

KAPITOLA 08: KEELY A FYZIKA VIBRACE

KAPITOLA 08: KEELY A FYZIKA VIBRACE

John Ernst Worrell Keely, 1837-1898

8.1 VAKUOVÉ DOMÉNY = „JEDNOTKY VĚDOMÍ“

V poslední kapitole jsme si ukázali, jak se energie éteru může přímo vynořit do naší fyzické reality prostřednictvím toho, čemu se říká „vakuová doména“ nebo VD. To bude mít běžně podobu zářící, rotující světelné koule s otvorem, který prochází jejím středem, takže vypadá trochu jako jablko, kobliha nebo vnitřek pomeranče. Technický název tohoto tvaru je „kulatý torus“. Jakmile je vytvořen VD, lze vytvořit antigravitační efekty a také „volnou energii“. VD otevírá bránu pro vysokotlakou energii éteru, která proudí do našeho fyzického světa, stejně jako díra v boku vodní nádrže způsobí, že voda vyteče ven.

Gravitační vlny, které normálně tlačí do země, jsou absorbovány a transformovány do elektromagnetismu a viditelného světla v těchto objektech.

Četná pozorování anomálních jevů v litosféře, atmosféře a ionosféře Země, stejně jako ve volném prostoru na záběrech raketoplánu NASA, to vše podporuje existenci těchto VD jako hmatatelnou realitu.

A profesor John Searl použil tyto principy k vytvoření funkčního antigravitačního stroje, jehož hnací systém byl postaven s rotačním systémem magnetů. Později ruští vědci Roschin a Godin nezávisle replikovali Searlovy výsledky a měřili poklesy teploty a „koule uvnitř koulí“ magnetické energie, které obklopovaly jejich zařízení, jakmile bylo zapnuto.

Pro naše účely v této kapitole a dále nahradíme neprakticky znějící termín „vakuové domény“ jednodušším a obsáhlejším termínem „jednotky vědomí“ neboli CU. Jak se naše diskuse postupně vzdaluje od diskuse o strojích s volnou energií a antigravitačními stroji, budeme stále více potřebovat v textu podporovat myšlenku, že éter je inteligentní energie. Kdybychom

nevnímejte energii „jednotek vědomí“ tak, že mají v sobě všechny ingredience pro život, vědomí a Ducha, pak budeme špatně připraveni na naše budoucí kapitoly v této knize.

8.2 KEELY TO DĚLAL PRVNÍ

Když pokračujeme v prohlížení těchto teorií, mělo by být ještě zábavnější zjistit, že dávno před Schappellerem, Larsonem, Searlem, Caglem, Nordbergem nebo Dmitrievem jiný fyzik také pracoval se stejnými koncepty „vakuových domén“ nebo „jednotek vědomí“ sférické energie se zjevně ohromující úrovní úspěchu, pokud jsou svědectví očitých svědků o jeho vynálezech skutečně přesná. Tímto vědcem byl John Keely a jeho práce se nyní těší takové renesanci, že web KeelyNet je v popředí alternativní energie, éterické vědy a antigravitačního výzkumu.

Kromě toho se Keely nebál přímo spojit své teorie s myšlenkou konečné bytosti a filozofie lásky a světla jako sjednocující síly ve vesmíru, která se pak projevila ve formě energie éteru.

John Ernst Worrell Keely se narodil v roce 1837 a zemřel v roce 1898. Během této doby mainstreamová fyzika stále považovala model éteru za správný, protože následky experimentu Michaelson-Morley se plně projeví až ve 20. století. S vědomím toho všeho každý vědec Keelyho doby přirozeně tíhnul k modelu éteru, (slovní hříčka zamýšlená), jak byl v té době běžně přijímán. Některé návrhy byly zjevně chybné, protože první vědci byli náchylní věřit, že tento éter je ve skutečnosti jinou formou fyzické hmoty, což není. Společně byly tyto myšlenky nazývány teoriemi „materiálového éteru“ a byly rozhodně nesprávné. Jako jeden příklad, „čáry toku“ magnetické síly nejsou formou fyzické hmoty; chovají se spíše jako energetické pole než jako doslovná tekutina v pohybu. Nikdo nikdy nenajde hmatatelnou „tekutinu“ v magnetu, který by mohl doslova nalít do sklenice! Energie je všude kolem nás a magnet ji pouze soustředí tak, aby proudila jedním směrem. Jakmile se na počátku 20. století rozběhla moderní kvantová mechanika a teorie relativity, vědecký mainstream zcela zavrhl teorie éteru, i když nakonec nebyly „špatné“, jak jsme již ukázali.

8.3 TŘI HLAVNÍ ÉTERICKÉ SÍLY: TLAČIT, TAHNOUT A STABILIZOVAT

Keelyho největší příspěvky k našim teoriím „jednotky vědomí“ se týkají toho, jak éter vytváří a udržuje CU. Prvním principem je, že v každé CU neboli světelné sféře éteru existují tři síly – stahovací síla, kterou nazýváme gravitace, tlaková síla, kterou bychom mohli nazvat „levitou“ nebo antigravitací, a stabilizační síla, která se vyrovnává. první dva. Tyto myšlenky jsou jednoduše konečnými produkty studia a pozorování chování vibrací. Pokud si tedy představíte kulový balón, který se neustále nafukuje a vyfukuje vzduchem, můžete vidět toto v akci: 1

Každé smrštění nebo smrštění balónku by bylo to, co Keely nazval „traktorovou“ silou, podobnou gravitaci. Tlak vnějšího vzduchu stahuje balónek směrem ke středu.

Každá expanze balónku by byla „tlakovou“ silou, kde střed tlačí ven proti okolnímu tlaku vzduchu, podobně jako „levity“ nebo antigravitace.

3

Stabilizační síla ne nepodobná samotné pokožce balónku, která vyrovnává a vyrovnává vibrace, by se nazývala „dominantní“.

8.3.1 GRAVITACE PŘEDEFINOVANÁ JAKO EFEKT PUSH-PUL MEZI DVĚMA SILAMI

Zde je pro nás velmi důležité pamatovat si, že v zemi ve skutečnosti spolupracují dvě různé síly, aby vytvořily to, co měříme jako gravitaci. Jednoduše řečeno, gravitace není jen „dole;“ je to přirozená rovnováha mezi silami „dolů“ a „nahore“.

Takže, použijte-li Keelyho terminologii, existuje síla traktoru, která se pohybuje směrem k jádru, a síla tlaku, která se pohybuje směrem od jádra.

Proto,

To, co interpretujeme jako „gravitaci“, je zbytková síla, jakmile se energetické pohyby „nahoru“ a „dolů“ vzájemně vyruší. Keely nazývá tento bod rovnováhy „dominantní“.

Snadný způsob, jak si to představit, je pomocí hry přetahování lanem, kde dva stejně velké týmy lidí táhnou za dlouhé, tlusté lano tak silně, jak jen mohou. Uprostřed provazu někdo uváže jasnou fixační stuhu a cílem je, aby jedna skupina vytáhla provaz dostatečně daleko ve svém směru, aby stuha překročila čáru nakreslenou na zemi. Jakmile jeden z týmů dostane stuhu, aby překročil čáru na své straně, znamená to, že zatáhl druhou stranu dostatečně daleko, aby byl považován za silnější tým. Podíváme-li se na bitvu mezi gravitací a lehkostí jako na jiný druh hry, kde se dva „týmy“ tlačí k sobě, místo aby se od sebe odtahovaly, pak gravitace, síla, která tlačí dolů, vždy „vítězí“. lehkost o stanovenou, vyváženou částku, kterou nyní známe jako „gravitační konstantu“.

8.3.2 POZOROVACÍ DŮKAZ TLAČNÉHO A TAŽNÉHO ÚČINKU GRAVITY

Většina lidí si nikdy neuvědomí, že důkaz této vyvážené souhry mezi gravitací a lehkostí vidíme každý den. Přemýšlejte na chvíli o konvenčních představách gravitace; věří se, že je to síla, která způsobuje, že se k sobě dva objekty přitahují. Pokud je to jediná síla, která existuje, pak bychom měli očekávat, že když se dva objekty přiblíží natolik blízko, aby zažily vzájemnou gravitační přitažlivost, doslova se dostanou do vzájemného kontaktu.

Nicméně vše, co musíte udělat, je podívat se na Měsíc v kteroukoli noc a můžete vidět důkaz, že se tak neděje! Víme, že Měsíc má dostatečnou gravitační sílu, že může způsobit pohyb oceánů, které tvoří příliv a odliv na Zemi, a přesto si od nás vždy udržuje dokonalou vzdálenost s probíhajícím a rovnoměrným orbitálním pohybem. Abych to řekl na rovinu,

Kdyby mezi Zemí a Měsícem neprobíhalo neustálé tlačení a tahu gravitace a lehkosti, které se pohybovaly mezi Zemí a Měsícem a nevyrovnávaly jejich pozice, už by do sebe dávno narazili!

Dalším důkazem, který je tak často přehlížen, jsou naše satelity.

Kolem Země je kulový pás, ve kterém se předměty mohou neomezeně vznášet. Když jsou v této oblasti, nebudou se vzdalovat od Země, ale také se nepřiblíží k Zemi. V tomto energetickém pásu jsou umístěny všechny naše satelity, takže mnohé z nich nevyžadují žádné pohonné systémy, aby zůstaly na oběžné dráze; jakmile je tam umístíte, zůstanou tam neomezeně dlouho a jakékoli pohonné systémy jsou potřeba pouze pro nepatrné změny pohybu, pokud vůbec. Tato oblast by nemohla existovat, pokud by gravitace byla pouze jednosměrná síla. A nyní máme problém s „vesmírným smetím“, které se vznáší v této energetické vrstvě, protože nikdy nezmizí; vše, co kdy bylo v této oblasti vypuštěno, je něco, co se může potenciálně srazit se satelity a jinými objekty. Mnoho satelitních observatoří na Zemi aktivně sleduje větší kusy vesmírného smetí, aby nedošlo k poškození jejich zařízení, a je stále více veřejně známo, že to přerůstá ve velmi reálný problém, který bude třeba řešit co nejdříve. -vzdálená budoucnost.

Nedávné pokroky v teorii kosmologie „Velkého třesku“ navíc v podstatě dospěly k nevyvratitelnému závěru, že lehkost se musí tlačit mezi rozsáhlé struktury ve vesmíru, aby se mohly navzájem odpuzovat, aniž by se srazily. Takže zde opět máme příklad toho, jak se myšlenky mění, ale tento způsob uvažování se ještě nepropracoval zpět k naší vlastní místní oblasti a teoriím zemské gravitace.

Jako další důkaz můžeme znovu citovat práci Richarda Pasichnyka na jeho webových stránkách Living Cosmos na <http://www.livingcosmos.com/earth.htm>, strana 12, abychom to znovu zdůraznili:

Směrem dolů od zemského povrchu je primární diferenciace [gravitace] s hloubkou doprovázena progresivním poklesem gravitační síly ve středu Země na nulu. Normální gravitační síla, směřující dolů, je nahrazena obrácenou nahoru směřující silou v hloubkách větších než 2700 kilometrů (1678 mil), která by odtáhla hmotu od jádra. To platí zejména proto, že je nyní známo, že jádro je mnohem žhavější, než se dříve myslelo.

To je důvod, proč výzkum zahrnující hlubinné doly a vrty ukázal různé hodnoty gravitace s hloubkou. Ve skutečnosti člověk hluboko v dole váží méně než ten samý člověk na vrcholu hory. Navíc tito vědci, kteří zkoumají jevy, volali po novém modelu Země, ale zažité teorie se nedají snadno zavrhnout. V důsledku toho byly jevy prakticky ignorovány.

8.4 ABSORPČNÍ GRAVITACE BEZ ABSORPČNÍ LEVITY

Pokud se tedy tato přetahovací hra typu push and pull neustále bojuje mezi gravitací a lehkostí, pak gravitace vždy mírně vítězí ve hře na zemském povrchu. Protože jsou však tyto dvě síly ve skutečnosti velmi blízko tomu, aby byly ve vzájemné přesné rovnováze, dokážete-li nějakým způsobem absorbovat část gravitační síly stahující se směrem dolů, aniž byste absorbovali nahoru stlačující „levitou“ sílu, pak se lehkost Země přirozeně odtlačí vás od jeho povrchu a vytvoří tak antigravitaci.

Zpočátku se myšlenka schopnosti absorbovat jednu sílu bez absorbování druhé nezdá možná. Nicméně ve vědeckém modelu Dmitrieva a spol

vězte, že „vakuová doména“ neboli jednotka vědomí aktivně absorbuje gravitační energii a přeměňuje ji na elektromagnetickou energii a světlo, protože všechna tato pole jsou různými formami pohybujícího se éteru. Ve studii Dmitrieva et al. je nám také řečeno, že „vakuová doména“ má pro své gravitační účinky určitý, polarizovaný „směr“; jeden konec trubky, který prochází středem koule, zvýší hmotnost předmětů a jeden konec sníží hmotnost předmětů.

Takto gravitace na Zemi evidentně nefunguje. Země má magnetické pole, které má tvar kulového torusu, ale gravitace se pohybuje rovnoměrně po celém jejím povrchu; nic se na severním nebo jižním pólu nezdá těžší než na zbytku Země. Když však vytvoříme „vakuovou doménu“, jak Dr. Dmitriev et al. Definujte to, máme oblast, kde elektromagnetický pohyb a gravitační pohyb proudí společně, a to je velmi odlišné od toho, co vidíme na planetách; skutečně můžeme mít „severní gravitační pól“ a „jižní gravitační pól“. V každodenních vědeckých pozorováních je gravitace mnohem slabší než elektromagnetismus řádově o 40 magnitud, ale uvnitř VD se všechna pravidla změnila a síla absorbovat a/nebo odpuzovat tuto energii se dramaticky mění. Takže pro naše účely budeme tyto polarizované útvary označovat jako „polarizované CU“, protože jiné CU, jako jsou ty, které obklopují planety, tuto jedinečnou vlastnost nemají.

Takže když k tomu přidáme fakt, že „gravitační energie“ je rovnováha mezi dvěma silami, pak můžeme velmi dobře být schopni absorbovat energii gravitace více než lehkost, nebo naopak. Jak uvidíme v několika následujících odstavcích, směr, kterým se vnější strana polarizované CU odvaluje, určí, jakou sílu absorbuje více. Pokud se vám to zdá těžké představit, stačí se podívat zpět na myšlenku, jak voda teče do odpadu ve vašem dřezu. Pokud se proudění v polarizované CU pohybuje od severního pólu dolů k jižnímu pólu, pak „odtok“ přirozeně absorbuje více dolů tekoucí gravitační síly a přemění ji na elektromagnetickou energii a viditelné světlo. Na jižním pólu je další „odtok“, který bude současně tlačit pryč od vzhůru proudící síly lehkosti. A s tímto nastavením si můžete postavit antigravitační stroj!

Ale počkej, říkáš si. Jak zajistíme, aby se tento „gravitační odtok“ pohyboval pevným strojem? Nepotřebovali bychom uprostřed vybudovat díru, aby naše sférické energetické pole mohlo volně proudit zařízením? Muselo by vznášedlo každého vypadat jako kobliha? Jak jinak by jím mohla cirkulovat sférická energie?

Pro odpověď se vrátíme k seznamu devíti vlastností vakuových domén Dr. Dmitrieva et al. Pokud si pamatujeme, úplně první vlastností „vakuové domény“ je, že plně proniká hmotou, kterou obklopuje. To je přesně to, co se děje v Searl Levity Disc. Nemusíte vytvářet díru uprostřed vašeho stroje, protože střed kulového torusu automaticky projde přímo skrz stroj! Těmito silám nebrání v jejich pohybu přítomnost hmoty, ale profukují skrz ni, stejně jako se gravitace pohybuje Zemí.

Takže když střed torusu prochází hmotou, která tvoří střed stroje, celý torus se převaluje přes sebe naruby jako kouřový prstenec v neustálém plynulém pohybu. Může se kutálet pouze jedním ze dvou způsobů: buď se kutálí „dolů“ středem od severního pólu k jihu

pól, jako voda tekoucí kanalizací nebo „nahoru“ středem od jihu k severu, jako voda stříkající vzhůru fontánou. Směr valivého pohybu bude záviset na tom, jak byla polarizovaná CU původně vytvořena, takže pro dva různé směry by mohly být postaveny různé stroje. Shrňeme-li tedy tento bod, můžeme říci, že:

Celková rovnováha mezi gravitačními a levitými silami působícími na polarizovanou CU se bude zvyšovat nebo snižovat v závislosti na tom, kterým směrem se její energie „válí“, buď „nahoru“ nebo „dolů“.

Vysvětlíme, jak je to možné, aby to bylo pro zájemce naprosto jasné. Především nezapomínejme, že vnější povrch torusu se roztahuje a smršťuje. Pokud na nafouknutý balónek nakreslíte dvě tečky a změříte prostor mezi nimi, pak balónek vyfouknete a znovu změříte prostor mezi tečkami, podruhé bude zjevně menší.

Podobně, na vnější straně koule je energie plně natažena a uvolněna, zatímco jakmile se pohybuje středem koule, stává se stlačenou, a tím energetičtější. To znamená, že největší síla a nejrychlejší pohyb je v trubkovém středu torusu. To se neliší od eliptické oběžné dráhy Země kolem Slunce. Když je Země ve svém nejbližším bodě, známém jako „afélium“, pohybuje se pomaleji, ale když se blíží „periheliu“, když je nejbližší Slunci, pohybuje se mnohem rychleji. Tento efekt zrychlení se často používá ke zvýšení rychlosti satelitů jejich přiblížením k planetě nebo měsíci a vědci jej označují jako „efekt praku“. Velmi dramatické zobrazení tohoto procesu lze vidět ve filmu Arthura C. Clarka „2010“, s americkými a ruskými vědci na palubě ruské lodi jménem Leonov.

Na Zemi máme nejlepší fyzikální příklad tohoto zvýšeného pohybu ve středu polarizované CU v případě tornáda. Centrální „trychtýřový mrak“ proudí jako zuřící vír, protože energetický povrch CU se při pohybu „trubicí“ stlačuje. Vnější koule, která většinou není ani vidět, proudí mnohem pomaleji, protože její povrch je plně roztažený. To se neliší od pomalu se pohybujících vod, které vždy obklopují vířivku uprostřed, kterou můžete vidět pokaždé, když vypustíte vodu z vany nebo umyvadla. [To je vidět i na aktivitě magnetického pole Slunce, u nás známého jako heliosféra. Vesmírná sonda NASA Ulysses zjistila, že energie se nad a pod póly Slunce pohybuje mnohem rychleji než v okolních oblastech.]

V tornádu je obvykle vidět, jak se trychtýřový mrak „dotýká“ oblohy. To znamená, že rotační pohyb se pohybuje směrem dolů ve středu a samozřejmě směrem nahoru kolem vnější části sférického energetického pole, které se kolem něj tvoří, což obvykle není viditelné. Takže jak se směr toku energie v toru pohybuje dolů do středu, dolů se pohybující gravitační síla bude zachycena a vtažena do zářícího energetického jádra tornáda a přeměněna na energii a světlo, jak říká Dr.

Rovnice Dmitrieva et al. a Keelyho studijní projekt.

Pak v tomto bodě může vzhůru tlačící „levitá“ síla ze Země převýšit sílu gravitace a objekty na Zemi budou odtlačeny od zemského povrchu do tornáda. V samotném tornádu není potřeba žádný vakuum, jak bylo pozorováno v roce 1951 v případě z Texasu, protože se jedná o

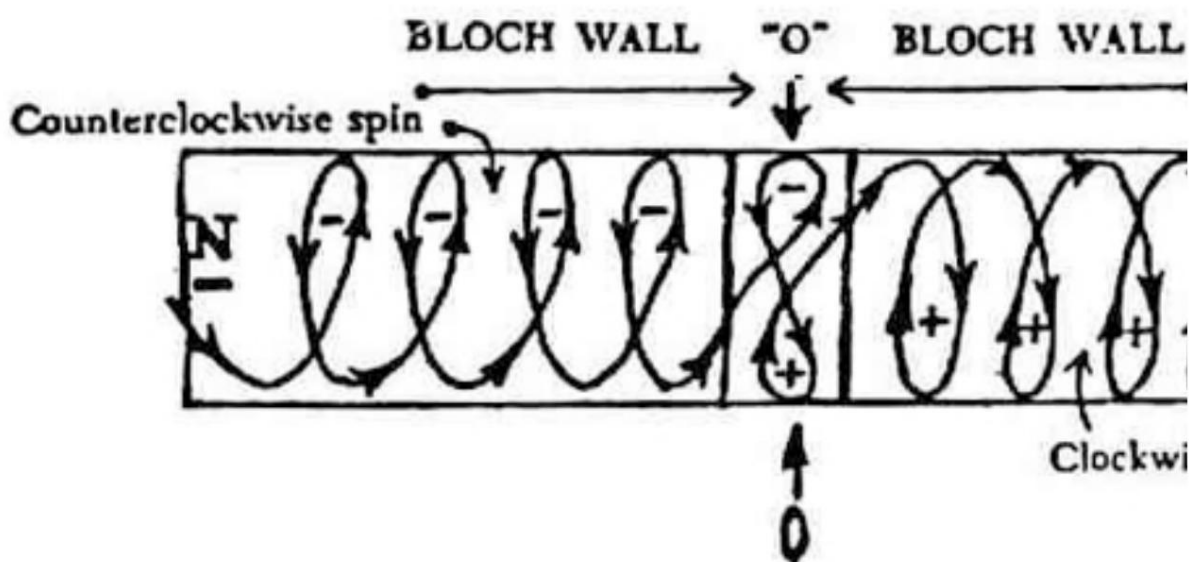
energetický proces. Síla tornáda pro levitaci nemá absolutně nic společného s tlakem vzduchu nebo sáním, a aby byla pointa zcela jasná, budeme se v naší další kapitole podrobněji věnovat překvapivému výzkumu Dr. Dmitrieva o tornádách.

Pokud tedy tento proces obrátíme tak, že pole kulového torusu proudí směrem nahoru středem, pak do sebe nasaje více „levity“ síly a tím způsobí, že dolů se pohybující gravitace bude ještě účinnější. předmět, což způsobuje, že se zdá, že váží více. Pochopení toho, jakým směrem potřebuje sférický torus proudit, aby vytvářel antigravitaci, bude důležité pro ty, kteří budou tyto koncepty používat ke stavbě pracovních modelů.

8.5 PŘENOS ENERGIE S NULOVÝM OTÁČENÍM

Dalším důležitým postřehem od Dr. Richarda LeFors Clarka je, že ve středu jakéhokoli magnetického pole existuje bod „přenosu energie s nulovým spinem“. Aby se celá vnější strana pole otáčela, musí změnit směr ve středu. To by tedy znamenalo, že pokud máte rotaci víru ve směru hodinových ručiček na severním pólu, budete mít rotaci proti směru hodinových ručiček na jižním pólu. Uprostřed není žádná rotace vůbec. Tato oblast přenosu energie s nulovým spinem se také nazývá „Blochova zed“ a Dr. LeFors Clark ji spojuje s antigravitací účinky. To je vidět na dalším diagramu, koptovaném od Dr.

LeFors Clark, který ukazuje, jak dochází k rotační změně uvnitř tyčového magnetu. Měli bychom si také pamatovat, že tento diagram nám neukazuje normální sférické torusové pole, které obklopuje tyčový magnet, pouze stopu rotačního pohybu uvnitř.

Dr. Richard LeFors Clark diagram rotační změny v magnetickém poli.

S naším pochopením tohoto principu jsme lépe vybaveni k tomu, abychom viděli důležitost přesného středu jakékoli dané jednotky vědomí, polarizované nebo jiné. To je oblast, kde nedochází k žádnému rotačnímu pohybu a obrovské energii. Keely také objevil tento jev a pojmenoval ho

"neutrální centrum."

8.6 NEUTRÁLNÍ STŘED: SÍDLO JEDNOTY

Druhým nejdůležitějším principem v Keelyho modelu je princip „neutrálního středu“. Tento neutrální střed bude vždy v přesném středu jakékoli CU nebo harmonické sféry éteru / Světla. Znovu si vzpomeňte na pozorování zářící hmoty ve středu tornádového sloupu z roku 1951, abyste pochopili, proč je střed CU tak důležitý. Keely psal velmi výmluvně o tom, jak je skutečné jádro tohoto „neutrálního centra“ nemyslitelně malé, ale přesto stále slouží jako sjednocené, konečné centrum všech působících éterických sil. Veškerý proudící éter, jako je tomu v případě zemské gravitace, by se stlačil do neutrálního středu, kde by tlaky musely být jednoduše nepředstavitelné. Ve stejném místě by však byla celková gravitační síla velmi nízká, protože by nebylo žádné jiné místo, kam by se dvě protichůdné síly mohly „posunout“, když už jsou v bodě dokonalé rovnováhy. Takže v tomto bodě, i když je tlak velmi vysoký, jsou gravitační a energetické síly dokonale neutrální, odtud název „neutrální střed“.

V Keelyho modelu by toto Centrum představovalo skutečnou jednotu Boha, jednotu všech vibrací. Každá CU v celém Vesmíru (včetně hierarchie lidských duchovních těl) je navzájem propojena tímto Centrem, ve kterém není žádný prostor a žádný čas, pouze Jednota. A na metafyzické nebo duchovní úrovni jsme požádáni, abychom si představili, že veškerá hmota, všechen éter, všechna Láska, všechno Světlo, všechen Život, celý Vesmír nakonec emanuje z tohoto jediného bodu energie, který lze nazvat Bůh nebo Jediný. .

Kromě toho je prostor iluzí, která se tvoří, když éterická energie proudí do a z tohoto centra, i když ve skutečnosti je střed zároveň všude a nikde!

Matoucí, že? Některé z těchto konceptů mohou vyžadovat velkou mentální flexibilitu. I když to zjevně není nejjednodušší na vizualizaci, můžeme to lépe vidět. Představte si, že celý viditelný vesmír je uspořádán na vnější pokožce balónku a pak z balónu vysáváte všechen vzduch. Jakmile je vzduch pryč, řekněme, že se celý vnější povrch balónu smrští do jediného malého bodu. Pokud tedy vše na povrchu balónu stále nějak „existuje“, co vám v tom okamžiku zbývá?

Celý vesmír pak existuje v tom jediném bodě uprostřed,

teprve v tu chvíli to bylo úplně „sbalené!“ Když znovu nafoukneš balon,

Celý vesmír se pak rozvine z toho jednoho bodu ve středu a vytvoří „iluzi“ prostoru a času.

Na jedné úrovni se to může zdát absurdní, ale zdroje jako Seth Material trvají na tom, že přesně takto náš multidimenzionální vesmír skutečně funguje. Nicméně pro naše účely energie neustále pulsuje do a ze středu tak rychle, že bychom nikdy nemohli normálně detekovat časy, kdy je energie Vesmíru zcela soustředěna do středu; zdá se, že je simultánní, kde všechny vibrace existují najednou. Někteří lidé měli zkušenost s přestěhováním do tohoto Centra, které skupina Ra označuje jako „inteligentní nekonečno“. Je vždy viděn jako oslepující bílé světlo a pocit

obrovská, nevýslovná radost. Každý, kdo ho vidí, ho okamžitě rozpozná jako svůj skutečný, konečný Domov a v určitých případech je těžké ho opustit, aby se mohl vrátit ke své „normální“ existenci zde na Zemi.

Nyní znovu, kdykoli kulové energetické pole dýchá dovnitř a ven ze středu našeho vesmíru, máme „jednotku vědomí“. Jak budeme pokračovat, budeme vysvětlovat, že neexistuje nic jiného než „jednotky vědomí“ v různých formách, subatomární až kosmické. dále

Energie všech CU ve vesmíru se neustále stlačuje do a zpět z tohoto jediného „bodů“ Jednoty rychlostí, která je mnohem rychlejší, než jsou naše fyzická těla schopna vnímat.

V tomto středovém bodě není žádný čas, žádný prostor, žádný pohyb. Takže jak energie proudí do středu v kulové „jednotce vědomí“, jako v případě tornáda nebo kulového blesku, tak také vyzařuje zpět ze středu. Je to jako kontinuální „dýchací“ pohyb. Pokud bychom dokázali zpomalit pohyb energie na dostatečnou míru v polarizované CU, která proudí ze severu na jih, pak bychom viděli, jak pulzy energie vycházejí ze středu, proudí dolů trubici, ven z jižního pólu, zakřívují se přes dno a pak vnější část koule, pak přes vršek a zase dolů do severního pólu trubice, aby byla reabsorbována do středu. (A jak uvidíme v příštích kapitolách, povrch Slunce vykazuje nezpochybnitelný důkaz zvedání, kdy se jeho povrch během 160 minut ztelně zvětšuje a zmenšuje.)

8.7 SHRNUTÍ „TRAKTORU“, „PRESSOR“ A „DOMINANTNÍ“ SIL

Shrneme-li tedy tyto body a připojíme je zpět ke třem Keelyho hlavním silám, můžeme říci, že:

Energetická síla, jako je gravitace, proudí do objektu jako „traktorová“ síla a udržuje jeho molekulární strukturu, když se pohybuje.

Jakmile se energetická síla přesune do neutrálního Středu, spojí se zpět do Jednoty a je transformována.

Poté se tato transformovaná energie pohybuje pryč od středu v opačném směru, čímž vzniká „tlaková“ neboli výstupní síla. To je také nutné pro výživu a podporu molekulárních struktur energií.

Jak se tyto dva pohyby přirozeně vyrovnávají v „dominantní“ nebo stabilizační síle, završuje se cyklus tvorby hmoty neboli „dech života“.

V tomto bodě nezapomeňme, že Keely také používal sférický torus jako základní model pro éterickou aktivitu, jak jsme si ukázali v minulé kapitole. Opět tu tedy máme případ, kdy byla objevena a využita ztracená tajemství vesmíru, aby byla znovu ztracena, takže je později musí znovu objevit ostatní. A skutečně, po jeho smrti v roce 1898 jeden zastánce Keelyho práce řekl, že bude trvat 100 let, než někdo přijde a bude schopen pochopit, co udělal.

8.8 POUŽÍVÁNÍ ZVUKU KE ZMĚNĚ VLASTNOSTÍ HMOTY

Keely tedy jasně viděl, že vibrace jsou základním klíčem k veškeré fyzické hmotě. Uvědomil si, že i když se tato vibrace vyskytuje ve formě energie, kterou jsme fyzicky nemohli vidět, stále ji lze měřit. A Keely objevil ještě něco, co je tak absurdně jednoduché, že většina čtenářů bude pravděpodobně docela překvapená, že je to do této chvíle nenapadlo. Bez použití složitých magnetických kroužků a válečků Dr. Searla dokázal Keely vytvořit energickou CU kolem objektu se zvukovými frekvencemi! Zde si vysvětlíme, jak to funguje: 1

Fyzický předmět je vyroben z proudu éteru. 2

Vibrováním předmětu na velmi čisté zvukové frekvenci automaticky rozvibrujete i éter, který jej vytváří.

3

Jakmile nastavíte vibraci v éteru, můžete ji zaměřit a nasměrovat stejně jako to udělali Dr. DePalma a Dr. Searl s magnetismem a rotací. Princip je stejný: způsobujete, že éter proudí specifickým směrem, který je odlišný od jeho přirozeného „vyrovnaného“ stavu.

4

Soustředěním zvukových pulsů přímo do středu předmětu se vytváří „vlnění“ nebo „vlny“ vibrační prostřednictvím samotného předmětu i v éteru, který jej tvoří.

5

Když tyto vibrace dosáhnou středu, narazí do sebe a pak budou nuceny rozstříkat se pryč od středu, čímž vytvoří Keelyho „pressor“

vlny.

6

Jakmile začne tento „směrový“ tok éteru, vytvoří se brána, kde vysoký tlak vibrační éteru pronikne do fyzické formy, jak jsme popsali výše.

7

Toto „prosakování“ pak vytvoří „vakuovou doménu“ nebo to, co nyní nazýváme „jednotka vědomí“, tvořící všech devět vlastností v Dr.

Dmitrievův seznam včetně antigravitačních a elektromagnetických polí. 8

Získáte tak „energii“ ze „zvuku“ vytvořením mostu, který umožňuje masivní energii éteru proudit do naší fyzické reality. (A pamatujeme si, že objem této energie v jediné žárovce je dostatečně silný, aby uvařila všechny světové oceány.)

Keely věděl, že gravitace je prostě pohyb éteru ve velkém měřítku a hmota se také skládá z éteru, který přirozeně vibruje na určité frekvenci. Pokud by mohl použít velmi čistou rezonanci k tomu, aby objekt vibroval v dokonalé harmonii, pak by bylo možné způsobit, aby kolem objektu proudil proud éterické energie, což by mu umožnilo buď zvýšit nebo snížit účinky gravitace na něj. , jak jsme popsali.

Ale počkej, říkáš! Gravitační síla není jen síla, kterou je třeba překonat, je to také náš zdroj energie Vesmíru, kterou musí odebírat veškerá fyzická hmota, aby se udržela! Pokud byste tedy přerušili účinek gravitace, neodřízli byste také životodárnou mízu jakékoli hmoty uvnitř, čímž by se buď rozpustila, nebo explodovala? V některých případech se to může stát, ale pokud dobře navrhnete svůj antigravitační systém, nestane se to. Zde je vysvětlení:

Uvnitř sférického pole CU hmota nekolabuje, i když je „odříznuta“ od normálního toku gravitační energie ze Země, která ji zvenčí obklopuje.

Pamatujte, že podle definice Dr. Dmitrieva et al., polarizovaná CU tvoří své VLASTNÍ gravitační pole a „dýchá“ do a ze středového bodu sama o sobě, přesně stejným způsobem, jakým to dělá Země se svým gravitačním polem. .

Hmota uvnitř sféry CU je proto nyní podporována a doplňována samotnou sférou, nikoli energií mimo ni.

Uvnitř sférického energetického pole na vás tedy působí pouze přirozená gravitace a setrvačnost samotné CU. To znamená, že se můžete bez námahy pohybovat prostorem vysokou rychlostí a projíždět ostré zatáčky, aniž byste se zranili.

Kromě toho, jak jsme vysvětlili výše, Keely mohl použít stejné principy polarizované „jednotky vědomí“ k tomu, aby byla váha předmětu mnohem těžší tím, že by tekla „nahoru“ a absorboval více síly lehkosti. A abychom se dostali přímo k věci, Keelyho nejpůsobivějším úspěchem v těchto oblastech byla výroba létajícího plavidla pomocí těchto principů. To je popsáno v článku na KeelyNet od Dana Davidsona. Článek je zase výňatek z jeho knihy Průlom k novým volným zdrojům energie:

John W. Keely, objevitel Sympatické vibrační fyziky, našel způsob, jak potlačit účinek gravitace a také vyvinout formu pohonu.

V letech 1888 až 1893 Keely pracoval na vývoji svého systému „Aerial Navigation“. První úspěšný test byl v roce 1893, který vedl ke konstrukci leteckého plavidla.

V roce 1896 pan Keely tak zdokonalil svůj systém, že zařídil předvedení leteckého plavidla na ministerstvu války Spojených států. Demonstrace se zúčastnila řada pozvaných zástupců tisku.

Popisy plavidla uvádějí, že se jednalo o kruhovou plošinu o průměru zhruba 6 stop. Na této platformě byla namontována malá stolička před klávesnicí. Klávesnice byla připojena k četným laděným rezonančním deskám a vibračním mechanismům.

[Poznámka: Můžeme předpokládat, že Keely měl nějaký mechanický proces, možná elektrický, pro udržení vibračních mechanismů a laděných desek v chodu. Zdá se, že toto vytvořilo „polarizované pole“ uvedené v následujícím odstavci níže.]

Pan Keely vysvětlil, že tyto desky způsobí, že se loď zvedne a vznáší se nad zemí, když je vystavena polarizovanému poli, které by generovalo "negativní přitažlivost". Když byl efekt vyvolán, plavidlo se dostalo pod vliv [toho, co Keely nazýval] „éterického polárního proudu“.

Ovládací mechanismus sestával z řady 100 vibračních tyčí představujících enharmonické a diatonické stupnice. Když byla polovina tyčí utlumena, plavidlo se pohybovalo rychlostí 500 mil za hodinu. Pokud by byly všechny tyče utlumeny, gravitace by obnovila kontrolu a plavidlo by se usadilo na zemi.

[Poznámka: Tyto pruhy samozřejmě nejsou hlavními generátory zvukových vibrací; pouze svou rezonancí mění způsob, jakým vibrace proudí zařízením. Tlumení určitých tyčí umožnilo Keelymu provést mírné změny ve směru proudění v CU, která obklopovala plavidlo, a tak změnit způsob, jakým plavidlo cestovalo zemskou gravitací.]

V pohonném mechanismu lodi nebyly žádné pohyblivé části. [Poznámka: Stále však nějakým způsobem vytváří „polarizované pole“, aby vytvořilo hlavní vibrace, které mu umožňují levitovat.] Nebylo ovlivněno počasím a mohlo se vznést nad jakoukoli bouří. Nástroj pro navádění vzducholodě se výrazně lišil od pohonu. Ztlumením určitých specifických tónů mohl Keely způsobit, že vzducholodě zrychlí na libovolnou požadovanou rychlost. Experiment byl proveden v otevřeném poli s pozorovateli z ministerstva války a zpravodajských médií. Loď prý zrychlila z 0 na 500 mil za hodinu během několika sekund.

Nejvíce ohromující byl zjevný úplný nedostatek akceleračních efektů pro Mr.

Keely seděl na stoličce před klávesnicí a ovládal vzducholodě.

Ačkoli to na vládní úředníky udělalo dojem, prohlásili, [že] pro tak složitá zařízení nevidí žádné využití, a tak se touto záležitostí dále nezabývali. (Pamatujte si, [že] bratři Wrightové předvedli své letadlo v Kittyhawku, NC až 17. prosince 1903; o sedm let později!)

Když vidíme, že Keelyho neovlivnily „g-síly“ setrvačnosti, když plavidlo letělo, měli bychom si okamžitě uvědomit, jak k tomu dojde. Oblast kolem samotného plavidla nebyla ovlivněna éterem, jako by byl běžný předmět. A tak, jak se plavidlo hnalo vzduchem, vytvářelo své vlastní energetické pole, které působilo proti přirozenému tlaku éteru kolem něj. Keely necítil žádné zrychlení, protože byl uvězněn v kulové bublině energie, která bránila změně tlaku éteru uvnitř.

Podobně, mnoho pozorování UFO hlásilo zlomky sekundy 90-stupňové zatáčky při rychlostech tak rychlých, že konvenční g-síly by úplně zničily tělo jakéhokoli pilota uvnitř.

Ve zbytku této kapitoly podrobně popíšeme další příklady levitace vyvolané zvukem, které nám pomohou učinit celou myšlenku „cítit“ lépe, namísto toho, aby se jednoduše zdála „příliš dobrá na to, aby to byla pravda“. A pro ty, které to zajímá, je toho o Keelyho práci na webu KeelyNet docela dost, a kniha Physics of Love od Dale Ponda je komplexním úvodem do Keelyho díla a harmonické fyziky zvuku, světla a geometrie, která jít s tím.

8.9 TIBETSKÁ AKUSTICKÁ LEVITACE

Podobné použití zvuku k produkci levitace je nyní nechvalně známý příběh o tibetské akustické levitaci. Různé úryvky příběhu se opakovaně objevují v diskusních místnostech a článkách na webových stránkách o volné energii a UFO, nicméně nejlepší zpracování tohoto příběhu, které jsme našli, je v článku Bruce Cathieho v knize *Anti-Gravity and the World Grid*. Začátek zprávy je přepsán z článku v německém časopise, který byl přeložen do angličtiny; a začneme v místě, kde začíná přeložený článek.

Od kněží z Dálného východu víme, že byli schopni zvedat těžké balvany do vysokých hor pomocí skupin různých zvuků... znalost různých vibrací v audio rozsahu ukazuje vědci fyziky, že vibrující a kondenzované zvukové pole může anulovat sílu gravitace. O tomto fenoménu psal švédský inženýr Olaf Alexanderson v publikaci *Imploze* č. 13.

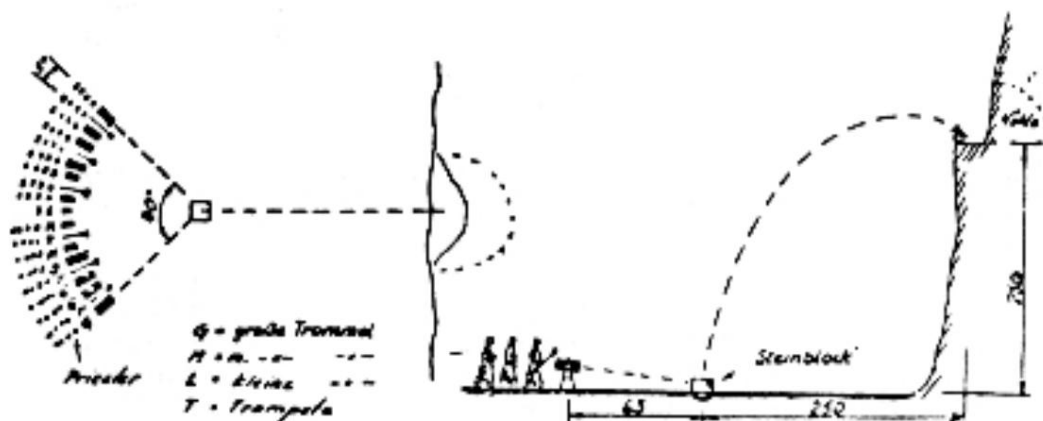
Následující zpráva je založena na pozorováních, která byla učiněna teprve před 20 lety v Tibetu. Mám tuto zprávu od stavebního inženýra a letového manažera Henryho Kjelsona, mého přítele. Později tuto zprávu zahrnul do své knihy *The Lost Techniques*. Toto je jeho zpráva:

Švédský lékař Dr. Jarl, Kjelsonův přítel, studoval na Oxfordu. V té době se spřátelil s mladým tibetským studentem. O několik let později v roce 1939 podnikl Dr. Jarl cestu do Egypta pro Anglickou vědeckou společnost. Tam ho viděl posel jeho tibetského přítele a naléhavě ho požádal, aby přijel do Tibetu ošetřit vysokého lamu.

Poté, co dr. Jarl dostal dovolenou, následoval posla a po dlouhé cestě letadlem a jačími karavanami dorazil do kláštera, kde nyní žil starý lama a jeho přítel, který nyní zastával vysoké postavení.

Dr. Jarl tam nějakou dobu pobyl a díky svému přátelství s Tibetany se dozvěděl spoustu věcí, o kterých ostatní cizinci neměli šanci slyšet ani pozorovat.

Jednoho dne ho jeho přítel vzal na místo v sousedství kláštera a ukázal mu svažitou louku, která byla na severozápadě obklopena vysokými útesy. V jedné ze skalních stěn byla ve výšce asi 250 metrů velká díra, která vypadala jako vchod do jeskyně. Před tímto otvorem byla plošina, na které mniši stavěli skalní stěnu. Jediný přístup na tuto plošinu byl z vrcholu útesu a mniši se spouštěli dolů pomocí lan.

Uprostřed louky, asi 250 metrů od útesu, byla leštěná deska skály s miskovitým prohlubní uprostřed. [Poznámka: Toto je část toho, jak byla zvuková rezonance zaměřena na objekt.] Mísa měla průměr jeden metr a hloubku 15 centimetrů. Jací volí do této dutiny vmanévrovali blok kamene. Blok byl jeden metr široký a jeden a půl metru dlouhý. Poté bylo 19 hudebních nástrojů zasazeno do oblouku 90 stupňů ve vzdálenosti 63 metrů od kamenné desky. Poloměr 63 metrů byl vyměřen přesně. Hudební nástroje tvořilo 13 bubnů a šest trubek. (Ragdons).

[Poznámka: V tomto bodě jsou podrobně uvedena přesná měření všech přístrojů, která jsme zde pro stručnost vynechali, protože tato měření jsou diskutována dále v kapitole.]

Všechny bubny byly na jednom konci otevřené, zatímco na druhém konci bylo kovové dno, na které mniši tloukli velkými koženými holemi. Za každým nástrojem byla řada mnišů. Situaci ukazuje následující schéma (viz výše).

Když byl kámen na svém místě, mniši za malým bubnem dal signál k zahájení koncertu. Malý buben měl velmi ostrý zvuk a bylo ho slyšet, i když ostatní nástroje dělaly strašlivý rámus. Všichni mniši zpívali a odříkávali modlitbu a pomalu zvyšovali tempo tohoto neuvěřitelného hluku. Během prvních čtyř minut se nic nedělo, pak jak se rychlost bubnování a hluk zvyšovaly, velký kamenný blok se začal houpat a houpat a najednou vzlétl do vzduchu se zvyšující se rychlostí směrem k nástupišti vpředu. jeskynní díry vysoké 250 metrů. Po třech minutách výstupu přistál na plošině. [Poznámka: Věnujte pozornost skutečnosti, že zvednout se o 250 metrů trvalo tři minuty. Nemluvíme o efektu „dělové koule“. Lehká síla pomalu překonala gravitační sílu a kámen se líně vznesl do vzduchu.]

Na louku průběžně přiváželi nové bloky a mniši tímto způsobem přepravovali 5 až 6 bloků za hodinu na parabolické letové dráze dlouhé přibližně 500 metrů a vysoké 250 metrů. Čas od času se kámen rozlomil a mniši rozštípané kameny odsunuli pryč. Docela neuvěřitelný úkol.

Dr. Jarl věděl o vrhání kamenů. Tibetští experti jako Linaver, Spalding a Huc o tom mluvili, ale nikdy to neviděli. Doktor Jarl byl tedy prvním cizincem, který měl možnost toto pozoruhodné vidět

podívaná. Protože měl na začátku názor, že se stal obětí masové psychózy, natočil o incidentu dva filmy. Filmy ukazovaly přesně ty samé věci, kterých byl svědkem.

Anglická společnost, pro kterou Dr. Jarl pracoval, oba filmy zabavila a prohlásila je za tajné. Budou vydány až v roce 1990. Tuto akci je poměrně těžké vysvětlit nebo pochopit. : Konec trans.'

[Poznámka: A teď máme začátek komentářů Cathie:]

Skutečnost, že filmy byly okamžitě klasifikovány, není příliš těžké pochopit, jakmile jsou daná měření transponována do jejich geometrických ekvivalentů. Pak je zřejmé, že tibetští mniši jsou plně obeznámeni se zákony upravujícími strukturu hmoty, kterou vědci v moderním západním světě nyní zběsile zkoumají. Z výpočtů se zdá, že modlitby pronášené mnichy neměly žádný přímý vliv na skutečnost, že kameny levitovaly ze země. Reakce nebyla zahájena náboženským zápalem skupiny, ale vynikajícími vědeckými znalostmi, které měli velebnější. Tajemství je v geometrickém rozmístění hudebních nástrojů vzhledem ke kamenům, které mají levitovat, a harmonickém ladění bubnů a trubek. Kombinované hlasité zpívání kněží, používající jejich hlasy v určité výšce a rytmu, s největší pravděpodobností přispívá ke kombinovanému účinku, ale věřím, že téma zpěvu nebude mít žádný význam.

Cathieho práce pak jde do vysvětlení toho, jak tato měření velmi dobře fungují, s jeho vlastními objevy harmonických energií planety Země a Cathieina práce již byla popsána v naší knize Posun věků. Zjištění Cathie nás přímo směřují k myšlence, že éter vibruje v harmonické rezonanci a vibrace lze velmi přesně změřit a uvést do čísel. Prozatím bychom měli vidět, že tento akt levitace není výplodem fantazie – celé nastavení bylo pečlivě pozorováno, měřeno a ano, dokonce i natočeno. Kamenům trvalo celé tři minuty, než se zvedly, takže to nebyl jen náhlý katapultáčnický efekt; spíše to bylo jako pomalý, rozvázný pohyb.

8.9.1 VĚDECKÁ ANALÝZA TIBETSKÉ AKUSTICKÉ LEVITACE

Pro ty, kteří mají zájem, článek od Dana Davidsona nám pomáhá uvést tuto úžasnou událost do vědeckého hlediska. Pokud vás technická čísla a termíny obtěžují, pak jednoduše přeskočte tento úryvek a pokračujte ve čtení, protože to nezhorší vaše celkové chápání pojmů.

Před kamenným blokem byli do oblouku 90 stupňů uspořádáni mniši s 19 hudebními nástroji, které se skládaly ze 13 bubnů a pěti trubek. Přístroje měly následující rozměry: • 8 bubnů mělo průměr 1 metr x hloubku 1,5 metru x 3 mm plech a vážilo 150 kg. • 4 bubny měly průměr 0,7 metru x hloubka 1 metr • 1 buben měl průměr 0,2 metru x hloubka 0,3 metru • Všechny trubky byly 3,12 metru x 0,3 metru...

Výpočty ukazují, že objem velkých bubnů je podobný objemu kamenného bloku. Střední bubny mají jednu třetinu objemu velkého bubnu

a malý buben je 41. středního bubnu a 125. velkého bubnu. Přesný objem velkého kamene není k dispozici; z harmonických poměrů bubnů však vyplývá, že je to asi 1,5 metru krychlového.

Dalším zajímavým aspektem této levitační demonstrace je malé množství energie potřebné k provedení levitace. Nejhlasitější tolerovatelný akustický tlak, který člověk vydrží, je přibližně 280 dynů/cm². Z fyzikální analýzy to znamená asi 0,000094 wattů/cm².

Pokud předpokládáme, že každý mnich se svým nástrojem vyprodukoval polovinu této zvukové energie (což je vysoce nepravděpodobné) a uděláme další hrubý předpoklad, že toto je množství energie, která dosáhne kamene (ve skutečnosti se zvuk na vzdálenost rychle rozptýlí), by měl asi 0,04 wattu (tj. (19 nástrojů + 19 x 4 mniši) x 0,000094) narážející na obrovský kamenný blok.

To je neuvěřitelně malé množství energie, která skutečně zasáhne kámen o objemu 1,5 metru krychlového, aby vyvolala efekt.

Zvednutí kamene o 250 metrů vyžaduje ohromné množství energie. Skály jako žula a vápenec mají hmotnost v okolí 150 - 175 liber na krychlovou stopu.

Pokud předpokládáme nominální hodnotu 160 liber na krychlovou stopu, pak kameny o objemu 1,5 metru krychlového vážily kolem 8475 liber (tj. přes 4 tuny!!!). Zvednutí 8475 liber na 250 metrů by vyžadovalo asi 7 milionů ft-liber práce (tj. 8475 liber X 250 metrů / 0,30408 metrů/stopa = 6 968 035).

Protože to bylo provedeno během 3 minut, bylo vyrobeno asi 70 koňských sil (tj. 7 x 106 stop-poundů / 180 sekund / 550 koňských sil/stop-libra/sekunda = 70,384). To odpovídá 52 kilowattům (tj. 70,384 x 0,74570 kilowattů/koňská síla = 52,5). Získaný účinek nad jednotu je 5 250 000 na jednotku (tj. 52 500 wattů/0,01 wattu).

Mniši zjevně čerpali obrovské množství volné energie, aby mohli levitovat obrovské kamenné bloky, nebo gravitace vyžaduje malou sílu, aby ovlivnila její fungování, jakmile pochopíme principy.

Co Davidsonovi v této analýze uniklo, je to, že síla „levity“ je již téměř stejně silná jako síla „gravitace“, takže není tak těžké je posunout, jak by se jinak mohlo zdát.

Je zřejmé, že celé uspořádání bylo ušito na míru tak, aby vytvářelo vlny zvukové rezonance, které by se rozechvěly v kameni, který měl být přemístěn, a absorbovaly nebo odrážely tlakovou sílu dolů, aby vytvořily levitaci. Když se podíváme zpět na tvar mnišů s jejich trubkami, můžeme vidět, že tvořili přesně jednu čtvrtinu kruhu, přičemž veškerý jejich zvukový tlak směřoval do „miskové“ prohlubně v zemi, ve které byl kámen usazen. Kámen v sobě dosáhl relativně čisté úrovně zvukové rezonance, což trvalo několik minut, otevřela se brána pro proudění éterické energie do naší reality a kolem objektu se vytvořilo polarizované sférické pole „jednotky vědomí“. Pak, jako by se voda snášela do víru, by se gravitace jednoduše absorbovala do kamene, aniž by ho tlačila dolů k Zemi, zatímco slabší lehkost nebo „tlaková“ síla přicházející ze Země by zvítězila, což by způsobilo postupné zvednutí kamene. Pokud jste někdy viděli bublinu vzduchu pomalu, pomalu stoupat přes hustou kapalinu, pak můžete vidět, jak tyto

rozdíly v tlaku by mohly způsobit pomalý levitující efekt.

Dále si pamatujeme, že Cathie si nemyslela, že by zpívání nebo soustředění mnichů mělo něco společného s výsledným efektem. Avšak práce, kterou předvedli nadané jasnovidky, jako je Nina Kulagina, nám pomáhá vidět, že energie vědomí, soustředěná zpíváním a meditací, mohla být jistě zapojena do levitace. Je možné, že bez zvláštního „nakopnutí“ meditace, která by do směsi přidala více vědomé energie a zorganizovala to, co se tam již tvořilo, by tento experiment nemohl být replikován. Tento dramatický projev nám začíná dávat ještě větší smysl, když uvážíme, že Tibetané mohou být dědici ztracené starověké éterické vědy z vyspělé technologické společnosti; a tato témata byla zkoumána v *The Shift of the Ages*.

8.10 KEELYHO LEVITACE 4TUNOVÉ ŽELEZNÉ KOULE

Zdá se také, že Keely vyvinul nástroje pro propojení akustické nebo elektromagnetické rezonance s jeho vlastním vědomím, aby vyvolal požadované éterické efekty na fyzickou hmotu, případně změnil směr „toku“ v CU samotnou vědomou energií myšlení. Výňatek, také z Davidsonova článku na webu KeelyNet, který jsme právě citovali, uvádí konkrétní příklad toho, který viděl svědek.

Levitace 4tunové železné koule:

Po Keelyho předčasné smrti v roce 1898 se několik vyšetřovatelů ze zaměstnanců časopisu *Scientific American* vydalo do Keelyho laboratoře hledat důkazy na podporu myšlenky, že Keely byl podvodník.

Mysleli si, že našli to, co hledali, když zvedli podlahová prkna části laboratoře a našli velkou litinovou kouli, ze které vyčnívaly kusy železných trubek, ale trubky nebyly s ničím spojeny. Koule byla odhadnuta na hmotnost 6 625 liber a měla pevnost v roztržení 28 000 liber.

Tato událost oživila nálož, kterou Keely použil stlačený vzduch k provedení svých zázračných činů; což, pokud by to byla pravda, by Keelymu vyneslo jmění díky vynálezům stlačeného vzduchu.

Výzkum mého přítele odhalil novinový článek [který byl] napsán, když byl Keely ještě naživu, který vypráví příběh o tom, jak se železná koule dostala pod podlahová prkna. Zdá se, že novinář, který článek napsal, šel za Keelym pro možné zpravodajské informace. Našel vynálezce ve své laboratoři, jak trhá velkou díru v podlaze. Keely pozdravil reportéra, ale nezdálo se, že by byl v upovídáné náladě, protože vypadal docela zaneprázdněný.

Po zvětšení otvoru si Keely k pasu připevnil podivný pásek s několika zabudovanými mechanismy. Poté připevnil tenký drát vedoucí z pásu k velké kouli spočívající v rohu laboratoře.

Po několika minutách intenzivního soustředění Keelyho se těžkopádná koule pomalu zvedla několik palců od podlahy. Keely pak přenesl železnou kouli nad otvor v podlahových prknech a nechal obrovskou hmotu, aby se usadila

země pod úrovní podlahy. Po několika úpravách mechanismu pásu se Keely znovu zdál ztracený v uchváceném soustředění. Tentokrát se zeměkoule pomalu, ale neúprosně usadila v zemi, pohřbena opakem levitace; totiž supergravitace.

Keely evidentně způsobil, že se zdánlivá hmotnost koule zvětšila do takové míry, že se zabořila do pevné země stejně jako těžký kámen se ponoří do bahna. Vynálezce řekl reportérovi, že si uvolňuje místo ve své laboratoři tím, že odstraňuje zastaralé vybavení.

Předpokládá se, že pásový mechanismus, který Keely měl na sobě během levitace, vyladil atomovou strukturu železné koule tak, že všechny atomy byly synchronizovány a éterická síla vedená skrz kouli způsobila její levitování nebo gravitaci.

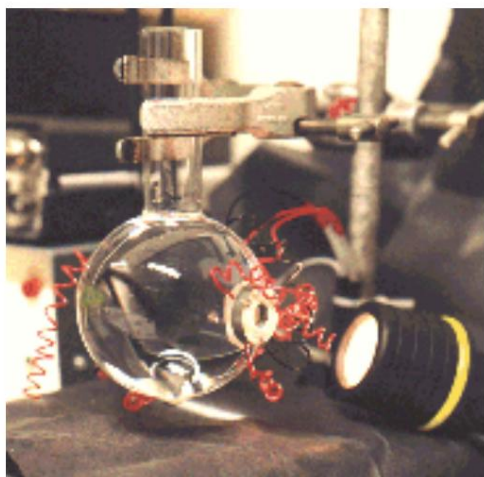
Znovu můžeme jasně vidět, že se zdálo, že vědomí skutečně přímo ovlivňuje levitaci a/nebo gravitaci, jak tomu může být v tibetském případě. Ačkoli většina účinku byla s největší pravděpodobností produkována nějakou formou rezonující elektromagnetické energie, rozhodně to vypadá, jako by Keelyho mentální koncentrace byla důležitá při řízení pohybu této energie.

Může nebo nemusí ve skutečnosti pohybovat objektem rukama, aby jej dostal do polohy; v článku je pouze napsáno, že to "vyplaval" do pozice. Nejzajímavějším aspektem tohoto případu je, že byl opět svědkem někoho jiného, a nebyl tedy jen z doslechu.

8.11 SONOLUMINISCENCE

Keelyho práce také zahrnovala myšlenku, že když voda vibruje na určitých frekvencích, objeví se v ní viditelné světlo. Spojil to s vlastnostmi zvuku, aby využil éterické energie. Tento jev byl nyní duplikován prostřednictvím experimentu, který je známý jako „Sonoluminiscence“. V tomto experimentu kulovitá baňka, která je naplněna vodou, vibruje při určité frekvenci, s nízkým sklonem, ale velmi vysokou silou.

Na obrázku níže vidíme jednoduché laboratorní nastavení pro tento proces s kulovou baňkou ve svorce a vysoce intenzivními reproduktory namontovanými na obou stranách koule, s připojenými červenými napájecími vodiči.

Fotografie z laboratoře Williama Andrewa Steera výzkum.

Když reproduktory běží, toto uspořádání způsobuje zvukovou sílu

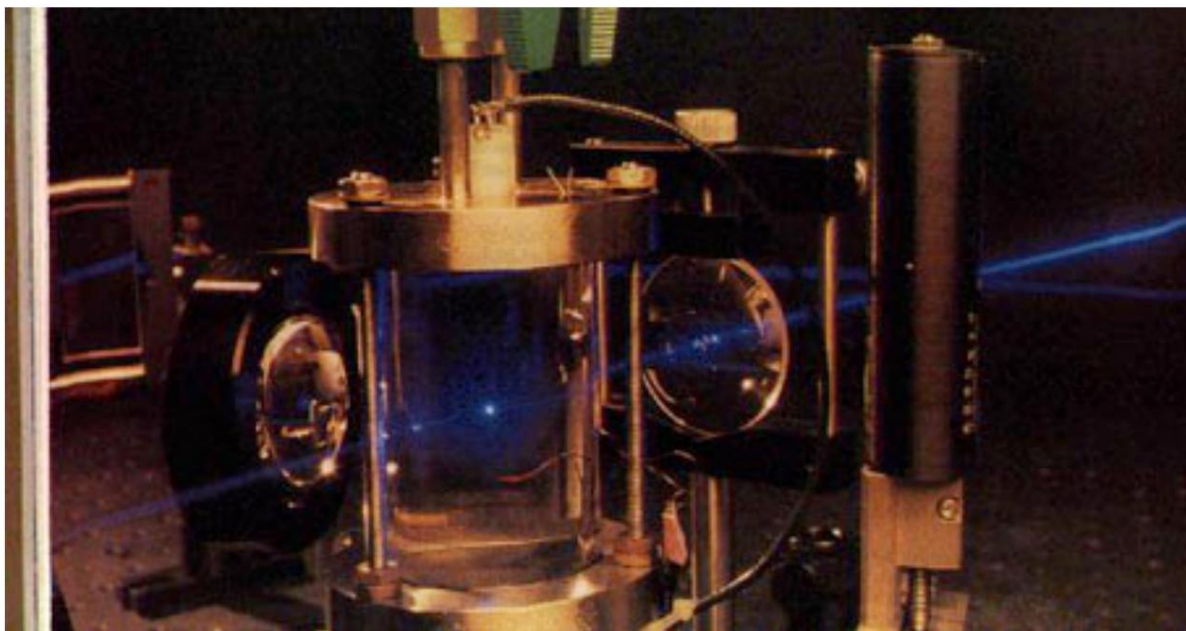
směřuje přesně do středu koule, kterou tvoří baňka. Poté musí vědec zavést vzduchovou bublinu do vody a opatrně se pokusit ji vložit do středu, ke kterému zvukové síly tlačí. Jakmile je vzduchová bublina správně upevněna do středu, vibrace jí umožní zůstat tam a stane se úžasná věc; začne vyzařovat světlo.

Zpočátku se vědci, kteří to zkoumali, domnívali, že světlo je konstantní, ale nyní se pomocí jemných měření ukázalo, že pulsuje velmi vysokou rychlostí. Následující obrázek níže ukazuje mnohem vyspělejší uspořádání, kde je kulová baňka umístěna ve speciálním zařízení, které zakrývá většinu baňky z pohledu.

Neexistuje žádné konvenční vysvětlení, proč by se to mohlo stát, a mnoho vědců se to pokoušelo vysvětlit pomocí konvenčních modelů. Nejoblíbenější myšlenkou je, že extrémní síly zvuku vytvářejí jadernou fúzi, což vede k vtipnému termínu „hvězda ve sklenici“. To je však zcela v rozporu se samotným experimentem, protože čím více se voda ochladí, tím více světla získáte! Chlazením vody se množství molekulárních vibrací v ní snižuje, a tak je ještě snadnější, aby zvukové vibrace čistě rezonovaly.

Ostatní konvenční vysvětlení sonoluminiscence zní stejně absurdně.

S jistotou však víme, že velikost bubliny uvnitř se výrazně zmenšuje pokaždé, když se uvolní puls světla, a to se děje extrémně vysokou rychlostí. Předpokládá se, že tento kolaps vytváří tak intenzivní tlak, že se uvolňuje velká energie, ale zdroj této energie zůstává pro hlavní proud záhadou.

Fotografie z článku od Aarona Levinsona.

Ačkoli John Keely zmínil tento fenomén ve své vlastní práci, obecné uznání je připisováno H. Frenzelovi a H. Schultesovi na univerzitě v Kolíně nad Rýnem v roce 1934 jako prvním, kdo to objevil. Používali velmi silná ultrazvuková pole ve vodě jako součást svého válečného výzkumu námořního akustického radaru.

Přestože takové výsledky nehledali ani neočekávali, ke svému překvapení zjistili, že mraky nepředvídatelného a nesynchronního blikání

ve vodě před nimi se tvořily bubliny světla. Toto je nyní známé jako "multi-bubble sonoluminescence" nebo MBSL. Pro pokrok této studie se udělalo jen málo až do roku 1988, kdy byl D. Felipe Gaitan schopný zachytit jedinou bublinu ve středu baňky, která vibrovala na své vlastní úrovni akustické rezonance, a poté byla pozorována sonoluminescence.

Jakmile Gaitan dosáhl tohoto efektu, přestal se o to více zajímat a Dr. S. Putterman a spol. následně si to vyzvedl na UCLA v Kalifornii. Výzkum Puttermana a spol. zjistil, že vnitřní bublina se stlačí na 1/100 000 své původní velikosti v důsledku tlaku zvuku, během této doby se světlo uvolní. Záblesk světla trvá kratší než 100 pikosekund (nebo biliontin sekundy) a vibruje s extrémní pravidelností každých 100 miliontin sekundy.

Puttermanovy studie se nakonec v únoru 1995 dostaly do Scientific American, což dramaticky zvýšilo povědomí veřejnosti a zájem o tento fenomén.

Výňatek z článku z Wall Street Journal z 15. října 1991 nám pomáhá skutečně pochopit, jak důležité to je:

...Foton modrého světla vydávaný jedním atomem nese energii 3,5 elektronvoltů. To je bilionkrát více energie, než jaký mohl ze zvukových vln získat jakýkoli jednotlivý atom v malých bublinkách. On [Putterman] spekuluje, že jak každá bublina imploduje na přibližně 1/100 000 svého původního [velikost] objemu, energie a atomy v bublině se soustředí do malého bodu.

Záblesk nastane, když milion atomů současně uvolní tuto koncentrovanou energii vydáváním fotonů modrého světla.

Můžeme tedy vidět, že pokud v tomto experimentu produkuje bilionkrát více energie, než existuje v samotných zvukových vlnách, pak „odnikud“ přichází neuvěřitelné množství energie. To je typicky viděno jako fúzní reakce. Jak jsme však již řekli, koncentrací zvukových vln takovým způsobem, jako je tento, můžeme otevřít „bránu“ pro vysokotlakou éterickou „tekutinu“, která proudí do naší fyzické reality a tvoří světlo, teplo a energii.

Dále je při tom všem velmi důležitý tvar koule, který pomáhá centralizovat vibrace. Tibetští mniši byli v 90stupňové kruhové formaci, přesně čtvrtinové velikosti celého kruhu. Zvukové vlny by rezonovaly směrem ven do částečně kulového pole, které absorbovalo dolů se pohybující gravitační sílu, a protože veškerý akustický tlak přicházel z jedné strany, mohlo to usnadnit lehké síle vytlačit kámen v opačném směru. .

Stejná logika platí pro sonoluminiscenci. Článek Williama Andrewa Steera, který pracuje v pregraduální výukové laboratoři na katedře fyziky University College London, odhaluje, že:

...kulovitost baňky je velmi důležitá. Pokud existuje více než milimetrový rozdíl mezi polárním a rovníkovým průměrem, pak se rezonance stává mnohem širší a méně silnou, což vyžaduje více elektrického pohonu k dosažení stejné intenzity zvuku v baňce.

8.12 SHRUTÍ / SHRUTÍ

Pamatujte, že poslední kapitolu jsme začali diskuzí o „zářícím magnetismu“ a teorii „světelné koule“. Opět se vracíme ke kouli a její harmonické struktuře. Nyní bychom tedy měli být schopni vidět, že existuje pozoruhodná podobnost mezi sférickým zařízením, které Schappeller použil k soustředění elektromagnetické energie na „žhnoucí magnetismus“ a kulovou baňkou, která soustřeďuje zvukové vlny a vytváří „sonoluminiscenci“, která se zdá být přesně to samé. Oba nám ukazují, že „vakuové domény“ nebo „jednotky vědomí“ mohou být přímo viditelné prostřednictvím experimentu a že k vytvoření tohoto efektu není potřeba elektromagnetická nebo světelná energie. Téměř všichni badatelé zabývající se volnou energií souhlasí s tím, že je to energie pozadí éteru, která je v těchto reakcích využívána.

V této kapitole tedy musíme hodně zvážit. Normálně mimo fyzický pohled je naše realita složena z „éteru“ čistého Světla, které přirozeně nabývá sférické formy. Když je forma v pohybu, stává se pro nás viditelnou jako „foton“, ale když zůstává na místě jako „stojatá vlna“, může tvořit částice hmoty, kulový blesk a možná i mnohem větší tělesa energie. Schappeller i Nordberg věří, že veškerá hmota, která tvoří náš fyzický vesmír, začala jako zářící magnetismus a většina hmoty, kterou můžeme ve vesmíru vidět, jmenovitě hvězdy, galaxie, mlhoviny, kvasary a podobně, v tomto stále existuje. stát v jejich jádru. Možná, že fyzická hmota, kterou kolem sebe vidíme na Zemi, je spíše „vychlazenou“ formou toho, co původně začalo jako zářící magnetismus, který je pro nás stále viditelný, kdykoli vyjdeme ven a podíváme se na hvězdy, galaxie a nebeské těla na noční obloze.

8.1 Pro naše účely v této kapitole a dále nahradíme neprakticky znějící termín „vakuové domény“ jednodušším a více zahrnujícím výraz „jednotky vědomí“ neboli CU. Tento termín se používá k respektování skutečnosti, že energie vesmíru vykazuje regulované kvality inteligence založené na úrovni její vibrace.

8.2 Před všemi ostatními výzkumníky volné energie, o kterých jsme hovořili, byl John Ernst Worrell Keely, který provedl úžasné experimenty, které ukázaly spojení mezi éterickými vibracemi a zvukem. Také se nebál přímo propojit své energetické teorie s myšlenkou Nejvyšší bytosti a filozofie lásky a světla jako sjednocující síly ve vesmíru.

8.3 Keely naznačil, že existují tři hlavní éterické síly, se kterými je třeba se vypořádat: tlačit, táhnout a stabilizovat, nebo jak je nazval „traktor“, „tlak“ a „dominantní“.

8.3.1 To, co interpretujeme jako „gravitaci“, je zbývající síla, jakmile se energetické pohyby „nahoru“ a „dolů“ vzájemně vyruší. Keely nazývá tento bod rovnováhy „dominantní“.

8.3.2 Existují skutečně pozorovací důkazy, které naznačují, že Keelyho model gravitace je správný. Pokud by mezi Zemí a Měsícem neprobíhalo neustálé tlačení a tahu gravitace a lehkosti, pohybující se mezi Zemí a Měsícem a vyrovnávající jejich pozice, už by do sebe dávno narazili. Totéž platí pro Sluneční soustavu, kde Slunce obsahuje 99,86 % celkové hmoty, a přesto

přítahovat planety do sebe. V rámci Země nyní víme, že normální gravitační síla směřující dolů je nahrazena obrácenou silou směřující nahoru v hloubkách větších než 2 700 kilometrů (1 678 mil.)

8.4 Pokud dokážete nějakým způsobem absorbovat část gravitační síly stahující se směrem dolů, aniž byste absorbovali nahoru stlačující „levitou“ sílu, pak vás lehkost Země přirozeně odtlačí od jejího povrchu a vytvoří tak antigravitaci. V rámci toho, co jsme nazvali polarizovaná CU, směr, kterým se vnější strana torusu valí, určí, jakou sílu absorbuje více.

8.5 Dva spirálovité víry v polarizované CU budou vykazovat protirotační pohyb, protože to je požadavek, aby se vnějšek pohyboval rovnoměrně. Přesný střed CU je proto oblastí „přenosu energie s nulovým otáčením“, kde nedochází k žádné rotaci, protože se spirála ve směru hodinových ručiček přeměňuje na spirálu proti směru hodinových ručiček. Diagram od Dr. Richarda LeForse Clarka nám ukazuje, jak to vypadá v tyčovém magnetu a centrální oblast se nazývá „Blochova zed“.

8.6 John Keely nazval tuto oblast „Neutrální střed“ a spojil ji s metafyzickým konceptem. Věřil, že veškerá hmota, všechen éter, všechna Láska, všechno Světlo, všechen Život, celý Vesmír nakonec vyzařuje z tohoto jediného bodu energie, který lze nazvat Bůh nebo Jediný. Byl také schopen manipulovat s pozicí tohoto středu v objektu a ve výsledku vytvořit antigravitační a další efekty.

8.7 Zde shrnujeme účinky traktoru, tlaku a dominantních sil, včetně myšlenky, že jak se síly traktoru a tlaku přirozeně vyrovnávají v „dominantní“ neboli stabilizační síle, završuje se cyklus tvorby hmoty neboli „dech života“.

8.8 Soustředěním zvukových impulsů přímo do středu předmětu se vytváří „vlnění“ nebo „vlny“ vibrací prostřednictvím samotného předmětu, jakož i v éteru, který jej tvoří. To může vytvořit sférický torus energie, který jsme dosud podrobně popsali, což vede k antigravitačnímu efektu bez přímého použití elektromagnetických polí. Keely demonstroval tento princip na létajícím plavidle, které bylo veřejně létané před ministerstvem války Spojených států v roce 1896.

8.9 Dr. Jarl ze Švédska byl prvním cizincem, který zaznamenal starodávnou tibetskou praxi „akustické levitace“. Prostřednictvím relativně jednoduchého nastavení zahrnujícího bubny a trubky byly obří kameny nuceny pomalu levitovat v parabolickém vzoru až k útesu. Tento efekt je umožněn díky vlastnostem, které jsme již dříve zmínili, a měření doktora Jarla odhalilo, že všechny trubky a bubny byly přesně přizpůsobeny velikosti levitujícího předmětu. Ačkoli Dr. Jarl natočil tuto podívanou při dvou různých příležitostech, jen aby dokázal, že je skutečná, anglická společnost, pro kterou Dr. Jarl pracoval, oba filmy zabavila a prohlásila je za tajné.

8.9.1 Výzkum Dana Davidsona odhaluje, že mocenský faktor overunity v Tibetské akustické levitaci je 5 250 000 oproti jednotce (tj. 52 500 wattů/0,01 wattu), což znamená, že k přímému vyzařování kamenů se spotřebuje zhruba 5 250 000krát více energie, než kolik je energie přímo emitováno. u bubnů a trubek.

Bruce Cathie věří, že tento efekt nemá nic společného s vědomím, ale mohl by sehrát svou roli, vzhledem k tomu, co víme ze studií Niny.

Kulagina a další v laboratorním prostředí.

8.10 Myšlenku napojení vědomí na procesy levitace založené na zvuku dále podporuje pozorování Keelyho levitujícího čtyřtunové železné koule. Novinář přišel do jeho domu a byl svědkem toho, že měl na sobě malé zařízení připevněné k opasku, z něhož vycházel kovový provázek, který byl poté připevněn ke kouli. Úpravou nastavení pásu a intenzivním soustředěním se Keelymu podařilo přimět kouli, aby levitovala, pohybovala se po místnosti a pak se ponořila do země s důkazy, že její hmotnost podstatně vzrostla.

8.11 Fenomén „sonoluminiscence“ ukazuje, že zvuková energie může produkovat bilionkrát více energie, než jakou přirozeně vynakládá ve speciálních laboratorních podmínkách. Bublina je suspendována ve vodě ve středu kulové baňky pomocí směrovaných zvukových polí. Jakmile je bublina pozastavena, Dr. S. Putterman a kol. zjistil, že vnitřní bublina se stlačí na 1/100 000 své původní velikosti v důsledku tlaku zvuku, během kterého se uvolňuje světlo. Záblesk světla trvá kratší než 100 pikosekund (nebo biliontin sekundy) a vibruje s extrémní pravidelností každých 100 miliontin sekundy. Puttermanovy studie se nakonec v únoru 1995 dostaly do Scientific American

KAPITOLA 09: VÍRY, POHON A HMOTA ZMĚNY

KAPITOLA 09: VÍRY, POHON A ZMĚNY HMOT

9.1 PŘEHLED

V této kapitole půjdeme ještě dále, abychom ukázali různé anomálie, které lze vidět ze spirálovitých vírových energií polarizované „jednotky vědomí“ (CU,), jak je lze využít, a jejich účinky na stav hmoty. . Budeme se zabývat anomálními nálezy Dr. Dmitrieva ohledně tornád, Oregonského víru (přirozená zemská anomálie, která vykazuje všechny charakteristiky polarizované CU) a práce Victora Schaubergera využívajícího tekoucí vodu jako pohonný systém. Poté přejdeme do další kapitoly, kde budeme diskutovat o hlubších anomáliích, které byly pozorovány v energetických vírech Země, jako je Bermudský trojúhelník, což naznačuje, že síly vyšších dimenzí jsou nějakým způsobem v činnosti, které mohou také ovlivnit plynutí času.

9.2 DR. DMITRIEV A „TORNÁDOVÁ FYZIKA“

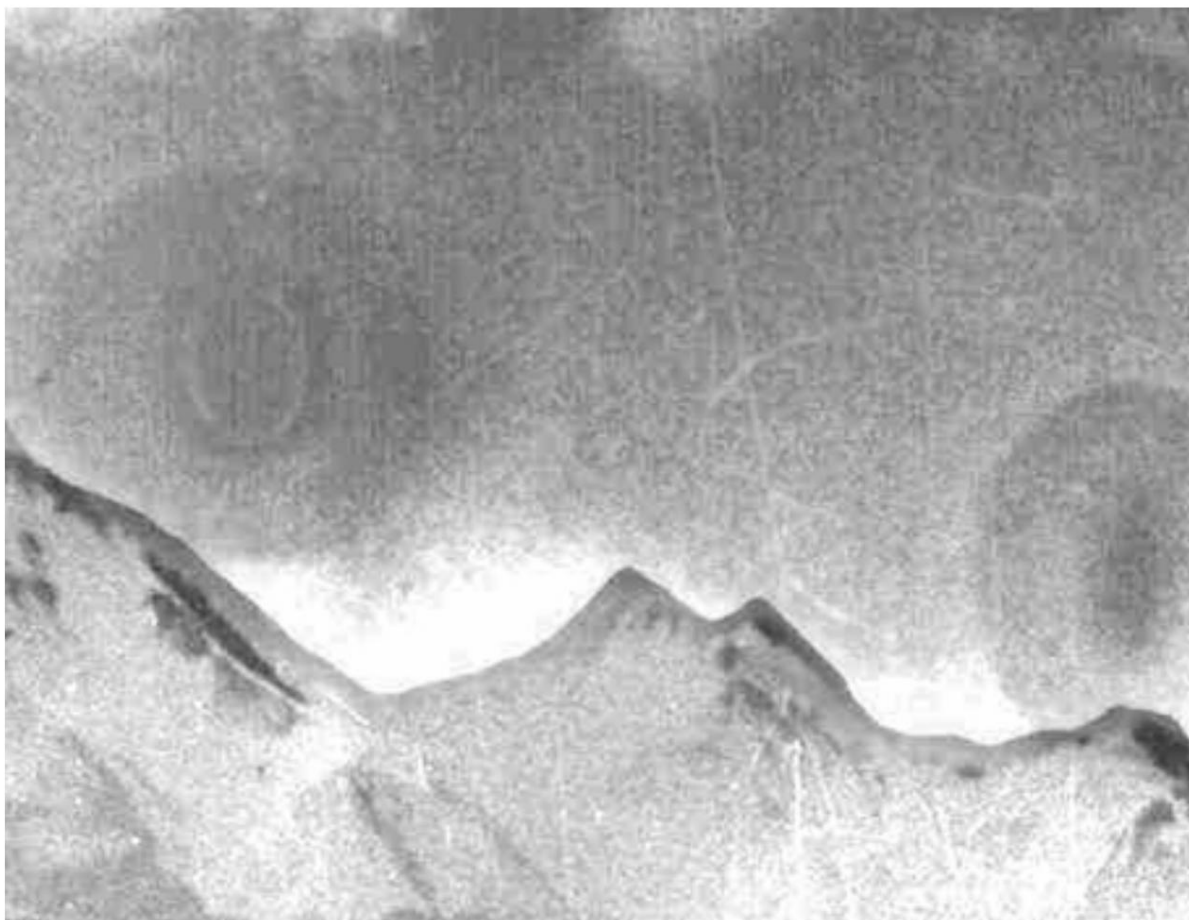
V Dmitrievově článku „Elektrogravitodynamický koncept tornád“ je jeho znalost „vakuových domén“ nebo toho, co jsme nazvali „polarizované jednotky vědomí“, aplikována přímo na úkol pochopit, jak a proč tornáda fungují tak, jak fungují. Jak jsme již řekli, polarizovaná jednotka vědomí je oblast energie ve tvaru koule, která má středem otvor jako oloupaný pomeranč. Trubkovitá oblast ve středu má nejvyšší rychlost pohybu a nejvýznamnější množství energie a zdá se, že v této oblasti jsou gravitační vlny přímo transformovány na elektromagnetismus a světlo; koneckonců jsou to prostě různé formy sjednocené éterické energie. V Dmitrievově článku je rozsáhlá dokumentace na podporu těchto tvrzení a čtenáři, kteří mají zájem, by se měli vrátit k tomuto článku pro více informací, protože toto bude pouze shrnutí, které neposkytuje rozsáhlé odkazy, které jsou v něm uvedeny.

Většina vědců, kteří studují tornáda, je vidí jako miniaturizované verze cyklónů nebo hurikánů. V hurikánu je dobře známo, že se zóna vysokého tlaku vzduchu a zóna nízkého tlaku vzduchu spojí a začnou se kolem sebe otáčet, čímž vzniká intenzivní rotační systém počasí, který může způsobit velké nepokoje. Podobně ve většině případů tornádu předcházejí velmi tmavé, nízko položené mraky, které se pohybují vysokou rychlostí. Konvenční model tedy přirozeně souhlasí s tím, že energie a síla tornáda vychází výhradně z jeho mateřského oblaku a pohybů, které se v tomto oblaku vyskytují. Konvenční matematický model, původně navržený EM

Brooks v roce 1949 vyžaduje, aby byl mateřský oblak alespoň třikrát větší než nálevkový oblak a aby měl uvnitř sebe alespoň tři vrstvy, z nichž první dvě se otáčejí proti sobě. Vysoký tlak rotace kolem středové osy způsobuje, že vzduch je přitlačován blíže ke středu, podobně jako rotující bruslařka tahá za ruce a tím zvyšuje rychlost otáčení. Pro většinu je tento model nezpochybnitelný, a proto se tato kapitola může zdát z naší strany ztrátou času nebo gestem vědecké naivity.

Dmitriev však uvádí konkrétní důkazy o případech, kdy trychtýř-cloud resp

vodní chrlič se objevil úplně sám, bez mraků nad hlavou! Kromě toho, jak mrak stále vířil, vytvořilo se kolem něj to, co vypadalo jako mateřský mrak. Nyní na základě informací, které jsme již probrali v této knize, máme prostředek k vysvětlení. Trychtýřovitý mrak je ve skutečnosti rotující centrální trubice sférického torusu energie, kterou jsme označili jako polarizovanou CU. Tyto energetické formace nevyžadují vytvoření oblačnosti, protože Dmitrievův výzkum ukazuje, že je může vytvořit Slunce, aby se pohybovalo vesmírem a dopadlo na naši ionosféru jako „atmosférické díry“, mohou se vytvořit jako „kulový blesk“ a mohou se také objevit. ze Země jako „přirozené samosvítící útvary“ (NSLF) nebo „radarové anděly“. (Vzácný vyfotografovaný příklad dvou NSLF z Ruska viz další obrázek.)

[Titulek z <http://www.millennngroup.com/repository/planetary/pfvd.html>:

Obr.1. Rozsáhlá NSLF nad horským hřebenem Katun'.

Snímek byl pořízen na palubě vrtulníku 19. srpna 1972 v 11. místního času.

Pozornost pozorovatelů přitahovaly "bělavé zářící skvrny ve směru k vrcholům Mt. Belukha". Diskové a oválné tvary, tak zřetelně viditelné na fotografii, nebyly vizuálně pozorovány.

Odhad objektů vytvořených pomocí topografických map regionu dává [jejich průměr] více než 1,5 km.]

Takže v případech, kdy se tornádo tvoří bez mateřského mraku, máme energetický proces, který má více společného s pohyby pod zemským povrchem než s atmosférou. Prach a částice jsou nasávány do vířivých větrů, aby byl trychtýř viditelný.

Poté se energie, která vytvořila trychtýřový oblak, následně přitáhla

vlhkost z atmosféry do sebe, což způsobí vytvoření „rodičovského mraku“.

Pro všechny konvenční meteorologické studie využívající Brooksův model je to však nemožná anomálie a je třeba ji ignorovat.

Dr. Dmitriev nezpochybňuje důležitost atmosférických procesů při tvorbě tornád, ale trvá na tom, že pokud ano, vidíme jen polovinu rovnice. Nikdo nebyl schopen uspokojivě vysvětlit, proč tornáda vznikají tam, kde vznikají, protože je budou mít jen určitá místa na Zemi, a Dmitrijevovi se zdá, že odpověď spočívá v tekutých konvekčních procesech pohybu v litosféře, pod zemskou kůrou. Dokud nevidíme toto rozhraní mezi „nahore a dole“, nebudeme skutečně rozumět tomu, co zde funguje.

Pokud si pamatujeme ze sedmé kapitoly, Dmitriev a spol. vyjmenovali vlastnosti „vakuové domény“, kterou jsme nazvali „polarizovaná jednotka vědomí“, a bylo dáno množství deseti různých anomálií, aby to ukázaly v akci. Pamatujeme si, že tyto vakuové domény mohou pronikat hmotou a že některé anomálie zahrnovaly tyto energie pohybující se Zemí nebo nahoru ze Země. Zejména oblasti, které se nacházejí v blízkosti zemětřesených zlomů, důsledně rodí NSLF, které byly pozorovány, a když tyto formace stoupají výše k obloze, mohou být zachyceny radarem a jsou pak označovány jako „radarové anděly“. Moderní zařízení je konstruováno tak, aby tyto falešné signály odstranilo, ale „proč“ jejich vzhledu se zmiňuje jen zřídka.

9.2.1 POZOROVÁNÍ UFO

Vzhledem k tomu, že těmto světelným jevům nerozumíme a nemáme pro ně model, jistě by mohly představovat slušné procento hlášených pozorování UFO světel na obloze, a to i včetně jejich účinků na elektromagnetické zařízení.

Neuvádíme tuto skutečnost, abychom se pokusili zdiskreditovat mnoho pozorování, která měla jasné případy kovové struktury a další zjevné známky inteligentního designu.

Je však důležité, abychom si připomněli, že naše vědecké studium těchto jevů bylo dlouho vážně brzděno celkovým mediálním zákazem jakékoli zmínky o jevech UFO jako o jiných případech než o „masové hysterii“ nebo klamu. Právě z tohoto důvodu existuje množství dobrých vědeckých údajů, které by nám mohly pomoci tyto konkrétní případy studovat, a přesto jsou neustále podceňovány.

Takže v Dmitrievově modelu je skutečný vznik tornáda kombinovanou interakcí sil, která nezahrnuje pouze atmosféru; pochází z tohoto energetického působení mezi různými vrstvami Země, některé v atmosféře a některé v Zemi samotné. A když se blíže podíváme na anomálie obklopující fenomén tornáda, měli bychom začít vidět, že v konvenčním modelu „není vše v pořádku“. Je těžké uvěřit, že jsme tak dlouho měli před sebou tak konkrétní příklad skutečné levitace, a přesto jsme stále uvízli v domněnku, že to má co do činění pouze s nasáváním vzduchu!

Data tento koncept prostě nepodporují.

9.2.2 DĚROVACÍ MRAKY

A pro ty, kteří si myslí, že výše uvedená fotografie přirozených samosvítících útvarů musí být nějakým způsobem „zfalšována“ a že neexistuje žádný jiný důkaz, který by tuto myšlenku podporoval, by další fotografie měla přinést nové otázky. V Melbourne na Floridě v listopadu 2000 Matt Bragaw a Peter Blotman

vyfotografoval některé neobvyklé oblakové útvary, které byly tak mimo „normu“, že jim Národní meteorologická služba dala improvizovaný nový název „oblaky s děrováním“.

V článku na <http://www.floridatoday.com/news/columnists/larimer/111200larimer.htm> je uvedeno několik obrázků těchto útvarů a také je nám řečeno, že byly zarovnané s magnetickým polem Země na severu jižní směr. Podobný jev tam byl svědkem a zdokumentován v roce 1993. Vysvětlení meteorologů se zdají být místo výzkumu Dr. Dmitrieva docela obtížná.

...prvky „děrování“ byly zarovnané na sever/jih. To naznačuje, že v atmosféře byla nějaká „vlna“, která způsobovala stoupající/klesající vzduchové kuplety.

"To by způsobilo, že ledové krystaly v sestupné části vlny spadnou do super chlazené (kapalně) vrstvy mraku. Když k tomu dojde, ledové krystaly rostou (na úkor kapiček kapaliny). Proto se ve vlně otevřela díra. paluba cirrocumulus.

„Hole Punch Clouds“ v Melbourne na Floridě – 12. listopadu 2000

Vzhledem k důkazům, které máme nyní k dispozici, je mnohem pravděpodobnější, že místo nevysvětlitelné „vlny“ v atmosféře, která zvláště „chce“ běžet ze severu na jih a vyrývat dokonalé ovály do mraků pomocí „vzdušných dvojverší“, je mnohem pravděpodobnější, že je vytváří přirozené samosvítlící útvary, sladěné s magnetickým polem Země, které vznikly z podzemních tektonických procesů probíhajících v této oblasti. Pak, stejně jako by to dělali „radaroví andělé“, se vznášejí ze země a při průchodu atmosférou vytvářejí elektromagnetické změny. V tomto konkrétním případě byla vrstva mraků dostatečně tenká a studená, že elektromagnetická energie NSLF mohla mraky ionizovat a tím vytvořit viditelné tenké díry ledových krystalů. Tyto formace mraků by mohly být viditelné mnohem častěji, kdyby nebylo skutečnosti, že většina mraků je dostatečně tlustá, aby absorbovala dopad rostoucích energií a pak je rozptýlila bez vytvoření viditelné formace.

9.2.3 ANOMÁLIE SVĚTELNÝCH TORNÁD

S ohledem na naše navrhované vysvětlení fenoménu „hole-punch cloud“ se znovu zaměříme zpět na tornáda a ve výzkumu Dr. Dmitrieva jasně uvidíme, kolik problémů existuje, které současné modely neřeší. Začneme tím, že se znovu podíváme na některé klíčové fráze z mnoha pozorování světelných jevů v tornádách, které Dmitriev sestavil: • ohnivá koule v trychtýři • blesk v trychtýřovém oblaku • žlutá zářící plocha na trychtýřovém oblaku • nepřetržité blesky obklopující tornádo • ohnivý sloup v tornádu • zářící mraky obklopující tornádo • oslnivý lesk tornáda • brilantní svítící mrak uvnitř trychtýře • perličkové blesky obklopující tornádo • explodující ohnivá koule spojené s tornádem • rotující pás sytě modrého světla v trychtýři • efekt „větrníku čtvrtého července“ světla z trychtýře

Když se podíváme na tento seznam vlastností, mělo by nám být okamžitě zřejmé, že tornáda vytvářejí obrovské množství „volné energie“.

Zdá se, že to, co dokázal Searl využít pomocí svých gyroskopických cívek, bledne ve srovnání s množstvím energie, které by bylo zapotřebí k vytvoření takového konstantního množství světelných jevů. Existuje však mnohem více anomálií, které musíme mít na paměti, abychom plně porozuměli fenoménu tornáda, o co jde.

9.3 FENOMENOLOGIE TORNÁDA

Takže zde stručně pokryjeme osm bodů zmíněných v sekci 2.1 Dmitrievova článku nazvaného „Fenomenologie tornáda“, abychom získali plné pokrytí anomálií, které je třeba vzít v úvahu při studiu tornád.

9.3.1 MRAČKY BEZ „RODIČŮ“

V bodě číslo 1 je citován důkaz, který funguje proti konvenčnímu Brooksovu modelu formování tornáda, prostřednictvím historie případů, kdy se nezdálo, že by za vytvoření trychtýřového oblaku odpovídal mateřský oblak. V případě hlášeném HB Wobusem trychtýř opustil mrak a posunul se vpřed a brzy se nad ním vytvořil nový mrak dosahující výšky 10 kilometrů. Poté, několik hodin poté, co se tento nový oblak vytvořil, byly v něm vidět intenzivní blesky. Samozřejmě, pokud se meteorologové rozhodnou ignorovat tato data, pak je vše „v pořádku“ a mylné koncepty mohou být bez pochyby nadále používány.

Další zajímavá výzva pro model tornáda Brooks pochází z blízkosti čínské Šanghaje. Zatímco byl člověk na lodi v moři, hladina vody poblíž lodi začala náhle ukazovat vznikající rozstříkující se pohyb. Během velmi krátké doby se sprška zformovala do rotujícího sloupu, který byl asi deset metrů široký a šest metrů vysoký. Představte si, jak děsivé by to bylo, kdybyste byli na té lodi vy! V tomto okamžiku se sloup začal rychle zvětšovat. I když se zpočátku nad cyklónem nevytvářely žádné mraky, nakonec se vyvinul mrak, který ztmavil.

V obou těchto případech se tedy zdálo, že trychtýřový cloud ke svému fungování nevyžadoval nadřazený cloud. Pokud nemáme žádnou přímou atmosférickou příčinu pro vznik trychtýře, pak opravdu nemáme nic jiného, čím bychom to vysvětlili, kromě myšlenky, že jde o neviditelný energetický útvar. Pokud však pohyby pod Zemí vyvolaly rotující výbuch elektrogravitační energie, která se zvedla a shromáždila kolem sebe vodu nebo atmosféru do své vysokoenergetické rotující centrální hřídele, pak vše začne zapadat mnohem jasněji.

9.3.2 HORIZONTÁLNÍ AŽ SVISLÝ POHYB

Bod číslo 2, který Dmitriev zmiňuje, je, že nikdo skutečně nepřišel s uspokojivým vysvětlením toho, jak se horizontální pohyb v oblacích náhle transformuje do tenkého vertikálního pohybu trychtýřového oblaku.

Když to vidíme v případě vody stékající žlabem, víme, že žlab je „dřez“, který umožňuje vodě stékat otvorem pomocí gravitační síly.

Dalším způsobem, jak simulovat tornádo, je naplnit průhlednou skleněnou nádobu do $\frac{3}{4}$ vodou, poté přiložit víko a rychle nádobou kroužit v kruzích. Uvnitř vody se skutečně objeví formace podobná tornádu. Tato formace však vyžaduje tlak, který je vytvářen skleněnými stěnami nádoby, které se rozkládají od horní části formace trychtýře! Aby tedy tornádo mohlo podepřít svůj centrální hřídel, musí si buď vyměňovat energii se Zemí jako jímkou, nebo musí na ni tlačit nějaká forma vnější energie, aby držela svůj tvar pohromadě. Je zřejmé, že sférické energetické pole polarizované jednotky vědomí by bylo v tomto případě zodpovědné za tlak na centrální hřídel viděný v tornádu.

9.3.3 LEVITAČNÍ ÚČINKY, KTERÉ NEZPŮSOBÍ SÁVÁNÍ VZDUCHU

V bodě číslo 3 Dmitriev začíná tím, že nám připomíná, že uvnitř trychtýře jsou vidět jasně definované vzduchové stěny a mezi nimi bude vidět blikat blesk. Za normálních okolností jsou účinky levitace spojené s tornádem považovány za výhradně funkcí vakua vzduchu uvnitř. Nicméně, když tornádo není v přímém kontaktu se zemí, nejsou vidět žádné levitační efekty. Zde se znovu vrátíme k případu z Texasu v roce 1951, kdy ohromný 130 metrů široký trychtýřový mrak se stěnami o tloušťce tři metry přešel přes pozorovatele v nepatrné výšce šesti metrů, což je v podstatě níže než standardní úroveň stromu. . Když osoba vzhledla do trychtýře, bylo vidět oslnivý oblak světla a nevytvářelo se žádné vakuum vzduchu, protože dýchání nebylo problémem. Stěny měly velmi vysokou rychlost rotace a tento pohyb bylo možné pozorovat až k vrcholu samotného trychtýře. Krátce nato se stejný trychtýř dotkl sousedova domu a okamžitě jej zvedl ze země.

Dr. Dmitriev vysvětluje, že toto je jen jeden z mnoha podobných případů, které dokazují, že k efektu levitace dochází pouze ve spirálovitém energetickém poli samotného tornáda. Připomíná nám, že měření provedená v roce 1966 prokázala, že tlak vzduchu uvnitř samotného trychtýřového oblaku je nízký, ale z texaských dat víme, že pod trychtýřovým oblakem se tlak vzduchu nemění.

To opět naznačuje, že energetické interakce, které tvoří tornádo, jsou mnohem záhadnější, než jsme se domnívali. Rotace a nasávání vzduchu se zdá být samostatné uvnitř samotného mraku, nešíří se od něj, ale spíše udržuje jeho strukturu uvnitř sférického energetického pole.

9.3.4 ZMĚNY FÁZE ANOMÁLNÍ HMOTY

V bodě číslo čtyři Dmitriev cituje celou řadu anomálií, které naznačují, že hmota je schopna změnit svou základní formu uvnitř tornáda, stát se neviditelnou a/nebo propustnou pro jinou hmotu. Tento bod se ve skutečnosti stane velmi ústředním bodem našich budoucích diskusí. V konvenčních modelech jsou tato pozorování obvykle vysvětlována vědeckým pozorováním, že uvnitř samotného trychtýřového mraku je vzduch směřován směrem dolů vysokou rychlostí, ale když změříte stěny mraku, vzduch je pohybující se nahoru rychlostí asi 100 až 200 metrů za sekundu. V mainstreamových teoriích se tento náhlý obrát ve směru proudění vzduchu příhodně používá k vysvětlení mnoha anomálních událostí, ke kterým došlo v okolí tornád. Dr.

Dmitrijev nás nabádá, abychom se podívali pozorněji a položili si otázku, zda by světské vysvětlení protichůdných proudění vzduchu mohlo obstát ve světle následujících důkazů. Těchto několik prvních bodů se zaměřuje na myšlenku, že účinky tornáda se mohou velmi ostře lišit v oblastech, které jsou od sebe jen několik metrů. To je samozřejmě v příkrém rozporu s rozsáhlými škodami způsobenými hurikány a jinými formami extrémního počasí: • Nálevka vytrhla jablona a roztrhala ji na kusy. Úl stojící pár metrů od stromu zůstal bez zranění.

- Dvoupatrový roubený dům byl sundán i s jeho obyvateli a roztrhán kousky. K předním dveřím vedlo schodiště o třech schodech, o které se opírala lavice, a lavice i schodiště nebyly posunuty. • Stejný trychtýř utrhl dvě kola ze stojícího auta, aniž by rušil zbytek auta, a olejová lampa, která stála poblíž na stole pod stromem, stále hořela.

Pokud jde o situaci s autem, zdálo by se, že energie tornáda nějak oslabila matice, které držely kola na voze, a tak je uvolnila, přičemž nepoškodila zbytek vozidla. Pokud byla kovová konstrukce celého vozu změnami energie tornáda nějak oslabena, pak matice kol pod tlakem jednoduše povolily, zatímco zbytek vozu byl stále schopen odolávat rozpadu. Skeptici by se jistě mohli pokusit vymýšlet pro to jiná smyšlená vysvětlení, ale jak budeme pokračovat, fakta budou nadále naznačovat, že toto je správný výklad.

Než jsme našli Dmitrijevův papír, slyšeli jsme příběh od svědka z první ruky, kde tornádo prošlo danou oblastí a kus slámy se nějak roztavil v polovině skleněného okna bez známek rozbití; ale bohužel nebyly k dispozici žádné fotografie. Když pak na toto téma diskutovala s naší kamarádkou Sabrinou, vyprávěla příběhy, které slyšela od svého přítele v Oklahomě, kde tudy prošlo tornádo a část těla krávy se zatavila do dřevěných stěn stodoly. že zůstala uvnitř. Protože účinek byl pro krávu děsivě fatální a farmář nechtěl přitahovat pozornost ani proslulost, byla tato skutečnost, stejně jako mnoho dalších podobných anomálií tornáda, jednoduše zakryta.

Jak by mohly být takové jevy možné? Jediným bezprostředním vysvětlením by bylo, že v oblasti kolem tornáda dochází k deformacím vytvořeným v „látce“ prostoru a času. Když víme, co nyní víme o éterické energii a její odpovědnosti za vytváření hmoty, zdálo by se, že v těchto

případy, kdy:

Ve vysokoenergetických rotačních polích tornáda je hmota uvedena do vyššího vibračního stavu, kdy dočasně změní fázi a je schopna procházet jinou hmotou.

Poté, když tornádo projde kolem a energetické účinky odezní, hmota se opět vrátí do svého normálního stavu a ztuhne.

I když byly tyto příběhy zajímavé, neměli jsme zpočátku žádné jiné prostředky, jak je podpořit dokumentací. Pak se naše pozornost obrátila k výzkumu na internetu a objevili jsme tento web:

The Great Bend, Kansas tornádo z listopadu 1915 je tornádo, se kterým se zdá být spojeno největší množství podivností... byl nalezen železný vodní hydrant plný třísek... Smyšlené podivnosti byly přidávány téměř denně na rostoucí seznam příběhy. Železný džbán byl vyfouknut naruby... kohout byl fouknut do džbánu, z hrdla nádoby mu trčela jen hlava.

Zde vidíme, že představa, že by se železný hydrant mohl „naplnit“ třískami, zjevně porušuje fyzikální zákony. Bez ohledu na to, jak rychle se úlomky pohybovaly, neměly být schopny proniknout kovem.

Pokud by se však normálně pevná hmota hydrantu stala pružnou a propustnou pro jinou hmotu, pak by se to dalo snadno vysvětlit. Ostatní zprávy z Great Bend jsou okamžitě považovány za fikci, jako je například myšlenka, že železný džbán by mohl být vyfouknut naruby. Hydrant i džbán jsou však vyrobeny ze železa, kovu, který výjimečně reaguje na magnetická pole, a z práce doktora Dmitrieva víme, že s tornády jsou spojeny velmi silné elektromagnetické anomálie.

V případě obrácení džbánu je možné, že tornádo nějakým způsobem změnilo hmotný stav džbánu a učinilo jej pružným jako plát gumy. Pak, v přítomnosti nízkého tlaku vzduchu uvnitř nálevky, vyšší tlak uvnitř džbánu náhle vybuchl jako dělo a obrátil džbán naruby. To je zcela předvídatelný jev, který se může objevit v případě, že tenký, elastický materiál exploduje tímto způsobem. Podobně mohl být kohout fouknut do džbánu, který se stal propustným pro fyzickou hmotu, a později vystrčil hlavu ze džbánu, aby se nadechl a pokusil se uniknout, jakmile tornádo přešlo a džbán ztuhl.

Jako zajímavou stranu můžeme také uvést informace, které naznačují, že lidské bytosti jsou někdy schopny produkovat vyšší vibrační energie, které mohou způsobit, že tyto změny v kovu nastanou. Moderátorka rozhlasové talk show Laura Lee uvádí článek na své webové stránce www.lauralee.com, kde píše o svých zkušenostech z návštěvy semináře „ohýbání lžičky“. Samozřejmě, psychik Uri Geller byl prvním člověkem, který v 70. letech demonstroval a propagoval tuto schopnost ohýbat kov, a v některých případech se objevil v rádiu a zapojil publikum do kolektivního experimentu s ohýbáním kovu.

Mnoho lidí, včetně malých dětí, hlásilo svůj údiv nad tím, že dosáhli úspěchu ve svých vlastních domovech. Na semináři, kterého se zúčastnila Laura Lee, moderátorka dokázala pozvednout energii a nadšení účastníků na vysokou úroveň, kdy dostali instrukce držet v ruce lžičku nebo vidličku a ohýbat je pouze soustředěním. Zatímco

Laura Lee osobně nedokázala ohnout lžici, byla svědkem toho, jak jeden mužský účastník držel vidličku pouze u základny a způsobil, že hroty pomalu klesaly a přehýbaly se, jako by se vidlička roztavila pod velkým žářem.

V těchto případech se teplota stříbra nezvýší dostatečně blízko, aby umožnila skutečné roztavení, a účinek trvá pouze krátkou dobu. Během pěti nebo deseti sekund, kdy je kov aktivně ohebný, ho však účastníci mohou ohýbat a tvarovat, jak chtějí. Zdá se tedy, že jediným dalším vysvětlením je, že určité nevyužité formy energie jsou schopny změnit molekulární strukturu hmoty a učinit ji poddajnější a propustnější, než by bylo jinak možné. Již jsme viděli, že je možné pro lidské bytosti vytvořit taková energetická pole prostřednictvím ruského výzkumu telekineze, který byl proveden s Kulaginou, Vinogradovou a Ermolajevem. Když se začneme vážněji zabývat těmito anomálními změnami ve fyzické hmotě, možná zjistíme, že naše současné kvantové teorie potřebují revizi – a to bude podrobně probráno, až budeme postupovat.

Když se vrátíme k našemu původnímu bodu, můžeme vidět, že lidský psychický účinek na kov při „ohýbání lžice“ je vidět na mnohem větší úrovni v energetických polích tornáda, zahrnujících i jiné druhy hmoty. Pokud by existoval pouze izolovaný počet těchto anomálií, pak by je skeptici mohli rychle všechny odmítnout jako z doslechu. Jakmile jsme však objevili výzkum Dr. Dmitrieva, zjistili jsme, že zkatalogizoval řadu překvapivých faktů v této oblasti. V údajích, které cituje z FW Lane v roce 1966 a T. Grazulise z Boulderu v Coloradu v roce 1993, máme nyní na seznam další anomálie: • Malý oblázek prorazí desku skla jako kulka a nevytvoří žádnou zlomeninu při průchodu. • Je vidět, že jedna deska pronikla jinou deskou, aniž by ji rozbila nebo způsobila jiné viditelné poškození; ti dva prostě „srostli dohromady“. • Spálené a ohořelé staré dřevěné prkno prorazilo zeď domu vyrobeného ze dřeva. Slabá, porézní špička spáleného prkna byla při průchodu zdí nepoškozená, i když se měla velmi snadno odloupnout. • Bylo zjištěno, že list jetele byl vtlačen do tvrdé štukové stěny dostatečně hluboko, aby vytvořil prohlubeň.

- Bylo zjištěno, že rám brány vyrobený z plechu o tloušťce 1,5 palce propíchnutý tyčí z borovicového dřeva.

Poté, co se podíváme na fakta, zdá se téměř směšné, aby hlavní výzkumníci dospěli k závěru, že všechny tyto efekty by mohly být vytvořeny pouze „vysokými rychlostmi rotace“. To, co máme, je jasné porušení všech známých fyzikálních zákonů! Jediným způsobem, jak by se jetelový list mohl takovým způsobem vtlačit do štukové stěny, by bylo, kdyby se samotná stěna stala na krátkou dobu pružnou a poddajnou jako kapalina. Neexistuje žádný způsob, jak by se desky mohly spojit dohromady, kus borovicového dřeva by mohl proniknout centimetr a půl pevným kovem nebo slabé, ohořelé prkno mohlo proniknout stěnami domu, aniž by se rozbilo, podle uznávaných fyzikálních zákonů. . Pokud se však hmota stává tekutou a propustnou, když tornádo prochází kolem, stávají se zcela normálními pozorováními.

Vidíme, že v přítomnosti mocných energií tornáda může hmota ve skutečnosti provést fázové změny a možná dokonce úplně zmizet.

z naší známé reality. Pokud budeme i nadále věřit, že atomy a molekuly jsou jednoduše složeny z tvrdých „částic“, pak by to nedávalo moc smysl, ale nové důkazy, které představíme, naznačují, že atomy jsou prostě elektromagnetická pole energie a že energie je nakonec měřitelný výběžek neviditelného, tekutého „éteru“. V takovém případě by atomy jistě měly větší flexibilitu při změně frekvence. Informace o Bermudském trojúhelníku nám poskytnou důkaz, že musíme vidět, jak se to může stát.

9.3.5 STĚNY VE ZDÍCH

Bod číslo pět v Dmitrievově seznamu tornádových jevů spočívá v tom, že kolem paty trychtýřového mraku je často vidět kruhový vír, který tvoří sloup prachu nebo vody, který stoupá a pak padá na zem a tvoří kaskádu. V některých případech může tato kaskáda dosahovat až 2/3 samotného trychtýře a může být dokonce širší než skutečná výška trychtýřového oblaku. Protože konvenční teorie formování trychtýřových mraků pro to nemají žádné vysvětlení, je jednoduše ignorována. V mnoha případech je však vidět, že trychtýř má druhou stěnu, která ji zcela obklopuje a tvoří límec nebo obal, a tato druhá stěna se také otáčí vysokou rychlostí. A ve vzácných případech bylo vidět, že nálevky mají vzhled korálek, což znamená, že v nich je řada kulovitých vyboulenin namísto hladkého kuželového tvaru.

S informacemi, které jsme již zkoumali v předchozích kapitolách, lze všechna tato data vysvětlit přítomností sférických energetických sil „vakuové domény“. Jak jsme viděli v experimentu Roschin a Godin, který replikoval výsledky Dr. Searla s generátorem Searlových efektů, vytvořil se sférický torus ionizujícího záření a obklopila jej řada nízkoteplotních magnetických „zdí“. Proto se myšlenka „stěn ve stěnách“ vnořených energetických polí jeví jako normální vedlejší produkt těchto energetických polí. V těchto případech tornáda dodatečné „stěny“ pohlcují prach nebo vodu a do určité míry vykazují svou viditelnost a vybouleniny ve tvaru korálek pozorované v trychtýři by mohly být menší sférická energetická pole, která se pohybovala větším polem, které mělo tvořit tornádo na prvním místě.

9.3.6 SKOKOVÉ POHYBY

Bod číslo šest je velmi krátký, totiž že téměř ve všech případech se trychtýř dotkne země pouze v určitých samostatných bodech a nepohybuje se pomalu, plynule, ale spíše skáče z jednoho místa na druhé. Nejpravděpodobněji k tomu dojde, když se tornádo poprvé tvoří. Opět můžeme jasně vidět, že jevy pod zemským povrchem musí v nějaké formě interagovat s energiemi v tornádu, aby byly tyto účinky vidět.

9.3.7 GRAVITAČNÍ / LEVITAČNÍ ANOMÁLIE

Bod číslo sedm přináší další fakta, která silně naznačují, že levitační účinky tornáda jsou způsobeny antigravitační silou místo sací síly. Když trychtýř přechází přes řeku, může ve skutečnosti vytvořit ve výšce vody na řece prohlubeň podobnou příkopu, jako by neviditelná síla tlačila dolů na vodní čáru a nutila ji proudit zjevně nepřírozeným způsobem. To bylo pozorováno na řekách Mississippi a Moskva a také na Rýnu, kde se v oblasti, kde celková hloubka řeky činila 25 metrů, vytvořil příkop hluboký sedm metrů.

V bodě číslo sedm je také uvedena skutečnost, že lidé a zvířata mohou být zvedáni a přepravováni na vzdálenost až čtyř až deseti kilometrů a někdy mohou být během procesu udržování naživu. Pokud by se neustále otáčely vysokou rychlostí uvnitř tornáda, zdálo by se to nemožné, zatímco pokud by je antigravitační pole drželo bez rotace, stalo by se to mnohem pravděpodobnější. Podobně byla v jednom případě série jednopalcových měkkýšů přemístěna o 160 kilometrů a uložena na zemi na malé ploše a k uložení došlo celou hodinu před příchodem samotného tornáda. A 17. června 1940 ve vesnici Meschery v regionu Gorkij v Rusku vylilo tornádo asi tisíc stříbrných mincí ze čtrnáctého století. Nejednalo se o „časovou deformaci“, protože původní umístění mincí byla nalezena; důležité bylo, že mince padaly do velmi kompaktní oblasti poté, co byly přepraveny několik kilometrů, a padaly z mateřského mraku, ale ne z trychtýře samotného.

Tornádo v Irvingu v roce 1879 narazilo na 75 metrů dlouhý železniční most, který byl právě postaven a váží 108 tun. Tornádo zvedlo celý most a srolovalo ho – něco, co je mnohem snazší pochopit, když vezmeme v úvahu zjevnou schopnost tornád měnit stav hmoty, kterou procházejí. Železo se stalo ohebným jako guma a působivé síly uvnitř tornáda ho dokázaly bez námahy zkroutit, zatímco normálně bychom očekávali, že se kov ohne jen na určitých slabých místech, nebo se prostě zlomí a zlomí.

V jiném případě trychtýř zničil velkou školní budovu vyrobenou z kamene a úlomky se rychle otáčely uvnitř tornáda, ale nebyly vyhozeny. To zjevně porušuje všechny očekávané zákony odstředivé síly a znovu ukazuje, že uvnitř tornáda existuje síla, která drží vše na svém místě – něco, co nelze vysvětlit jednoduchou rotací a nasáváním vzduchu. V podobném případě byl velký dřevěný kostel s 50 lidmi uvnitř přepraven šest metrů a nikdo nebyl zabit. A v roce 1964 přenesl trychtýř dům s deseti lidmi uvnitř na vzdálenost 400 metrů a všichni zůstali naživu.

9.3.8 ANOMÁLNÍ ELEKTROMAGNETICKÉ ÚČINKY

Konečně bod osm na Dmitrievově seznamu anomálií již byl probrán a týká se elektromagnetických vlastností tornád, které je nejpříměji spojují s „vakuovými doménami“ nebo polarizovanými jednotkami vědomí.

Jedním faktem je, že když se tornádo nedotýká země, bylo pozorováno bzučení nebo syčení, které by se dalo očekávat v přítomnosti silných elektromagnetických polí, která ionizují atmosféru kolem sebe. Tornáda doprovázejí následující, jasně elektromagnetické efekty: kulový blesk, krátký a široký listový blesk obklopující trychtýř, žlutá záře, která září nad povrchem trychtýře, a namodralé kulovité útvary, které jsou podobné kulovému blesku, ale na mnohem větší měřítko, které je vidět uvnitř trychtýřového oblaku. Je zřejmé, že tyto větší koule modré energie jsou velmi podobné „přirozeným samosvítícím útvarům“, o kterých se Dr. Dmitriev zmiňuje jinde.

Byly také pozorovány pomalu se pohybující požární sloupy a HL Jones ohlásil vytvoření toho, co nazval „pulsním generátorem“, než vůbec začalo tornádo. V takovém případě třicet až devadesát minut předtím, než se z mateřského oblaku objevil trychtýř, byla uvnitř mateřského oblaku pozorována kulatá jasně modrá skvrna.

a zdálo se, že vykazuje známky elektrické aktivity.

9.3.9 TECHNOLOGICKÉ APLIKACE JEVŮ TORNADO

S ohledem na tato fakta by tedy nemělo být těžké zjistit, že tornáda mají velké množství energetických kvalit a jejich vysvětlení není v žádném případě tak jednoduché, jak by většina vědců naznačovala. Jsou to doslova gigantické „stroje“ proti gravitaci a volné energii – výkonný, přirozený ekvivalent generátoru Searl Effect Generator a dalších podobných zařízení. Měli bychom také mít na paměti, že bizarní vlivy na stav fyzické hmoty by také měly být za správných podmínek možné duplikovat pomocí technologie.

V případech, jako je Bermudský trojúhelník, vysvětlený v další kapitole, můžeme vidět, že „dalším krokem“ pro hmotu poté, co se začne stávat elastickou a schopnou splynout s jinou hmotou, je zmizení z naší vibrační úrovně nebo „reality“ zcela; a to může vést k platné vědě o teleportaci. Jak jsme vysvětlili v *The Shift of the Ages*, zdá se, že k tomu došlo náhodou v nechvalně známém „Philadelphia Experiment“, založeném na práci Nikoly Tesly.

V tomto kontroverzním „experimentu“ byla navržena řada elektromagnetických cívek s vysokou intenzitou, aby vytvořily pulzující sférické pole kolem lodi v naději, že vytvoří úplnou vizuální a radarovou neviditelnost. Zatímco se zařízení testovalo, někteří muži chodili po lodi, když byli ve stavu, kdy mohli pronikat jinou hmotou, a když loď znovu ztuhla, byli tragicky zataveni do kovových stěn samotné lodi. Realitu tohoto experimentu potvrdil armádní informátor plukovník Phillip Corso před svou smrtí, ačkoli tvrdil, že skutečná loď byla minolovka námořnictva a nezahrnovala USS Eldridge ani její posádku.

V další kapitole uvedeme mnoho dalších příkladů možných technologických aplikací takové „vírové“ technologie.

9.3.10 VAKUOVÉ DOMÉNY JAKO LEPŠÍ VYSVĚTLENÍ

V tomto bodě svého příspěvku začíná Dr. Dmitriev přinášet svá výzkumná zjištění týkající se „vakuových domén“ a přirozených samosvítících útvarů, které již známe z předchozích kapitol. Znovu připomínáme, že tyto formace jsou vidět, jak náhle roste frekvence v době, kdy sluneční aktivita dosahuje svého vrcholu. Bylo nám také řečeno, že když jsou vidět světelné útvary, které vycházejí ze země ve vyšších frekvencích, jako například v oblasti kolem Altajské hory v Gorny, dochází k odpovídajícímu poklesu množství seismické aktivity v této oblasti. To jistě naznačuje, že část stresu, který Země za normálních okolností uvolňuje při zemětřesení, lze ze Země vytáhnout i v době vysoké sluneční aktivity.

Přirozené samosvítivé útvary, které se uvolňují, pak vykazují anomální, vysoce energetické vlastnosti, které jsme již zmínili v předchozích kapitolách.

9.4 OREGONSKÝ VORTEX: KULOVÝ TORUS ZEMĚ ENERGIE

Jak můžeme vidět z výzkumu Dr. Dmitrieva, existuje zjevně rozhraní mezi vnitřními procesy Země, vnější atmosférou a energií ze Slunce, které je zodpovědné za přirozené samosvítivé útvary a tornáda. V průběhu svého výzkumu uvádí také Dmitriev

na různé magnetické anomálie na povrchu Země, které tuto myšlenku podporují. 25. ledna 2001 se Oregon Vortex, který je ve Spojených státech nejoblíbenější oblastí pro anomálie tohoto typu, znovu dostal do povědomí veřejnosti, když se Nick Nelson objevil v pořadu „Coast to Coast AM“, který pak moderoval Dr. Mike Siegel. Pan Nelson slouží jako turistický průvodce tímto vírem od roku 1999, je autorem knihy s názvem „Zlatý vír“ a v současnosti má webové stránky.

Oregonský vír byl mnohokrát vědecky studován a jeho zvláštní chování bylo opakovaně ověřeno. V tomto smyslu jsme docela požehnáni, že máme aktivní zdroj, kde lze tyto energie studovat a měřit, jehož umístění a pozorování nebylo před veřejností žádným způsobem potlačováno, podvráceno nebo skryto. Tomuto příběhu jsme se již věnovali v The Shift of the Ages tím, že jsme popsali pokrytí v prestižním vědeckém časopise „Compressed Air“, a proto omezíme náš dotaz na nová pozorování, která byla zveřejněna v programu, z nichž mnohá dříve jsme si toho nebyli vědomi. Některé z těchto objevů učinil sám Nelson, když věnoval čas strávený ve víru pečlivějšímu zkoumání: 1 Oregonský vír má kulovitý tvar. To dokonale odpovídá tomu, co bychom očekávali od „vakuové domény“.

- 2 Střed víru má komínovitý pohyb energie, který zvedne do vzduchu. To ukazuje, že pole je ve skutečnosti sférický torus a má rychlejší pohyb energie přes svou centrální osu než v ostatních oblastech, jak bychom očekávali.
- 3 Energie v určitých oblastech má spirálovité kvality. Na určitém místě a magnetizované kyvadlo se bude točit do spirály v kruzích, a pokud se člověk pokusí stát v této oblasti, jeho tělo bude přirozeně nuceno se v kruzích pohybovat také. A už jsme viděli důležitost rotace v polarizované CU.
- 4 Vír vykazuje velmi silné elektromagnetické účinky. Filmové kamery nejsou povoleny v House of Mystery (název místa postaveného na víru), zdánlivě proto, že intenzivní elektromagnetické energie mohou způsobit trvalé poškození citlivého zařízení.
- 5 Ve víru jsou vidět jasné, anomální změny gravitace. V jedné oblasti je na zemi nakreslen kruh a čím blíže se ke kruhu přiblížíte, tím více budete nuceni se naklonit, asi 7 stupňů oblouku od skutečné kolmice. Pokud se pokusíte postavit rovně, přepadnete se. V jiné oblasti lze koště postavit na okraj a zůstat stát až 36 hodin. Na jiném místě lze míč pustit na skluzavce a „kutálet se do kopce“. Všechny tyto skutečnosti dokonale odpovídají myšlence, že polarizovaná CU způsobuje znatelné zkreslení v gravitačním poli tím, že mění rovnováhu přirozené gravitace.
- 6 Vír má jasné magnetické demarkační vrstvy. My máme již viděli toto pozorování „koulí ve sférách“ v akci s fenoménem tornáda a také v Roschinově a Godinově replikaci Searlova efektu v laboratoři.
- 7 Střed energetické sféry je v Zemi. To velmi dobře koreluje s našimi očekáváními, že tyto energetické procesy mohou být vytvořeny oblastmi pod zemským povrchem, kde tekutý materiál litosféry rychle proudí vírovým způsobem. Podrobnější studium podzemní geologie v této oblasti by mělo takový proud odhalit.
- 8 Velikost objektů se skutečně mění z jedné oblasti do druhé uvnitř víru. To je jasně viditelné pro očitě svědky a na fotografiích. Dva muži stejné výšky mohou chodit do dvou různých oblastí ve víru a

v závislosti na tom, kde stojí, se jeden bude zjevně zdát vyšší a druhý zřetelně nižší. Pokud si vymění své pozice, každý bod bude stále vykazovat stejné účinky na jejich příslušné výšky, takže malý muž je nyní vysoký a naopak. Opět je to v souladu s našimi pozorováními z jevů tornáda, která naznačují, že dochází k určitým účinkům na hmotu, což může změnit její celkovou strukturu dosud neznámými způsoby.

9 Mění se velikost objektů nelze měřit pomocí přístrojů. Je to jednoduše způsobeno tím, že měřicí přístroje se také při pohybu těmito oblastmi mění ve velikosti. Takže „vše je relativní“ ve víru, což znemožňuje přesné měření změn, s výjimkou vizuálního pozorování. 10

Ve víru se běh času mění o čtvrt sekundy. Vzhledem k tomu, že Einstein navrhl, že prostor a čas jsou sjednoceny jako jediná „látka“, jakékoli změny v kvalitě prostoru by se měly také měnit v čase. Naše chápání času má novou definici v modelu éteru; přímo souvisí s rychlostí vibrací éteru. Budeme mít mnohem více, co o tom říci, až budeme diskutovat o našich nových teoriích času, ale nyní budeme pokračovat. 11

Střed víru má korónu, která je jedna šestina velikosti samotné koule. Opět to velmi dobře odpovídá zjištěním Dr. Dmitrieva a je to jasně viditelné na fotografiích přirozených samosvítících útvarů na začátku této kapitoly. 12

Normální rychlost gravitačního zrychlení je ve víru snížena.

Normálně se gravitace šíří rychlostí 32 stop za sekundu, zatímco uvnitř víru se zpomaluje na 29,16 stop za sekundu. To znamená, že celkový sestupný účinek rovnováhy gravitace-lehkost ve formaci je snížen o deset procent. To je totožné s umělými gravitačními efekty, které byly pozorovány v generátoru Searl Effect Generator na mnohem významnější úrovni. 13

Lidská aura se může stát viditelnou každému uvnitř víru, občas, když člověk stojí v určitých oblastech. To naznačuje, že vlastní magnetické nebo bioelektrické pole osoby je zesíleno energiemi ve víru.

Znovu vidíme, jak lidské bytosti zásadně interagují s těmito silami. 14

Vortex poskytuje léčivé účinky v určitých oblastech. Pan Nelson oznámil, že má přetrvávající problém se silnými bolestmi zad. Když půjdete a sednete si do určité oblasti víru, jeho bolest se zahojí během několika minut. To dokonale koreluje s výsledky Dr. Searla při hojení vážných popálenin na jeho obličej pomocí jeho generátoru Searl Effect Generator, který fungoval pro napájení jeho domu.

Takže, když všechna fakta kolem Oregonského víru zvážíme společně, máme pozoruhodnou korelaci s dalším výzkumem, který máme

již projednáno. Nick Nelson v programu nenaznačil, že by měl povědomí o mnoha dalších způsobech, jakými byla tato energetická struktura viděna, kromě skutečnosti, že se velmi podobá magnetickému poli, které se tvoří kolem tyčového magnetu. (Jeho kniha však pokrývá další související jevy, včetně tornád a struktury galaxie.)

Nakonec tedy zjistíme, že lokalizací anomálie, která je „napůl napůl mimo“ Zemi, můžeme vytvořit jasný most mezi procesy v litosféře, jako jsou „výbuchy kimberlitových trubek“, a energetickými formami uvolněnými do atmosféry, jako jsou NSLF, „radar angels“ a tornáda, a jasně vidět, že fungují v tandemu. Na základě výzkumu, který jsme zkoumali, by se měl očekávat výskyt každého jednotlivého pozorovaného aspektu Oregonského víru.

9.5 VORTEXOVÝ POHON VIKTORA SCHAUBERGERA

V díle Viktora Schaubergera máme opět další případ, kdy člověk objevil bizarní antigravitační efekty, které lze považovat za vedlejší produkt rotace. Již jsme naznačili, že anomálie, jako je Oregonský vír, mohou být způsobeny rychle se pohybujícím proudem roztavených tekutin pod zemskou kůrou, v litosféře a nakonec světelnou éterickou energií v zemském jádru, jak uvidíme v kapitole 11. V Schaubergerově případě byly podobné účinky objeveny jeho studiem a pochopením anomálií spojených s proudící vodou, konkrétně spirálovitých vírů, které se mohou tvořit v proudu.

Olof Alexandersson napsal v roce 1982 knihu s názvem Živá voda – Viktor Schaubberger a tajemství přírodní energie z vydavatelství Turnstone Press v anglickém Wellingsborough a většina dalších spisů o Schaubergerově životě a technologických vynálezech čerpá přímo z tohoto zdroje. Další často citovanou knihou je Living Energies od Calluma Coatse. Z knihy „Živá voda“ se dozvídáme, že Schaubberger si poprvé uvědomil, že v tekoucí vodě dochází k antigravitačnímu efektu, když pozoroval chování pstruhů, kteří migrovali proti proudu. Uvědomil si, že ve vodopádu bude nejchladnější oblast obvykle ve středu a v tomto bodě bude mít voda spirálovitou kvalitu víru. Pstruzi přirozeně vyhledávají tyto chladnější, spirálovité oblasti ve středu vodopádu, a pak s velmi malým úsilím uvidí, jak plavou nebo levitují přímo proti vodopádu a jsou schopni pokračovat proti proudu.

Schaubberger si uvědomil, že se děje něco velmi zvláštního, a to ho vedlo ke zkoumání principů spirálovitého, vířivého pohybu ve vodě na mnohem hlubší úrovni.

Když pomocí namáhaného gravitačního detektoru změřil velikost gravitační síly uvnitř středu vodopádu, zjistil, že bude měřit buď nulovou gravitaci, nebo ještě menší, což by byl zjevně projev antigravitačního efektu. Nakonec dokázal tyto principy využít k vytvoření řady cenných vynálezů, včetně systému „žlabů“ ve tvaru poloviční trubky, které využívaly tenké vrstvy vody k přepravě obrovských kmenů dolů z hory. Tento objev byl překvapením a potěšením pro ty z těžařského průmyslu, pro který pracoval, kteří si mysleli, že je nemožné, aby tak malá vrstva vody unesla tak velkou váhu. Vnitřek žlabů byl vyřezán tak, aby měl mnoho vrstev prstenců, které by podle návrhu stoupaly a klesaly do výšky a voda se zadržovala mezi prasklinami prstenců.

a poskytovat podporu pro klády, když cestovali.

Schauberger také vynalezl nové návrhy hydroelektrických turbín, které využívají přirozenou sílu spirálového pohybu ve vodě k výrobě mnohem většího množství elektřiny z mnohem menší a ekologičtější turbíny. Práce Franka Germana je v tomto ohledu vynikajícím zdrojem, doplněným množstvím technických dat a představuje další dobrý krok směrem k vytvoření skutečných strojů s „volnou energií“.

Schauberger také objevil, že v určitých vysokorychlostních vodních vírech, které pozoroval v potocích ve tmě noci, bylo produkováno viditelné světlo. Dokázal pak podmínky duplikovat speciálním uspořádáním skal a tekoucí vody a efekt ukázat svým přátelům, což pro ně jistě vyvolalo údiv. I když to na první pohled vypadá zjevně směšně, je pravděpodobné, že na rozdíl od samotného Schaubergera se nikdo z nás nikdy nepokusil něco takového pozorovat. Za předpokladu, že Schauberger a jeho přátelé skutečně mluví pravdu, pak tento fenomén opět dokonale odpovídá našim očekáváním. Zde bychom měli vidět, že za správných okolností může proudící vír ve středu proudu vody tvořit centrální osu pro vznik polarizované CU, stejně jako je tomu u tornáda.

A pak, jak naznačují pozorování tornád a dalších podobných vírů, se stává viditelným světelný jev.

Pro naše účely je nejzajímavější fakt, že Schaubergerova pozorování vody ho nakonec přivedla k údajné výrobě funkčních antigravitačních strojů, které k pohonu využívaly vodní turbíny. Vzhledem k tomu, že pozorováním pstruhových ryb šplhající po vodopádech původně objevil antigravitační sílu, pojmenoval své stroje německým ekvivalentem „pstruhové ryby“.

A pokud jste to ještě neuhodli, fotografie a důkazy jasně ukazují, že v Schaubergerově systému stroj pumpoval vodu do podoby rotujícího kulového torusu. A opět, antigravitační efekt byl využit velmi podobnou metodou, i když realizovaný v jiné formě, o které jsme možná jinak neuvažovali!

Tento návrh začlenilo nacistické Německo do zjevně použitelného řemesla, v podstatě proti Schaubergerově vůli. Zdá se, že mu nebylo dovoleno prozradit, jak přesně byly tyto prototypy postaveny, a tak byl nucen vymyslet jiné návrhy pro levitaci, které využívaly jednodušší metody. Přestěhoval se do texaských pouští, aby navrhl svůj stroj „Repulsine“, který nasával výbuchy vzduchu do uzavřené kulaté komory, aby vytvořil „kouřový prstenec“ nebo toroidní útvary.

Tyto výrony vzduchu byly poté srolovány do velmi malých velikostí, když putovaly přes a dolů po vnitřních okrajích toroidní komory. Tato komprese by způsobila vznik extrémně nízkých teplot v trubici, která procházela středem zařízení, což pak způsobilo, že teplejší, vysokotlaký pouštní vzduch spěchal do nízkotlaké zóny v trubici velmi vysokou rychlostí. Pak by tento prudký proud vzduchu poháněl ventilátor turbíny nahoře.

James LB Bailey v Naudinu se pokusil reprodukovat loď Repulsine, ale náš hlavní zájem zde spočívá v dřívější Schaubergerově záznamu, který také obsahuje stránku, kde se pokusil reprodukovat levitaci. Skupina v Dánsku se pokusila toto objevení zopakovat, ale zde je tam sleva, která je zájmem Schaubergera.

Naším hlavním důvodem pro diskusi o Schaubergerově práci v tomto bodě kapitoly je, abychom viděli, že rotace tekutiny může přímo vyvolat antigravitaci; to dává ještě více důkazů naznačujících, že pohyby rotujícího víru mohou mít velmi silné a dosud nerozpoznané energetické účinky.

Schauberger ve svých spisech odkazuje na dvě přírodní síly, sílu „výbuchu“ a sílu „imploze“. Věřil, že naši vědci dobře pochopili využití energie explozí, což byl podle něj proces, který vedl k teplu, tlaku, fragmentaci, nemoci a smrti. Věřil, že přirozená síla imploze neboli dostředivého spirálovitého pohybu směrem ke středu představuje přirozenou životodárnou sílu chladu, růstu sání a zdraví ve vesmíru, a právě k tomu postavil své stroje. Kromě toho si byl dobře vědom rovnováhy mezi gravitací a lehkostí a jeho vlastní jméno pro lehkovážnou sílu bylo „diamagnetismus“. To může být trochu matoucí, protože jeho myšlenky diamagnetismu jsou přímo spojeny se silou, která působí na konvenční magnetismus, ale základní koncepty se zdají být stejné.

Nyní, když jsme se rychle podívali na některá Schaubergerova data, jsme připraveni přejít do naší další tematické oblasti, kde se zaměříme na anomálie Bermudského trojúhelníku. Najdeme zde nádherné souhrnné vyjádření všech různých jevů, které jsme již probrali v této a předchozích kapitolách, včetně fázového posunu hmoty, a také odhalíme další údaje, které nám otevřou dveře k naší další sadě kapitoly, kde probereme souvislosti mezi vyššími dimenzemi, vibracemi éteru a geometrií. Pro ty, kteří již Posun věků četli, to bude přesun na známé území, i když novým čtenářům nakonec navrhneme, aby si nejprve prostudovali tuto současnou knihu, protože jde o mnohem lineárnější, všezahrnující a sylogistickou knihu. , krok za krokem prezentace, která staví případ.

9.6 Shrnutí

9.1 Je představen obsah kapitoly, která zahrnuje jevy tornáda, práci Victora Schaubergera a Oregonský vír, pokračující, nehybnou časoprostorovou anomálii, která byla při mnoha příležitostech vědecky studována.

9.2 Koncepty fyziky tornád a přirozených samosvítících útvarů Dr. Alexey Dmitrieva zahrnují interakci mezi zemskou atmosférou a vnitřkem Země. Brooksův model formování tornáda, běžně používaný meteorology a dalšími vědci, neposkytuje model pro vysvětlení anomálií tornáda, které jsou vidět.

9.2.1 Mnoho případů údajných pozorování UFO může ve skutečnosti zahrnovat přirozené samosvítící útvary, které se uvolňují ze Země, jak se očekává v nových systémech fyziky, které Dmitriev nastínil.

9.2.2 Fotografie „děrovacích mračen“ od Matta Bragawa a Petera Blottmana se zdá být dalším příkladem neviditelných NSLF interagujících s tenkou vrstvou v atmosféře a vytvářejících viditelné „díry“, které byly zarovnané s magnetickým polem Země. Kdyby byla vrstva oblačnosti silnější, tyto efekty by s největší pravděpodobností nebyly viditelné.

9.2.3 Mnoho pozorování tornád zahrnuje světelné jevy, což naznačuje, že tornáda jsou ve skutečnosti zdrojem velmi vysoké elektromagnetické energie.

9.3 Dmitrievův seznam fenomenologie tornáda je sdílen v tomto bodě:

9.3.1 Bylo vidět, že tornáda opouštějí nad sebou takzvané „rodičovské“ mraky a pohybují se sama. Bylo také vidět, že se tvoří zcela bez rodičovských mraků, pouze je později přitahují. To opět naznačuje, že tornáda nemohou souviset pouze s atmosférickými pohyby.

9.3.2 Dmitriev vysvětluje, že Brooksův model nezohledňuje, proč se horizontální protirotací pohyb ve vrstvách oblačnosti náhle může změnit ve vertikální pohyb v trychtýřovém oblaku.

9.3.3 Levitační efekty tornáda nemohou být způsobeny nasáváním vzduchu uvnitř trychtýřového oblaku. Když je tornádo jen mírně nad zemí, nejsou pocítovány žádné změny tlaku vzduchu a nejsou vidět žádné účinky levitace, ale jakmile se tornádo dotkne země, začne levitace. V oblasti uvnitř trychtýřového oblaku bylo naměřeno nižší tlak vzduchu, ale pod oblakem se to nevyskytuje.

9.3.4 Uvnitř silných energetických polí tornáda je vidět, že hmota provádí náhlé, anomální fázové změny, stává se tvárnou jako tekutina a polopropustná, což umožňuje pevné předměty, aby se spojily dohromady. Jakmile tornádo pomine, hmota se vrátí zpět do svého normálního „základního“ stavu. V případě „ohýbání lžice“ se zdá, že lidské bytosti jsou schopny dočasně duplikovat tyto účinky na kov svým vědomím. Konvenční vysvětlení anomálií změn hmoty v tornádách obvykle zahrnují pozorování, že vnitřek trychtýřového mraku se pohybuje rychle dolů, zatímco stěny mraku mají rychlý vzestupný pohyb rychlostí asi 100 až 200 metrů za sekundu.

9.3.5 „Stěny ve zdech“ „kulovitých kaskád“ jsou často vidět kolem tornád, někdy dosahující výšky až dvou třetin výšky samotného trychtýřového oblaku. Tento energetický jev byl již viděn v Roschin / Godin replikaci Searlova efektu v laboratoři.

9.3.6 Trychtýřovitá oblaka se pohybují po zemském povrchu ve skokových pohybech, což opět naznačuje, že jsou s nimi spojeny i jiné síly než atmosférické jevy; totiž energetická interakce s vnitřkem Země.

9.3.7 Jak tornáda přecházejí přes řeky, bylo pozorováno, že vytvářejí miskovité prohlubně ve vodní hladině, což naznačuje, že jsou zdroji silné, anomální gravitace. Tornáda mohou přenášet předměty, skupiny předmětů a dokonce i živé tvory na velké vzdálenosti, aniž by je rušily. To opět naznačuje, že transport tornáda je způsoben levitací, nikoli sáním a rotací.

9.3.8 Bylo pozorováno, že tornáda mají bzučení nebo syčení, když se nedotýkají země, což opět ukazuje na velmi vysoké úrovně elektrostatického náboje. Mnoho typů světelných jevů bylo spojeno také s tornády, což naznačuje, že kolem nich dochází k ionizaci. Konkrétně v jednom případě šlo o pulzující modré světlo, které

se objevil ve vzduchu před vytvořením tornáda.

9.3.9 Anomálie tornáda silně naznačují, že technologické aplikace jsou skutečně možné, o čemž bude více pojednáno v další kapitole. Jedním z možných příkladů je Philadelphia Experiment, potvrzený jako autentický zesnulým plukovníkem Phillipem Corsem, který tvrdil, že to byla ve skutečnosti minolovka námořnictva a ne USS Eldridge, která byla vybrána jako krycí zpráva.

9.3.10 Zdá se, že koncept „vakuových domén“ Dr. Dmitrieva jako vysvětlení jevů tornáda mnohem více zapadá do dat. Připomínáme, že v dobách, kdy sluneční aktivita dosahuje svého vrcholu, dochází k odpovídajícímu nárůstu množství přirozených samosvítících útvarů, které jsou pozorovány. Kromě toho, když jsou nad seismicky aktivní oblastí pozorovány přirozené samosvítící útvary, dochází k odpovídajícímu poklesu aktivity zemětřesení. To naznačuje, že NSLF uvolňují tektonické napětí v zemi, které by jinak způsobovalo zemětřesení, tím, že jej přeměňují na energii.

9.4 Oregonský vír, popsáný v knize Nicka Nelsona „The Golden Vortex“, vykazuje všechny klasické znaky „vakuových domén“ Dr. Dmitrieva a další: 1) Má kulovitý tvar, 2) má centrální vír podobný komínu. oblast, 3) její energie má spirálovité vlastnosti, 4) jsou pozorovány anomální elektromagnetické efekty, 5) jsou hlášeny změny gravitace, 6) má jasné magnetické demarkační listy, 7) střed koule je v Zemi, 8) byly hlášeny změny velikosti objektů, 9) změny velikosti nelze měřit přístroji, protože se také mění velikost, 10) běh času se uvnitř víru mění o čtvrt sekundy, 11) střed víru vír má korónu, která je jedna šestina jeho celkové velikosti, 12) rychlost zrychlení gravitace se mění z 32 stop za sekundu na druhou na 29,86 stop za sekundu na druhou, 13) lidská aura se může stát viditelnou pro každého ve víru a 14) vír může poskytovat léčivé účinky.

9.5 Práce Victora Schaubergera se zdá být dalším příkladem fungujícího antigravitačního pohonného zařízení vytvořeného prostřednictvím sférického torusového vírového pohybu. Pozorováním různých anomálií tekoucí vody, včetně levitace pstruhových ryb přes chladné centrální oblasti vodopádu a pozorováním oblastí potoků, které přirozeně vykazují světelné jevy z vírového pohybu vody, byl Schauberger schopen vymyslet své nové nápady pro antigravitační pohon. V tomto případě je energie poháněna vysokorychlostní rotací vody v toroidní formě.

KAPITOLA 10: VORTEXOVÉ POSUNY ČASU A ROZMĚROVÉ ÚROVNĚ

KAPITOLA 10: VORTEXOVÉ POSUNY ČASOVÉ A ROZMĚROVÉ ÚROVNĚ

10.1 „BERMUDSKÝ TROJÚHELNÍK“

Charles Berlitz ve své knize The Bermuda Triangle z roku 1976 uvádí, že došlo k více než 100 zdokumentovaným zmizením lodí a letadel ve zhruba kruhové oblasti, která je triangulována mezi jihovýchodním pobřežím Floridy, Portorika a Bermud, s více než 1000 zjevnými úmrtími od roku 1948. V drtivé většině těchto případů nebylo nikdy nalezeno jediné tělo nebo kus trosky a v případech leteckých havárií se neobjevila ani sebemenší známka ropné skvrny nebo flotací. V řadě případů byly objeveny velké lodě jako unášené, přičemž celá posádka zmizela, přičemž na palubě zůstalo snad jedno zvíře, které přežilo, jako je pták nebo pes. Někteří lidé tyto účinky přežili a hlásili mnoho anomálií, které by nám měly být stále více rozpoznatelné, včetně neschopnosti uvést své elektromagnetické přístroje do provozu, rotující rotaci jejich kompasů, zaplnění oblohy žlutým, světelným oparem. Jinak jasný den a hlásí, že oceán pod nimi vypadal jinak, jako by si už nebyli jisti, nad jakou oblastí letí.

Z nějakého důvodu se zdálo, že tento jev vyvrcholil mezi rokem 1945 a polovinou 70. let a od té doby se zdá, že bylo mnohem méně zpráv nebo jen obecná ztráta zájmu metafyzické komunity o výzkum. Zatímco někteří by použili toto následné vysazení při zmizeních jako důkaz, že fenomén Bermudského trojúhelníku je „podvod“, mohlo by se stát, že vládní, vojenské a komerční lodě „dostaly zprávu“ a přestaly se pohybovat nejhrošími oblastmi; mohlo se také stát, že se vnitřní procesy Země posunuly a tím se toto místo stalo méně aktivním. A co je důležitější, faktem zůstává, že i přes stále pokročilejší pátrací a záchranné techniky, doplněné velmi důkladnými záznamy o přesných pozicích lodí a letadel, se sotva kdy podařilo najít nějaké ze známých zmizení. A mezi lodě, které úplně zmizely, aniž by byly nalezeny nějaké trosky, patří Marine Sulphur Queen, obrovská, 425 stop dlouhá nákladní loď, a USS

Cyclops, který měl na palubě 309 lidí a vážil kolosálních 19 tisíc tun.

Záznamy o zmizení lodí v této oblasti sahají přinejmenším do počátku 19. století a vykazovaly známky neustálého nárůstu až do doby sestavení a zveřejnění Berlitzova výzkumu. Myšlenka, že by za tato zmizení byla zodpovědná válka, je vyloučena, protože pokračovala i po skončení občanské války. A co je nejdůležitější, bylo to v roce 1945, kdy nad oblastí zmizela první sada letadel, což veřejnosti naznačilo, že stejné efekty, které způsobily mizení plachetnic, mohou způsobit zmizení i letadel. Právě z tohoto objevu se zrodil termín „Bermudský trojúhelník“ a veřejnost o tomto jevu se brzy poté divoce zvýšila a vyvolala tajemství, strach a spekulace.

Sám autor Charles Berlitz je docela učenec, mluví plyně řadou jazyků a je původcem velmi populárních jazykových příruček Berlitz, které jsou stále velmi běžné pro vysokoškoláky a zahraniční cestovatele v mnoha zemích. Bermudský trojúhelník syntetizuje mnoho různých zdrojů informací a spekulací s úžasným, kreativním a čitelným vkusem. Než bychom zacházeli do podrobností, protože Berlitzova kniha byla obrovským bestsellerem a lze ji rychle najít v knihkupectvích s použitým zbožím a v sekci 001 knihoven, uvedeme jen některá z nejvýznamnějších zmizení letadel a námořní pěchoty a poté přejdeme k anomáliím, které byly hlášeny přeživšími. Tyto informace nás skutečně uvedou do „dalšího kroku“ této knihy, kde se přesuneme od diskusí o technologii k hyperdimenzionální fyzice a ukážeme, jak se tyto posouvající se energie odrážejí v kvantové říši a ve vesmíru.

10.2 VELKÉ ZMIZENÍ LETADLA

První seznam anomálií v Berlitzově knize nese název „Hlavní zmizení letadel v oblasti Bermudského trojúhelníku“.

1. prosince 1945: pět bombardérů TBM Navy Avenger na cvičném letu z Fort Lauderdale na Floridě; celková posádka čtrnácti; dvouhodinový normální let; ztratil přibližně 225 mil severovýchodně od základny.
[Poznámka: Toto bylo první potvrzené zmizení letadla.]
2. 5. 12. 1945: bombardér PBM Martin; vyslán s třináctičlennou posádkou na pomoc hlídce TBM; o dvacet minut později rádiové spojení ztraceno a letadlo zmizelo.
- 3 1947: Superfort (US Army C-54) zmizel 100 mil od Bermud.
4. 29. ledna 1948: Star Tiger, čtyřmotorový Tudor IV; ztracené rádiové spojení po posledním kontaktu 380 mil severovýchodně od Bermud; ztracené letadlo s jednatřiceti cestujícími a posádkou.
5. 28. prosince 1948: DC-3, soukromá charta. San Juan, PR, do Miami; třicet dva cestující plus posádka.
6. 17. ledna 1949: Star Ariel, sesterská loď Star Tiger; Londýn do Santiaga, Chile, přes Bermudy a Jamajku; rádiová komunikace se ztratila 380 mil jižně jihozápadně od Bermud na kurzu ke Kingstonu.
7. března 1950: Globemaster (Američan); zmizel na severním okraji Trojúhelník na cestě do Irska.
8. února 1952: York Transport (britská); zmizel severně od trojúhelníku na cestě na Jamajku; třicet tři na palubě.
9. říjen 30. 1954: Super Constellation (Navy); zmizel severně od trojúhelníku se čtyřiceti dvěma na palubě. 10
9. listopadu 1956: hlídkový hydroplán Navy Martin P5M; zmizel s desetičlennou posádkou poblíž Bermud. 11
8. ledna 1962: tanker letectva KB-50; Langley Field ve Virginii na Azory. 12
28. srpna 1963: dva nové Air Force KC-135 čtyřmotorové Stratotankery; Homestead Air Force Base, Florida, k utajovanému tankovacímu dostřelu v Atlantiku; zmizel 300 mil jihozápadně od Bermud. 13

5. června 1965: C-119 Flying Boxcar; deset na palubě; ztracené na jihovýchodě Baham. 14

5. dubna 1956: B-25 přeměněn na civilní nákladní letadlo; ztracený jihovýchodně od Tongue of the Ocean; tři na palubě. 15

11. ledna 1967: Chase YC-122, přestavěn na nákladní; čtyři na palubě; ztracena v Gofském proudu mezi Palm Beach a Grand Bahama. 16

22. září 1963: C-132 Cargomaster zmizel na cestě na Azory.

10.3 VELKÁ ZMIZENÍ NÁMOŘŮ

Druhá kategorie v Berlitzově knize je „Hlavní lodě zmizely nebo byly nalezeny opuštěné v oblasti Triangle:“

- 1 1840: Rosalie, velká francouzská loď; nalezen na kurzu do Havany z Evropy, v oblasti Triangle, s nataženými plachtami, nákladem nedotčený, všechny ruce chybí.
2. ledna 1880: britská fregata Atalanta; odešel z Bermud do Anglie s 290 na palubě; zmizel pravděpodobně nedaleko Bermud.
3. října 1902: německá kůra Freya; nalezen brzy poté, co opustil Manzanillo, Kuba, špatně řazený, částečně zhroutil, kotva visící; kalendář v kapitánské kajutě čte 4. října – den po vyplutí.
4. března 1918: Zásobovací loď amerického námořnictva USS Cyclops, 500 stop, 19 000 tun přemístění; vyplul 4. března z Barbadosu do Norfolku s 309 na palubě; žádné špatné počasí; žádné rádiové zprávy; nikdy nebyly nalezeny žádné trosky.
- 5 1925: SS Cotopaxi; zmizel na cestě z Charlestonu do Havany.
6. dubna 1932: dva masti John a Mary; registr v New Yorku; nalezený plovoucí, ale opuštěný padesát mil jižně od Bermud; plachty svinuté, trup čerstvě natřený.
7. února 1940: jachta Gloria Colite ze St. Vincent, BWI; nalezeno opuštěný; vše v pořádku; 200 mil jižně od Mobile, Alabama.
- 8 22. října 1944: kubánská nákladní loď Rubicon; nalezený pobřežní strážník v Perském zálivu Stream u pobřeží Floridy; opuštěný, kromě psa.
9. června 1950: SS Sandra, 350stopá nákladní loď; vyplul ze Savannah, Georgia, směřující do Puerto Cabello, Venezuela; náklad 300 tun insekticidu; prošel St. Augustine na Floridě, pak zmizel bez zanechání stopy. 10

září 1955: jachta Connemara IV; záhadně opuštěný 400 mil jihozápadně od Bermud. 11

2. února 1963: Marine Sulphur Queen, 425stopá nákladní loď; zmizel bez zprávy, vodítek nebo trosk; na cestě do Norfolku ve Virginii z Beaumontu v Texasu všemi rukama; naposledy slyšet z blízkosti Suchého Tortugasu. 12

1. července 1963: Sno' Boy, třiašedesátimetrová rybářská loď; čtyřicet na palubě; plul z Kingstonu na Jamajce do Northeast Cay, osmdesát mil na jih; zmizela všemi rukama. 13

1924: Raifuku Maru, japonská nákladní loď; vysílal o pomoc mezi Bahamami a Kubou, pak zmizel. 14

1931: Stavenger, nákladní loď s třiačtyřicetičlennou posádkou; naposledy slyšeli z blízkosti Cat Island na Bahamách. 15

Březen 1938: Anglo-australská nákladní loď s třiceti devítičlennou posádkou; poslední zpráva přijatá západně od Azor: "Vše v pořádku." 16

Prosinec 1967: Čarodějnictví, kabinový křižník; cestující a majitel zmizeli, když bylo plavidlo na přístavní bóji jednu míli od Miami.
17

Duben 1970: Milton Iatrides, nákladní loď na cestě z New Orleans do Kapského města. 18

Březen 1973: Anita, 20 000tunová nákladní loď s dvaatřicetičlennou posádkou, pluje z Newport News do Německa.

10.4 ANOMÁLIE SVÍTIVÝCH, OTOČNÝCH VORTEXŮ

Další citát v knize od kapitána Dona Henryho jasně ilustruje anomálie v oblasti Bermudského trojúhelníku, které naznačují vysoce energetické, světelné a rychle rotující efekty, které vidíme u polarizované CU, jak je definováno v původním seznamu Dr. Dmitrieva „vakuové domény“. " kritéria:

... Přijížděli jsme na zpáteční cestu mezi Portorikem a Fort Lauderdale. Byli jsme tři dny venku a táhli jsme prázdnou bárnu, která převážela ropný dusičnan...

Slyšel jsem, jak se hodně křičí. Vyšel jsem z kabiny na můstek a zakřičel: "Co se sakra děje?" První, na co jsem se podíval, byl kompas, který se točil ve směru hodinových ručiček. Nebyl žádný důvod, aby se to někdy stalo... Nevěděl jsem, co se stalo, ale bylo jisté, že se děje něco velkého. Zdálo se, že voda přichází ze všech stran. Horizont zmizel – neviděli jsme, kde je horizont – voda, obloha a horizont se spojily dohromady. Nemohli jsme vidět, kde jsme.

[Poznámka: Zdá se, že jde o jejich vlastní zprávu o zážitku přechodu do světelné mlhy.]

Ať se dělo cokoli, okradli, ukradli nebo si vypůjčili vše od našich generátorů. Všechny elektrické spotřebiče a zásuvky přestaly vyrábět proud. Generátory stále běžely, ale nedostávali jsme žádnou energii. Inženýr se pokusil spustit pomocný generátor, ale nemohl získat jiskru...

OTÁZKA: Byl na obzoru nazelenalý vzhled?

[Poznámka: Jak je uvedeno jinde v knize, zelená barva je zdaleka nejvíce

běžné pozorování a bylo také údajně viděno ve Philadelphia Experiment, jak je popsáno v The Shift of the Ages.]

Ne, bylo to mléčné. To je vše, co mohu říci. Nehledal jsem barvy. Po našem odjezdu bylo nutné dobít baterie. Musel jsem vyhodit padesát baterií do baterek.

Další úryvek z knihy je dalším příkladem rotujících magnetických polí a světelných jevů pozorovaných v Bermudském trojúhelníku, typických pro polarizovanou CU:

Jim Richardson, bývalý pilot námořnictva, je nyní prezidentem Chalk Air Ferry Service operující mezi letištěm Opa-Locka v Miami a Bimini a dalšími body na Bahamách... Při ranním letu z Floridy na Turks Island v doprovodu svého syna, kompas letadla se náhle začal otáčet zleva doprava. Zeptal se svého syna: "Co je s kompasem?" Na což syn odpověděl jako zcela přirozené vysvětlení: "Jsme nad Androsem." Poznamenal, že se to často stávalo „pokaždé, když jdeme přes hluboké vody před Moselským útesem“. Tento útes je mimochodem místem často známým přítomností tajemných světél zářících v noci... Tato světla na útesu také pozoroval stejný Jim Richardson a další piloti letadel a lodí.

10.5 OHROMUJÍCÍ ZÁŽITEK WAKELEYHO „VORTEXU“.

Jak pokračujeme v našich úryvcích z Berlitzovy knihy Bermudský trojúhelník, máme jediný nejsilnější popis svítivosti, elektromagnetických změn a rotujících polí, které jsou typické pro energetické formy, které jsme zkoumali. K efektu zkreslení času velmi pravděpodobně došlo také, ale pilot letěl sám a možná si nevšiml žádné malé nesrovnalosti mezi hodinami v jeho letadle a hodinami na zemi. O události informoval Chuck Wakeley, kterému bylo tehdy asi třicet let a byl přes deset let profesionálním pilotem letadel a vrtulníků, který měl u vlády Spojených států prověrku na vysokou bezpečnost. O Bermudském trojúhelníku neslyšel, dokud neměl následující zkušenost, kterou zde řekl jeho vlastními slovy:

V listopadu 1964 jsem byl pilotem pro Sunline Aviation v Miami. Během této doby jsem vzal charterový let do Nassau, abych vysadil nějaké lidi a vrátil se. Vysadil jsem cestující a krátce po setmění jsem opustil letiště v Nassau. Počasí bylo velmi jasné a hvězdy svítily... Asi ve 21:30 jsem prošel severním cípem ostrova Andros a viděl jsem světla některých osad.

Vyrovnal jsem se ve výšce asi osm tisíc stop a usadil jsem se na rutinní let, ale... začal jsem si všimnout něčeho neobvyklého: velmi slabý zářivý efekt na křídlech... křídla měla průsvitný vzhled, vypadala bledě modrozeleně, i když byly skutečně natřeny zářivě bílou barvou.

Během asi pěti minut tato záře zesílila na intenzitě, až byla tak jasná, že jsem měl velké potíže se čtením svých přístrojů. Můj magnetický kompas se začal otáčet pomalu, ale jistě; palivoměry, které při vzletu ukazovaly „napůl plné“, nyní ukazují „plné...“ Nemohl jsem věřit žádnému z elektricky poháněných přístrojů, protože buď byly úplně mimo, nebo se chovaly nevyzpytatelně. Brzy celé letadlo zářilo, ale neodráželo se to

záře, protože záře vycházela ze samotného letadla. Když jsem se podíval z okna na křídla, pamatuji si, že jsem si všiml, že nejen že svítí modrozeleně, ale také vypadají rozmazaně...

V tuto chvíli jsem se již nemohl spolehnout na svůj gyroskop, horizont ani ukazatele nadmořské výšky, a protože byla noc a já jsem letěl s umělým horizontem, neměl jsem žádný horizont, kterým bych mohl projít. Záře byla tak intenzivní, že jsem už neviděl hvězdy. Udělal jsem jedinou věc, kterou jsem mohl – pustil jsem ovládání a nechal plavidlo letět jakýmkoli směrem. Záře narostla do oslepujícího crescenda světla, trvala asi pět minut a pak postupně slábla.

Všechny nástroje začaly normálně fungovat, jakmile se záře rozptýlila. Zkontroloval jsem všechny jističe a žádný nevypadl. Nebyly spálené žádné pojistky a uvědomil jsem si, že zařízení funguje normálně, když se na palivoměrech vrátilo zobrazení, že nádrže jsou z poloviny plné. Magnetický kompas se ustálil a ukázal, že jsem jen o pár stupňů mimo kurz. Zapojil jsem autopilota a bylo to normální. Před přistáním jsem zkontroloval všechny systémy – podvozek, klapky a tak dále. Všichni byli normální. Letoun měl mimochodem statické vedení a měl mít vypuštěné všechny statické prvky.

OTÁZKA: Mysleli jste si, že vaše zkušenost souvisí s Bermudským trojúhelníkem?

Až po incidentu jsem o Bermudském trojúhelníku nevěděl. Myslel jsem, že to, co jsem viděl, byl oheň svatého Elma, přestože oheň svatého Elma tak nepůsobí.

Kdy jste slyšeli o Bermudském trojúhelníku?

Slyšel jsem o tom, když jsem začal mluvit s ostatními piloty o svých zkušenostech. Podobné věci se staly i jiným pilotům, ale neradi o tom mluví. Každopádně neexistuje způsob, jak se vyhnout tomu, čemu říkají trojúhelník, pokud pojedete na nějaké místo, jako je Portoriko, pokud nepoletíte na sever od Bermud. O Trianglu teď uslyšíte mnohem víc, zvláště když dojde k jakémukoli zcela nelogickému zmizení letadla.

10.6 DESETMINUTOVÁ ZTRÁTA ČASU

Je velmi pravděpodobné, že Wakeley byl mimo náš konvenční čas a prostor, zatímco byl v oblasti světelných jevů, než se vrátil. V zajímavém případě zdokumentovaného časového odstupe ve stejné blízkosti se osobní letadlo National Airlines 727 přilétající na letiště v Miami v roce 1971 náhle ztratilo z obrazovky radaru asi na deset minut a pak se znovu objevilo:

Letadlo [National Airlines 727] přistálo bez incidentů a pilot a posádka projevili určité překvapení nad vyjádřeným znepokojením pozemního personálu, protože pokud jde o posádku, nic neobvyklého se nestalo. Jako vysvětlení jeden ze zaměstnanců Air Control řekl jednomu z pilotů: "Člověče, deset minut jsi prostě neexistoval." Právě v tomto okamžiku si posádka zkontrolovala hodinky a různé ukazatele času v letadle a zjistila, že jsou rovnoměrně deset minut pomalí podle reálného času.

To bylo obzvláště pozoruhodné, protože letadlo provedlo rutinní časovou kontrolu

dvacet minut před incidentem a v té době nebyl žádný časový nesoulad.

10.7 LABORATORNÍ EXPERIMENTY PRO POSUN ČASU A ROZMĚRU

Pokud platí myšlenka, že tyto elektromagnetické síly by mohly přeměnit lidské bytosti na jinou úroveň vibrací, pak bychom měli očekávat, že někteří blázniví a neohrožení badatelé by se již o něco takového pokusili, nad rámec známého filadelfského experimentu, o kterém jsme již dříve hovořili v Posunu věků.

Takové možnosti jsou uvedeny v zajímavém článku s názvem „Dimensional Shifts“ od Jerryho W. Deckera na <http://www.keelynet.com/energy/dimshift.htm>.

Pan Decker je ředitelem webové stránky KeelyNet, což byla původně služba Bulletin Board Service (BBS) na počátku 90. let před popularitou internetu, a je pravděpodobně jedním z předních světových odborníků na antigravitaci a volnou energii. Uveřejníme některé hlavní body tohoto zajímavého článku pro případ, že se z nějakého důvodu ztratí nebo bude nedostupný pro některé z našich čtenářů, a vložíme další související diskuse, jak budeme pokračovat.

Prohlášení, která Decker uvádí v tomto článku, mají přímý vliv na náš vlastní výzkum, včetně energetického efektu „koule ve sférách“, který byl pozorován v experimentu Roschin / Godin, který replikoval výsledky profesora Searla s antigravitací a volnou energií:

Každá prostorová (a možná DOČASNÁ) lokace, bez ohledu na to, v jaké dimenzi sídlí, má specifickou souřadnici, na kterou se odkazuje kombinací frekvencí, které se rovnají „podpisu“ pro danou lokalitu. Jsou to vnořené frekvence – jako bubliny v bublinách – protože všechny jsou stojaté vlny produkované 180stupňovou fázovou konjugací.

Zde by měl čtenář vědět, že Decker používá termíny popularizované dílem podplukovníka Toma Beardena. „Stojné vlny“ s „180stupňovou fázovou konjugací“ je další způsob, jak popsat sférický torus energie, který jsme nazvali polarizovaná CU. Lze ji nazvat „stojatou vlnou“, protože může vykazovat rotující, spirálový vírový pohyb, když stojí na místě, aniž by se pohyboval prostorem. „Fázová konjugace“ 180 stupňů jednoduše představuje severojižní polaritu této energetické formy, jak jsme viděli ve „vakuových doménách“ Dr. Dmitrieva. Můžeme tedy vidět, že i když byl tento článek napsán dříve, než byla vůbec publikována studie Roschin / Godin, Decker si byl již vědom toho, co bychom očekávali; vnořená řada sférických forem energie torusu.

Pokud je na tuto [energetickou formu v původním místě] vnucena modulace [elektromagnetické energie, která představuje] specifický „podpis“ / souřadnice [jiné oblasti prostoru a času], otevře se portál k této [nové] umístění. Moje představa je taková, že mezi těmito dvěma lokacemi – tj. fyzikálně-prostorovou lokací a uměle vytvořeným obrazem – vzniká rezonance a může jich být více než dvě.

Když je udeřena ladička, vidlice naladěná na stejnou frekvenci bude rezonovat s vybuzenou vidlicí, čímž se rychle dosáhne energetické rovnováhy mezi těmito dvěma. Jakmile je tato rovnováha ustavena, dochází k přenosu energie, téměř v holografickém smyslu, který obě vidlice fázově zablokuje. K tomu může dojít mezi libovolnými dvěma rezonančními prostory nebo objekty.

Nastavením amplitudy vibrací mezi dvěma rezonančními tělesy nebo prostory lze mezi nimi vytvořit tok energie v obou směrech. Vysoká amplituda vždy proudí k nízké amplitudě v přirozené snaze dosáhnout rovnováhy, čímž se vytváří tok mezi tělesy nebo prostory.

Jakmile je ustavena rezonance, věřím, že hmota může být zachycena v tomto toku a fyzicky transportována mezi dvěma rezonančními prostory. Jsem toho názoru, že tvrzení o „cestování v čase“ jsou mnohem blíže k dimenzionálnímu posunu, kde existuje více realit ve stejném místě [prostoru], ale mírně mimo fázi (alternativní reality nebo dimenze).

Decker zde samozřejmě navrhuje, že v určitém bodě naší budoucnosti může být teleportace realitou, jakmile pochopíme základní principy.

Prozatím musíme vzít v úvahu důkazy, které již existují, které naznačují, že k tomu příležitostně na Zemi dochází přírodními prostředky. Jak Deckerův článek pokračuje, dostáváme platný popis toho, co se může stát živému tvorovi, který projde takovým vírem. Možná se to již v minulosti Země stalo mnohokrát a nešťastné stvoření se poté vynoří do naší vlastní reality. Takové „cestovatele časem“ označuje podplukovník Tom Bearden jako „tulpoidy“:

10.7.1 „TULPOIDS“: CESTOVATELÉ ZTRACENÍ V ČASE

Naladěním na tyto alternativní prostorové, časové nebo dimenzionální reality, vytvořením toku a jeho udržením by se objekt přesunul do tohoto místa. Tom Bearden ve své knize The Excalibur Briefing odkazuje na tyto alternativní reality a na výskyt jevů v naší realitě, které nazývá „tulpoidy“.

Mezi tyto tulpoidy patří UFO, bigfoot, Nessie a další forteanské projevy s krátkým trváním, ale některé z nich zanechávají fyzické důkazy, že zde byly. Co když jsou to entity z alternativní reality zachycené v momentálním toku, aby byly násilně transportovány do našeho světa? Byli by ztraceni a zmatení, pravděpodobně antagonističtí kvůli strachu.

Mnozí poznamenali, že popisy příšery z jezera Loch Ness a příšery z jezera Champlain „Champ“ jsou velmi podobné starověkému dinosaurovi známému jako plesiosaurus; a do Deckerova seznamu můžeme přidat i další prastará stvoření. Například z Afriky se opakovaně objevovaly zprávy o tom, co vypadá jako Brontosaurus z jurského období známého jako „mokele-mbembe“, a jeden západní vědec tam skutečně cestoval a pozoroval tvora na dálku. Zdá se, že další zajímavá událost citovaná v knize New Lands od Charlese Forta, strana 219, ukazuje na pokřivení obřího prehistorického hmyzu až do dnešního Švýcarska. Pokud bylo klima v Ženevě v určité době tropické, pak k této časové deformaci mohlo dojít na stejném fyzickém místě:

Bostonský přepis, 1922 – výstřižek mi poslal pan J. David Stern, redaktor a vydavatel Camden (NJ) Daily Courier –

„Ženeva, 21. března – Během silné sněhové bouře v Alpách nedávno tisíce exotického hmyzu připomínajícího pavouky, housenky a obrovské mravence dopadly na svahy a rychle uhynuly. Místní přírodovědci nejsou schopni tento jev vysvětlit, ale jedna z teorií říká, že hmyz byl zavenen větrem

teplejší klima."

Kromě toho Berlitz v Bermudském trojúhelníku uvádí také případ coelocantha, ryby, která byla více než 60 milionů let zcela vyhynulá, a náhle se objevila v Indickém oceánu, kde ji chytili rybáři a přinesli zmateným vědcům. Dalším příkladem toho může být malý fenomén „chupacabra“ podobný dinosaurovi v Brazílii; tvor, který útočí na slepice a kozy a má monstrózní vzhled podobný ještěrce.

Nyní Decker pokračuje se spekulací, proč se zdá, že Lochnesská příšera, Bigfoot a další projevy poměrně rychle mizí z našeho známého světa:

Nabízí se pak otázka, kam půjdou, když se tu objeví, tedy proč tady NEZŮSTANOU? Když se jedna z těchto entit alternativní reality zachytí v energetickém poli s vysokou hustotou, je „nabitá“ „souřadnicí / podpisem“ pole. Na krátkou dobu tento podpis překoná svou přirozenou „souřadnici stvoření“ a entita se přenesla do alternativní reality. Nyní nabitá entita se toulá ve své nové realitě, vypouští energii, která byla absorbována, a UDRŽUJE svůj kontakt s novou realitou. Jakmile se energie rozptýlí do bodu, který umožní obnovit přirozenou „koordinaci stvoření“ entity, přenesla se ZPĚT do své domovské reality...

Vezmeme-li toto vše v úvahu, vyvstává otázka: jak dosáhneme rozměrových posunů za kontrolovaných podmínek?

Myšlenka, že hmota je schopna buď „expandovat“ energií, nebo „vypouštět“ energii, se nezdá možná v konvenčních vysvětleních kvantových jevů, která jsou postavena na myšlence částic. V nových kvantových systémech Roda Johnsona, které budeme studovat v pozdějších kapitolách, je to však zcela možné: hmota se může pohybovat mnoha různými „hustotami“ a ve svém jádru „atom“ není nic jiného než řada protisměrných elektromagnetických polí. Je zřejmé, že v případech, jako je coelocanth, pokud takový tvor skutečně cestoval časem do současnosti, byl schopen tak učinit s dostatečnou úplností, aby mohl zůstat v našem současném světě, protože v tomto případě „nevykrvácel“ energii. vrátit se na své původní časoprostorové souřadnice.

10.8 WARP CESTOVÁNÍ POMOCÍ „GRAVITNÍCH LASERŮ“

Po výše uvedeném úvodu je prvním případem, o kterém Decker referuje ve svém článku, případ Dr. Alana Holta z NASA. Holt „původní“ nápad na warp cestování vesmírem se pojí s Einsteinovými nápady a zahrnuje umělé generování elektromagnetického energetického vzoru kolem kosmické lodi, který přesně odpovídá „rezonančním signaturám“ vzdáleného bodu v prostoru a čase. Pak, pokud lze v oblasti obklopující kosmickou loď stanovit přesnou rezonanci časoprostorových vibrací pro požadovanou vzdálenou oblast, kosmická loď se přirozeně „zkrouť“ do nového umístění prostřednictvím víru „tunelu“ s vyšší hustotou.

„Tkanina časoprostoru“ (čti: éter) obklopující původní umístění by loď silou odtlačila, když by se přichytila ke svým novým časoprostorovým „souřadnicím“. Zajímavé je, že je to velmi podobné svědectví Boba Lazara ohledně papírů, které četl o tom, jak se ukořistěné mimozemské plavidlo, na kterém pracoval, dokázalo přenést z jedné oblasti do druhé.

V Lazarově modelu jsou vidět tři rovnoměrně rozmístěné polokoule na spodní straně

mnoho UFO plavidel ve tvaru disku jsou „gravitační zesilovače“, které jsou schopny soustředit gravitaci do tenkých, vysoce energetických paprsků, ve stejném smyslu jako laser zaostřuje paprsek světla. Plavidlo je nakloněno na bok a pokročilý systém „trianguluje“ paprsky tak, aby vystřelily a protínaly se v přesném bodě ve vzdáleném prostoru, kam se chce letící osoba dostat. Mezi těmito dvěma oblastmi vzniká rezonance a gravitační pole tvoří bod neuvěřitelné síly, kde se tři paprsky kříží. Tato mocná síla je soustředěna přímo zpět na samotnou loď a díky své masivní gravitaci a energetické síle otevírá v čase a prostoru „červí díru“ s vyšší hustotou, která okamžitě vystřelí loď hyperprostorem do jejího nového umístění. Je velmi zajímavé, že někdo z NASA by nezávisle na sobě navrhl velmi podobnou myšlenku, a to je silný náznak toho, že jsou si této technologie také vědomi a pomalu ji „odkapávají“ na veřejnost. Zda je to skutečně na pracovní kapacitu nebo ne, je jiný příběh.

10.9 ZMIZENÍ MIKE MARCUMA

Odtud Decker cituje některé „neověřené a vysoce podezřelé“ informace, které mohou, ale nemusí být pravdivé. Některá data zde citujeme s předpokladem, že některé nebo většina z nich jsou nepravdivé; pokud by však některá z nich byla pravdivá, pak by představovala aktivní a zjevně nebezpečné technologické aplikace těchto principů. Stejně jako doslova šokující „objev“ elektřiny Benjamina Franklina s drakem z kovového drátu byl průlomem, který přišel za cenu, velká část současného nebezpečí mohla pramenit z relativního nepochopení toho, jak přesně tyto víry a energetické jevy fungují.

První dva případy hlášené Deckerem z diskusní skupiny „Fortean“ se zdají být od stejné osoby, Mikea Marcuma, který žil v Missouri a experimentoval s těmito principy. V klasickém zkracení, které „doslech“ produkuje, si zpráva druhé osoby spletla název státu, ve kterém Marcum žil, jako Michigan, a naznačila, že se jedná o pět, nikoli šest elektromagnetů:

[Případ jedna, zveřejněno 28. listopadu 1996:] Mike Marcum, chlápek z Missouri, který natočil News of the Weird v roce 1995 poté, co ukradl šest transformátorů energetické společnosti, o kterých řekl, že jsou nezbytné k výrobě jeho stroje času (aby mohl zjistit vítězný číslo loterie a vrátte se a kupte si tiket,) zavolal v říjnu 1996 do rozhlasového pořadu z Nevady a řekl, že do dokončení svého vynálezu ho dělí jen 30 dní. Jeho pronajímatel v Missouri ho vystěhoval kvůli různým elektrickým nehodám v jeho bytě...

[Případ druhý, zveřejněno 28. ledna 1997:] Dnes jsem byl po telefonu s přítelem v severní Kalifornii informován o muži ve státě Michigan, který vynalezl „stroj času“. Tento muž údajně pracoval na legendárním Philadelphia Experiment a informoval své přátele a důvěrníky, že „ví, co dělá“.

Postavil těchto pět 300librových magnetů do kruhu a nechal je napájet elektrickými proudy. Postavil kočku do středu kruhu a kočka zmizela. Potom dal do kruhu kozu a koza také zmizela v mlhách času.

Nakonec se sám dostal do středu kruhu a i on zmizel v „jiné dimenzi“, aby se už nikdy nevrátil...

Podle mého kalifornského přítele se to údajně stalo docela nedávno; a pokusí se o tom zjistit více informací, jako je jméno muže a kde se tento „experiment“ údajně odehrál. Budu zveřejňovat sledování čehokoli dalšího relevantního k této záležitosti.

Jak vidíme, myšlenka ve druhém příspěvku, že se událost stala „celkem nedávno“ a data obou příspěvků se pěkně shodují, takže je pravděpodobné, že obě odkazují na experiment Mikea Marcuma. Marcum v rádiu řekl, že byl asi „30 dní“ od dokončení zařízení v říjnu 1996 a 28. ledna 1997 byla druhá osoba informována, že muž zmizel „celkem nedávno“. Je zřejmé, že pokud se to skutečně stalo a není to jen „městská legenda“, pak musel být u tohoto experimentu přítomen někdo jiný, aby ověřil všechna zmizení, včetně samotného Marcuma.

10.10 DR. ČERNOBROVSKÉ EXPERIMENTY S ČASEM

Další úryvek z Deckerova článku od Dr. Alexandra Frolova je mnohem více empiricky prokazatelný než výše uvedené zprávy, protože víme, kdo provedl výzkum, kdo publikoval materiál a kde byl prezentován. Pro stručnost to zde bude shrnuto. Ve své dizertační práci pro Moskevský letecký institut dal Dr. Vadim Černobrov základ pro elektromagnetický pohon a Dr. Frolov ho později pozval na svou konferenci v červnu 1996 s názvem „Nové myšlenky v přírodních vědách“. Na konferenci Dr. Černobrov přednesl prezentaci týkající se experimentů, které byly navrženy tak, aby změnily rychlost plynutí času v místní oblasti, a také publikoval příspěvek o svých výsledcích v následném sborníku konference. Jak uvádí Dr. Frolov:

[Dr. Černobrov] použil elektromagnety instalované tak, aby vytvořily několik kulových obálek: jedna obálka je instalována uvnitř druhé. Celý systém je struktura s mnoha obálkami jako ruská hračka zvaná „mastroshka“ nebo „vnošené panenky“. [Dr. Cílem Černobrova je vytvořit speciální typ elektromagnetického pole, které se pohybuje z periferie [těchto sférických obálek] do centrálního bodu. Posun rychlosti času v takovém systému je velmi malý, [dosahující] několika sekund za hodinu experimentu.

V tomto případě je úspěch experimentu doktora Černobrova zcela pochopitelný, protože jsme již prozkoumali přirozené případy tohoto efektu dilatace času, včetně Oregonského víru, který může kdokoli kdykoli navštívit a vědecky prozkoumat. A vzhledem k tomu, že Dr. Roschin a Godin se také pokoušeli vyrobit „elektromagnetický pohon“ pomocí generátoru Searl Effect Generator a také měřili „koule uvnitř koulí“ magnetické a tepelné energie kolem svého zařízení, tvrzení Dr. Frolova se stává mnohem věrohodnějším. Je pravděpodobné, že pokud by byla provedena příslušná měření, došlo by také k menším časovým změnám kolem generátoru Searl Effect Generator. Víme, že v publikované práci Dr.

Bruce DePalma, takové časové změny byly pozorovány a měřeny v oblastech kolem jeho prototypů s volnou energií, čímž se přidala další vrstva ověřování.

Navíc, výše uvedený úryvek zmiňuje, že Dr. Černobrov chtěl, aby se elektromagnetická pole přesunula z periferie do centrálního bodu. Toto je zjevně znázornění jeho pokusů vytvořit osu polarizované CU (jako to, co vidíme v tornádu), která se vytvoří pouze tehdy, když je dosaženo dostatečné úrovně energetické síly a rychlosti rotace v samotných sférických energetických polích. Množství síly, které je zapotřebí k vytvoření polarizované CU, je dostatečně vysoké, aby se často objevovaly zprávy o rozbití magnetických zařízení s volnou energií na kousky, jakmile překročí určitou rychlost otáčení. Budoucí konstruktéři antigravitačních pohonných systémů budou nuceni tyto problémy obejít a zdá se, že prof. Searl to dokázal použitím přesných matematických poměrů mezi válečky a kroužky, založených na principech „magického čtverce“, aby zajistil, že zátěž je dokonale rozložena po celém zařízení. Jeho návrh také vyžaduje, aby každá sada kroužků a válečků byla hmotnostně identická s tou před tím, takže každá následující vrstva kroužku a válečku musí být na výšku kratší než ta, která je blíže středu.

10.11 NEBEZPEČNÉ MOŽNOSTI EXPERIMENTACE „WARP“

Další případ v Deckerově článku je rovněž ze seznamu Forteana a autor si zřejmě nepřál zveřejnit své jméno, čímž se dostáváme zpět do oblasti kategorie „neověřeno, pravděpodobně nepravdivé“. Je zde uvedena jako připomínka nebezpečí, která s sebou nese pokus o duplikaci této technologie:

...Mám kamaráda, který se znal s majitelem elektronické firmy. Tohoto muže velmi zaujala magnetická pole s vysokou hustotou. Jednoho dne postavil transformátor na rám motocyklového typu a nainstaloval „spínač mrtvého muže“, který by deaktivoval napájení, pokud by byl spínač uvolněn.

Když stroj řídili jeho technici, majitel se posadil na rám a bylo připojeno napájení. Netuším, jestli to byl stejnosměrný proud nebo speciální frekvence střídavého proudu.

Asi po třech minutách se muž začal rozhlížet po místnosti, jako by viděl něco jiného nebo nového... krátce poté se jeho tělo začalo třpytit, jako by mizelo. V tomto okamžiku [kdy] uvolnil spínač a napájení se vypnulo.

Hlásil, že stěny místnosti se začaly rozplývat a ukazovaly nedotčenou, nezastavěnou krajinu, jako by tam město a tato budova nikdy nebyly. Jeden z kolegů techniků žvýkal, aby na téhle věci jezdil.

Majitel nakonec souhlasil až poté, co technik podepsal lékařské a právní propuštění pro případ, že by se mu stalo něco špatného. Posadil se na rám, [síla] byla připojena a nic se nestalo, dokud neuplynuly asi 3 minuty. Ten chlap se začal rozhlížet, stejně jako majitel, a jeho tělo se začalo třpytit. Nepustil vypínač.

Jak ubíhalo více času, mužské tělo zmizelo z dohledu, ale spínač mrtvého muže byl STÁLE STISKNUT. Po 5 minutách majitel nechal ostatní techniky vypnout napájení. Jezdec se znovu objevil, blábolil a slintal, úplně šílený. Stroj má být zamčený v garáži majitele a ten se přestěhoval do Colorada. Víím, že to zní jako hodně BS, ale je toho víc, čím vás teď nebudu obtěžovat. Děje se tu něco, co se vymyká městskému folklóru. Děkuji za váš zájem, možná, že když dostanu soubor zkompileovaný pro můj web, můžeme shromáždit další související informace

může poskytnout další pohled na experiment...

10.12 SVĚTELNÁ EXPLOZE VE VORTEXU

Další případ z Berlitzovy knihy Bermudský trojúhelník odhaluje, že ne každý má při průchodu interdimenzionálním pozemským vírem takové štěstí jako Chuck Wakeley. Bob Brush, kapitán komerční letecké společnosti, byl v říjnu 1971 svědkem záhadné exploze letadla Constellation na Bahámách poblíž Great Inagua:

Bob letěl s DC-6 a dostal Constellation na radar, letěl nízko a možná měl potíže. Najednou explodoval se světlicí, která osvětlovala oblohu od obzoru k obzoru. Výbuch byl tak jasný, že z něj bolely oči – naprosto neobvyklé. Člun poblíž místa činu sebral letovou příručku, kterou Bob později prozkoumal, a ta byla poseta malými dírkami...

10.13 WILBERT SMITH A „PROJEKTOVÝ MAGNET“

Jak Charles Berlitz v Triangle, tak Dr. Richard LeFors Clark v Anti-Gravity and the World Grid referují o práci Wilberta B. Smithe, kanadského komunikačního inženýra na ministerstvu dopravy, který studoval podobné anomálie jako Bermudský trojúhelník, ke kterým došlo v roce východní oblast jezera Ontario. Je jedinou osobou, která provedla oficiální vládní průzkum magnetických vírových anomálií, který byl znám jako projekt Magnet a byl proveden v roce 1950 jménem Kanadské národní výzkumné rady a amerického námořnictva. Projekt byl později klasifikován, zdánlivě kvůli dramatické a destruktivní povaze takových vírů. Ve Smithově práci uvádí, že našel to, co nazval „oblasti se sníženou vazbou“, které měly průměr přibližně 1000 stop a rozšiřovaly se nahoru do značné výšky. Pokud by nad oblastí přeletělo letadlo, pak by se stejně jako v případě tornáda jeho hmota stala pružnou a elastickou, což by způsobilo její roztržení a explozi. Některé z vírů se zdály být pohyblivé a jejich pozice se časem měnily. Smith také správně zjistil, že tyto anomálie byly způsobeny gravitačním napětím, které se vytvořilo hluboko v Zemi.

10.14 DD VĚDOMÉ ROZHRANÍ HOME S LAKE ONTARIO VORTEX

Dr. Clark také poukazuje na to, že mystik DD Home v devatenáctém století žil ve stejné oblasti na východní straně jezera Ontario, kde byly prováděny experimenty WB Smithe s Projektem Magnet. Jak jsme již zmínili, Home dokázal opakovaně levitovat své tělo vysoko do vzduchu před místností plnou lidí, stejně jako řadu dalších velmi neobvyklých jevů. Mohl strčit ruce nebo hlavu do kamen a nespálit se, a také mohl levitovat harmoniku uvnitř klece a hrát na ni melodii. Jeho různé činy byly svědky a ověřeny v letech 1820 až 1850 významnými vědci, světovými hodnostáři a mnoha vládnoucími hlavami Evropy. Na základě Smithových výzkumných zjištění Dr. Clark spekuluje, že energie v této konkrétní oblasti víru byla schopna mocně posílit Homeův psychický vývoj. Mohlo to docela dobře poskytnout vysoký stupeň „energie svobodného vědomí“, která byla později využita a vedla k tomu, že se jeho pozoruhodné schopnosti staly možnými.

10.15 LEEDSKALNIN „KORÁLOVÝ HRAD:“ LEVITACE?

Dr. Clark také přináší případ Edwarda Leedskalnina ve svém článku v Anti Gravity. Leedskalnin vybudoval velkolepé město obrovských korálových bloků, které pojmenoval „Coral Castle“ v Homestead na Floridě, bez zjevného přístupu k nástrojům nebo zvedacím strojům. Dr. Clark tvrdí, že Leedskalnin našel vír, kde rovnováha gravitace-lehkost byla mnohem vyrovnanější než na většině jiných míst, a proto pouhým zatlačením na bloky v jejich přesném těžišti bylo možné zajistit potřebný „vztlak“. k přesunutí bloků. Bezprostřední problém, který můžeme vidět s takovou myšlenkou, je ten, že by to mělo způsobit dramatický rozdíl v odečítání gravitace z této oblasti, a přesto o tom není žádná zmínka v související literatuře. Pokud by rovnováha gravitace-lehkost byla skutečně tak blízko k tomu, aby se tam vyrovnala, pak bychom očekávali, že je již dávno známá a diskutována. Navíc většina ostatních zdrojů, které pojednávají o Korálovém hradu, bude vždy zmiňovat případ, kdy se člověk vplížil na místo, aby sledoval, jak Leedskalnin napřáhl ruce a levitoval bloky z nákladáku, aby je dal tam, kam potřeboval.

I když se nám to může zdát nemožné, existuje mnoho zpráv o starověkých megalitických kamenných chrámech, které byly stavěny z mnohatunových bloků, které byly osazeny s nadměrnou přesností, a žádný archeologický důkaz, který by naznačoval, jak byly přesunuty. Jak poznamenal Graham Hancock ve své knize Fingerprints of the Gods (Otisky prstů bohů), ani největší moderní jeřábi na světě nejsou schopni přemísťovat bloky o velikosti používané ve Velké pyramidě a dalších místech.

Dále v případě tibetské akustické levitace vidíme proces, který, jak se zdá, využívá psychickou koncentraci v kombinaci s pečlivě vyladěným zvukem k produkci potřebné energie k pohybu velkých kamenů.

Leedskalnin tedy může být dalším případem, jako je DD Home, kde život v určité oblasti poskytuje psychický vývoj, který umožňuje účinky levitace. Možná, že v takovém víru žil i svatý Josef z Cupertino, kterého jsme zmínili ve druhé kapitole jako jednoho z katolických „levitujících svatých“.

plocha.

10.16 TAJEMNÉ MAGNETICKÉ DOBRODRUŽSTVÍ WALTERA RAWLSE

Vrátíme-li se znovu k Deckerovu článku o rozměrových posunech produkovaných elektromagnetickou energií, jeho další hlášený případ je ten, který si Decker vybavil z telefonického rozhovoru, který měl několik let předtím, než o něm psal.

V tomto případě máme jméno zúčastněné osoby a jeho vlastní svědectví Deckerovi, že mluvil pravdu. Tyto efekty jsou však subjektivní a neměly by být považovány za „důkaz“ ničeho, pouze za zajímavé možnosti:

Walter Rawls, který pracoval s účinky monopolárních magnetických polí na hmotu se zesnulým Albertem Royem Davisem, mi v telefonickém rozhovoru vyprávěl o svých experimentech s magnetem severního pólu umístěným nad šišinkou mozkovou.

Byla vyrobena maska, která držela severní pólový konec dlouhého válcového magnetu nad epifýzou. Účelem bylo stimulovat žlázu a zjistit, zda na tomto „třetím oku“ něco není. Expozice byla v rozmezí 10-30 minut denně po dobu asi 4 týdnů.

Během prvního týdne seděl u svého stolu a četl si dokumenty, když si koutkem oka všiml, že se něco pohnulo. Když vzhledl, přízračná postava muže prošla jednou stěnou, přešla přes místnost a zmizela v další stěně. Postava si to vůbec neuvědomovala

Walter. Další expozice tohoto pole severního pólu probíhaly během druhého a třetího týdne.

Druhý týden se stejná strašidelná postava pohybovala místností a pohlédla na Waltera, když procházel. Tentokrát se zdálo, že postava má trochu více detailů, ne tak strašidelné.

Třetí týden, když byl Walter zaneprázdněn prací na dokumentech, všiml si změny v místnosti. Když vzhledl, zeď se rozplynula a on se díval na malý kopec, kde pod stromem seděli muž a žena. Byla to stejná strašidelná mužská postava, kterou viděl při jiných příležitostech. Nehybně seděl a několik minut sledoval tuto pastorační scénu.

Muž se podíval na Waltera a vypadal překvapeně. Bylo to, jako by tentokrát jasně VIDĚL Waltera a možná poznal Waltera jako ducha, kterého viděl minulý týden! Obraz zmizel a zeď se vrátila do normálního stavu. Od té chvíle Walter už nikdy šišinkový stimulátor nepoužil.

Pokud existuje nějaká platnost toho, co Rawls říká, zdálo by se, že mocné magnetické energie v „centru třetího oka“ dokázaly hrubě duplikovat stejné typy psychických vylepšení, které umožnily DD Home provádět levitaci a další výkony za života. v energetickém víru East Lake Ontario a Ed Leedsalnin k vybudování korálového hradu v energetickém víru Homestead na Floridě. Je zajímavé, že práce Charlese Forta zmiňují, že mnoho „spiritualistických“ studií bylo provedeno na přelomu 20. století organizacemi jako American Society for Psychical Research, které přímo korelovaly vyšší frekvence pozorování duchů a paranormální aktivity s vyššími energetickými emisemi z slunce. V tomto případě se zdá, že Slunce propůjčuje extra energii vědomí, která umožňuje jinak normálním lidským bytostem vidět do jiných sfér a/ nebo způsobuje prolínání mezi realitami. A jak za minutu uvidíme, zdá se, že existují lidé, kteří mohou vidět tyto říše a provádět v nich psychické činy bez jakékoli takové vnější energetické stimulace.

10.17 TIME WARPS DOKUMENTOVANÉ Z „OBOU STRANY“

Dvě zajímavé zprávy, které mohou, ale nemusí být faktické, se nacházejí na stranách 96-98 knihy Nicka Nelsona The Golden Vortex, o které budeme hovořit v další kapitole. Každý z nich, pokud je pravdivý, nám dává jedinečnou možnost, že tyto události, které se kříví v čase, byly skutečně svědky a zdokumentovány jako k nim došlo z „obou stran“ jevu, z minulosti i budoucnosti.

První zpráva pochází od policejního kapitána ve výslužbě jménem Hubert V. Rihm, kterému se podařilo porovnat zprávu o pohřešovaných osobách z roku 1890 s bizarní smrtí v roce 1950. Podobnost mezi těmito dvěma událostmi naznačuje, že šlo o stejnou osobu, pana Rudolpha. Fentz z 50. Avenue v New Yorku, který okamžitě přešel o 60 let do budoucnosti. V roce 1890 muž odešel z domu, aby si po večeři dal doutník, který mu jeho žena nedovolila mít v domě, a už ho nikdy neviděla. Následně podala oznámení o pohřešování. Zdá se, že warp objevil ve stejné oblasti, kterou procházel, a poté se znovu objevil v ulicích New Yorku v roce 1950. Při pohledu na tolik podivných a hlučných věcí zpanikařil a vběhl do

ulici, kde ho sjel taxík a zabil. Identifikace a oblečení tohoto muže se kapitánu Rihmovi zdálo rozhodně mimo normu, který později provedl toto spojení pomocí výzkumu. Je zajímavé, že skutečnost, že se jednalo o 60letý časový rozdíl, ve skutečnosti podporuje myšlenku, že by to mohla být pravda, pokud jde o fyziku, kterou nyní znovu objevujeme a která bude popsána později v knize. Číslo 60 přímo souvisí s vibracemi, což je nejdůležitější chování éteru.

Druhý záznam pochází z pilotního projektu v Ohiu na počátku 60. let:

...Pilot byl ve svém soukromém letadle a letěl vedle nízké oblačnosti, když z mraku vylétl létající stroj z doby před první světovou válkou. Navzájem se uhýbají, ale ne dřívě, než se špička křídla moderního letadla otře o bok starožitnosti.

Pilot ztratí z dohledu dvouplošník, který prchá zpět do oblak. Otočí se k domovu a po přistání podá rozzlobenou zprávu FAA. Úřady hledají, ale nemohou najít staré letadlo a jeho bezohledného pilota.

O měsíce později je pod hromadou hnijícího sena v bourané stodole nalezena stará relikvie létajícího stroje. V kokpitu je stále letitý deník a jeho poslední záznam zaznamenává téměř neúspěch s podivným stříbrným létajícím strojem. Záznam je datován rokem 1911 a na látce trupu je dlouhá trhlina, ve které jsou drobné vločky stříbrné barvy.

Nelson pro tyto účty necituje své zdroje, i když jen o několik stránek dříve zmiňuje knihu o Bermudském trojúhelníku, kterou jsme neviděli, nazvanou Limbo ztracených od Johna Wallace. Pokud skutečné datum na „počátku 60. let“ bylo 1963, pak máme možnost 52letého víru a opět 52 je důležité číslo ve vibračním harmonickém systému.

10.18 VÍCE ENERGETICKÝCH TĚLES

Další úryvek podrobně popisuje Deckerovy spekulace s jeho společníky o tom, jak k těmto typům efektů dochází. Pokud Walter Rawls osobně zažil „interdimenzionální“ jev, když byl magnet nad jeho třetím okem, pak to pro něj bylo velmi reálné a při rozhovoru s Deckerem zjevně chtěl přesně vědět, co se mu stalo a proč. Deckerovy myšlenky na toto téma se skutečně velmi úzce shodují s informacemi, které jsou obsaženy ve spisech údajných mimozemských entit Setha a Ra, stejně jako ve zprávách ve vědeckých písmech, které si projdeme později:

V rozhovorech o tom s Walterem [Rawlsem] a dalšími zainteresovanými lidmi bylo zmíněno, že existuje teorie, že máme více energetických těl, podobně jako KA a BA starověkého Egypta. Každé energetické tělo žije v jiné realitě, přesto komunikuje s naším vědomím zde v této realitě.

Dalším komentářem bylo, že vědomí jednoduše vytváří energetické tělo v jakékoli realitě, kterou NAVŠTÍVÍ. Dlouhá přítomnost v dané realitě zvyšuje hustotu energetického těla, přechází z fantomové, strašidelné formy, která zpočátku nebyla pro obyvatele jiné reality snadno postřehnutelná, dokud se vnikající energetické tělo nestalo dostatečně hustým, aby spustilo jejich smysly.

To by mohlo vysvětlovat, proč by opakované expozice přidaly na hustotě jiné realitě těla Waltera Rawlse, což by umožnilo jeho obyvatelům, aby ho vnímali, a tudíž překvapená reakce mužské postavy...

Tento bod, který Decker zmiňuje, je natolik významný, že zahrneme nějaký podpůrný materiál, abychom dále potvrdili myšlenku, že „dlouhodobá přítomnost v dané realitě zvyšuje hustotu energetického těla“. Zdá se, že určití adepti jsou již schopni přenést se na jiná místa, ať už fyzicky nebo energeticky, a v sérii knih Carlos Castenada máme podrobný soubor pokynů, jak to udělat. Samotné pokyny jsou velmi obtížné, ale určitě je lze zopakovat praxí. Nejvýznamnější je, že pozorování forem éterické energie a popisy éterické kosmologie tak dokonale korelují s tím, co jsme již viděli v tomto výzkumu a s jinými šamanskými popisy, že je velmi pochybné, že skutečná, základní učení jsou podvodná. A měli bychom si také pamatovat, že podobné účinky byly pozorovány v šamanských kulturách po celém světě, včetně australských domorodců, havajských Hunů, tibetských buddhistických mnichů, hinduistických jogínů a podobně. V každém případě obsáhlý soubor tajných učení vysvětluje, jak se tyto schopnosti pěstují, a zdá se, že Castenadovy zprávy jsou přesným převyprávěním tohoto procesu.

10.19 CASTENÁDA, KACHORA A 'AKTIVNÍ STRANA NEKONEČNA'

Kontroverzní série knih Carlose Castenady († 1999) podporuje Deckerovu myšlenku, že prodloužená, soustředěná přítomnost „v dané realitě“ může vést k tomu, že se tam člověk zviditelní. Každá z Castenadových knih podrobně popisuje mystická učení a zkušenosti, které měl se šamanským „čarodějem“ jménem Don Juan a dalšími s ním spojenými. Dříve v jeho tréninku byly použity různé psychoaktivní sloučeniny, které ho přivedly do stavu známého jako „druhá pozornost“ nebo „aktivní strana nekonečna“, kde přímo interagoval v nefyzických sférách a měl mnoho anomálních zážitků.

Don Juan a jiní byli schopni promítnout se do těchto říší ve stejnou dobu jako on, a produkovat tak zdánlivě nemožné a někdy velmi zábavné „zázraky“.

Castenada bylo řečeno, že halucinogeny jsou pouze odrazovým můstkem, a byl vyzván, aby se naučil, jak provést tento přechod bez nich, pomocí techniky, která byla označována jako „zastavení světa“. V této technice se realizuje vznešený stav meditace a myšlenky vědomé mysli jsou vypnuty. Don Juan poskytl mnoho dalších cenných technik, aby pomohl navodit stav OBE, včetně myšlenky pokusit se pozorovat keř nebo strom zcela novým způsobem tím, že se stíny dostanou do popředí vidění, jako by to byly „skutečné objekty“ a představovat si okolí jako „pozadí“. Změna vnímání, kterou toto cvičení produkuje, může způsobit přirozený posun vědomí za správných meditačních okolností. Tato a další praktické šamanské techniky z prvních devíti knih jsou velmi dobře sestaveny a propleteny v knize s názvem Učení Dona Carlose od Victora Sancheze.

10.19.1 DON JUAN = KACHORA

Nyní můžeme s rozumnou jistotou dojít k závěru, že postava „Don Juan“ v těchto knihách byla ve skutečnosti složeninou několika různých šamanů/čarodějů, se kterými Castenada interagovala, a právě jméno primární postavy bylo Kachora. Mnoho lidí se nyní mohlo setkat s Kachorou, protože se občas objeví na různých indiánských a

duchovní konference a Wilcock osobně mluvil s někým, kdo znal jednoho z jeho blízkých přátel. Kachora údajně potvrdil, že určité detaily knih jsou zcela nepravdivé, jako je událost na konci Tales of Power, kde Castenada a Pablito skočili z útesu, aby otestovali své schopnosti dematerializovat a rematerializovat svá těla někde jinde, kde to bylo bezpečné.

Tento dramatický konec také představoval postavu Dona Juana, která prováděla trvalý přechod do říší Ducha, čímž zjevně signalizovala konec učení Dona Juana a také konec série – tedy dokud nevyšlo mnoho dalších knih! Nyní se tvrdí, že Castenada byl povzbuzen k tomu, aby tento podvod zvětšil, aby vytvořil nevyhnutelnou senzacechtivost, která by v jeho důsledku vyvolala, a v důsledku toho prodala mnohem více knih.

Protože Kachora potvrzuje, že aspekty knih jsou skutečně nepravdivé, je obtížné přesně určit, do jaké míry jsou pravdivé, pokud vůbec nějaké. Nejkrivější chybou v materiálu, na kterou skeptici soustavně poukazují, je to, že všechny knihy vydané po Tales of Power byly údajně vyhrabány z Castenady „skryté paměti“ interakcí s Donem Juanem, než opustil fyzickou rovinu. Ve skutečnosti se zdá, že rozhovory v pozdějších knihách jednoduše představují další interakce, které měl s Kachorou a které byly přepsány stejným způsobem jako vždy předtím. Zdá se také, že Castenada mohl později ve své kariéře litovat rozhodnutí lhát o určitých událostech, protože knihy jako Umění snění se zdají být mnohem systematičtější a praktičtější ve světle odpovídajících důkazů, které jsou dostupné z jiných šamanských tradic. Je však na škodu, že nikdy neučinil oficiální veřejné prohlášení, aby objasnil, jaké části se podle něj skutečně staly a které části byly smyšlené.

10.19.2 „VIDĚNÍ“ A CESTOVÁNÍ OBE

I když je důvěryhodnost knih těmito nesrovnalostmi těžce poškozena, faktem zůstává, že je uveden velmi obsáhlý soubor učení, které popisují, jak manipulovat s vědomou energií vesmíru. A co je nejdůležitější, zdálo se, že Kachora Castanedovi neustále zdůrazňoval důležitost učení se umění vidět, což znamenalo přijít na místo, kde lze vizuálně vnímat energetická pole vesmíru.

V tomto stavu by každá lidská bytost měla kolem sebe zářící vajíčko nebo „auru“, jak to vidělo mnoho jiných léčitelů, a byla vnímána síťovitá matrice propojených světelných vláken, která spojuje vše ve vesmíru dohromady. Podle jeho vlastního písemného svědectví se to Castenada nakonec naučil, a to je s největší pravděpodobností pravda. Kromě toho v knize Umění snění Kachora říká Castenadě, že prostřednictvím přísné duchovní disciplíny, která zahrnuje meditaci, práci snů, dietu, cvičení a úplný celibát k „uložení vaší sexuální energie“, je možné nakonec rozvinout své schopnosti natolik, že teleportujete se na jiné místo nebo alespoň někam jinam pošlete viditelného „dvojníka“.

V Kachorově systému, o kterém tvrdí, že byl předán vyspělou starověkou civilizací, je klíčem k této formě cestování rozvoj mimotělního stavu neboli „lucidního snění“. Jak potvrzuje Dr. La Berge ze Stamford University Dream Research Laboratories, když se lucidní snící dostane do snového stavu, objekty a prostředí kolem snícího se neustále mění. Ve skutečnosti Dr. La Berge používá tuto vrozenou vlastnost snové roviny jako test pro lidi, aby si ověřili, zda skutečně sní, resp.

probudit. Test začíná zíráním na konkrétní předmět, zejména pokud je na něm písmo nebo jiné pozoruhodné rysy, a poté se odvrátíte. Když se na objekt znovu podíváte, pokud subjekt sní, zřetelně se změní. Ve výzkumu Dr. La Berge je tato neustálá tvárnost snové říše jednoduše považována za „danou“, zatímco šamanské tradice naznačují, že jde pouze o počáteční fázi procesu, který lze nakonec rozvinout mnohem plněji.

10.19.3 STABILIZACE PROSTŘEDÍ SNÍCH

Prastaré šamanské tradice, jak je podává Kachora, nás učí, že tajnou cestou „adepta“ je naučit se stabilizovat snové prostředí.

Nejčastějším cvičením, které je citováno v knihách Castenada, je pokusit se podívat na své ruce a chtít, aby i nadále zůstaly stejné ve svém vzhledu. Wilcock osobně provedl tyto experimenty mnohokrát a může si ověřit, že je extrémně obtížné udržet vaše ruce, aby se při tom nezměnily; prsty se budou objevovat a mizet, vaše ruce se mohou zdát, jako by se třpytily a zvětšovaly se nebo zmenšovaly, mohou se divně pokrývit nebo je dokonce nemusíte vůbec vidět. Wilcock se také pokusil stabilizovat určité předměty v prostředí, jako je jednoduchá židle, a může potvrdit, že je to docela výzva a k dokonalosti by to samozřejmě vyžadovalo rozsáhlou praxi. Nejjednodušší je provést částečnou stabilizaci tak, že začnete s malou oblastí ve středu vašeho zorného pole a poté ji postupně rozšiřujete směrem ven, jako je otevření čočky. Žít a pohybovat se oblastí, kterou musíte neustále udržovat vlastní soustředěností, je jistě zajímavá zkušenost; bude mít vždy rozmazané skvrny a vybledne do mlhavé, beztvaré oblasti, která se zdá být vždy světle šedá, jakmile ztratíte pozornost. Jakmile vstoupíte do této šedé zóny, jste v bezprostředním nebezpečí, že ztratíte zkušenost a zapadnete zpět do svého těla.

Kachora dále říká, že s neustálým úsilím se lze skutečně naučit udržovat věci stabilní; můžete si například představit, že jste ve svém obývacím pokoji a intenzivně se soustředíte na to, aby vypadal přesně tak, jak by normálně vypadal váš obývací pokoj. Jakmile je tento „záměr“ schopen udržet vaši polohu zaměřenou déle než několik krátkých okamžiků, skutečně promítnete na toto místo energetický aspekt sebe sama a ostatní to pak mohou vidět jako projekci podobnou duchům. Ve spisích Roberta Monroea uvádí, že právě toto dělá během svých mimotělních průzkumů několika různým lidem, včetně své vlastní dcery, která by ho poznala. A v nádherné knize *Adventures out of the Body* od Williama Buhlmana popisuje provádění experimentů, kdy byla tužka položena na okraj stolu před stavem OBE a vy pak vyčnívat a překlápět tužku ve fyzické rovině. pouze se záměrem vašeho energetického těla. Po probuzení je snadné zjistit, zda jste skutečně uspěli.

10.19.4 VORTEXOVÉ PRŮCHODY

Kachora říká, že pokud dostatečně rozvinete své schopnosti, můžete skutečně cestovat do stabilního umístění, ve kterém jste se „ukotvili“ prostřednictvím své snové osobnosti, a buď tam bude existovat energetický dvojník sebe sama, nebo dokonce způsobit, že se vaše tělo dematerializuje ze svého původního umístění. a objeví se v novém umístění. To by byla jistě velká vymoženost a téměř všechny relevantní metafyzické zdroje nám říkají, že poté, co na Zemi dojde k vibračnímu posunu, bude to mnohem snazší než nyní. Kromě toho,

nápad má pozoruhodnou podobnost s myšlenkami Alana Holta a Boba Lazara o „warp“ teleportaci:

Pokud může být vytvořena velká síla ve vědomých energetických souřadnicích, kam byste chtěli jít, pak se otevře portál mimo náš známý prostor a čas, který vás tam přivede.

V *Adventures out of the Body* Buhlman ukazuje, že tento vírový útvar byl často vizuálně viděn lidmi, kteří jím procházejí. Nejběžnějším způsobem, jak je popisován, je zážitek blízký smrti, kde téměř každý účastník hlásí, že prošel temnou tunelovou oblastí s malým světlem na vzdáleném konci. Jak se pohybují tunelem zdánlivě velkou rychlostí, světlo se rychle zvětšuje, a když dorazí ke světlu, jsou na úplně novém místě. Ačkoli tento proces běžně vidí ti, kteří uvádějí, že mají zážitky blízké smrti, Buhlman sestavil mnoho dalších příkladů lidí, kteří se pohybují takovými víry ve stavu mimo tělo, aniž by museli podstoupit zážitek blízké smrti.

10.20 PAUL TWITCHELL: PSYCHICKÁ TELEPORTACE?

Dalším možným zdrojem potvrzení takového psychického procesu je případ Paula Twitchella, jehož příznivci založili metafyzickou sektu známou jako „Eckankar“, která je nyní předmětem zkoumání a kontroverzí, protože se možná stala kultem. Jak je uvedeno v knize Brada Steigera *The Enigma of Reincarnation*, Twitchellovy schopnosti vznikly v důsledku toho, že v mládí prošel nacistickými koncentračními tábory. Díky extrémním podmínkám, ve kterých byl umístěn, vyvinul schopnost projektovat mimo tělo podle libosti.

Později ve svém životě se stal známým pro svou schopnost to udělat a jako Edgar Cayce se také zdálo, že má přístup k „akášickému záznamu“, kde mohl získávat lékařské informace a informace z minulých životů pro ostatní. Zajímavé je, že Steiger na straně 107 vypráví o následujícím případě:

Twitchellovi přátelé rádi vyprávějí o době, kdy byl Paul uvězněn v jihoamerickém vězení kvůli nedorozumění ohledně jeho pasu. Aby se pobavil a zmátl své žalářičky, objevil se Twitchell procházet se po náměstí v centru města, zatímco jeho fyzické tělo leželo na palandě ve vězeňské cele.

Toto je jen několik z mnoha případů, které jsou roztroušeny v metafyzické literatuře o lidech, kteří jsou schopni buď vyslat své duchovní „dvojníky“ do vzdálených míst, nebo ve skutečnosti provést úplnou „teleportaci“ prostřednictvím vědomí. Znovu vidíme, že pokud je vědomí u kořene všech energetických jevů, o kterých jsme diskutovali, pak by všechny možné efekty pozorované pomocí technologie nebo v zemských vírech, jako je Bermudský trojúhelník, měly být možné provádět také s vědomím. má-li osoba dostatečnou míru zaměření. Nemáme zájem dokazovat to dále těm, kteří budou útočit na každý bod s neproniknutelnou hradbou skepticismu, protože předběžné výsledky odchodu z těla může skutečně zopakovat každý, kdo je ochoten tomu věnovat čas. Buhlmanova kniha je možná tím nejlepším a nejpřímějším souborem instrukcí v tomto procesu a ve Wilcockově případě bylo úspěšného OBE dosaženo po pouhých deseti dnech cvičení. Ti, kteří navštíví institut Monroe a využijí jejich technologii Hemi-Sync, mohou tyto výsledky zopakovat s ještě menším časem a úsilím.

10.21 „DARK“ PORTÁLY V PROSTORU A ČASE

Zatímco adepti mohou provádět velkolepé činy vědomí, znalost této nové fyziky může vést k podobným technologickým aplikacím. Nyní se opět vrátíme k Deckerovu článku pro další informace, které mohou potvrdit myšlenku, že takové rozměrové posuny jsou možné se správným vybavením. Ačkoli se mnoho z virů, o kterých jsme hovořili, jeví jako oblasti, kde se éterická energie viditelně vynořuje do našeho světa jako energie a světlo, existují i jiné případy, kdy se zdá, že se tvoří jakési miniaturní „černé díry“, kde cirkulující éterická energie není vůbec vidět, místo toho vytváří nepřítomnost světla. Těm se budeme věnovat ihned po našem dalším úryvku. Vlastnosti těchto virů zůstávají v mnoha ohledech velmi podobné, takže nejsou v souladu s typickými předpoklady o „černých dírách“ v Kosmu jako o studnách celkové gravitace, které by nasávaly a ničily vše kolem sebe. Musíme také zmínit, že v Beardenově vlastním světě fyzikální terminologie je „skalární vlna“ v podstatě vlna, která se pohybuje éterem na vibrační úrovni, která je mimo naše současné zaměření. Křížením dvou paprsků skalárních vln dohromady lze vytvořit řadu efektů, včetně světelného sférického torusu, který jsme studovali:

Za zmínku také stojí, že mnoho zpráv o zařízeních s volnou energií, když jsou v provozu a čerpají 'negativní energii', také produkuje jevy týkající se hubnutí a časových změn.

Před lety mi Tom Bearden řekl o experimentu, který on a nejmenovaný výzkumník provedli pomocí skalární [vlny] generované interferometrií. Dva projektory [skalárních vln] byly zaměřeny tak, aby se shodovaly [nebo „interferovaly“, proto „interferometrie“] v pevném bodě v prostoru. Když bylo připojeno napájení a byla upravena frekvence / fáze, nedošlo k žádné zjevné změně v cílové oblasti.

Po nějaké době šli ti dva pro něco k jídlu. Když se o několik hodin později vrátili, bylo pozorováno, že se v cílové oblasti objevilo černé „něco“ jako štěrbina nebo otvor.

Protože pracovali ve zcela neznámé oblasti a ze strachu, že by „něco“ mohlo projít touto štěrbinou, jakmile se otevře, experiment přerušili. O několik let později, když navštívil Petera Kellyho v jeho laboratoři v Georgii, přiznal, že je tím druhým výzkumníkem, a ověřil Beardenovu zprávu.

To je jistě docela pozoruhodné a pro většinu z nás pravděpodobně dost těžko představitelné; existují však potvrzující údaje na podporu tohoto bodu ze zcela jiných zdrojů. Myšlenka „temné štěrbiny“ nebo „díry“ otevírající se v bodě víru je obsažena v Berlitzově studii anomálií Bermudského trojúhelníku; nicméně, na rozdíl od černé díry, která se zdá být gravitační studnou, tyto tmavé oblasti kolem sebe tvoří kulovou bublinu odpuzující gravitační energii, která brání čemukoli v pohybu oblastí. Další úryvek pojednává o Normanu Beanovi, elektronickém inženýrovi, metafyzickém výzkumníkovi a vynálezci, který vymyslel funkční prostředek podvodní televize s uzavřeným okruhem a také formu repelentu proti žralokům. Někteří jednotlivci mu anonymně nahlásili velmi bizarní zážitek, který později vylíčil Berlitzovi. První událost, která je zmíněna, nastala na

večer v září 1972 a zahrnovala diesellový člun s názvem Nightmare, který cestoval mezi Featherbed Banks a Matheson Hammock v Biscayne Bay. Loď se po rybářské výpravě vracela do svého domovského přístavu, a když dorazila do oblasti Featherbed Banks, její kompas se zdál být posunutý o 90 stupňů a Noční můra právě začínala:

Světla člunu zeslábla a pak zhasla, jako by došlo k obrovskému vyčerpání baterií. Poté pilot bez ohledu na údaje kompasu zamířil přímo k orientačním bodům na západ, s plným výkonem. Ale jediná změna polohy byla na severu, jak bylo zjištěno podle pobřežních světél sklouzávajících na jih. Dvě hodiny loď pokračovala ke břehu, ale nebyla schopna udělat žádný pokrok a zdálo se, že pokud vůbec něco, couvá.

Během této doby zaznamenali obyvatelé člunu ve vzduchu mezi člunem a Matheson Hammock, jednu nebo dvě míle na západ, velký tmavý tvar zakrývající hvězdy. Když to sledovali, všimli si, že do tmavé oblasti vstoupilo pohybuující se světlo, zůstalo několik okamžiků v rovnováze a pak zmizelo. Krátce nato zmizel i tmavý tvar. Po zmizení se kompas vrátil do normálu, generátor dobil baterie a člun mohl pokračovat vpřed.

Berlitz pokračuje ve zprávě, že Bean měl podobnou zkušenost, kterou mu nahlásili několik let předtím, než mu řekli případ Noční můry. Osoba, která mu tuto událost oznámila, byl bývalý kapitán amerického námořnictva. Kapitán se s Beanem setkal na jedné ze svých přednášek, ale o svých pozorováních s Beanem mluvil pouze soukromě, protože „nebyl ochoten ohrozit svou pověst pravdivosti nebo přesného pozorování:“

K incidentu došlo týden před Vánoce roku 1957. Pětatřicetistopá rybářská loď s diesellovým pohonem, která patřila a řídila kapitán na kursu do Freeportu na Bahamách, nebyla po dobu několika hodin schopna pokračovat vpřed a byla dokonce se posunul o několik mil dozadu. Generátor zhasl, stejně jako světla a rádio a kompas se otočily. Přestože diesellový motor stále běžel, loď nebyla schopna udělat žádný pokrok.

Stejně jako v případě Noční můry si posádka všimla, že ačkoli byla voda klidná a hvězdy jasné, určitá oblast oblohy, mrtvá vpředu na zamýšleném kurzu, vykazovala bezhvězdnou černou skvrnu pravidelného obrysu. V jednu chvíli viděli tři pohybuující se světla v řadě vstoupit do této temné oblasti a mizet.

Krátce nato se černá skvrna na obloze náhle zvedla a člun mohl pokračovat v postupu vpřed, rozsvítily se světla a rádio na baterie a kompas se vrátil do normálu. Kapitán a jeho čtyři pasažéři se později dozvěděli, že během stejné noci, čtyřicet mil daleko, nákladní loď, která se plavila po Golfském proudu na jih, skončila na břehu na bahně na západě poblíž Fort Lauderdale, přičemž její kormidelní zařízení utrpělo devadesát... stupně vychýlení.

Pokud přijmeme tyto dva účty od Beana jako faktická pozorování, pak se tyto události stanou vysvětlitelnými ve světle zjištění Dr. Dmitrieva a dalších. V obou případech byla v noci na obloze vidět tmavá skvrna, která jako by zakrývala výhled na hvězdy kolem ní. V mnoha ohledech jsou vlastnosti samotného víru velmi podobné tomu, co jsme již viděli,

jako je bod tři v seznamu anomálií „vakuové domény“ Dmitrieva et al., který uvádí, že tyto víry mají schopnost vypínat elektroniku.

Pamatujeme si, že ve studiích tornáda Dr. Dmitrieva zmiňuje tornáda, která přecházejí přes řeky a vytvářejí miskovité prohlubně ve výšce řeky, když teče dál. Podobně se zdá, že tyto tmavé oblasti mají kolem sebe gravitační síly ve tvaru koule, které tlačí ven ze svého středu původu ve všech směrech.

Kromě Beardenova bizarního experimentu se zdá, že žádné takové víry nebyly za denního světla spatřeny. Jakékoli nepatrné zbarvení na obloze by však téměř každý, kdo byl svědkem, automaticky považoval za oblak. Je tedy možné, že by se mohlo jednat o stejný typ víru, který způsobuje časové ztráty, mizení a další jevy během dne, kdy silnější světlo Slunce a okolní oblohy dokáže na dálku zakrýt vzhled víru. Vír by mohl zůstat nepovšimnut, pokud by jím někdo nebo něco neprošlo, v takovém případě by byly všechny elektromagnetické nástroje nefunkční a pravděpodobně by to mělo za následek také související časové anomálie.

V obou výše uvedených případech od Normana Beana obrovský energetický „stres“ vytvořený takovým vírem přirozeně vytáhl ze Země jednu nebo více přirozených samosvitících formací (NSLF), jako důsledek tak silné přitažlivosti pro veškerou elektromagnetickou energii. poblíž. V tomto smyslu se chování temného víru příliš neliší od toho, co se stalo „připoutanému satelitu“ NASA v experimentu STS-75, kde se vysoce nabil viditelnou energií a poté přitáhl celou řadu světelných koulí světla. sám. A pamatujeme si, že tyto světelné koule jsou neustále tvořeny Sluncem, dost na to, aby dopadaly na zemskou ionosféru asi 30krát za sekundu a vytvořily „atmosférické díry“ nebo „malé komety“.

Z výzkumu Dr. Dmitrieva si pamatujeme, že energie Slunce mohou vytáhnout NSLF i ze Země a že počet těchto anomálií prudce stoupá v době, kdy je sluneční aktivita na vrcholu. Víme také, že když se NSLF objeví v oblasti s vysokou seismickou aktivitou, sníží se „napětí“ na zlomové linii a množství místních zemětřesení se pak sníží.

Ve výše uvedených případech Normana Beana by se tedy zdálo, že NSLF jsou vytahovány ze Země temným vírem, aby se tlaky v díře vrátily do stavu rovnováhy. V obou případech hlášených Beanem, jakmile NSLF vstoupily do tmavé oblasti, vír poté zmizel a vše se rychle vrátilo do normálu.

Zde je zajímavé poznamenat, že na webových stránkách Richarda Pasichnyka na adrese www.livingcosmos.com navrhuje, že světelný vír je takový, který zahrnuje elektricky nabitě ionty, které poté ionizují atmosféru kolem nich, zatímco temný vír zahrnuje neutrony, které přirozeně zakrývají světlo kolem nich.

10.22 EXPERIMENT „KULOVÉHO VORTEXU“ WALTERA RUSSELLA

Náš poslední úryvek z Deckerova článku o rozměrových posunech se týká práce Waltera Russella a její replikace později dalšími vědci. Zde Decker stále odkazuje na své diskuse s Peterem Kellym, který, jak si pamatujeme, byl dalším vědcem pracujícím s podplukovníkem Beardenem, když se v jejich laboratorním experimentu vytvořila „tmavá štěrbina“:

O několik let později, poté, co jsme oba mluvili na konferenci v Denveru a v letadle zpět do Dallasu, jsem Peterovi řekl o zajímavém experimentu, který provedl Walter Russell a který vylíčil ve své vynikající knize „Atomová sebevražda“.

Dvě cívky byly navinuty na kužely.

Vrcholy [neboli hroty] těchto kuželových cívek byly nasměrovány k sobě a byla aplikována energie tak, že srážkou opačných magnetických polí vznikala vzpěrná [kulová] pole. Do mezery mezi cívkami byly vhozeny velmi jemné železné piliny a byla vyrobena levitující koule.

Když byly cívky pomalu oddělovány, objevil se ovál následovaný koulí obklopenou diskem. [To je mimochodem přesně to, co nyní vidíme na planetě Saturn a je to důležitý bod, který bude popsán později.]

Když Peter dorazil domů, zkusil tento experiment a oznámil, že když bylo zapnuto napájení, téměř všichni v budově si stěžovali na nevolnost nebo nevolnost. Vysvětlil, že probíhá experiment, aby každý pochopil, co se děje.

Asi po hodině se velmi jasná a bezmračná obloha začala náhle vřít a následovala velká bouřka. Energie byla odstraněna z cívek a bouře se rozptýlila tak rychle, jak vznikla... ??? Nepochybně divné věci, které mohou být duplikovány ostatními, pokud všichni sdílíme naše informace.

Zde bychom si měli vzpomenout na antigravitační experiment Eugena Podkletnova ve Finsku, kde kouř z jedné z mužských dýmek neustále stoupal jako komín nad jejich „kryostatickým“ zařízením a tlak vzduchu v této oblasti měřitelně klesl a pak pokračoval v každém patře výše. Tento přímý pohyb pevnou hmotou je první anomálií v seznamu vlastností vakuových domén Dmitrieva et al. Na základě těchto existujících dat by pro nás nemělo být těžké vidět, že intenzivní protiběžná elektromagnetická pole vytvořená v Peterově experimentu se dvěma magnetizovanými kužely byla schopna vytvořit v oblasti vertikálně stoupající nízkotlakou zónu.

To pak přitahovalo vysokotlaké mraky a blesky z okolní atmosféry. Když byl stroj vypnut, nízkotlaká zóna zmizela a atmosféra mohla obnovit rovnováhu. To také poskytuje pokračující potvrzení myšlenky, že veškeré počasí, nejen tornáda, je tvořeno elektromagnetickou interakcí vrstev atmosféry s pohybem vrstev hmoty a energie pod Zemí.

Když si položíme otázku, proč se ostatním při běhu stroje dělalo nevolno nebo se jim dělalo špatně, musíme si uvědomit, že tyto mocné energetické síly ve skutečnosti mění normální stav hmoty, někdy docela dramaticky. Protože naše těla jsou sama o sobě velmi citlivými elektromagnetickými nástroji, dávalo by smysl, že výrazná změna přirozených vibrací dané oblasti by mohla způsobit nepohodlí. To může také souviset s pozorováním, že stres, konflikty a napětí stoupá během úplňku, vysoké sluneční aktivity (pozorované v odpovídajícím poklesu na finančních trzích) a jak všichni astrologové vědí, retrogradní pohyb planety Merkur. .

Pokud by na Zemi existovalo jen jedno takové místo jako Bermudský trojúhelník, pak by možná bylo létání a plachtění zcela bez rizika; ale ve skutečnosti existuje několik takových oblastí, které je třeba vzít v úvahu. U jiných přirozeně se vyskytujících zemských vírů bylo také pozorováno, že mění tok času a/ nebo vytvářejí dimenzionální posuny.

10.23.1 ČERTŮV TROJÚHELNÍK

Nejnámější z těchto dalších vírových oblastí (původně sestavil Ivan Sanderson, jak uvidíme) se nachází u jihovýchodního pobřeží Japonska, mezi Japonskem a Boninskými ostrovy, a je známá jako „Děblův trojúhelník“ nebo "Děblovo moře." Vzhledem k množství anomálií a zmizení, ke kterým v tomto okamžiku došlo, japonská vláda oficiálně vyhlásila zónu nebezpečí a nařídila pilotům námořní pěchoty a letadel, aby se této oblasti vyhýbali. V tomto smyslu má ještě výraznější oficiální pověst než Bermudský trojúhelník.

Jak uvádí Berlitz, této oblasti se dlouho obávali rybáři, kteří měli pocit, že monstra, démoni a ďáblové by zajali lodě těch, kteří oblastí prošli. Po mnoho let docházelo nad oblastí mizení letadel a člunů, ale tato oblast byla pro Japonce obzvláště vážná v období mezi lety 1950 až 1954. Ačkoli to byla doba míru po konci druhé světové války, v tomto stručném čtyřletém období zmizelo devět moderních lodí s posádkami čítajícími několik stovek osob. K těmto zmizením došlo za stejných podmínek, jaké bychom očekávali v Bermudském trojúhelníku, včetně nedostatku trosk nebo ropných skvrn, a to i po rozsáhlém pátrání po moři a ve vzduchu.

Berlitz velmi důležitý bod o vztahu mezi Děblovým trojúhelníkem a Bermudským trojúhelníkem; jsou na přesně opačných místech zemského povrchu a na obou místech jsou magnetický a skutečný rotační sever zarovnaný. Bermudský trojúhelník se nachází na 80° západní délky a Děblův trojúhelník se nachází na 150° východní délky.

Abychom to řekli jasně, když použijete kompas v kterémkoli z těchto dvou míst, bude ukazovat přímo na magnetický sever i na rotační sever současně. To naznačuje, že existuje určitá přímá souvislost mezi těmito víry a úhlem sklonu zemského magnetického pole, a o tom budeme diskutovat jasněji v další kapitole.

Do konce roku 1954, kdy se na tomto místě pohřešovalo devět lodí a několik stovek osob, se japonská vláda rozhodla zahájit oficiální vyšetřování.

Řada vědců se plavila Děblovým mořem na své lodi Kaiyo Maru č. 5 se všemi vhodnými nástroji, které potřebovali, aby se pokusili zkontrolovat magnetické a gravitační anomálie a také otestovat prozaičtější vysvětlení zahrnující víry, přílivové vlny a podobně. Není divu, že jak jejich vyšetřovací výprava postupovala vpřed, loď náhle zmizela s celou posádkou a vyšetřujícími vědci a nikdy se nenašly žádné stopy po troskách. V důsledku této události japonská vláda prohlásila Děblovo moře za oficiální nebezpečnou oblast.

10.23.2 ADMIRAL BYRD A VORTEX JIŽNÍHO PÓLU

Další incident, tentokrát nad magneticky aktivní oblastí Země

rotačního jižního pólu, byl široce hlášen ve Spojených státech a vedl k nejrůznějším fantazijním spekulacím o teorii „duté země“. V roce 1929, když letěl přes jižní pól, admirál Richard Byrd řekl, že prošel mlžným světlem, aby se vynořil do oblasti zelené země a jezer bez ledu. Byl svědkem obrovských bizonů, stejně jako jiných zvířat, a také viděl něco, co vypadalo jako primitivní lidské bytosti.

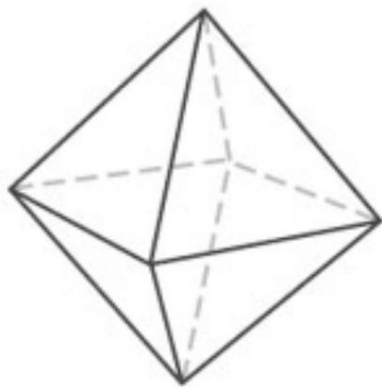
Když tato šokující pozorování prošla éterem, jeho vysílání bylo okamžitě přerušeno a zpráva byla připsána dočasnému nervovému vyčerpání nebo halucinaci. Ihned poté se vláda a média pokusily událost bagatelizovat a rychle jednat, jako by se nikdy nestala. Ve skutečnosti se zdá, že se pilot dočasně pohyboval portálem v čase, který mu ukázal historický pohled na Antarktidu, ještě v době, kdy nebyla pokryta ledem. (Různé starověké mapy, jako je Orontaeus Finaeus, Mercator a Phillippe Buache, jasně načrtly tvar antarktického kontinentu pod ledem, jak jsme zmínili v Posun věků. Přesnost starověkých map byla potvrzena pod- měření ledu provedená v Mezinárodním geofyzikálním roce 1959.)

Tyto efekty deformace času se mohou zdát nemožné, ale jak budeme pokračovat, půjdeme do přesných podrobností o velmi jasném spojení mezi polarizovanou CU jako energetickou formou a plynutím času. Uvidíme, že čas neplyne jako jednotný „tok“, ale má spíše strukturu; a v určitých bodech struktury se mohou různé časové cykly v podstatě „prolnout“. To se také projeví na překvapivém opakování historických událostí v pravidelných intervalech, ale skutečné cestování v čase a zakřivení času se jistě zdají být také možné.

10.24 GEOMETRICKÉ ENERGETICKÉ MŘÍŽKY NA PLANETÁCH

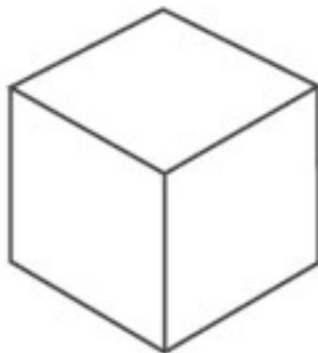
Takže s pozorováním admirála Byrda můžeme přidat jižní pól na seznam podivností. A jak uvidíme v další kapitole, výzkumník jménem Ivan P. Sanderson provedl přísný výzkum, který ho přivedl k objevu, že existuje dvanáct oblastí jako Bermudský trojúhelník rozprostřených po zemském povrchu, které vykazují podobné anomálie, všechny rovnoměrně rozmístěné. od sebe navzájem.

Jednou z těchto oblastí je samozřejmě také Dáblovo moře. Uvidíme, že když spojíme těchto dvanáct bodů dohromady, vytvoří geometrickou strukturu známou jako „ikosaedr“, což bude pro nás velmi důležitý bod, kterému budeme rozumět.

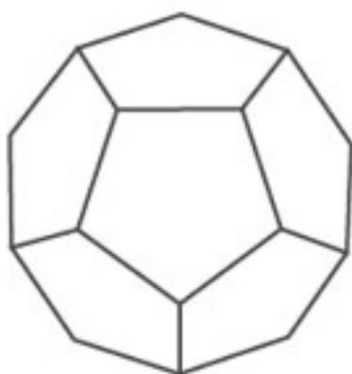

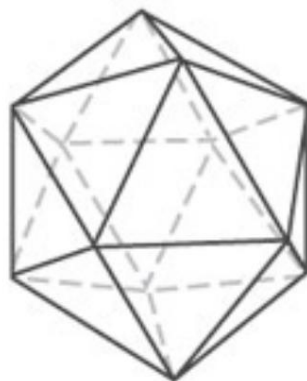
HVĚZDNÝ TETRAHEDRON
KRYCHLE

OCTAHEDRON

ISOCAHEDRON

DODEKAHEDRON

Dvacetistěn je jedním z pěti nejzákladnějších geometrických tvarů, o kterých je známo, že existují, a jejich souhrnný název je „Platonská tělesa“: osmistěn, čtyřstěn, krychle, dvanáctistěn a dvacetistěn. Pro každý z těchto tvarů je každá čára, plocha a úhel mezi čarami identické se všemi ostatními; mají pozoruhodnou harmonii, symetrii a rovnováhu. Navíc všechny přesně zapadají do koule. A vzhledem k tomu, jak moc jsme již zkoumali sférická pole, by to mělo zvednout více než jen pár obočí v publiku.

Pokud máte podezření, že tyto geometrické struktury nějak souvisejí s kulovitě-torusovými energetickými formami, které jsme označili jako „jednotky vědomí“, máte pravdu! Tyto geometrické jevy jsou možná „největším tajemstvím“ celé této nové vědy. [Poznámka: Čtyřstěn, který je na obrázku nahoře, je "hvězdný čtyřstěn" nebo "prokládaný čtyřstěn", což znamená, že uvnitř koule jsou ve skutečnosti dva čtyřstěny; jeden „nahoru“ a jeden „dolů“.]

Nakonec ukážeme, že tyto geometrie se objevují jako forma vibrace, která se vyskytuje uvnitř takové „domény vaku“ nebo „jednotky vědomí“. Jsou také velmi úzce spojeny s našimi znalostmi a chápáním „vyšších dimenzí“ a pomáhají nám porozumět tomu, co jsou, jak fungují a jak je lze správně identifikovat a kategorizovat.

10.25 Shrnutí

10.1 Tuto kapitolu začínáme diskusí o čtených, potvrzených

zmizení námořních plavidel a letadel obklopujících vír Bermudského trojúhelníku. Některé zahrnují „lodě duchů“, kde zmizely všechny lidské bytosti.

10.2 Je uveden seznam šestnácti významných zmizení letadel v tomto víru.

10.3 Je uveden seznam osmnácti významných zmizení z moře.

10.4 Dozvídáme se, že svítivost a rotující, vysoce výkonná magnetická pole jsou standardní kvalitou víru Bermudského trojúhelníku, když je aktivní.

10.5 Chuck Wakeley prošel světelným vírem a v této oblasti a přežil. Bylo pozorováno standardní chování „vakuové domény“ včetně vypouštění veškeré elektromagnetické energie. Světlo uvnitř jeho letadla oslnivě oslnilo. Není známo, zda došlo k dalším efektům, jako jsou časové anomálie.

10.6 Jeden případ ve víru potvrdil desetiminutovou ztrátu času pro všechny chronometry v letadle, které také na deset minut zmizelo z dohledu radaru.

10.7 Kompilace Jerryho Deckera o různých vírových posunech času a rozměrů naznačuje, že tyto deformační efekty lze duplikovat v laboratorních podmínkách.

10.7.1 Je uvedeno několik příkladů prehistorických tvorů, kteří se zjevně propracovali až do současnosti, známých jako „tulpoidy“. Patří mezi ně brontosaurus, plesiosaurus, coelocanth a velký exotický hmyz, který kdysi viděl padat na švýcarské Alpy v silné bouři. Možná, že energie tornáda otevřela časoprostorový vír, aby umožnila uskutečnění této „časové deformace“.

10.8 Teorie Dr. Alana Holta a prohlášení Boba Lazara týkající se principů vytváření „warp travel“ pomocí technologie naznačují, že takový systém se nakonec může stát běžnou záležitostí lidstva.

10.9 Údajné zmizení Mika Marcuma naznačuje, že byl schopen zkopírovat výsledky „Philadelphského experimentu“ pomocí vysoce výkonných elektromagnetů, což vedlo k jeho vlastnímu zmizení.

10.10 Práce ruského vědce Dr. Vadima Černobrova demonstrovala „koule uvnitř koulí“ energie, které se vytvořily kolem elektromagnetického / éterického pohonného zařízení, které navrhl, jak jsme očekávali od Roschinovy a Godinovy repliky The Searl Effect. V energetické oblasti kolem stroje mohl Černobrov naměřit znatelný rozdíl v plynutí času.

10.11 Další tragickou možností experimentování s těmito jevy sdílí příběh muže, který postavil na rám motocyklu vysoce výkonné elektromagnetické zařízení. Spolupracovník stroj vyzkoušel, bylo vidět, že téměř úplně zmizel z dohledu a pak byl náhle přiveden zpět, v té době se zbláznil, jak bylo také vidět na některých účastnících filadelfského experimentu.

10.12 Někdy Bermudský trojúhelník produkuje smrtící exploze předmětů

uvnitř sebe sama. Bob Brush, kapitán komerční aerolinky, byl v říjnu 1971 svědkem záhadné exploze letadla Constellation na Bahamách poblíž Great Inagua.

10.13 Wilbert Smith objevil důkazy o vírové aktivitě v jezeře Ontario v Kanadě prostřednictvím projektu Magnet, který byl proveden v roce 1950 jménem Kanadské národní výzkumné rady a amerického námořnictva. Projekt byl brzy klasifikován.

10.14 Psychický DD Home z devatenáctého století byl v letech 1820 až 1850 svědkem a ověřeným výkonem tělesné levitace a telekineze známými vědci, světovými hodnostáři a mnoha vládnoucími hlavami Evropy. Žil ve stejné oblasti víru jezera Ontario objevené Smithem, což naznačuje, že tyto víry mohou zesílit účinky vědomí.

10.15 Edward Leedskalnin také možná využil „vírovou“ energii se svým vlastním psychickým vědomím, aby levitoval a pohyboval těžkými bloky a vytvořil tak svůj dobře známý „korálový hrad“ v Homestead na Floridě. Zprávy očitých svědků tvrdí, že jednoduše natáhl ruce nad bloky a ty se pohnuly.

10.16 Walter Rawls si na své třetí oko umístil velký válcový magnet s maskou, aby jej držel na místě, a postupem času údajně začal vnímat alternativní realitu, která kolem něj nějakým způsobem existovala, včetně lidských obyvatel.

10.17 Jsou citovány dva různé případy, kdy mohla být událost časové deformace potvrzena z obou stran; deformace muže v New Yorku v letech 1890 až 1950 a setkání tryskáče a dvouplošníku, které bylo podle všeho zaznamenáno jak v minulosti, když se to stalo u dvouplošníku, tak v současnosti s pilotem proudového letadla.

10.18 Je navržena myšlenka lidských bytostí majících více energetických těl.

10.19 Série Carlos Castenada, inspirovaná šamanem Kachorou, pojednává o umění vidět éterická energetická pole a cestovat ven z těla s cílem nakonec promítnout „dvojí“ a/nebo přenést tělo na vzdálené místo. Pokud se dá prostředí ve stavu OBE stabilizovat tak, že nemění formu, nabízí se možnost, že se v daném místě objeví alespoň energetická forma vás samých a možná i celého vašeho těla s dostatkem cviku.

10.20 O zakladateli Eckankaru Paulu Twitchellovi se také říká, že měl schopnost promítat svého dvojníka podle libosti a údajně používal své techniky OBE k získávání psychických informací pro své klienty.

10.21 Poté představíme koncept „temných portálů“, které mohou existovat jako časoprostorové víry namísto jasných, svítících oblastí. Podplukovník Tom Bearden vytvořil tento jev v laboratoři. Dva případy z Bermudského trojúhelníku ukazují, že vír měl silný gravitační účinek, který jako by tvořil kolem oblasti neprostupnou sféru energie. V obou případech se zdá, že z nitra Země byla nakreslena přirozená samosvítící formace, aby zmírnila „stres“ víru a umožnila mu zmizet spolu se všemi jeho anomálními účinky.

10.22 Walter Russell vytvořil sférické energetické pole mezi dvěma elektromagnetickými kužely, a když je oddělil, koule by se vyboulila na rovníku a vytvořila prstenec jako planeta Saturn. Peter Kelly, Deckerův přítel, to dokázal zopakovat ve své laboratoři a způsobilo to rozsáhlou nevolnost a náhlé anomálie počasí v oblasti, které přestaly, když odpojil proud.

10.23 Dáblův trojúhelník u Japonska a rotační jižní pól vykazují stejné časoprostorové anomálie jako Bermudský trojúhelník, což naznačuje integrovaný vírový systém, který nějakým způsobem funguje po celé Zemi.

10.24 Práce Ivana P. Sandersona ukazuje, že na Zemi existuje dvanáct takových „odporných vírů“, z nichž všechny jsou od sebe rovnoměrně rozmístěny. Spojením těchto bodů dohromady vytvoříme tvar známý jako „ikosaedr“. Navrhujeme, že se jedná o jednu z pěti platónských těles, které jsou klíčem k pochopení této nové fyziky, protože jsou tvořeny účinky vibrací.

KAPITOLA 11: VLASTNOSTI ZEMĚ JAKO A JEDNOTKA VĚDOMÍ

KAPITOLA 11: VLASTNOSTI ZEMĚ JAKO „JEDNOTKY VĚDOMÍ“

11.1 ZÁLEŽITOSTI NENÍ TAK, JAK SE PŘEMÝŠLILI

S daty, které jsme probrali v této knize v ruce, je důkaz existence „éterického“ média ve volném prostoru v podstatě nezvratný. Nový pohled na setrvačnost a gravitaci, jak je vidět v experimentu Dr. DePalma „Spinning Ball Drop“ a dalších souvisejících návrzích podporuje tento koncept a tyto principy byly aktivně použity k vytvoření antigravitační a volné energie. A zjištění profesora Shnolla, která byla zmíněna ve třetí kapitole, zcela mění naše představy o povaze atomů a molekul, které jsou kořenem samotné hmoty. Shnoll ukázal, že molekuly jsou nějakým způsobem velmi úzce spojeny se svým okolím, což ukazuje dokonalou synchronizaci jejich reakčních rychlostí s pohyby planet a nebes. To propůjčuje důvěryhodnost představě vesmíru existujícího jako Nejvyšší vědomá bytost.

Takový proces „přenosu informací“ mezi atomy a molekulami nechává dveře dokořán otevřené pro mnoho dalších jevů „akce na dálku“, jako je Backsterův efekt, jak je vidět mezi mnoha různými formami života včetně rostlin, bakterií a lidských buněk. a nutí nás vážně přehodnotit naše současné představy o kvantové mechanice. V této knize navrhujeme nové řešení hádanky kvantové fyziky, které je zcela založeno na elektromagnetických polích; a základní základní strukturou, kterou si udržují, když vystupují z éteru do „čisté“ a vyvážené formy, je ta známá jako sférický torus. Již existují důkazy, že éterická energie přirozeně předpokládá tuto formaci v různých velikostech, což si nyní probereme.

11.2 PŘEHLED VORTEXOVÝCH ANOMÁLIÍ VESMÍRU

Sférický torus je jiný než koule v tom smyslu, že má osu rotace, která prochází jeho středem. Tato formace umožňuje rotaci horizontálně a zároveň proudění vertikálně s vířivým pohybem. Mnoho různých výzkumníků studovalo vlastnosti energie v této formě a dospělo k fascinujícím výsledkům. Máme četné důkazy od Dr. Dmitrieva, které ukazují, že tyto útvary jsou mnohem víc než jen příležitostný anomální jev „kulových blesků“: jsou neustále uvolňovány Sluncem, interagují v a kolem Země a sluneční soustavy a dopadají na naši ionosféru 30krát za sekundu. Zdá se, že se s nimi setkali a byli vyfotografováni na mnoha misích NASA, zejména na STS-75, která prováděla experiment „Tethered Satellite“. Za určitých okolností, které obvykle zahrnují vysokorychlostní rotaci, mohou přijmout „polarizované“ formy, které budou absorbovat éterickou energii ve své gravitační formě a transformovat ji na elektromagnetickou energii a světlo. Existuje řada zdokumentovaných případů rozsáhlých „přirozených samosvítících útvarů“, které objekty buď levitovaly, nebo je učinily mnohem těžšími, k velkému překvapení pozorovatelů, a fenomén tornáda má působivý počet anomálií, které to podporují. nový model.

Výzkumníci jako profesor John Searl, Drs. Roschin a Godin a rakouský vědec Viktor Schauburger byli všichni schopni vytvořit nezbytný vírový pohyb, který je nutný k využití sil antigravitace a volné energie; a víme, že v případě Searla a Roschina / Godina se osvobozená energie skutečně stala viditelnou pro oko jako světelný kulovitý torus. Kromě toho jsme se ve studii Roschin / Godin dozvěděli, že kolem jejich stroje se za chodu vytvořila řada „koulí uvnitř koulí“ se sníženou teplotou a zvýšeným magnetismem, což naznačuje, že vytváření centrálního pole ve stroji má vlnění, fluidní účinek na éterickou energii, která ji obklopuje. To bylo také vidět ve studii Dr. Vadima Černobrova o elektromagnetických pohonných zařízeních, kde popsal „vnořené kulové obálky“ ve formě, kterou označil jako podobnou „mastrioshce“, což jsou ruské panenky na hraní, kde je mnoho zanořených do sebe. Měli bychom si také pamatovat, že Černobrov v těchto experimentech detekoval nepatrné změny v plynutí času. A v Dmitrievových údajích o tornádách můžeme vidět podobná „vnořená sférická energetická pole“ vyskytující se s jednou nebo více rotujícími sférickými „kaskádami“, které byly pozorovány obklopující trychtýřový mrak.

V případech tornád a přírodních výbojů zemské energie, jako je Oregonský vír a nechvalně známý Bermudský trojúhelník, vidíme, že tyto formace nejen mění gravitaci, ale také uvolňují obrovské množství viditelné elektromagnetické energie a ve skutečnosti mění fyzický stav hmoty. V oregonském víru můžeme dosáhnout toho, že se výška lidí zřetelně mění v závislosti na tom, kde stojí, a v tornádu existují četná vědecká pozorování hmoty, která vstupuje do propustného stavu, kde se může „spojit“ s jinou hmotou, takže tenký klacek borovicové dřevu může proniknout 1,5 palce silnou bránou vyrobenou z masivního železa. V případě Bermudského trojúhelníku se zdá, že část hmoty překračuje tento zdánlivý práh „prolnutí“ úplně a mizí tak z naší reality; obří lodě, jako je USS Cyclops, navzdory intenzivnímu pátrání zmizely beze stopy trosk nebo trosk. V jiných případech se zdá, že existuje efekt, který způsobuje, že se lidské bytosti selektivně pohybují mimo naši realitu, aniž by dematerializovaly řemeslo, ve kterém jsou. To samozřejmě vyžaduje nové fyzikální teorie, aby byly řádně vysvětleny, nebo naše kolektivní nevědomost o tyto přirozené principy budou pokračovat.

11.3 „ICOSAHEDRON“ ANOMÁLIE PROSTORU A ČASU

Až do poslední kapitoly jsme se primárně zaměřovali na to, jak lze účinky „jednotky vědomí“ vidět ve hmotě a ve vesmíru. A když jsme se hlouběji podívali na vlastnosti těchto jednotek, ukázalo se, že se také zdají být interdimenzionálními strukturami. Hmoty může být viděna, jak úplně mizí v nějakém neviditelném „n-prostoru“ a rychlost plynutí času může být zcela změněna. Jak jsme diskutovali, v oregonském víru se běh času měří jako změna o čtvrt sekundy.

A v Berlitzově knize Bermudský trojúhelník jsme již zmínili zprávu o dopravním letadle National Airlines 727, které při letu na letiště v Miami na deset minut „zmizelo“ z obrazovky radaru. Když se znovu objevili, netušili, že se stalo něco neobvyklého. Poté, co přistáli a byli informováni o tom, co se stalo, zkontrolovali všechny své hodinky a ukazatele času a zjistili, že jsou rovnoměrně o deset minut pomalejší než skutečný čas, který zaznamenali všichni ostatní; bylo to, jako by pro těch deset v naší vlastní rovině prostoru a času prostě neexistovaly

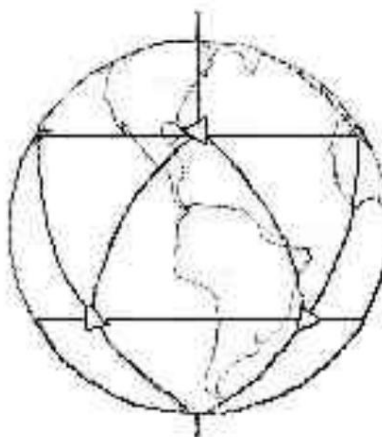
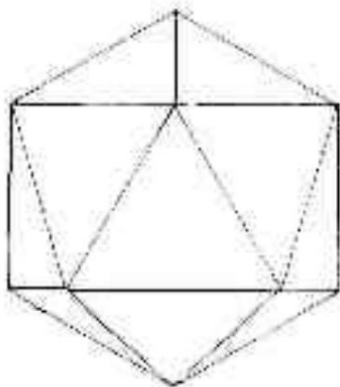
minut.

V tomto bodě je moudré, abychom si připomněli, že hlavní premisou této knihy je, že:

Veškerý prostor, veškerý čas a všechny „dimenzionální úrovně“ jsou jednoduše různé formy jednoho sjednoceného vibračního zdroje éterické energie, který je skutečně energetickým tělem Nejvyšší Bytosti.

Stav hmoty je zjevně přímo ovlivněn éterickými energiemi a za určitých podmínek, jako jsou ty, které se nacházejí v tornádu, kde je vysoká rotace a vysoká elektromagnetická aktivita, lze vidět, že hmota provádí dramatické změny. Takže znovu, nakonec bychom měli v našich studiích očekávat, že uvidíme, že různé stavy hmoty, různé „dimenze“ a různé rychlosti plynutí času, to vše závisí na jedné věci a jediné věci: na rychlosti, jakou éter vibruje v této oblasti.

Vzhledem k tomu, že základní strukturou „jednotky vědomí“ je koule, zdá se, že stojí za to studovat sféru Země, abychom se pokusili více porozumět tomu, jak jsou tyto éterické energie s vyššími vibracemi schopny „prokrvovat“ a propojovat se s naším vlastním časoprostoru. V článku Ivana Sandersona „The Twelve Devil's Graveyards Around the World“, který vyšel v časopise Saga v roce 1972, jsme se dozvěděli, že existuje dvanáct různých oblastí, kde na Zemi došlo k těmto typům změn v prostoru a čase, a všechny jsou symetricky od sebe vzdáleny. To zjevně vytváří silný náznak, že funguje dosud neznámé energetické pole. Jak jsme zmínili v minulé kapitole a podrobněji v Posun věků, když spojíme těchto dvanáct bodů dohromady, dostaneme základní trojrozměrné geometrické těleso známé jako dvacetistěn, které má zhruba kulovitý tvar a má dvacet různých ploch. Každá plocha dvacetistěnu je dokonalý rovnostranný trojúhelník, kde každý vnitřní úhel má 60 stupňů. Uvnitř koule, jako je Země, jsou body dvacetistěnu umístěny mezi 30 a 40 stupni zeměpisné šířky nad a pod rovníkem. Každý bod je vzdálen od sousedních bodů v 72stupňových intervalech a kromě dvou na pólech je jejich přesný geometrický střed na 36 stupních severní nebo jižní šířky. Celkem je pět bodů na severní polokouli, pět na jižní polokouli a dva na pólech.

Už jsme to udělali
viděli, že formace energie „polarizované jednotky vědomí“ nebude fungovat

jako energetické pole k udržení Země; kdyby veškerá éterická energie proudila, řekněme, na severním pólu a ven z jižního pólu, pak by Země byla jako tornádo a hmota by nikdy nebyla schopna držet pohromadě a vyhnout se zničení. Někakým způsobem musí být jednotka vědomí schopna rozprostřít energii mnohem rovnoměrněji po celém svém kulovém povrchu, aby se tomuto problému vyhnula. Mohlo by se tedy klidně stát, že těchto dvanáct vírů nějakým způsobem uvolňuje „tlak“ éterických energetických polí s vyšší hustotou a umožňuje této energii s vyšší hustotou dočasně prosakovat do našeho vlastního prostoru a času. V Berlitzově knize dostáváme podrobnější popis vlastností těchto oblastí, a to jak z hlediska fyzikálních procesů na Zemi, tak z hlediska elektromagnetických anomálií časových deformací:

Tyto oblasti... představují uzlové body, kde se povrchové oceánské proudy otáčejí jedním směrem a podpovrchové proudy se otáčejí jiným směrem. Velké podpovrchové slapové proudy, které se táhnou tečně a jsou ovlivněny různými teplotami, vytvářejí magnetické víry, ovlivňující rádiovou komunikaci, magnetismus – možná i gravitaci – a nakonec, za zvláštních podmínek, způsobí, že vzduch a hladinová plavidla zmizí – plují nebo odlétají do jiný bod v čase a prostoru. Zajímavý okrajový pohled na nevyzpytatelné chování těchto oblastí podtrhuje Sanderson, když popisuje úžasné „brzké přílety“ pečlivě načasovaných leteckých letů, kam letadla dorazila tak daleko před plánovaným termínem, že jediným možným vysvětlením by bylo, že měla příliv a odliv. vítr za nimi fouká například rychlostí 500 mil za hodinu. [Poznámka: Připomeňme, že tento druh rychlosti větru je obvykle vidět pouze u nejhorších hurikánů.] Takové incidenty mohou být výsledkem nezaznamenaných větrů, ale zdá se, že k nim dochází nejčastěji v Bermudském trojúhelníku a dalších vírových oblastech, jako by tyto konkrétní letadla se s anomálií setkala, ale oletěla nebo byla bezpečně prohnána „dírou v nebi“, která stála život tolika cestovatelů.

V článku „The Planetary Grid: A New Synthesis“ od Drs. William Becker a Bethe Hagens, vystupující v knize Anti-Gravity and the World Grid, máme anomálii založenou na čase hlášenou na havajském víru dvacetistěnu, kde byla hodina nebo více strávena v zóně časové deformace. Tato anomální událost byla zmíněna již v The Shift of the Ages:

Pilot letící s pasažéry poblíž havajské zóny [ikosahedru energetických bodů na Zemi] se náhle ocitl v „mrtvé zóně“ bez [použití svých elektromagnetických] přístrojů a neschopen komunikovat mimo kokpit. Po ujetí asi 350 mil (což s největší pravděpodobností trvalo hodinu nebo více) se „jev“ zvedl a pilot zjistil, že úředníci věže nenašli žádný měřitelný čas, který uplynul mezi začátkem jeho „mrtvé zóny“ a jejím koncem. .

Zdalo by se tedy, že na Zemi je těchto dvanáct bodů dvacetistěnu zásadních pro naše pochopení energetických jevů, které zde působí. Někakým způsobem také nastávají změny v čase spolu se změnami v prostoru v těchto bodech; Zdá se, že je možné, aby člověk vystoupil z naší známé „trojprostorové“ reality úplně a splynul do „vyšší dimenze“, chcete-li, na krátkou dobu před návratem, a v jiných případech se nevrátí, i když jejich loď dělá. Avšak v případech, kdy je energie ještě silnější, pak celá loď nebo letadlo jednoduše provede úplný přechod do nějakého jiného času a prostoru.

Jak již bylo řečeno, případ Charlese Wakeleyho v poslední kapitole je pravděpodobně nejlepším příkladem toho, jak někdo prošel velmi blízko nebo možná přes „prahový“ bod, aniž by se v něm ztratil; pamatujeme si, že celé jeho letadlo nakonec zářilo oslepujícím bílým světlem, které jako by přicházelo „odevšad najednou“, než efekt pominul a on mohl znovu získat kontrolu nad letadlem. Je velmi pravděpodobné, že to ohromné světlo, které kolem sebe viděl, by ti na zemi neviděli; byl to vizuální důsledek toho, že se jeho vlastní tělo přesunulo do energičtější oblasti. Pro vnějšího pozorovatele by nedošlo k žádné změně, protože jeho tělo se přesune do oblasti s vyšší vibrační energií, která je mimo čas a prostor, který by pozemní pozorovatel viděl. Pokud by se nevrátil, jeho letadlo by jednoduše zmizelo z dohledu, a pokud by se vrátil, vnějšímu pozorovateli by se zdálo, že se nic nestalo; jeho letadlo by viděli pouze jako plynulou kontinuitu.

Na webových stránkách Richarda Pasichnyka na <http://www.livingcosmos.com/earth.htm> vidíme výsledek mnohem důslednějšího vědeckého zkoumání těchto dvanácti vírových oblastí, které nám poskytují nové informace, které jsme při psaní ještě nenalezli. Posun věků. Pasichnykovy koncepty jsou obecně známé jako „dynamický model pole“ a také on došel k závěru, že podobné formy sférických energetických polí jsou vidět na každé úrovni složitosti v Kosmu, od kvantové po univerzální. Jeho koncepty zahrnují myšlenku, že tato pole fungují jako „urychlovače částic“. Touto myšlenkou se tato kniha příliš zabývat nebude, protože jaderné reakce se zdají být pouze jednou částí éterické skládačky, ale zahrnuli jsme je sem, abychom nenarušili kontinuitu psaní. Navrhuje, že energie mezi body na kouli tvoří zakřivený tvar S, což naznačuje dráhu spirálovitého vírového pohybu, o kterém budeme hovořit později. Pro naše účely zde rozebereme Pasichnykova prohlášení do seznamu:

Pole (časově proměnlivé urychlovače částic), které se nacházejí těsně nad vyboulením podél rovníku v zeměpisných šířkách 30 až 40 stupňů na obou polokoulích a také na pólech, jsou spojeny s dalšími jevy. Každý tvoří sinusový nebo S-tvarovaný vztah k jinému poli. Každá je na přesně opačném konci Země než jiná, takže kdyby se tyč vložila do jedné a středem Země, vyšla by uprostřed jiného pole.

1 V každé [oblasti] se vyskytují spirály zemské elektřiny, podivné zvuky a magnetické a gravitační anomálie.

2 Nejhlubší části dna oceánu [jsou v těchto bodech.]

3 [Vzorce oceánského proudu [protékají tyto body.] [A ze Sandersonových dat víme, že se jedná o protirotační pohyb.]

4 Silné bouře hluboko na dně oceánu [jsou vidět na těchto místech.]

5 Některé z nejvyšších hodnot slanosti povrchu oceánu [jsou vidět na těchto body.]

6 Nejpočetnější místa pro praskání bublin, které vytvářejí silnější atmosférický náboj a další asociace [jsou vidět v těchto bodech.]

7 Stejně oblasti jsou systémy vysokého a nízkého tlaku za počasí a bouře středisek.

8 Spirálové plynné mlhoviny byly pozorovány ze středícího se vesmíru každé pole.

9 Povrchová vrstva Země (litosféra) a fyzikální aspekty desky

tektonika (subdukční zóny, hranice desek, vzestupy, trhliny, vzorce napětí, anomálie zemětřesných vln atd.) souvisí s umístěním polí

(další diskuse je v části 3.4). [Poznámka: Tyto informace týkající se „Globální mřížky“ jsou dobře pokryty v Posunu věků, kde se diskutuje o tom, jak je mřížka zodpovědná za strukturu a umístění kontinentů na Zemi.] 10

Opakovaně byly pozorovány osvětlené displeje (ionizované částice) a tmavé hmoty (neutrony). 11

Vzory a změny v horních vrstvách atmosféry, radiačních páslech a magnetosféře ukazují vztah k polím. 12

V těchto oblastech se geograficky nacházejí úhoři, bakterie srážející železo a elektrické ryby. 13

Více než 70 procent veškerého života na Zemi se nachází ve vztahu k Poli (mezi 40° zeměpisnými šířkami), což je ideální pro výrobu elektrické energie životem.

Jasně vidíme, že se jedná o široce otevřenou hranici vědy, která je v současnosti téměř zcela neprozkoumaná, a Pasichnykova kniha *The Vital Vastness* bude mít po vydání v létě 2001 přes 5000 odkazů; každé prohlášení uvedené ve výše uvedeném seznamu je přísně zdokumentováno. Není pochyb o tom, že tato pole jsou velmi základním aspektem fungování Země ve všech vrstvách; struktura samotných kontinentů, oceány, povětrnostní procesy v atmosféře, polární záře v ionosféře a samotný život, to vše se shlukuje na těchto místech. Ještě důležitější je, že tato pole se také zdají být základní vlastností „jednotky vědomí“. Pasichnykův seznam pouze naznačuje možnost časových anomálií v těchto bodech, ale v této knize bude pro nás velmi důležité je prozkoumat.

11.4 PROTIROTAČNÍ VORTEXOVÝ POHYB

Sandersonův původní výzkum skutečně ukázal, že v těchto mocných geometrických uzlových bodech na Zemi se povrchové oceánské proudy otáčejí jedním směrem a podpovrchové proudy se otáčejí jiným směrem. A samozřejmě se zdá, že takový protirotační pohyb je odpovědný za vznik tornáda v atmosféře, alespoň pokud je chápán v konvenční Brooksově teorii. Již jsme vyslovili silný návrh, že tornáda, víry a další jevy jsou možné pouze díky rotacím v zemské vrstvě atmosféry v kombinaci s rotacemi v zemském plášti. Víme, že tento jednotný systém rotace platí i v oceánech, a proto se zdá, že se skutečně vyskytuje ve všech vrstvách Země. Může se tedy dobře stát, že alespoň na Zemi je protisměrný pohyb, který vidíme v oceánech v těchto dvanácti vírových bodech, také duplikován v plášti protisměrnými oblastmi horkého tekutého magmatu.

Pokud je to však tak, mělo by se jednoduše zastavit v magmatu? Pochopili jsme již přesně, co způsobuje celý tento energetický pohyb? Stále jsme neodpověděli na otázku, proč tento poměrně složitý „ikosaedr“

tvár s protiběžně rotujícími víry by existoval na Zemi nebo kdekoli jinde. Pokud je tento tvar tak důležitý a ukazuje nám umístění interdimenzionálních bran, co potom našim vědcům uniklo, když se to snažili pochopit?

11.5 ZEMĚ JAKO „JEDNOTKA VĚDOMÍ“

Díky práci Richarda Pasichnyka je případ Země jako „jednotky vědomí“ sám o sobě skutečně dokončen. Krátce si vzpomeňme na pozorování tornáda v Texasu v roce 1951, o kterém se zmínil Dr.

Dmitrijev. Uprostřed byl vidět zářivý oblak světla; a to je jen jeden z mnoha objevů, které jsme probrali a které nám ukazují, že ve středu sférického energetického pole „jednotky vědomí“ bude čistá éterická energie vnímána jako forma brilantního zářícího magnetismu, stejně jako byl Schappeller. Schopen vytvořit pomocí svého rotačního kulového zařízení. Až dosud jsme mylně předpokládali, že Země měla pevné jádro ze železa, a Pasichnykova data představují pro tento argument vážnou výzvu. Jak věřili Schappeller, Nordberg a mnoho dalších, zdá se, že:

Jádro Země je skutečně tvořeno „zářícím magnetismem“, „nediferencovanou sluneční hmotou“ nebo „sráženou“ éterickou energií, kterou jsme nazvali Milující, Vědomé Světlo.

Srdce Matky Země se tedy skládá z čisté éterické energie Světla / Lásky, a jak se pohybujeme dále od středu, energie se ochlazuje a formuje se do hmoty, jak je nyní vidět. Push-pull gravitace a lehkosti neustále podporuje molekulární struktury uvnitř Země, stejně jako aktivně vytváří novou hmotu. Uplatňují se také všechny základní proudové vlastnosti „jednotky vědomí“, včetně vírových pohybů sever-jih v ose. Navíc se ukazuje, že téměř každá planeta ve Sluneční soustavě vykazuje klíčové znaky těchto stejných polí. Aby byla tato kniha stručná, můžeme jen začít pokrývat některé z obrovského množství Pasichnykových dat, ale zde se pokusíme nastínit některé z nejdůležitějších bodů.

11.6 NEPŘESNOSTI MODELU DYNAMO

Musíme mít na paměti, že naši vědci nechápou, jak vzniká magnetismus. Máme-li před sebou pevný, hmatatelný tyčový magnet, pak vědí, že jím bude proudit magnetismus a že magnetismus je polovinou elektromagnetické vlny. Musíme si však pamatovat, že myšlenka magnetismu, který se tvoří sám od sebe jako zářící koule, bez použití kovu k jejímu vedení, se prostě nevidí. Důvodem je s největší pravděpodobností nedostatek informací a teoretických znalostí. V tomto ohledu Dr.

Dmitrijevův výzkum, stejně jako Schappeller, Nordberg, Searl a mnoho dalších, nám daly cenné nové poznatky:

Magnetismus může vytvořit kulovitou torusovou „stojatou vlnu“, aniž by se musel pohybovat jinými materiály.

Ve středu této vlny bude intenzivní zdroj světla a energie.

Protože myšlenka na volně stojící magnetickou vlnu není v současné době pojata, má se za to, že střed Země musí mít jádro ze železa a niklu, aby bylo možné vést elektromagnetickou energii. Na základě této logiky je myšlenka a

„dynamo“ se používá k vysvětlení toho, jak je Země schopna udržovat magnetické pole v tomto systému. Jednoduše řečeno, dynamo je mechanické zařízení, které vypadá jako kotouč nebo dvě ručičky hodin, se dvěma částmi, které se otáčejí proti sobě dvěma různými rychlostmi. Když je do dynama zavedeno elektromagnetické pole, jeho protirotační pohyb může způsobit zesílení a zesílení těchto polí. Předpokládá se, že Země funguje stejným způsobem ve svém jádru, prostřednictvím procesů rotace. Pasichnyk však poukazuje na to, že dynamo samo o sobě nemůže vytvořit magnetické pole; může pouze posílit obor, který do něj již byl zaveden. Teorie „dynama“ nijak nevysvětluje, odkud pochází původní magnetické pole. Navíc zemské jádro nemá tvar disku, který je nutný pro vytvoření dynama; předpokládá se, že k tomuto účinku dochází pouze rozdílem v pohybu mezi zemským jádrem a ostatními vrstvami.

11.7 DYNAMO MODEL VYZÝVAJÍCÍ ZEMĚTŘESNÉ VLNY

Jak „víme“, jak vypadá vnitřek Země, když jsme ho přímo nepozorovali? Je zřejmé, že ve skutečnosti nikdo nikdy „nevyvrtal díru do Číny“; nejdále na zemském povrchu, který jsme kdy vrtali, je přibližně dvanáct mil. Odpověď je, že nemáme žádný přímý důkaz; máme pouze nepřímé metody měření.

Většina toho, co víme, pochází ze studia zemětřesení. Pokaždé, když dojde k zemětřesení, jeho vibrace projdou Zemí a různé stanice po celém světě pak mohou měřit výsledek. Jak každý student geologie ví, naše studie zemětřesení odhalily, že existují dva hlavní typy vln, známé jako „P-vlny“ a „S-vlny“:

1 P-vlny. „P“ znamená „primární“ a také znamená „push-pull“.

Tyto vlny se v podstatě pohybují v přímé linii, tlačí a táhnou dopředu a dozadu, když se pohybují vpřed. V těchto vlnách nedochází k žádnému pohybu do stran.

2 S-vlny. „S“ znamená „sekundární“ a také „třes“ a tyto vlny se pohybují ze strany na stranu, když se pohybují, ale nemají dopředný zpětný pohyb jako vlny P. Formou se tedy výrazně liší od P-vln.

Jak se tyto dva typy vln setkávají s různými materiály na zemském povrchu, mění svou rychlost i směr. Z těchto údajů naši vědci určili, že uvnitř Země existují tři hlavní rozdělení: 1 Vnější kůra, která se rozprostírá dolů přibližně 32 kilometrů nebo 20 mil.

2 Plášť sahající až do délky 2 900 kilometrů nebo asi 1 800 mil a

naposledy

3 Jádro obsahující zbývající vzdálenost ve středu.

Plášť je považován za superstlačenou kapalinu, která se chová jako pevná látka, a jádro je považováno za úplnou pevnou látku. Tento závěr pochází ze simulovaných laboratorních studií P-vln a S-vln, které naznačují, že:

S-vlny se na rozdíl od P-vln nemohou pohybovat pevnými předměty. S vlny se zemským jádrem nepohybují. Proto musí být zemské jádro pevné.

S-vlny by však také nemohly projít zemským jádrem, pokud by bylo složeno z čistě energetického plazmového materiálu, jako je „žhnoucí magnetismus“ viděný na Slunci.

Takže myšlenka, že Země má jádro „žhnoucího magnetismu“, je prostě jiný způsob analýzy dat a vysvětluje mnoho věcí, které současný přijímaný model neumí.

11.8 PRŮTOK ENERGIE ZEMĚSKÝMI PÓLY

Hlavním problémem konvenčních vědců s myšlenkou, že by Země mohla mít ve svém jádru formu světelné energie, je to, že se zdá, že energie nemá žádné prostředky k doplňování; zdálo by se, že by měl rychle „vyhořet“. V Pasichnykově modelu však poukazuje na to, že energie ze slunečního větru zřejmě vstupuje a vystupuje z pólů, a tak obnovuje energii v jádru. I když se to mnohým může zdát nemožné, nyní, když jsme studovali první vlastnost Dr. Dmitrieva „vakuových domén“, kde energie „vakuových domén“ může pronikat pevnou hmotou, je to přesně tak, jak bychom očekávali. Jedno nedávné pozorování zemětřesených vln, které podporuje tuto myšlenku, je skutečnost, že:

Vlny zemětřesení se budou pohybovat rychleji při pohybu ze severu na jih než při cestování z východu na západ.

A samozřejmě již očekáváme, že rotační osa „jednotky vědomí“ bude mít největší stupeň vírového pohybu. Se zemětřesenými vlnami, které se šíří rychleji ze severu na jih, vidíme přesně to, co bychom v tomto modelu očekávali – větší rychlost pohybu ve střední ose sférického torusu, jak dovnitř proudí éterická energie.

11.9 DALŠÍ ANOMÁLIE ZEMĚ, KTERÉ PODPORUJÍ NOVÝ MODEL 1 Polární záře spojená s

magnetismem a sluneční aktivitou. Polární záře je formace světelné energie, která se obvykle pozoruje nad póly. Zvyšuje se sluneční aktivitou a mění se přímo úměrně s magnetickým polem Země.

Toto solárně-magnetické spojení naznačuje, že nám polární záře ukazuje, kde je plazmová energie ze slunečního větru urychlována do energetického nitra Země prostřednictvím spirálovitého vírového pohybu CU.

Normálně není polární záře vnímána jako interakce s vnitřkem Země v jakékoli formě a rozhodně by neměla být dostatečně silná, aby ovlivnila údajnou dynamo akci jádra. A přesto jsou zde magnetické anomálie, které může kdokoli změřit.

2 polární záře ve tvaru záclony na pólech. Ze studia formací polární záře také víme, že paprsek energetických elektronů ve tvaru clony ve tvaru listu spirálovitě klesá do polárních oblastí s vysokou úrovní intenzity.

To tvoří spirálovitý vír elektronů a protonů, jako super protáhlý trychtýř. Jak vysvětluje Pasichnyk, „[tento trychtýřový vír] vytváří magnetické pole jako drát omotaný kolem elektrického magnetu nebo antény v rádiu; jen tady není drát. V důsledku toho by nebylo potřeba železo-niklové jádro, složité pohyby tekutin nebo vlastně ani teorie dynamo k vysvětlení geomagnetického pole.

3 Zemské jádro je příliš horké pro kovový magnetismus. Pokud bylo vnitřní jádro Země skutečně složeno ze železa a niklu, pak z výzkumu magnetismu víme, že nad určitou teplotou si tyto kovy, známé jako Curieův bod, již neudrží své magnetické pole. Nicméně,

teploty uvnitř Země stoupají velmi rychle, jak vrtáme dolů, a pokud budeme pokračovat v tomto hladkém nárůstu extrapolací, pak na pouhých 100 kilometrů nebo 62 mil by byly teploty příliš vysoké na to, aby kovy vedly magnetické pole.

- 4 Anomálie zatmění magnetismu. Během zatmění jsou zemská magnetická pole oslabena a tento efekt je dostatečně významný, aby zmátl migrující ptáky. Pokud by zemské jádro bylo skutečně pevným dynamem ze železa a niklu, pak by množství extra gravitační síly od Slunce a Měsíce, které by se při zatmění spojilo, nebylo ani zdaleka tak silné, aby způsobilo takové dynamické změny. Pokud však hmota Měsíce stínila část energie ze Slunce, kterou svítící jádro Země normálně absorbovalo přes póly, pak je to mnohem snazší pochopit.
- 5 Gravitační anomálie zatmění. Bylo ukázáno, že gravitace se mění i během zatmění, a to pomocí studií kyvadla, a to je také vysvětlitelné v novém modelu; gravitace, jak si pamatujeme, je způsobena éterickou energií proudící do Země. Pokud přerušíte proudění energie umístěním Měsíce před Slunce, měli byste očekávat gravitační změny.
- 6 Náklon magnetického pole Země. Magnetické pole Země je nakloněno přibližně jedenáct stupňů od zemské rotační osy; a opět by to vytvořilo vlastní slabost, která by nepodporovala akci dynama, jak se nyní předpokládá.
- 7 Změny délky dne se sluneční aktivitou. Když se aktivita Slunce zvyšuje, mění se rychlost rotace Země. To znamená, že skutečná doba, za kterou se Země jednou otočí kolem své osy, což nazýváme den, způsobí měřitelnou změnu délky. Model dynama s tím nemůže počítat. Pokud je však sluneční energie, která proudí do sférického torusového pole zářícího magnetismu, skutečně zodpovědná za rotaci Země, pak by dávalo smysl, že by se rotace mírně měnila, jak se mění množství vstupující energie; byla by postižena celá CU.
- 8 Změny magnetismu se sluneční aktivitou. Jak aktivita Slunce dosáhne vrcholu, pozorovali jsme, že dojde k posunům ve směru a intenzitě magnetických polí. V modelu dynama by tyto změny sluneční aktivity neměly být dostatečně silné, aby vyvolaly jakýkoli znatelný účinek na vnitřní rotační pohyby Země.
- 9 Polární zvraty, bloudění a trhnutí. Jak historie ukazuje, magnetické pole Země se periodicky obrátí. Víme, že magnetické póly se v současnosti pohybují od skutečného rotačního severu a také sledují pomalé kruhové vzory známé jako „Chandler's Wobble“. Mohou také způsobit náhlé „škubnutí“ a takové trhnutí bylo viděno a zaznamenáno v roce 1969. Při polárních zvratech v minulosti byl pohyb magnetických pólů tak rychlý, že ušel více než 110 kilometrů nebo 70 mil. za jediný den. Kromě toho se magnetické zvraty Země vyskytují v „koridorech“, které zůstávají po celou dobu stejné, což ukazuje geometrický efekt působících polí. Všechny tyto jevy jsou nevysvětlitelné modelem dynama, ale lze je snadno vidět v dynamickém modelu pole. 10

Ikosahedrické magnetické anomálie. Energetické pole Země, jak jsme již zmínili, vykazuje příliš mnoho gravitačních a magnetických nespojitostí obklopujících tvar dvacetistěnu, než aby bylo možné zohlednit model dynama. Země by měla mít velmi hladké „kulové harmonické“

v modelu dynamu a nečekali bychom, že uvidíme takové náhlé změny. 11

Role gravitace jako formující síly. V novém modelu můžeme vidět, že gravitace je ve skutečnosti tlakem a tahem mezi dvěma silami, které vytvářejí hmotu a energii v jejím středu, podobným způsobem, jak je vidět v experimentu sonoluminiscence. Když se dostaneme hlouběji než 2 700 kilometrů nebo 1 678 mil, síla je směřována směrem od středu více než ke středu, což ve skutečnosti ukazuje tento „dech života“. To také vrhá vážné pochybnosti na model dynamu a otevírá nás pro novou interpretaci. 12

Plazmový vítr přicházející ze Země. Vesmírná sonda Dynamics Explorer od NASA zjistila, že ze Země na pólech také přichází plazmový vítr podobný tomu, který jsme viděli vycházet ze Slunce. To nám ukazuje, jak póly slouží jako body vstupu i výstupu pro éterickou energii, a také ukazuje, jak má zemské jádro energetickou strukturu podobnou Slunci. energii proudění lze skutečně měřit jako proudící oběma směry.

Jak vidíme, Pasichnykův výzkum je skutečně jedinečný a poskytuje nám cenný pohled na skutečné energetické procesy, které na Zemi fungují. Všechny dvanáct výše uvedených bodů, stejně jako mnoho dalších anomálií, nám jasně ukazuje, že formace „jednotky vědomí“ působí na Zemi všemi možnými způsoby. Všechna naše očekávání ohledně vírového pohybu přes póly, zářícího jádra a magnetických polí jsou vysvětlena pozorováními, zatímco současné modely tyto jevy nevysvětlují.

Mnoho anomálií, včetně spojení mezi polární září a magnetismem a zatměními a magnetismem, najde jednoduché vysvětlení.

Pokud je tedy Země skutečně gigantickou „jednotkou vědomí“, jejíž vnější povrch se dostatečně ochladil, aby vytvořila tvrdou fyzickou hmotu, pak se můžeme o jednotkách vědomí dozvědět více studiem jejich energetických vzorců. Když k tomu přidáme fakt, že na Zemi jsou vidět geometricky centrovány vírové oblasti, uvědomíme si složité procesy, které ve skutečnosti probíhají uvnitř CU, když není přímo „polarizována“ na rotační ose. Zdá se, že éterická energie vyšší hustoty proudí do az těchto bodů, jak se Země pohybuje ve vztahu ke svému okolí. V určitých okamžicích, například během zatmění Slunce, může docházet ke zřetelným změnám v zemských gravitačních a magnetických polích, protože část energie vstupující do Slunce je odstíněna od zemského jádra zářícího magnetismu.

V další kapitole prozkoumáme tuto otázku, jak do sebe planetární geometrie a jednotky vědomí těsněji zapadají. Stále však existuje další oblast chování Země, kterou jsme neprozkoumali, což nám dává velmi důležitou vlastnost CU, kterou musíme mít na paměti:

Země se rozšiřuje.

11.10 GLOBÁLNÍ EXPANZNÍ TETONIKA

Další velkou ránu konvenčním modelům týkajícím se vnitřní struktury Země lze nalézt ve vědě „Global Expansion Tektónica“. Tato věda byla původně průkopníkem Christophera Otto Hilgenberga v roce 1933, který

ukázal, že kontinenty na Zemi lze hladce poskládat do sebe jako skládačku, pokud se velikost Země zmenší o 55 až 60 procent. V tomto scénáři, jak se kontinenty vzdalují od svého původního uspořádání, vykazují jasné známky sledování spirálovitých, „radiálních“ vzorů. Z tohoto chování Hilgenberg usoudil, že za pohyb kontinentů je ve skutečnosti zodpovědná vnitřní expanze Země. Článek Jamese Maxlowa, který s vědeckou přísností pojednává o tomto nepředvídaném konceptu, je umístěn na http://www.millenniumgroup.com/repository/global/expanding_earth.html, opět na webu Millennium Group.

Tato myšlenka rozšiřování Země se rozhodně nesetkala s velkým respektem u hlavní vědecké komunity, ale v posledních letech vzrostla na popularitě. Významná událost ve zvyšování znalostí a publicity tohoto modelu se odehrála v roce 1981 na sympoziu Expanding Earth, které se konalo v Sydney v Austrálii. A v červenci 1989 uspořádal Smithsonian Institution diskusní setkání, kde zazněly četné argumenty týkající se nových konceptů v globálních tektonických modelech. Trvalo však internet, než se modelka uchytila. Jak píše Maxlow,

Tyto argumenty [na schůzce Smithsonianů] naznačovaly, že se zdá, že existuje něco sporného s tektonickou teorií desek, jak je v současnosti prezentována (Kremp, 1992), a že současné koncepty deskové tektoniky / kontinentálního driftu / polárního putování může být nutné přehodnotit. -vyhodnoceno, revidováno nebo odmítnuto (Smiley, 1992.)

11.10.1 AKTUÁLNÍ POROZUMĚNÍ

Jak téměř každý ví, současná teorie uspořádání našich kontinentů je známá jako „desková tektonika“. Předpokládá se, že po celém zemském povrchu existuje řada desek, které jsou základem a podpírají kontinenty.

Tyto desky na sebe vzájemně působí a narážejí na sebe a vytvářejí zlomové linie zemětřesení, jako je zlom San Andreas v Kalifornii, a vulkanické oblasti, jako je Ohnivý kruh v Tichém oceánu. Podmořské hřbety sopek mají neustálé erupce, které uvolňují novou lávu, která tyto desky tlačí dál a dál od sebe, pocházející především z oblasti Atlantského oceánu. Vzhledem k tomu, že tyto badatelé zjevně nepovažují Zemi za expandující, musí se nyní zbavit veškeré nadbytečné hmoty, která oddělovala kontinenty. Trvají proto na tom, že na okrajích kontinentů existují „subdukční zóny“, kde jsou šířící se lávová dna z podmořských hřbetů směřována zpět dolů do zemského jádra.

Původně se věřilo, že existoval jeden jediný megakontinent známý jako Pangea, který byl obklopen oceány, a pak vulkanická činnost způsobila, že se tento kontinent rozpadl a začal se od sebe vzdalovat. Jak podmořské řady sopek pokračují v erupci, vytvářejí nové lávové usazeniny, které zase rozšiřují vzdálenost mezi kontinenty a hřbety. Poté, na hranicích mezi podmořskými oblastmi a samotnými kontinenty, je tento vulkanický materiál údajně zatlačen zpět do zemského pláště v údajných „subdukčních zónách“, kde je roztaven a znovu přeměněn zpět na roztavený materiál pláště. . Tímto způsobem se má za to, že neustálý proud lávy v tekuté a pevné formě je zodpovědný za oddělování kontinentů, aniž by se přitom zvětšovala fyzická velikost Země.

11.10.2 ŽÁDNÉ SUBDUČNÍ ZÓNY

Pro průměrného vysokoškoláka, geologa a vědce se v tuto chvíli zdá vše dávat smysl. Subdukční zóny jsou nutné k tomu, aby si Země udržela svou současnou velikost; každý pohyb expanze musí být kompenzován pohybem subdukce. V opačném případě by akce, která od sebe tlačí například Jižní Ameriku a Afriku, byla expanzí zemského povrchu. Nyní však víme, že:

Na Zemi nebyl nikdy nalezen žádný definitivní důkaz pro „subdukční zóny“.

dále

Oblastí, kde mohou existovat subdukční zóny, je mnohem méně, než model vyžaduje.

Nebo, jednodušeji řečeno,

Na pozorovaných datech můžeme snadno prokázat expanzi Země, ale nemáme žádný způsob, jak dokázat, že k údajné subdukci dochází současně.

11.10.3 NEÚPLNÉ ZÁVĚRY

Kromě toho, jak píše Maxlow ve své vynikající nové studii, závěry modelu „deskové tektoniky“ byly založeny na neúplném souboru dat:

Při prezentaci Global Expansion Tectonics je třeba si uvědomit, že globální, geologická a geofyzikální databáze teprve nyní dosáhla fáze, kdy lze jakékoli globální tektonické hypotézy s jistotou kvantifikovat, zpochybnit a/nebo zahodit.

11.10.4 DŮVODY ODPORU

Podle Maxlowa a dalších zdrojů, které napsaly o „Global Expansion Tectonics“, důvody, proč naše hlavní vědecká a geologická komunita nechtěla přijmout teorii expanze Země, jsou v zásadě dva: 1 Hmota „nepředpokládá“ být schopna rozšířit naše současné kvantové chápání.

2 Zdá se, že chybí podpůrné důkazy pro přesnou reprodukci procesu expanze Země pomocí matematických modelů v průběhu času.

11.10.5 DATA JSOU NYNÍ IN

Nicméně, jak Maxlow tak výmluvně a technicky vysvětluje v tomto článku, všechny nejnovější, nejmodernější poznatky podporují pouze teorii expanze Země. Model „deskové tektoniky“ se zformoval dříve, než byla ve skutečnosti všechna fakta.

A teď,

Matematické rovnice odvozené z dat zemské kůry představují potvrzení a upřesnění dřívějších modelovacích studií Hilgenberga (1933) a Vogela (1983), které umožňují kinematiku [neboli pohyby] Země procházející exponenciální expanzí, od archeanu [období] do přítomné, lze snadno určit.

Maxlowovy výpočty využívající nejnovější data k určení růstu oceánských pánví v průběhu času předpokládají, že Země by se měla rozšiřovat o velikosti přibližně 21 milimetrů za rok. A když se zeptáte znalého vědce nebo geologa, řeknou vám, že víme, že Země se skutečně zvětšuje stabilní rychlostí! Obvykle se předpokládá, že je to způsobeno prachovými částicemi a meteority, které proudí do zemské atmosféry, ale ve světle nových důkazů je velmi nepravděpodobné, že by tato myšlenka byla zodpovědná za změny, které jsme pozorovali: 1 Carey v roce 1986 použil satelitní laserová měření vzdálenosti. vypočítat, že poloměr Země se zvětšoval o 24 milimetrů za rok, plus minus osm milimetrů.

2 Robaudo a Harrison v roce 1993 použili geodetická měření VLBI a SLR k závěru, že Země se rozpíná rychlostí 18 milimetrů za rok.

Můžeme tedy vidět, že expanze Země, která již byla změřena, jak nyní probíhá, velmi dobře zapadá do Maxlowových matematických výpočtů pro expanzi Země zevnitř. Při provádění takových výpočtů na dlouhé vzdálenosti se očekávají nepatrné nesrovnalosti v číslech, ale také máme pocit, že existují důkazy o tom, že Země náhle, spontánně zvětšuje svou velikost, stejně jako dlouhodobé, rok za rokem se rozšiřující. To bude řešeno později.

11.10.6 KDE BYLY OCEÁNY?

Naším dalším zřejmým problémem by bylo, že pokud by něco takového byla pravda, pak by každá oblast, kterou nyní vidíme jako „oceán“, najednou neexistovala. Odborné slovo pro celou vrstvu oceánů na Zemi je známé jako „hydrosféra“. Pokud je tedy myšlenka „globální expanzní tektoniky“ pravdivá, kde by pak byla hydrosféra, když byly kontinenty sjednoceny?

Musely tam být nějaké oceány, pokud by se vytvořily tímto způsobem, když se Země zvětšovala. Maxlow vysvětluje, že:

Původní oceány byly mělké oblasti, které se vytvořily na samotných kontinentech, a jak se Země zvětšovala, rostlo i množství atmosféry a vody.

V pozdějších kapitolách uvedeme konkrétní důkazy od Dr. Dmitrieva, které ukazují, že:

K takovým spontánním změnám v atmosféře skutečně nyní dochází v celé Sluneční soustavě měřitelnou rychlostí, nejen na Zemi.

11.10.7 SHRNUTÍ ARGUMENTU GLOBÁLNÍ EXPANZNÍ tektoniky

Maxlow shrnuje svůj argument pomocí následujících bodů, které jsou formulovány vysoce odborným jazykem. Není pro nás důležité vysvětlovat každý detail následujících tvrzení, proto prosíme čtenáře, aby nebyl frustrovaný čtením tohoto úryvku; tyto body uvádíme pro čtenáře, kteří jsou s daty obeznámeni. Jak uvádí Maxlow, globální expanzní tektonika zahrnuje řadu vzájemně závislých a interaktivních procesů, jako jsou: • Vytváření oceánské litosféry po rané juře podél středooceánských rozšiřujících se center je úměrné expanzi Země; • Středooceánské rozmetací centra jsou tahová a/nebo transtenzní

režimy [neustále šířící nové napětí ze strany na stranu] s oceánskou litosférou generovanou v reakci na oddělení okrajů desek v soucitu s expanzí Země;

- Nová oceánská litosféra, vytvořená podél středooceánských rozšiřujících se center, je kumulativní s časem, bez požadavku na odstranění starší litosféry subdukčními procesy;
- Celková plocha povrchu oceánské litosféry akumulovaná v daném časovém intervalu je odrazem nárůstu poloměru [Země] během tohoto časového intervalu, a je tedy měřitelnou veličinou; • Vývoj a orogeneze [oceánské] pánve [vzniká nová země]

jsou přirozenými důsledky rozpínající se Země, jak se kontinentální a oceánská litosféra znovu vyrovnává s měnícím se zakřivením povrchu, a; • Hydrosférická a atmosférická akumulace se s časem zvyšuje,

v soucitu s akumulací litosféry.

Z rozsáhlého modelování zemského povrchu dospěla Vogelova studie v roce 1993 k závěru, že pokud zmenšíte poloměr Země na 55 až 60 procent její současné velikosti,

- 1 Kontinentální obrysy lze spojit dohromady a vytvořit uzavřenou kúru;
- 2 Pozice různých kontinentů vůči sobě zůstávají obecně konstantní, přičemž jejich oddělení je způsobeno „radiální expanzí Země“ a;
- 3 Příčina pohybu kontinentů byla způsobena zrychlujícím se nárůstem poloměru s časem v souladu se šířením mořského dna.

K těmto třem bodům dále uvedl, že:

Shoda těchto tří jevů nemůže být náhodná, [ale je způsobena] procesy působícími z nitra Země, které vedou k expanzi Země.

11.11 SPIRALOVÁNÍ, GEOMETRICKÉ ROZŠÍŘENÍ ZEMĚ

Opět tu tedy máme „nový“ vědecký objev týkající se vnitřních procesů Země, který se dosud neuchytil u hlavního proudu; s rostoucí popularitou internetu se však stává mnohem známější. Celkově vzato, s naší představou, že zemské jádro je svítící formou energie, se tento fenomén expanze stává mnohem rozumnějším.

Dále zde opět hraje roli myšlenka geometrie. Pamatujeme si, že všechny studie dospěly k závěru, že kontinenty expandovaly v radiálním nebo spirálovém vzoru. Zde je zajímavé poznamenat, že v kartografických nebo mapových pracích prováděných pro National Oceanic and Atmospheric Association ukázal etablovaný vládní vědec Dr. Athelstan Spilhaus, že k těmto expanzím dochází podél geometrických obrysů. Přestože své studie prováděl pod myšlenkou, že se Země nezvětšuje ve fyzické velikosti, jeho výsledky jsou stále velmi přesvědčivé. (Zajímavé je, že Dr. Spilhaus byl také vyzpovídan při vládních pokusech „odhalit“ incident v Roswellu a páska jeho svědectví byla poté „záhadně“ smazána.)

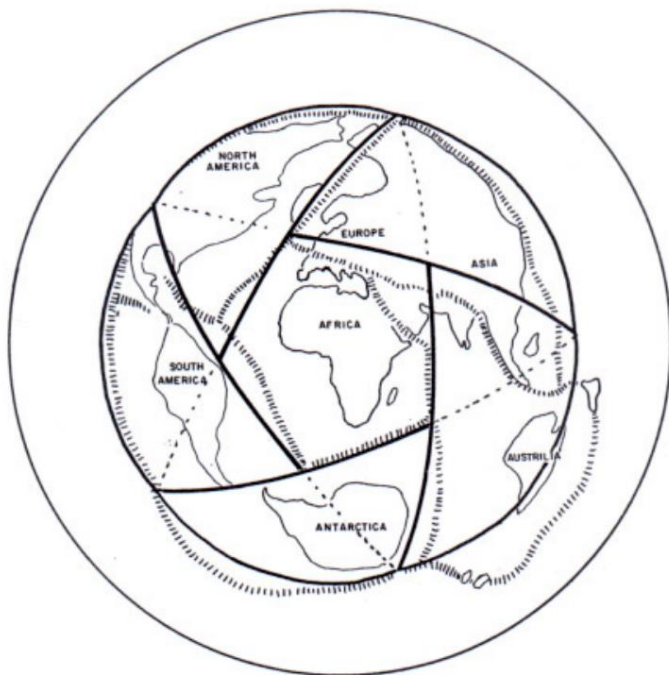
1 Čtyřstěn: Původní rozpad Země od toho, co se běžně nazývá „kontinent“ Pangea, nastal podél stejně vzdálených linií, které tvořily obrys čtyřstěnu, přičemž kontinenty pak vyzařovaly pryč ze svého původního středu.

2 kubický osmistěn: Nastala další velká fáze kontinentální separace

podél spojených tvarů krychle a osmistěnu. Opět vidíme spirálovou, „radiální“ expanzi.

3 Ikosa-dvanáctistěn: Současná fáze kontinentální expanze odpovídá tvaru dvacetistěnu a dvanáctistěnu, které jsou vzájemně proloženy. Tohoto stadia bylo dosaženo také spirálovitou, radiální expanzí.

Na dalším obrázku z původního papíru NOAA můžeme vidět konečnou fázi geometrické expanze Země Dr. Spilhouse, což vedlo k tomu, že má tvar, který nyní máme. Pětúhelníková plocha by byla z dvanáctistěnu a trojúhelníkové plochy by byly z dvacetistěnu. Je zřejmé, že tečkované čáry představují podmořské hřebenby a pohoří:

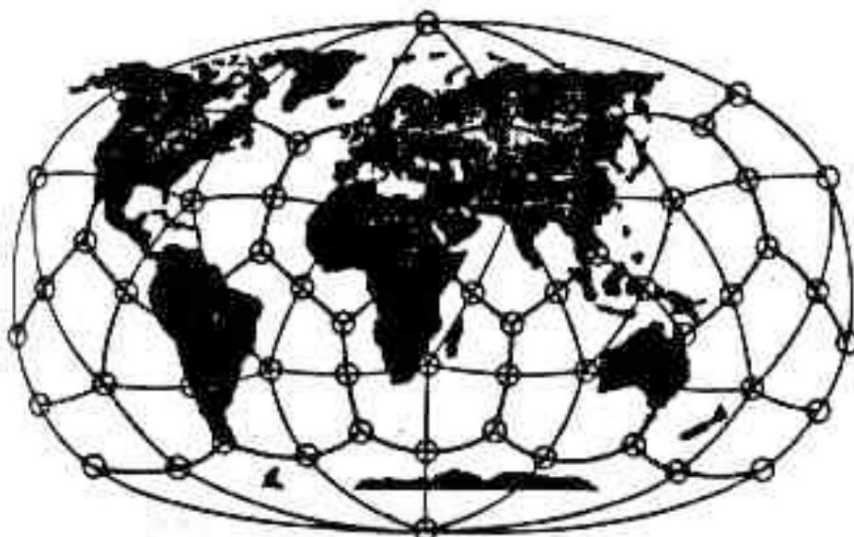

Poslední geometrie Dr. Spilhouse

rozšíření pozemských kontinentů, z papíru NOAA.

11.11.1 MŘÍŽKA ICOSA-DODECA

V The Shift of the Ages jsme ukázali, že Sandersonův pohled na energetické víry Země jako na pouhé dvacetistěny je chybný; studie ruských vědců Gončarova, Morozova a Makarova ukázala, že pokud spojíme dvacetistěn a dvanáctistěn dohromady na zemském povrchu, je mnohem snazší modelovat strukturu Země a čáry energetické síly. To vidíme na následující mapě. Zde je důležité připomenout, že relativně podobný útvar byl také viděn při studiu expanze Země Dr. Spilhousem jako nejnovější konfigurace:

Gončarov,

Morozovova a Makarovova mřížka icoso-dodeca.

Když se podíváme pozorně, když do obrázku přidáme tvar dvanáctistěnu s pětiúhelníkovou tváří, uvidíme, proč Pasichnyk usoudil, že mezi poli dvacetistěnu jsou sinusové vlny nebo vlny ve tvaru S. Když se podíváte na oblast mezi Severní / Jižní Amerikou a Evropou / Afrikou, můžete vidět, že dvanáctistěn modeluje přesné umístění Středoatlantického hřebene.

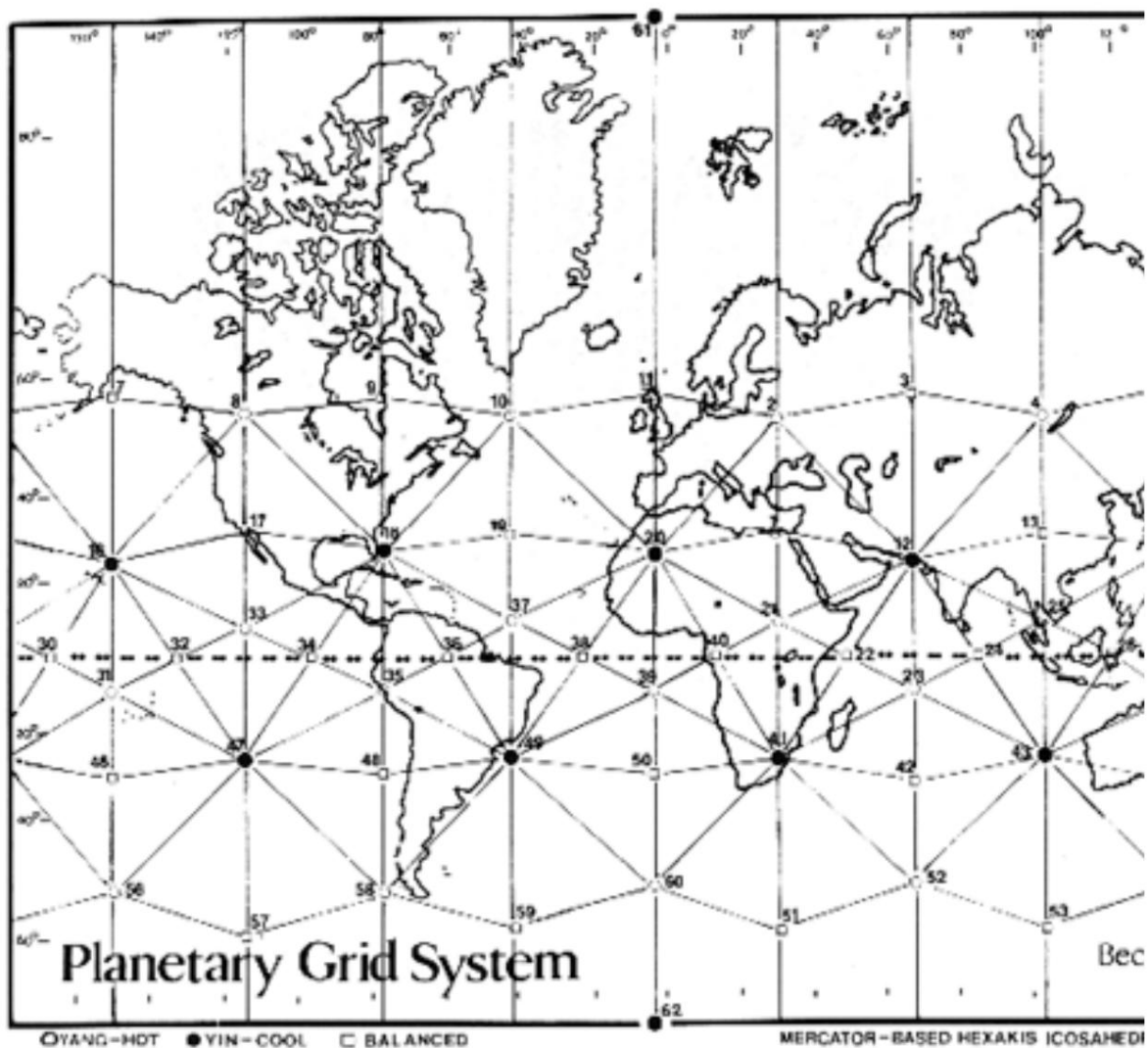
Kromě toho můžete vidět, že se skutečně zakřivuje a proplétá kolem trojúhelníkových čar dvacetistěnu jako tvar S a kříží se ve středních bodech každé čáry v trojúhelníku.

Stručně řečeno, když do obrázku přidáme tento dvanáctistěnný tvar, získáme mnohem pevnější model uspořádání kontinentů a také zjistíme, že téměř všechna starověká místa kamenných budov a obřadních center se nacházejí také podél těchto linií. Mřížka prostě není kompletní bez uvážení dodatečné geometrie, jak objasňujeme v Posunu věků.

11.11.2 MŘÍŽKA BECKER-HAGENS A NOVÉ OBJEVY

Pro ty, kteří se více zajímají o podrobnosti o tom, jak zemská mřížka strukturuje uspořádání kontinentů a jak starověké civilizace s mřížkou pracovaly, jsme se tomuto tématu věnovali v Posunu věků. Abychom tuto knihu udrželi stručnou a příliš mnoho materiálu neopakovali, budeme na mnoho našich objevů odkazovat pouze z tohoto textu. Stačí říci, že Dr. William Becker a Bethe Hagens vytvořili ideální vzor pro Globální mřížku, která je velmi podobná mřížce icoso-dodeca, pouze v tomto případě navázali na práci Buckminstera Fullera a přeložili přes sebe dva ikosahedry. Později uvidíme proč.

Z tohoto mřížkového designu můžeme vidět, že současná struktura kontinentů, ostrovních řetězců, horských pásem, oceánských hřbetů a mnoho dalšího se řídí tímto vzorem. Pomalým a pečlivým studiem této mapy, jak jsme zdokumentovali v Posunu věků, můžeme vidět, že to vypadá, jako by Země samotná byla pružným balónem, který je obklopen touto mřížkou. Pokud je mřížka podobná sadě drátů a dráty působí silou na balón, pak můžeme vidět, jak tlačí pevniny do jejich současné formace.

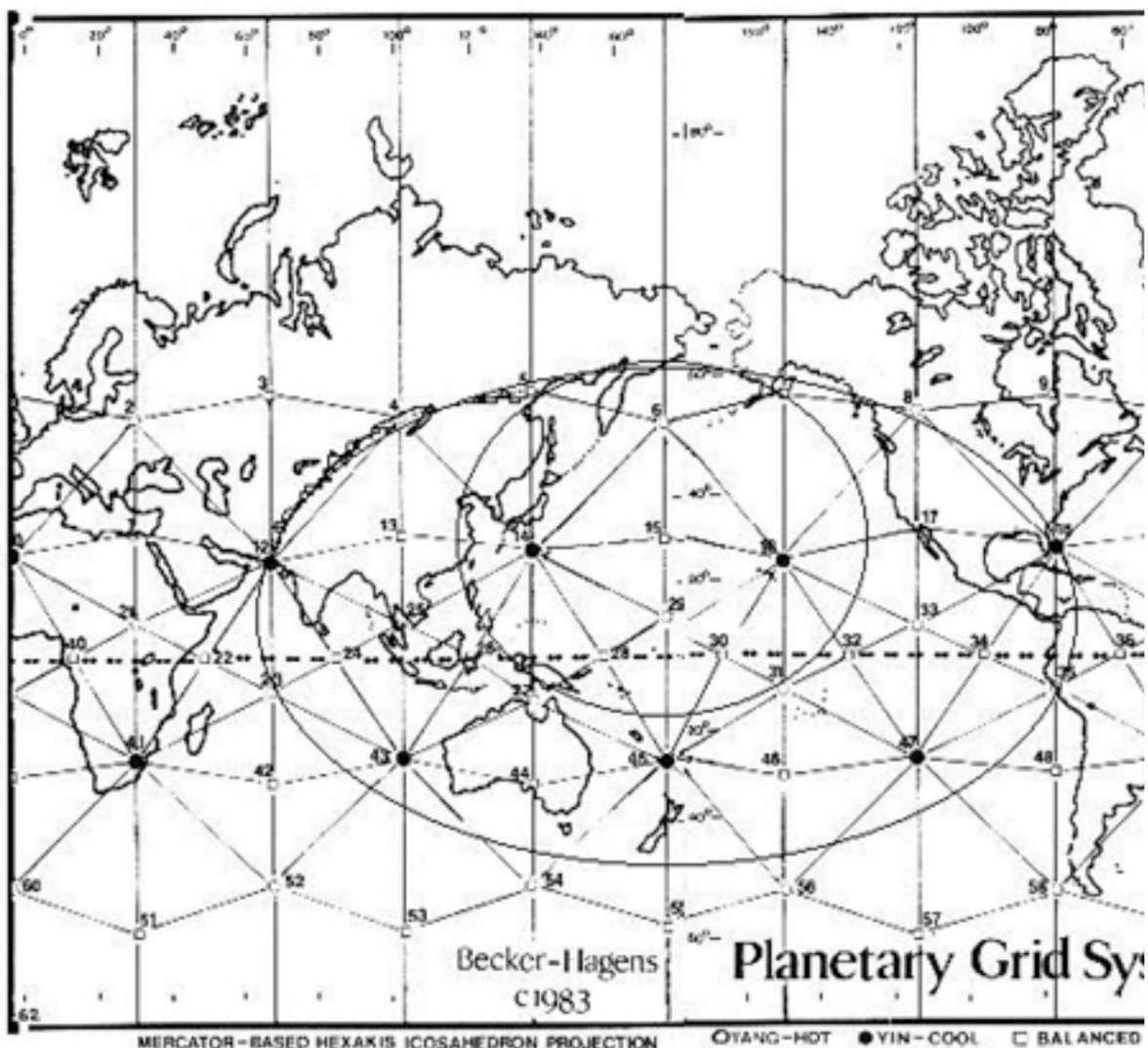

Becker-Hagens Grid, inspirovaný dílem Chrise Birda.

Pokud jsou jihoamerické a australské kontinenty studovány jednotlivě ve vztahu k polím, jasně ukazují, jak na ně mřížka zapůsobila, protože oba dokonale zapadají do linií. Dno Jižní Ameriky je odsunuto stranou uzlem 58, zatímco uzel 49 se jasně tlačí na pobřeží Sao Paula. Uzel 27 vytváří kruhovou oblast v horní části Austrálie, která se zdá být dokonale „roztažená“ mezi body 43 a 45 v zakřiveném tvaru.

Některé z nejdůležitějších expanzních pohybů Země lze vidět pouze tehdy, změníme-li tuto mapu tak, aby byla zaměřena na Tichý oceán. Na dalším obrázku jsme ukázali, jak lze v této oblasti pozorovat postupné kruhové expanze země. Jedno ohromně velké, zakřivené pohoří, které hraničí s Asií a nemá jediné jméno, ukazuje největší kruh nejzřetelněji. V levém horním rohu větší elipsy, mezi body 12, 4 a 5, jsme přidali hrubou sadu čar pro ilustraci hladké křivky nahoru přes Pákistán a Afghánistán, západní okraj Číny, hranici Ruska a Mongolska. a pak hranice Ruska a severovýchodní Číny, pokračující doprava až k pobřeží oceánu. Toto pohoří lze snadno vidět na jakékoli topografické mapě a při pohledu na velký kruh, který vymezuje, což jsme neviděli, když jsme psali Posun věků, mřížka

souvislosti jsou naprosto jasné. Vnitřní kruh byl zmíněn již v Shiftu a v obou těchto případech je důležité vidět, jak pěkně zapadají do bodů mřížky a také ukazují strukturu samotných kontinentů:

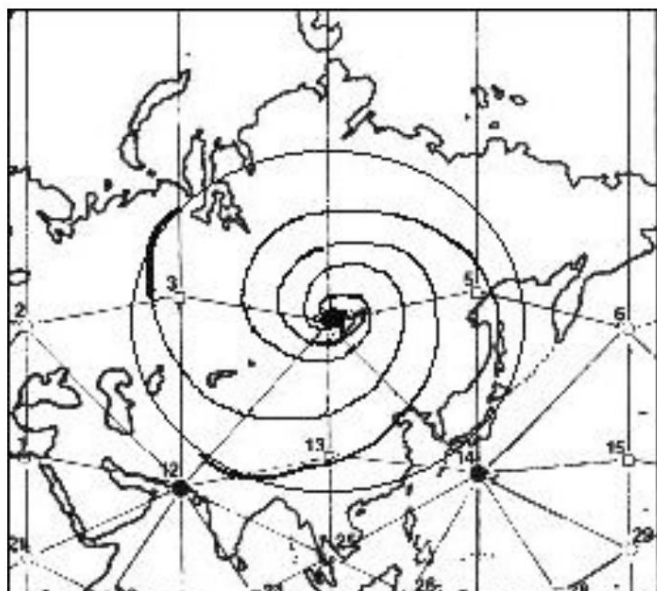
Wilcockovy objevy „Velkého kruhu“ v oblasti Asie / Tichého oceánu zemské mřížky

Jakmile víme, co hledáme, není těžké zahlédnout ani ostatní víry. Můžeme například vidět, že na levé spodní straně vnitřního kruhu je kolem kruhu vytvořen jasný řetězec ostrovů, který zahrnuje Tchaj-wan, Filipíny, Novou Guineu a Šalamounovy ostrovy; a tyto ostrovy zcela jistě vznikají podmořskou sopečnou činností. Další zřejmá zakřivená formace, která je harmonizována s mřížkou, ale není naznačena na žádném z kruhů na tomto obrázku, je vidět hned pod prvním a vlevo od prvního a je definována spodním poloostrovem Myanmaru (Barma)

Thajsko a Malajsie a nejkonkrétněji primární ostrovní řetězec Indonésie.

Další objev, který jsme učinili až po zveřejnění The Shift of the Ages, je vidět na dalším obrázku. Týká se to pohoří na asijském kontinentu, konkrétně pohoří Ural v Rusku, které je vidět na levé straně vnějšího kruhu, himálajských hor, které protínají Pákistán, Kašmír, Indii, Nepál, Bhútán a Tibet (které máme pouze zobrazeno)

s velmi tenkou linkou pro zdůraznění kruhového útvaru) a japonské ostrovní souostroví. Zdá se, že všechny tři oblasti vykazují spirálovitou formaci, která se soustředí na bod číslo čtyři, který je středem sibiřských magnetických anomálií, které Dr. Dmitriev očividně velmi podrobně studoval a vytvořil z nich závěry. Pamatujme také, že protože vidíme projekci mapy, horní část kruhu je zjevně poněkud zkreslená a ve skutečnosti objímá horní ruské pobřeží mnohem příměji, než naznačuje tento obrázek:

Wilcockův spirálovitý „vír“

formace zahrnující pohoří Ural, Himaláje a Japonsko

11.12 GEOMETRICKÝ MODEL JEDNOTKY VĚDOMÍ

Nepochybně se tedy hromadí důkazy, že Země je obří „jednotka vědomí“, jak jsme ji definovali, s éterickou energií proudící dovnitř a ven skrz póly a další vírové oblasti, aby podpořila zářící, svítící jádro. Zdá se, že v tomto modelu fungují jak rovné, tak zakřivené formace. V poslední kapitole a na začátku této kapitoly jsme jasně naznačili, že v těchto vírových oblastech je éterická energie vyšší vibrační úrovně schopna proudit do naší vlastní reality a způsobovat diskrétní změny v prostoru i čase, ovlivňující hmotu. tak úplně, že z nás může dokonce úplně zmizet.

Jasně jsme viděli, že geometrie funguje ve všech těchto procesech, ale ještě jsme přesně nevysvětlili jak a proč. Víme, že jak se Země rozpíná, Dr. Spilhaus ukázal, že ji ovlivňují stále složitější geometrie. Mělo by nám však být jasné, že tato geometrie by se jednoduše nevztahovala na objekt velkého měřítka, jako je Země; měl by se stejně vztahovat na „jednotky vědomí“ všech velikostí. A jak navrhne a jasně ukážeme, tato geometrie je přirozeným produktem vibrací.

Než však přesně definujeme, jak se geometrické vibrace formují, zahájíme naši další kapitolu tím, že se podíváme na novější údaje, které byly shromážděny z pozorování zdánlivých artefaktů na planetě Mars, jako je hora, která se zdá být vytesána do tvaru lidské tváře a pyramidy umístěné poblíž. Podle kontroverzního hraničního výzkumníka Richarda Hoaglanda a jeho spolupracovníků v The Enterprise Mission je „vzorec“ pro další geometrický

objekt známý jako „tetrahedron“ lze nalézt v matematických vztazích mezi různými formacemi pozorovanými v oblasti Cydonia. Některé z těchto materiálů se budou opakovat v podobné podobě, jaká byla k vidění v The Shift of the Ages. Poté přistoupíme k ilustraci toho, jak se tyto stejné energetické a geometrické jevy doslova vyskytují na každé planetě v celé Sluneční soustavě.

11.13 SOUHRN

11.1 Hmota je zcela novou „entitou“ v modelu, který navrhujeme v této knize; Shnolloyové nálezy ukazují jeho integraci s pohyby nebeských těles kolem něj.

11.2 Vírové anomálie 'Jednotky vědomí' se projevují v prostoru a čase, jak jsme již dříve diskutovali, a mají podobu světelného sférického torusu.

11.3 Veškerý prostor, veškerý čas a všechny „dimenzionální úrovně“ jsou jednoduše různé formy jednoho sjednoceného vibračního zdroje éterické energie. Ikosahedrální formace ukazuje, kde na Zemi vzniká většina těchto energetických „tlaků“. Práce Sandersona a Pasichnyka, když se spojí, ukazuje, jak skutečně vše zahrnuje spojení.

11.4 Protirotační vírový pohyb je vidět v každém bodě energetického pole ve tvaru dvacetistěnu na Zemi.

11.5 Když jsou jasně ukázána fakta, určitě se zdá, že jádro Země je ve skutečnosti tvořeno „žhnoucím magnetismem“, „nediferencovanou sluneční hmotou“ nebo „sráženou“ éterickou energií, kterou jsme nazvali Milující, Vědomé Světlo.

11.6 Model „dynamika“ pro generování magnetického pole Země v jádru má mnoho zjevných nedostatků. A co je nejdůležitější, současní vědci si neuvědomují, že magnetismus může mít podobu kulového torusu, aniž by musel procházet jiným materiálem.

11.7 Chování P-vln a S-vln, které se pohybují Zemí, lze znovu interpretovat jako průchod jádrem světelné energie.

11.8 Energie proudí dovnitř a ven z polárních oblastí Země. Kromě toho se zemětřesné vlny budou pohybovat rychleji při pohybu ze severu na jih než při cestování z východu na západ, což také podporuje myšlenku, že spirálovitý vírový pohyb CU funguje na Zemi.

11.9 Nový model podporuje dvanáct různých zemských anomálií: 1) polární aktivita spojená s magnetismem a sluneční aktivitou; 2) polární záře ve tvaru záclony; 3) Zemské jádro je příliš horké pro kovový magnetismus; 4) anomálie zatmění magnetismu; 5) gravitační anomálie zatmění; 6) sklon magnetického pole Země; 7) změny délky dne se sluneční aktivitou; 8) změny magnetismu se sluneční aktivitou; 9) polární putování, zvraty a trhnutí; 10) ikosaedrické magnetické anomálie; 11) role gravitace jako geometrické, strukturální síly; a 12) plazmový vítr vycházející ze zemských pólů.

11.10 Christopher Otto Hilgenberg ukázal, že kontinenty na Zemi

Lze hladce poskládat jako skládačku, pokud se velikost Země zmenší o 55 až 60 procent. To naznačuje, že Země ve skutečnosti prochází neustálým tempem rozpínání.

1. Nejpopulárnější vědecká teorie v současnosti je známá jako „desková tektonika“, která modeluje kontinenty na Zemi, která se nemění svou fyzickou velikostí.

2. Na Zemi nebyl nikdy nalezen žádný definitivní důkaz „subdukčních zón“.

Můžeme snadno modelovat expanzi Země, ale ne subdukci.

3. Závěry modelu „deskové tektoniky“ byly založeny na neúplném souboru dat.

4. Hlavní vědecká komunita odmítá novou teorii, protože hmota se „nepředpokládá“ expandovat a mají pocit, že data, která to dokazují, jsou neúplná.

5. Maxlow odhaluje, že všechny nejnovější, nejmodernější znalosti pouze dále podporují teorii rozpínání Země.

6. Původní oceány byly mělké oblasti, které se vytvořily na samotných kontinentech, a jak se Země zvětšovala, rostlo i množství atmosféry a vody. Později uvidíme, že podle Dr.

Podle Dmitrijeva výzkumu k takovým spontánním změnám v atmosféře skutečně nyní dochází v celé Sluneční soustavě měřitelnou rychlostí, nejen na Zemi.

7. Je uveden souhrn argumentů pro globální expanzní tektoniku. Vogel navrhuje, že „shoda těchto tří jevů nemůže být náhodná, [ale je způsobena] procesy probíhajícími uvnitř Země, které vedou k expanzi Země.“

11.11 Dr. Spilhaus nám ukázal, že radiální, směrem ven spirálovitě se točící kontinentální expanze prorostly řadou geometrických forem; čtyřtětěn, kubický osmistěn a ikosa dvanáctitětěn.

1. Gončarovova, Morozovova a Makarovova mřížka icoso-dodeca je obsáhlejším prostředkem pro mapování zemského povrchu než jen dvacetitětěn.

2. Becker-Hagensova mřížka je dalším vylepšením designu; Wilcock sdílí nové objevy toho, jak tato mřížka souvisí s kruhovými útvary na zemském povrchu, jako jsou hranice kontinentů, ostrovní řetězy a pohoří.

11.12 Tím, že vidíme Zemi jako obří „jednotku vědomí“, je význam geometrie a vibrací velmi jasný. Následující kapitola se zaměří na spojení mezi formou čtyřtětěnu a Martánskými monumenty, než se pustíme do podrobného popisu dynamického modelu pole založeného na dvacetitětěnech, jak je vidět na planetách.

KAPITOLA 12: ET MOUDROST: PLANETS AS

FORMACE JEDNOTKY VĚDOMÍ

KAPITOLA 12: ET MOUDROST: PLANETY JAKO FORMACE JEDNOTKY VĚDOMÍ

12.1 HOAGLANDSKÝ MARS

V roce 1976 snímek 35A76 z družice Viking Orbiter 1 (viditelný na druhém obrázku níže) ukázal útvar, který silně připomínal lidskou tvář s něčím, co vypadalo jako nějaká forma pokrývky hlavy v egyptském stylu. Od té doby se kolem objektu v oblasti Marsu pojmenované „Cydonia“ objevilo mnoho spekulací a kontroverzí, přičemž NASA jej oficiálně neschvalovala jako nic jiného než přírodní útvar, zatímco jiní výzkumníci jako Richard Hoagland, Tom Van Flandern a Stan Mc Daniel jej podrobně studovali a dospěli k závěru, že musí jít o produkt inteligentního designu.

Pro naše účely v této kapitole se zaměříme na dílo Richarda Hoaglanda. Díky spolupráci s elektroinženýrem/digitálním obrazovým procesorem Vincentem DiPietrom a počítačovým vědcem Gregem Molenaarem byl Hoaglandův tým schopen vyvinout ranou a přesnou verzi softwaru pro vylepšení obrazu, který na zastíněné straně fotografie odhalil detaily, které by jinak nebylo možné zachytit. vidět. Tyto detaily objasňovaly, že Tvář má „oboustrannou symetrii“, což znamená, že na obou stranách vypadala stejně... vypadala jako Tvář.

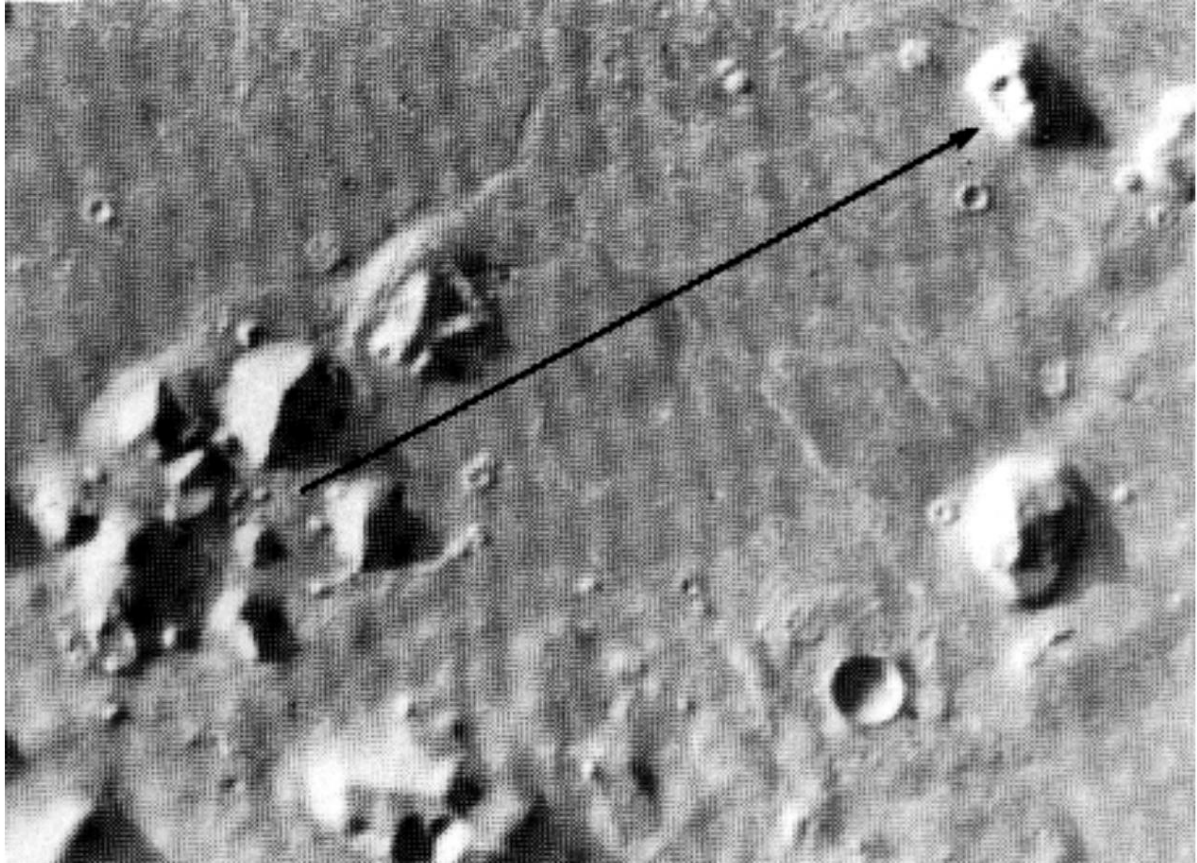
Později byl objeven rám 70A13, který dále odhalil druhou stranu Face a další detaily. To, co vypadalo jako gigantický pětiboký pyramidový objekt, se nacházelo pouhých deset mil na jihozápad od struktury Tvář. Struktura je téměř jistě umělá díky své nápadné pětistranné symetrii, rovným liniím a zaobleným „výztuhám“ v rozích, které, jak se zdá, byly použity k podpoře samotné umělé struktury.

„D&M

Pyramid“ z rámu Viking 70A13.

Kromě toho, v oblasti přibližně deset mil na západ od Face, byla těsně vedle sebe shromážděna řada dalších zhruba pyramidových kopců, a proto byla celá oblast pojmenována „Město“. Zejména jeden objekt se zdá být svým vzhledem doslova identický s leteckým pohledem na Velkou pyramidu a na dalším snímku je vidět přímo nad levou stranou šipky. Když se na tuto pyramidu podíváte pozorně, můžete vidět něco, co vypadá jako dvě miniaturní kupy ve tvaru pyramidy, které jsou přímo vedle ní na horní a levé straně. Obě tyto menší mohyly se nacházejí přesně uprostřed čel pyramidy, což opět naznačuje inteligentní design a nikoli zrůdu přírody.

„Tvář“ a „Město“ z rámu Viking 35A76.

Pak se hned nad největší pyramidou a napravo od ní nachází další objekt nazvaný „Pevnost“, který opět zdánlivě vykazuje neklamné známky pravoúhlé geometrie a umělé struktury. Šipka na obrázku demonstruje údajný rituální význam Tváře v tom, že v této linii by východ slunce ve veledůležité datum rovnodennosti nastal přímo za Tváří. Hromada země mnoho mil na východ od Tváře se zdála sloužit jako prostředek k odvrácení záře a učinit tento východ slunce ještě náhlější a silnějším na pohled.

Nejnovější fotografie NASA pouze zvýšily rozlišení, se kterým si můžeme tuto oblast prohlížet, ale to se v mainstreamových médiích nikdy se skutečnou vážností neobjevilo až do roku 2000, kdy byl zveřejněn film Mission to Mars od společnosti Disney. A 27. a 29. dubna 2001 byl odvysílán hodinový speciál nazvaný „Co je skutečně na Marsu“ na kabelové stanici PAX-TV přidružené k NBC o těchto otázkách. Podle Hoaglandových vlastních slov byl po dlouhou dobu „přitahován kopáním a křičením“ k myšlence, že předměty v této oblasti by ve skutečnosti mohly představovat mimozemskou archeologii, a případ byl stále více a více přesvědčivý.

A v roce 1996 McDanielova zpráva nezávisle analyzovala důkazy a také dospěla k závěru, že v oblasti Cydonie existuje ohromující důkaz umělosti. U McDanielovy zprávy je důležité pamatovat na to, že tato práce byla provedena zcela mimo záštitu Hoaglandova výzkumu Ph.D. učenci.

12.2 ODHALENÍ TETRAHEDRONU

Erol Torun se připojil k Hoaglandově misi Mars v roce 1988 a přispěl svým expertem

kartografických dovedností od vlastní agentury pro obranné mapování Spojených států až po projekt. Byl první, kdo „pravopisně opravil“ snímky Vikingů, což znamená, že správně nainstaloval přesnou mřížku souřadnic, které byly na snímcích správně zarovnané od severu k jihu, čímž je přeměnil na přesné mapy. To umožnilo misi Mars matematicky vypočítat přesné úhly, vzdálenosti a vztahy mezi různými objekty v oblasti Cydonia. Hoagland již navrhl, že pokud by měla být zpráva zakódována ve městě, měla by s největší pravděpodobností podobu univerzálních matematických hodnot, které by ostatní byli schopni dekodovat na základě vrozených, neměnných zákonů počtu a geometrie.

Během přiměřeně krátké doby a velkého vzrušení se nashromáždily důkazy, které naznačovaly, že jednou z hlavních funkcí tohoto Města bylo skutečně předat zakódované posvátné geometrické „vzkazy“ jeho obyvatelům a budoucím objevitelům. Různé matematické konstanty jako „e“, což je dobře známá funkce v trigonometrii s hodnotou 2,718282, a hodnoty jako odmocniny 2, 3 a 5 byly všechny jasně vidět ve vztazích mezi objekty na mapě. (Pamatujeme si, že úkolem Toruna pro Agenturu pro mapování obrany Spojených států bylo přijít s tak přesnými měřeními z jediné mapy.) Matematikům je dobře známo, že platónská tělesa ukazují tři odmocniny hodnot 2, 3 a 5 v sobě, a tak se Torun rozhodl prozkoumat matematiku všech pěti platónských těles – osmistěnu, čtyřstěnu, krychle, dvanáctistěnu a dvacetistěnu – podrobněji.

Torun se také zaměřil na funkci „e“, která je známá jako „základna přirozených logaritmů“. Bohužel většina z nás o tom nic neví a články a knihy Enterprise Mission to dále nevysvětlují. Ve skutečnosti je „e“ hodnota, která umožňuje, aby se určité matematické operace (logaritmy) zvětšovaly co možná nejvíce symetrickým nebo „přirozeným“ způsobem. Logaritmy jsou přímo spojeny s exponenty, které si mnozí z nás možná pamatují jako malá čísla, která jsou umístěna vpravo nahoře od jiného čísla. Pokud vidíte velkou 10 a vedle ní v pravém horním rohu malou 5, čtete to jako „od deseti k páté mocnině“.

Nejběžnější logaritmy jsou ty, kde neustále násobíte číslo desetinásobkem a malé číslo exponentu vám ukáže, kolikrát byste to měli udělat. V našem výše uvedeném příkladu by deset až pátá mocnina byla jeden milion. Pokud však budete číslo násobit „e“ nebo 2,718282, místo násobení deseti, studie počtu ukázaly, že se číslo bude zvětšovat mnohem symetričtější, geometricky vyváženějším způsobem. Funkce „e“ se na grafu zobrazuje jako dokonale hladká křivka, která vypadá jako čtvrtkruh, zleva nahoře doprava.

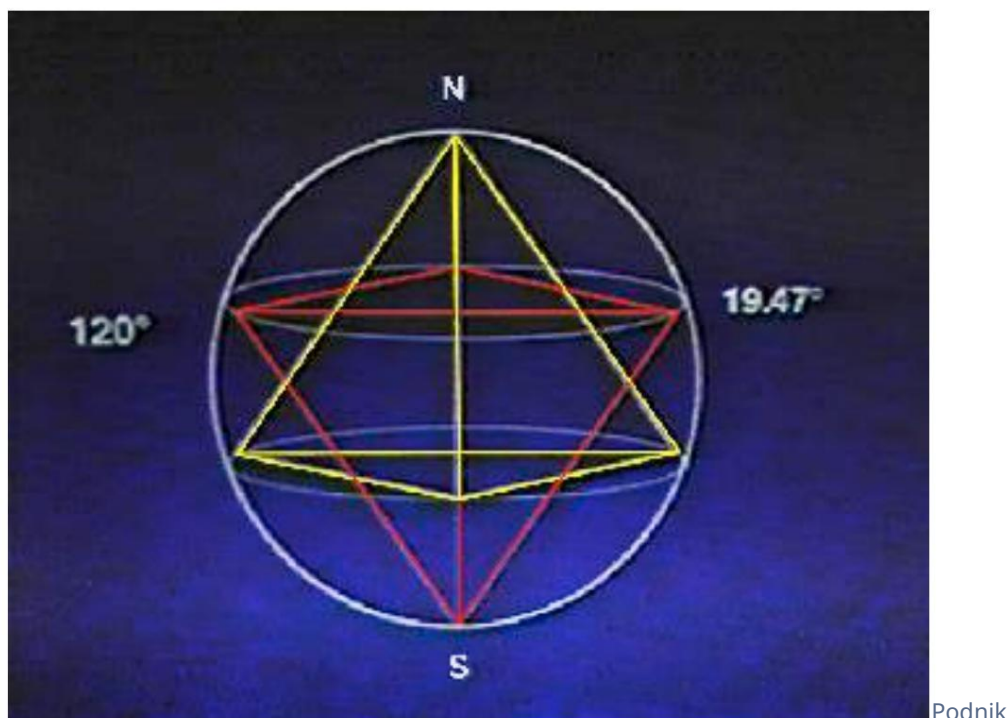
Torun nadšeně zjistil, že existuje přímé spojení mezi „e“ a geometrií čtyřstěnu, kterou většina vědců z velké části nebo úplně neznala. Nejprve vezměte kouli a dokonale do ní vložte (nebo ohraničte) čtyřstěn. Pokud vypočítáte celkový povrch koule a pak ji vydělíte celkovou plochou čtyřstěnu, dostanete hodnotu, která je velmi blízká „e“. V tuto chvíli si nikdo není jistý, proč tomu tak je, i když existují určité nápady. Jediná věc, na kterou se teď musíme zaměřit, je, že tato hodnota by mohla být použita k vytvoření zprávy, zakódované v matematice.

Pokud tedy skutečně chceme, aby naše poselství bylo úplné, a aby ti, kteří jej shledali, neměli žádné pochybnosti o tom, že mají pravdu, potřebujeme mít něco, s čím bychom mohli porovnat „e“, co by představovalo hodnotu pro tuto sféru. Pamatujeme si, že „e“ představuje poměr mezi čtyřstěnem a koulí, což je rozdíl, který je způsoben přítomností čtyřstěnu; takže bychom se také měli pokusit najít jinou konstantu, která by přímo definovala kouli. To je mnohem snadněji vidět, protože hodnota „pi“ nebo 3,14159 je délka obvodu libovolného kruhu nebo koule, pokud je průměru kruhu přiřazena číselná délka jedna. Takže naše druhá hodnota pro srovnání s „e“ by byla „pi“, něco, co by kdokoli ve vesmíru mohl vypočítat stejným způsobem, pomocí jednoduché geometrické analýzy kruhu.

Pokud tedy fungují dvě hodnoty „e“ a „pi“, pak Torun cítil, že by bylo nejlepší je rozdělit na sebe, aby představovaly hlavní poměr mezi čtyřstěnem a koulí. Když se spočítá tento „poměr e/pi“, dostaneme hodnotu asi 0,865. A je pozoruhodné, že tento poměr se na Cydonii znovu a znovu objevoval. Například je vidět v poměru mezi úhlem 19,5 a 22,5 stupně a je také vidět mezi úhlem 60 a 69,4 stupně. Oba tyto páry úhlů jsou jasně a jednoznačně vidět v geometrii Cydonie.

Nejuspokojivějším objevem však bylo, když Torun studoval hodnotu ve stupních pro skutečnou zeměpisnou šířku Martánských monumentů, konkrétně v bodě centrálního pětistranného geometrického útvaru ve městě, známého jako „D&M pyramida“. Tento objekt se nachází na 40,87 stupni severní šířky na Marsu, a když na toto číslo aplikujeme univerzální matematickou funkci známou jako „arkus tangens“, dostaneme 0,865 – opět stejný poměr e/pi! Takže to znamená, že celé umístění komplexu monumentů Cydonia v 360stupňovém souřadnicovém systému zeměpisné šířky je navrženo tak, aby ukazovalo geometrickou „zprávu“ čtyřstěnu v kouli každému, kdo by se rozhodl zaplatit Marsu návštěva. V době, kdy je to vidět, by nemělo být pochyb o tom, že veškerá tato práce byla provedena záměrně, v 360stupňovém souřadnicovém systému.

Dále tedy vidíme snímek Enterprise Mission opsaného čtyřstěnu – čtyřstěnu umístěného v kouli – jak bylo změřeno v Cydonii. [A nyní bychom měli vědět, že si máme představit kouli tak, že má osu procházející středem, čímž z ní uděláme sférický torus.]

Obrázek mise opsaného čtyřstěnu.

Nejjednodušší z mnoha geometrických demonstrací čtyřstěnu v kouli v Cydonii lze vidět s úhly přibližně 19,5 stupně mezi objekty. Toto měření úhlu představuje počet stupňů nad nebo pod rovníkem, kde budou umístěny tři konce (nebo uzly) čtyřstěnu. Čtvrtý tip by byl samozřejmě buď na severním nebo jižním pólu. Pětistranná „D&M pyramida“ byla označována jako „matematický Rosettský kámen* Cydonie“, protože za prvé byla nakloněna přesně o 19,5 stupně od východo-západních linií Marsu a uvnitř D&M pyramidy bylo několik dalších klíčové úhly opsaného čtyřstěnu, jako je 49,6 stupňů, stejně jako poměr úhlů 60 až 69,4 nebo „e/pi“. Byla to D&M pyramida, která jim umožnila dekodovat zbytek Cydonie.

(*Poznámka: Pro ty, kteří neznají příběh Rosettského kamene, šlo o vyřezávanou desku, která obsahovala sadu nápisů se stejným poselstvím napsaným ve třech různých jazycích, z nichž jedním byly egyptské hieroglyfy a dalším dobře známé modernímu lidstvu. Z Rosettské desky bylo možné dekodovat celý egyptský hieroglyfický jazyk.)

V původním dokumentu „Message of Cydonia“ od Hoaglanda a Toruna, po němž následoval podrobný soubor fotografických a analytických dat v Hoaglandově knize The Monuments of Mars, byla nastíněna široká škála matematických korelací v umístění určitých klíčových objektů, některé z nich které jsme stručně probrali v této kapitole. Jedním z nejpřekvapivějších faktů je, že mezi Obličejem, D&M pyramidou a Městem je vytvořen dokonalý rovnostranný trojúhelník. Pro ty, kteří se chtějí dozvědět více, jsou knihy a články snadno dostupné prostřednictvím webové stránky Enterprise Mission na adrese www.enterprisemission.com; většina ostatních spisů na toto téma, které se obvykle nacházejí na internetových stránkách, postrádá mnoho klíčových částí skládačky a v důsledku toho často tvoří neúplné útoky skeptici. Takže, když byly řádně prozkoumány, tato zjištění přidala k ústřednímu případu bez výjimky:

Pokud chcete dekódovat Poselství Marsu, prostudujte si myšlenku čtyřstěnu uvnitř koule.

Co to tedy přesně znamená? Na základě toho, o čem jsme již diskutovali v této knize, jsme v dobré pozici si tuto otázku položit. Co by se stalo, kdybychom zkoumali, jak byla tato geometrie zapojena do celoplanetárních formací „jednotky vědomí“, které jsme již zkoumali? Měli bychom očekávat, že na těchto klíčových „tetraedrických“ bodech planet uvidíme nějakou formu anomálních jevů, jako jsme to udělali s dvanácti „ikosaedrickými“ víry Sandersona a Pasichnyka zde na Zemi?

12.2.1 GEOMETRIE TETRAHEDRÁLNÍHO VORTEXU

Dvacetistěn je jednou z pěti hlavních platónských těles a čtyřstěn naznačený na Marsu je další. Pokud tedy již vidíme dvacetistěn při práci na planetách, které rozhodně mají sférický torus pro magnetické pole, měli bychom hledat také čtyřstěn, jak by nás vedlo k přesvědčení Poselství Cydonie? Očekávali bychom také, že najdeme spirálovitý vírový pohyb v uzlových bodech energetického pole ve tvaru čtyřstěnu, které existuje uvnitř sféry planety? Měl by tento vírový pohyb některé stejné kvality jako tornádo? Hoaglandův tým skutečně našel pozoruhodný důkaz této energetické konfigurace v mnoha tělesech naší sluneční soustavy. Zde je úplný seznam „tetraedrických“ anomálií na planetách z původního dokumentu „Message of Cydonia“ od Hoaglanda a Toruna:

Planetární zeměpisné šířky jevů vynořující se energie Objekt Objekt
Zeměpisná šířka Komentář Země Havajská kaldera 19,6 N Největší štítová
sopka Měsíc Ciolkovskii 19,6 S Unikátní Odvrácená „kobylovitá“ lávová
extruze Venuše Alta Regio 19,5 N Současná vulkanická oblast 3 Beta S1
Olympský štít. sopka (3x větší než Mont Everest)

Jupiter
Velká rudá skvrna
22,0 S Obrovský
atmosférický „vírový vzestup“
Io

Loki (2)
19,0 N

(vulkanické oblaky Voyager 1 a 2) Pravděpodobně poháněné intenzivními slapovými silami a/nebo joviánským magnetickým polem Maui (6)

19,0 N

Pele (1)
19,0 S

Volund (4)
22,0 N

Saturn

Severní rovníkový pás 20,0
N Oblast „bouří“

pozorovaných ze Země Jižní rovníkový pás 20,0 S Uran
Severní IR 1-2 K „pokles“

20,0 N

Pravděpodobně hluboké „vývrty“, vytvářející oblaka ve vysokých nadmořských výškách Jižní IR 1-2 K „pokles“
20,0 S

Neptun

Velká tmavá skvrna
20,0 S Pravděpodobně

stejný jako Jovianův protějšek

Zdroj: NASA a US Geological Survey

Z této tabulky tedy jasně vidíme, že čtyřstěnný „vzor“ platí ve většině celé Sluneční soustavy. Nějak se zdá, že éterické energie neustále proudí těmito geometrickými vzory a vytvářejí spirálovité víry v každém bodě. Jak Velká rudá skvrna, tak Velká tmavá skvrna jsou jasně tornádové víry, které se zdají mít věčnou existenci, která je v konvenčních modelech nevysvětlitelná. Velká rudá skvrna byla na Jupiteru pozorována více než 300 let, aniž by se změnila, jeví se jako gigantický červený vír rotujících mraků, který je dostatečně velký, aby se do něj vešly dvě Země, a žádní konvenční vědci nedokážou přesně vysvětlit, proč zůstala tak vytrvale na svém místě. Vulkány pozorované na jiných planetách budou mít s největší pravděpodobností také spirálovitou oblast tekutého magmatu pod sebou, čímž se přizpůsobí „toku“ éterické energie, který je vidět kolem bodů čtyřstěnu.

Nedávný článek ve Science News, propojený na <http://newton.ex.ac.uk/aip/physnews.255.html#3>, nám ukazuje možnost jevů „Velké červené skvrny“ vyskytujících se mimo naši sluneční soustavu. případ obří hvězdy Betelgeuse. Je velmi pravděpodobné, že další výzkum potvrdí, že takové skvrny existují na 19,5 stupni zeměpisné šířky:

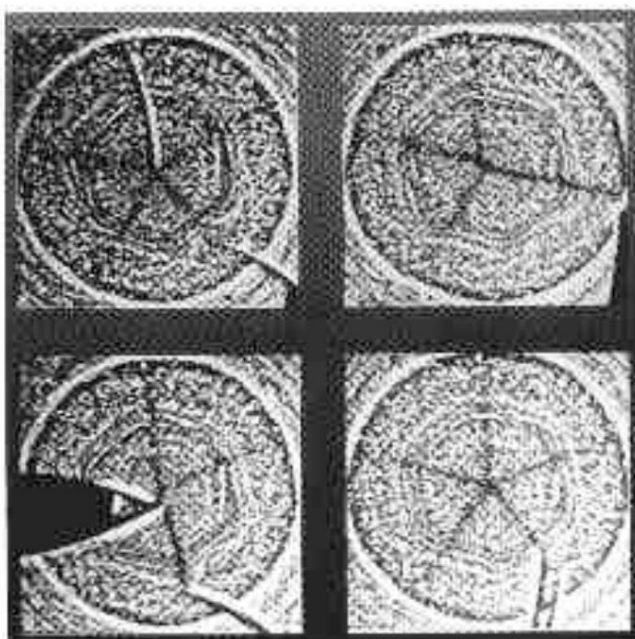
PRVNÍ PŘÍMÝ SNÍMEK POVRCHU HVĚZDY jiné než naše slunce nahlásil Andrea Dupree z Harvard-Smithsonian. Povrch hvězdy Betelgeuse byl dříve nepřímo zobrazen pomocí tečkované interferometrie, při které se sečte mnoho krátkých expozic, aby vznikl složený obraz. Dupreeho snímky pořízené Hubbleovým vesmírným dalekohledem potvrzují předchozí podezření, že povrch Betelgeuse vykazuje obří jas.

bod. Podle Dupreeho je skvrna o 2000 K teplejší než její okolí, což by mohlo naznačovat nový fyzikální jev při práci v některých hvězdných atmosférách.

Když se vrátíme k naší vlastní Sluneční soustavě, dalším bodem velkého zájmu bylo, že samotné martánské město „Cydonia“ se nacházelo přesně 120 stupňů západně od obrovské sopky Olympus Mons, která se nachází na 19,3 stupně severně.

Je zřejmé, říká Hoagland, že sopka je tvořena jedním z uzlů čtyřstěnu. Potom 120stupňová posunutá zeměpisná délka města je přesně jedna třetina 360stupňového obvodu zeměkoule, a je tedy na stejné linii zeměpisné délky jako další z vrcholů čtyřstěnu. To opět naznačuje, že energie z víru byla nějakým způsobem využita pro použití s energetickými technologiemi ve městě.

A poté, co byla původně sestavena výše uvedená tabulka dat, Enterprise Mission si také uvědomila, že v cyklech sluneční aktivity budou sluneční skvrny vrcholit zhruba 19,5 stupně nad nebo pod rovníkem, než se opět posunou k rovníku; toto se zdálo být jejich „ideálním“ umístěním, když bylo vše v rovnováze. Navíc se zdálo, že bizarní, šestiúhelníkový útvar v oblacích na severním pólu Saturnu ukazuje špičku čtyřstěnu, kde energie proudila do samotného kulového torusu. Dokonalý kruh na vnější straně každého obrázku a rovné tmavé čáry pohybující se směrem ke středu také vykazují jasné známky „uzlového bodu“ víru:

Anomálie severního pólu Saturnu, ukazující tvar šestiúhelníku a vírový pohyb.

12.3 GEOMETRICKÁ ROVNOVÁHA SIL VIBRACÍ

Takže pokud se zde skutečně něco děje s geometrií, co by to mohlo být? Vysoký rotační pohyb, změny gravitace, změny hmoty a časové deformace na těchto místech? Proč zrovna geometrie? Nejsou přímky jednoduše umělým vynálezem, který je v přírodě nevidaný? V této knize navrhne, že celým „bodem“ geometrie jsou vibrace, protože tyto geometrie se přirozeně objevují ve vibrující tekutině. A různé geometrie znamenají různé vibrace. Geometrie vibrací je to, co umožňuje rovnováhu

mezi body víru.

Jak jsme ilustrovali v předchozích kapitolách, „vakuové domény“, které viděl Dr.

Dmitrijev má v mnoha různých anomálních ohledech jasnou 180stupňovou polaritu, proto je nazýváme „polarizované jednotky vědomí“. Tato formace jednotky vědomí vykazuje největší sílu na severním a jižním pólu a produkuje velmi vysokou energii, když éter najde mocnou bránu, která bude krváčet do naší reality. Tato vysokoenergetická situace s polarizovanou gravitací zjevně není vhodná pro požadavky planety; není dostatečně vyvážená. Tornáda jsou například obrovsky destruktivní a rotují obrovskou rychlostí.

Abychom úspěšně vytvořili planetu, potřebovali bychom, aby tyto mocné síly, které vidíme na severním a jižním pólu, byly efektivněji rozmístěny po celé zeměkouli, aby si planeta mohla udržet svou strukturu a rovnováhu, aniž by byla roztrhána. A nyní, s našimi znalostmi o vlastnostech vibrující tekutiny, můžeme vidět, že příroda nám již poskytla odpověď. Formy, jako je čtyřstěn a dvacetistěn, odebírají část „tlaku“ toku přes rotační osu a umožňují těmto silám „rozprostírat se“ a proudit rovnoměrněji planetou, proudící jako řeky kolem všech bodů geometrických polí, která se tvoří uvnitř planety. A co je nejdůležitější, jednoduché vlastnosti vibrací nám dávají klíč, který to umožňuje, jak uvidíme v další kapitole.

12.4 „MODEL DYNAMICKÉHO POLE“ V CELÉ SLUNEČNÍ SOUSTAVĚ

V další kapitole rozložíme celý případ, abychom ukázali vibrační spojení mezi světlem, zvukem a geometrií; nicméně ve zbývajících částech této kapitoly shrneme další důmyslné poznatky Richarda Pasichnyka o planetárních energetických procesech do zjednodušené a organizované formy, abychom je porovnali s nálezy Hoaglanda et al. Zde budeme diskutovat o Pasichnykově pozorování, že „Pole-dynamický model“ lze vidět v celé Sluneční soustavě, na každé planetě. To samozřejmě poskytuje novou dramatickou vrstvu důkazu myšlenky, že každá planeta je „jednotkou vědomí“ s vlastní geometrickou formací mřížky. Při psaní Posunu věků jsme k těmto datům evidentně neměli přístup.

12.4.1 ENERGETICKÉ KROUŽKOVÉ FORMACE V CU

Než se pustíme do popisu těchto spojení, musíme pokrýt jeden další aspekt Pasichnykova modelu. Viděli jsme, že když jednotka vědomí není zcela „polarizovaná“, její pole pronikají severním i jižním pólem a poté se rozprostírají do tvarů, jako je dvacetistěn. Rotační osa však vždy zůstane v poli jako jasně viditelná „čára“, která prochází koulí shora dolů.

Podobně, říká Pasichnyk, „prstencová“ formace, kterou lze vidět kolem planety, jako je Saturn, je tvořena stejnými energetickými silami. V tomto případě, když pole vstupují z každého pólu, srazí se spolu v přesném geometrickém středu koule, kde se nejprve kříží. To tvoří energii a hmotu, která je pak strukturována do prstenců různými vnořenými sférickými poli, která jsme viděli v předchozích experimentech. Takže, stejně jako se osa tvoří v přesné severo-j jižní polaritě koule, prstenec se tvoří v přesné východo-západní polaritě. Osa zakřivuje střed jako přímka a prstenec vyznačuje střed jako rovná rovina, která se rozprostírá kolem 360 stupňů k

vytvořit kruh.

A jak experimentem ukázal Walter Russell ve své knize Atomic Suicide? a Peter Kelly později replikovali, prstenec kolem koule může být vytvořen v laboratoři, pouze s protínajícími se magnetickými poli. V tomto experimentu, který jsme popsali v kapitole 10, jsou dva kuželovité elektromagnety nastaveny tak, aby byly proti sobě ve svých bodech, a když se zapnou, vytvoří se mezi nimi vzpěrné energetické pole. Drobné železné hobliny lze mezi ně vhodit a místo toho, aby spadly, se uspořádají do kulovitého útvaru. To je způsobeno tím, že se mezi dvěma kuželami vytváří oblast magnetismu ve tvaru koule. Poté, když se dva kužely postupně od sebe, bez gravitace nebo rotace, koule vyboulí a poté vytvoří prstenec.

Z replikovatelného experimentu Waltera Russella tedy můžeme vidět, že prstenec je přirozeným důsledkem interakce spirálových magnetických polí ve tvaru kužele, která vstupují do koule z obou stran, nikoli pouze jediným proudem shora nebo zespodu, jak je vidět v polarizované CU. To by vysvětlovalo, proč nebylo vidět, že Dmitrijevy útvary „vakuové domény“ mají prstence, které je obklopují tímto způsobem:

Prstenec je zřejmým bodem geometrické rovnováhy mezi poli, která vstupují a protínají se z obou pólů koule.

V polarizované CU tok energie vstupuje pouze na jednom pólu a vystupuje na druhém a nevytváří se žádný prstenec.

S ohledem na tato nová data můžeme pokračovat. Ačkoli většina lidí věří, že prstence má pouze Saturn, Pasichnyk shrnuje nedávný výzkum tím, že ukazuje, že všechny planety vykazují nějakou formu prstence nebo alespoň „prstencový proud“ energie v jejich rovníkových oblastech.

12.4.2 ČASOVĚ PROMĚNNÉ JEVY

V souvislosti s Pasichnykovým výzkumem je třeba zmínit ještě jednu věc. Často poukazuje na jevy na planetách, které jsou časově proměnné, což znamená, že existují energetické efekty, které se v průběhu času mění.

Měli bychom již očekávat, že to bude pravda na základě práce profesora Shnolla, který ukázal, že reakční rychlosti atomů a molekul jsou přímo ovlivněny planetárními a nebeskými pohyby, jako je den, lunární měsíc, sluneční rok a dokonce i „siderický“ průchod Země galaxií. Měření různých sloučenin provedená ve stejnou dobu ukáží téměř identické variace, což naznačuje, že všechny molekulární struktury na dané planetě jsou ovlivněny stejným způsobem.

Kromě toho, v minulé kapitole jsme již ukázali, že magnetické pole Země, gravitační pole a rychlost rotace se mohou změnit, ať už ze zatmění Slunce, které snižuje množství pronikající sluneční energie, nebo z období slunečního maxima, které zvyšují množství energie. dostupné energie. Takže v novém modelu můžeme očekávat, že všechny planety budou vykazovat znatelné změny, které se mění v čase. A nezapomínejme, že gravitace je ve skutečnosti tvořena tlakem a tahem vstupující a odcházející energie éteru.

Takže s Merkurem a zbytkem planet začneme s některými obecnými fakty a poté se pokusíme rozdělit Pasichnykovy hlavní body do pěti kategorií,

za účelem vytvoření logické, organizované a snadno čitelné struktury. Těmito pěti kategoriemi budou magnetické anomálie, časově proměnlivé jevy, světelné/energetické jevy, ionosférické/atmosférické anomálie a strukturní/geometrické anomálie a mezi kategoriemi bude nutně docházet k určitému překrývání.

12,5 RTUŤ

Merkur má poloměr 2 439 kilometrů a hmotnost 3,30 až 23 kilogramů. Přímo ji navštívila pouze jednou, a to kosmickou lodí Mariner 10, která kolem proletěla třikrát v letech 1974 a 75. V této době se podařilo zmapovat pouze 45 procent jejího povrchu. Zajímavé je, že v roce 1965 bylo zjištěno, že Merkur se třikrát otočí ve dvou svých průletech kolem Slunce, což z něj činí jedinou planetu s orbitální/rotační rezonancí, která je jiná než nějaká úroveň jedna ku jedné. Novější radarová pozorování severního pólu Merkuru ukázala důkazy o vodním ledu v určitých kráterech, které chrání led před Sluncem, což je další zcela neočekávaná anomálie.

12.5.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Magnetické pole podobné Zemi. Merkur má slabé magnetické pole, které je velmi podobné pozemskému, pouze s jeho chováním a událostmi, které probíhají rychleji. Zdá se, že vliv Slunce na magnetické pole je zodpovědný za tuto vyšší rychlost chování, protože Merkur je mnohem blíže Slunci a obíhá ho mnohem rychleji. V současné teorii dynamy by Merkur vůbec neměl mít magnetické pole. 2

Anomálie jádra. Na základě konvenčních konceptů planetární formace by jádro Merkuru mělo buď ztuhnout, nebo zamrznout velmi brzy ve svém vývoji. To by zakázalo Merкуру tvořit magnetické dynamo v současném modelu.

3

Pomalé otáčení. Merkur se otáčí kolem své osy velmi pomalu. To také vytváří obrovský problém pro představu, že jeho magnetické pole je poháněno modelem dynamy. 4

Silnější elektrické pole. Kromě toho má magnetosféra Merkuru srovnatelně silnější elektrické pole než Země, což opět naznačuje, že to přímo souvisí s energií, kterou přijímá díky své těsné blízkosti ke Slunci.

12.5.2 ČASOVĚ PROMĚNNÉ JEVY

Mezi časově proměnlivé jevy na Merкуру patří následující: 1

Rádiové emise z Merkuru lze vidět, jak v určitých bodech mizí a pak se znovu objevují. V současných modelech to nemáme jak vysvětlit. 2

Je vidět, že elektrony a protony kolísají kolem Merkuru v šestisekundových intervalech. To naznačuje, že střed Merkuru je časově proměnlivý zdroj s jadernou aktivitou

3

Polární záře na Merkuru se mění s časem, i když v konvenčních modelech by měly zůstat stabilní kvůli tomu, jak blízko je Merkur ke Slunci. 4

Jasně emise ultrafialového světla na krátkých vlnových délkách se objevily a zmizely v průběhu několika dní na temné straně Merkuru.

12.5.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVI 1

Polární záře lze vidět v 30stupňových zeměpisných šířkách, jak se očekává od energetického pole na bázi dvacetistěňů. 2

Ve středních zeměpisných šířkách Merkuru lze vidět mlhavé útvary. To naznačuje atmosféru. Merkur však nemá mít atmosféru kvůli své blízkosti ke Slunci.

3

Na povrchu Merkuru byly vidět světelné skvrny. Kolem Merkuru byly pozorovány prstence, které jsou tmavé a mlhavé s fialovým nádechem.

12.5.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

V ionosféře Merkuru jsou obsaženy zachycené částice, které jsou příliš husté pro konvenční vědecká vysvětlení. To naznačuje, že je zevnitř generuje vnitřní, dynamický mechanismus, jak bychom očekávali v Pasichnykově modelu. 2

Hélium, vodík a kyslík jsou obsaženy v atmosféře Merkuru. V konvenčních modelech není dostatečná gravitační síla, aby se Merkur držel v atmosféře; měl to odfouknout sluneční vítr.

Pasichnyk naznačuje, že Merkur generuje tyto částice zevnitř prostřednictvím vodíkové fúze a jejích vedlejších produktů vyskytujících se v jádru planety. Magnetická pole, jak je nyní chápeme v tomto novém modelu, jsou to, co brání této atmosféře před odfouknutím.

12.5.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Hustota. Merkur je jen desetina větší než Venuše nebo Země, ale uvnitř je extrémně hustý. Tato hustota je dostatečně vysoká, že konvenční modely planetární formace – buď kondenzace prachu a plynů, nebo shromažďování (akrece) meteorů a planitesimál – nemají žádný způsob, jak to vysvětlit. Později v této knize uvidíme nové vysvětlení, proč tomu tak může být.

2

Tektonika. Většina tektonických pohybů Merkuru ukazuje, že jsou zarovnány s póly, rovníkem a středními zeměpisnými šířkami, jak se očekává v ikosaedru založeném Field-Dynamical Model.

3

Polární polární záře. Polární záře jsou vidět nad póly Merkuru, což by u běžných modelů opět nemělo být možné. Pamatujeme si, že nám to ukazuje, kde energie proudí do světelného jádra planety.

4

Polární led. Jak jsme uvedli výše, na severním pólu Merkuru byl vidět led, což opět ukazuje, že se tam vyskytují anomální jevy, vzhledem k přirozenému teplu Merkuru. Merkur není „roztavená“ planeta na povrchu, jak se někteří domnívali, ale rozhodně je dostatečně horký na to, aby se z toho stala anomálie. Odkud by se ty páry vzaly?

12.6 VENUŠE

Dráha Venuše téměř tvoří dokonalý kruh, více než kterákoli jiná planeta ve sluneční soustavě. Má průměr 12 103,6 kilometrů a hmotnost 4,869e24 kilogramů. Poprvé ji navštívil Mariner 2 v roce 1952 a od té doby ji navštívilo více než 20 dalších sond. Je jen o něco menší než Země velikostí a velmi pravděpodobně kdysi měla velké množství vody jako Země, ale tato voda byla později vyvařena. Nyní je obklopena velmi hustými mraky a nemá žádné měsíce. Otáčí se velmi pomalu kolem své osy v retrográdním nebo „zpětném“ pohybu, a co je nejzajímavější, „periody rotace Venuše a její oběžné dráhy jsou synchronizovány tak, že vždy představuje stejnou tvář k Zemi, když jsou obě planety na svém místě. nejbližší přístup.“ To naznačuje meziplanetární, energetické spojení, které spojuje obě planetární dráhy, kterým se budeme věnovat později.

12.6.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Slabé magnetické pole. Vzhledem k tomu, že Venuše je blíže Slunci než Země, naši vědci očekávali, že bude mít silnější magnetické pole. To je způsobeno přesvědčením, že Venuše musela vytvořit kapalné jádro s očekávanými podmínkami teploty a tlaku. Magnetické pole Venuše je však tak slabé, že bylo naměřeno jako blízko nuly po dlouhou dobu. 2

Žádná vertikální složka magnetického pole. Skrovné magnetické pole Venuše se pohybuje pouze z východu na západ, nikoli ze severu na jih podél osy rotace. Vědci připouštějí, že to pro model dynamiky představuje vážnou výzvu. Přesto, když začneme vidět nový model, jsou možné další možnosti magnetických polí, protože střed planety se skládá ze světelného éterického materiálu, který tvoří magnetické pole, nikoli z pevného jádra.

3

Magnetické odezvy na sluneční vítr. V obdobích, kdy je tlak slunečního větru velmi vysoký, podléhá magnetické pole Venuše silnému, velkému měřítku

variací, což naznačuje přímou souvislost mezi těmito dvěma, jak bychom očekávali.

12.6.2 JEVY PROMĚNNÉ V ČASE 1

Změna rychlosti „částic“. V atmosféře Venuše je vidět, že ionty kyslíku a protony vzájemně mění svou rychlost pohybu, navzdory všem známým poznatkům. 2

24hodinová změna výšky ionosféry. Při pohybu ve stylu dýchání se ionosféra může během dvaceti čtyř hodin změnit z výšky několika tisíc kilometrů na pouhých 200 kilometrů nebo 125 mil. V nižších výškách nebudou nad 200 km bodem vidět téměř žádné ionty.

3

4denní změna výšky atmosféry. V cyklu, který probíhá po dobu čtyř dnů, se oblaková paluba Venuše pohybuje nahoru a dolů až o jeden kilometr, neboli 0,62 míle, po celém povrchu planety současně. Vědci to označují jako „ustálený dech“ Venuše a lze to pozorovat měřením různé síly oxidu uhličitého v atmosféře. To ukazuje pulsující povahu skutečných energetických polí, která proudí dovnitř a ven z planety na základě proměnné v čase.

12.6.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

polární záře. Kvůli slabému magnetickému poli Venuše se neočekává, že bude mít polární záře. Skutečnost, že byli spatřeni, podporuje Pasichnykův dynamický model pole tím, že ukazuje jejich připojení k vnitřnímu zdroji energie a ne k „magnetickému dynamu“. 2

Kyslíková noční záře. V dobách, kdy sluneční aktivita vrcholí a dochází k uvolnění slunečních erupcí, Venuše vykazuje známky atomů kyslíku zářících na noční straně. To bylo u běžných modelů zcela neočekávané a naznačuje to solární připojení.

3

Zvyšující se záře v blízkosti povrchu. Dvě různé sondy určily, že když pronikáte atmosférou Venuše, dochází k záři, která se zvyšuje, když se přibližujete k povrchu.

4

Blesky bez srážek. Na Venuši jsme pozorovali blesky, které se nevyskytují ve spojení se srážkami; naše současné modely očekávají, že budou spolupracovat. [Pamatujeme si, že to bylo také vidět na anomáliích tornáda Dr. Dmitrieva.]

5

Více energie vyzařováno, než přijato. Jak si také všimli Richard Hoagland a The Enterprise Mission, Venuše ze sebe vyzařuje o 15 % více energie, než přijímá ze Slunce.

6

Hustota prstenců nebo částic na rovníku. Jak by nový model navrhoval, Venuše ukazuje prstencový fenomén se zvýšenou hustotou částic v jejím rovníku.

12.6.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

Nedostatek polárních mraků. Venuše nemá viditelnou oblačnost nad severním a jižním pólem, což naznačuje vstupní a výstupní body pro energii pohybující se do středu.

2

Díry střední šířky v ionosféře. Jak se očekávalo z geometrie, oblasti střední zeměpisné šířky Venuše vykazují „díry“, kde je vyšší teplota a energetické zvýšení vodíkových iontů uvnitř. Jak se elektrická pole a vzestupný tok iontů v těchto oblastech zvyšují, dochází k odpovídajícímu vyčerpání okolní plazmové energie.

3

Tlakové anomálie. V souladu s geometrií je atmosférický tlak nejvyšší asi v 30-ti stupních zeměpisné šířky. Vysoké hodnoty tlaku jsou také vidět na rovníku a poblíž pólu, asi v 60 stupních zeměpisné šířky. (Pól má 90 stupňů zeměpisné šířky.) Na samotném pólu však najdeme nejnižší tlak ze všech. Tyto anomálie nelze vysvětlit rotací Venuše, ale nyní jsou plně vysvětleny. 4

Super rotující atmosféra. Venuši trvá úžasně pomalých 243 pozemských dnů, než se jednou otočí kolem své vlastní osy, v „retrográdním“ pohybu, který je od všech ostatních planet zpět. (Země to samozřejmě trvá jen jeden den.) Její větry z vysokých nadmořských výšek však obletí celou planetu za pouhé čtyři dny. Navíc tyto větry mají:

5

Retrográdní rotace atmosféry. Superrotující vnější vrstvy oblaků Venuše rotují v opačném směru, než je rotační pohyb planety, a proto rotují stejným směrem jako ostatní planety.

Tyto jevy mraků ve vysokých nadmořských výškách vyžadují mechanismus k řízení rotace, který nyní není vidět.

12.6.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Polární oblasti teplejší než rovník. Horké polární oblasti jsou pro vědce zjevně překvapením; pokud by Slunce bylo jediným zdrojem tepla pro planetu, očekávali bychom nejvyšší teploty na rovníku. Nicméně představa vnitřního zdroje energie podobného Slunci, který je napájen proudící energií na pólech, takové pozorování naznačuje. 2

Na pólech existuje „polární límcový oblak“. Tato formace mraků ukazuje vstupní a výstupní body okolní energie, jak proudí do jádra planety z pólů.

3

Gravitační neboli planetární vlny ze středních zeměpisných šířek. Tyto gravitační síly nám ukazují, že anomálie ikosaedrické formace na Zemi se mohou vyskytovat i na jiných planetách. 4

Tepelné vlny, výtrysky, proudění částic a stříh větru ve středních zeměpisných šířkách. Počínaje prací Ivana Sandersona byly na Zemi pozorovány všechny tyto typy jevů, které odpovídají dvacetistěnné geometrii.

5

Nahoru nasměrovaný blesk na 30° zeměpisné šířky. Pozemská forma s vulkanickými vrcholy na 30° jižní šířky známá jako Aphrodite Terra ukazuje vzhůru se pohybující blesky, které se shlukují poblíž vrcholů Beta a Alta. Tyto záblesky nebyly v korelaci s vulkanickou činností. Opět můžeme vidět, jak mocně energie vyzařuje z těchto bodů. 6

Hluboká atmosféra je na rovníku chladnější než 30stupňové zeměpisné šířky. K tomuto pozorování dochází, když se ponoříme pod 40 kilometrů nebo 25 mil ve Venušině atmosféře, a zjevně odporuje současným planetárním modelům. 7

Časově proměnlivé geometrické útvary podél rovníku. Zejména na ultrafialových fotografiích Venuše jsou podél rovníku vidět tmavé tvary včetně bočního geometrického útvaru ve tvaru „Y“. Bylo pozorováno, že funkce „Y“ trvá týdny a znovu se objevuje ve čtyřdenních intervalech. Víme, že tento rys přetrvává na stejné zeměpisné délce nejméně desetiletí. Tyto útvary se nacházejí mezi dvěma 45stupňovými zeměpisnými šířkami a jsou asi 1000 km/600 mil na délku a pohybují se zdánlivě úhlovým pohybem na rovníku. [Poznámka: Každý uzlový bod dvanáctistěnu se skládá ze tří čar, které se formují do tvaru "Y."] 8

Anomální tektonické rysy. Venuše má kůru, o které se předpokládá, že je příliš tenká a horká na to, aby v ní mohl fungovat konvenční model deskové tektoniky.

Nicméně skutečně existují tektonické rysy, zlomy, které jsou v téměř pravém úhlu známé jako transformační zlomy, a riftová údolí. Venuše má také kaňon, který je mnohem větší než Velký kaňon na Zemi, a nachází se přímo podél rovníku. V konvenčních tektonických modelech se očekává, že povrch Venuše bude relativně hladký. Tyto anomálie naznačují expanzní hypotézu a geometrii polí pracujících v tandemu.

12.7 MARS

Země je po Venuši třetí planetou od Slunce a čtvrtou je Mars.

Mars je také sedmou největší planetou Sluneční soustavy. Jeho průměr je 6,794 km a jeho hmotnost je 6,4219e23 kg. Má výrazně eliptickou dráhu, která může způsobit extrémní změny klimatu a teplot. Ačkoli jeho průměrná teplota je 218 K (-55 C, -67 F), může být v zimě chladná až 140 K (-133 C, -207 F) a teplá až 300 K (27 C, 80 F) v létě.

To by samozřejmě velmi ztížilo moderní pokus o kolonizaci bez nějaké formy uzavřené kupole. Rudou planetu navštívil jako první

Mariner 4 v roce 1965 a po něm následovalo několik dalších, včetně dvou přistávacích modulů Viking v roce 1976. Mnoho dalších sond se pokusilo navštívit Mars a zažilo velmi neobvyklé katastrofy, a některé jako Dr. Zecharia Sitchin se domnívají, že je to způsobeno inteligentním rušením. V nedávné době bylo mnoho publicity o tom, že Mars byl stejný jako Země ve své minulosti, s oceány, tekoucí vodou, atmosférou a dokonce i životem. Jasně důkazy ukazují, že Mars má stále modrou oblohu, oblasti s vodou a možný život.

Mars má dva měsíce, Phobos a Deimos, z nichž oba mají neobvyklé vlastnosti, které naznačují, že by mohly být uvnitř duté. Pohybují se velmi rychle a příliš blízko k povrchu. Navíc přesně jedna polovina povrchové kůry Marsu má masivní krátery, zatímco druhá polovina vykazuje velmi málo.

To, v kombinaci s podobnými pozorováními na měsících Jupiteru a Saturnu, významně podporuje myšlenku Dr. Toma Van Flanderna, že Mars byl kdysi satelitem explodované planety, nyní viděné jako pás asteroidů. To by odpovídalo jeho současnému „zdevastovanému“ stavu, kde údajně život kdysi prosperoval natolik, že vytvořil město Cydonia.

12.7.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Malé nebo žádné magnetické pole. Vzhledem k tomu, že Mars má pevnou vnější kůru a vnitřní hustotu podobnou Zemi, očekává se, že bude mít magnetické pole, které je nejméně o dva řády větší než to, co je skutečně vidět. Pokud takové pole vůbec má, může být časově proměnlivé. Je možné, že tuto energetickou škodu způsobila předpokládaná planetární exploze. 2

Vysokorychlostní proudění. Na straně Marsu naproti Slunci proudí slabá magnetická pole, která byla pozorována, rychlostí, která je mnohem vyšší, než by se dalo vysvětlit samotnou odstředivou silou. To naznačuje, že ve středu je svítící jádro, které slouží jako energetický urychlovač částic.

12.7.2 JEVY PROMĚNNÉ V ČASE 1

Změna vzorců polárního napětí. Jednoduchá myšlenka tekoucího konvekčního pohybu v magmatu Marsu nevysvětluje časově se měnící vzorce napětí, které jsou vidět na pólech a pohybují se směrem dovnitř. To se dá u nového modelu očekávat. 2

Tektonické a další jevy se mění podle sluneční aktivity. Tektonické chování, které je v korelaci se slunečním výstupem, opět dává mocný předpoklad, že různé procesy pohybu na Marsu jsou spojeny s přiváděnou energií ze Slunce.

12.7.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

Tmavé vlny. Oblasti střední zeměpisné šířky, které jsou v Field-dynamickém modelu tak důležité kvůli geometrii, vykazují vlnovité oblasti tmavé barvy.

Světlé a tmavé skvrny. Ty byly také pozorovány ve všech důležitých oblastech střední zeměpisné šířky a také naznačují v současnosti nevysvětlené energetické chování.

12.7.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

Spirálová oblaka s úzkým výtryskem na severním pólu. Tyto mraky dosahují hloubky 50 kilometrů nebo 86 mil, zatímco současné teorie naznačují, že by měly být pouze 6-7 kilometrů nebo 10,7-11,3 mil. Tyto mraky jsou velmi podobné oblakům hurikánu nebo tornáda na Zemi. Opět vidíme proudění energie na pólech, jak bychom očekávali. 2

Povětrnostní jevy se slunečními vazbami. V geometricky definovaných oblastech střední šířky jsou velmi aktivní jevy počasí, které jsou načasovány v souladu se sluneční aktivitou.

3

Paralelní mraky a prachové bouře ve středních zeměpisných šířkách. Mraky, které běží v paralelních formacích a prachové bouře také naznačují, že oblasti střední šířky jsou energetičtější. 4

Kolísání teploty a tlaku ve středních zeměpisných šířkách. Pasichnykův nový model opět geometricky vysvětluje, proč by v těchto zónách docházelo ke změnám tepla a tlaku.

12.7.4 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Stohování desek „Větrník“ na sloupech. Tento pozoruhodný objev v polárních oblastech ukazuje, že různé deskové jednotky se shromažďují jako větrníky a jaksí spolu proudí v jasném vírovém vzoru! Tyto vzory se vyskytují uvnitř kruhových pánví na pólech, v dokonalém souladu s tím, co bychom očekávali od hlavních uzlů těchto energetických polí. 2

Gravitační vlny související se středními zeměpisnými šířkami. U konvenčních modelů by gravitace měla být plynulá; nicméně počínaje Sandersonovým výzkumem můžeme nyní navrhnout, že gravitační anomálie ve střední šířce by byly vidět na jiných planetách, jako je Mars.

3

Tektonické rysy mezi 40 stupni zeměpisné šířky. Tyto oblasti seismické aktivity jsou údajně tvořeny rotací pouze v konvenčním pohledu, ale vyhovují i tomuto modelu.

12.8 JUPITER

Jupiter je pátá planeta a zdaleka největší v naší sluneční soustavě. Je více než dvakrát větší než všechny ostatní planety dohromady a k naplnění jeho objemu by bylo zapotřebí 318 Zemí. Jeho průměr na rovníku je 142 984 km a odhaduje se, že váží 1 900 až 27 kg. Poprvé ji navštívil Pioneer 10 v roce 1973 a

později Pioneer 11, Voyagery 1 a 2, Ulysses a nejnověji Galileo. Jupiter je plynná planeta, která nemá pevný povrch, ale s hloubkou se prostě zhušťuje. Nedávné studie naznačují, že obsahuje malé, skalnaté jádro podobné Zemi, které je asi 10 nebo 15krát větší, než je nyní Země. Jeho plyny jsou asi z 90 procent vodík, 10 procent helium a stopy metanu, vody, čpavku a horniny, o kterých se předpokládá, že jsou podobné předpokládané planetární mlhovině, o níž se předpokládá, že dala vzniknout planetám. Nad kamenným jádrem je tekutý kovový vodík, který obsahuje ionizované protony a elektrony jako Slunce, ale při nižší teplotě. Stejně jako ostatní plynné planety má i Jupiter vysokorychlostní větry, které rotují v sousedních pásích, kde se světlé pásy nazývají „zóny“ a tmavé pásy se nazývají „pásy“. Protiběžné mraky by měly vyžadovat protisměrná energetická pole, aby se poháněly.

V roce 1610 Galileo objevil čtyři velké měsíce Jupitera, kterými jsou Io, Europa, Ganymede a Callisto, což poskytlo hlavní podporu Koperníkově heretickému pojetí, že Slunce je středem Sluneční soustavy. Galileo byl tak po zbytek života uvězněn a kněžskou hierarchií donucen oficiálně odvolat své přesvědčení. V době psaní tohoto článku se také uznává, že kolem Jupiteru existuje celkem 12 menších měsíců.

Zajímavé je, že Io, Europa a Ganymedes obíhají kolem sebe v harmonickém poměru 1 ku 2 ku 4 a věří se, že Callisto se nakonec k tomuto poměru připojí za několik set milionů let na přesně dvojnásobku oběžné dráhy Ganymedu a osminásobku periody. z Io. Konvenčním vysvětlením toho je „orbitální rezonance“ a ve vibračním éterickém modelu je to zcela vysvětleno.

Taková „rezonance“ je také vidět v pásu asteroidů, v tom, co je známé jako „Kirkwoodské rezonanční mezery“. Tyto jasně ohraničené prostory mezi různými pásy asteroidů se řídí základními principy hudby a vibrací.

12.8.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE JUPITER 1

Velikostně velmi velké. Magnetické pole Jupiteru dosahuje stonásobku jeho poloměru, protože je čtyřikrát silnější než magnetické pole Země. To má proto velký energetický dopad na ostatní planety v naší sluneční soustavě v éterickém modelu. 2

Spojení magnetosféry / rovníkového proudu. Jak se Jupiterova magnetosféra stlačuje, aktivuje se rovníkový proud; znovu, toto je předpovídáno v novém modelu a bylo viděno v experimentech Waltera Russella.

12.8.2 JEVY PROMĚNNÉ V ČASE 1

Rádio praskne. Ty jsou způsobeny tokem částic, ke kterému dochází podél magnetických siločar, a jsou za ně téměř výhradně zodpovědné fáze největšího měsíce Jupitera Io. To ukazuje spojení vnějších těles s vnitřními energetickými procesy, jak by nás vedla práce prof. Shnolla o atomových a molekulárních reakcích.

2

Vylepšení vodíku na pólech. Hladiny atomového i molekulárního vodíku se v polárních oblastech s časem mění.

znovu nám ukazuje oblasti proudění energie, které očekáváme, že najdeme.

3

Hranice mraků. Mezi oblačnými pásy a systémy existují jasné hranice a vykazují časově proměnlivé vlastnosti a protirotační, což nám ukazuje protilehlá pole. 4

GRS kolísá se sluneční aktivitou. Velká rudá skvrna Jupiteru ukazuje změny, ke kterým dochází v synchronizaci se sluneční aktivitou. Jiní vytvořili spojení mezi změnami GRS a fázemi čtyř hlavních měsíců Jupiteru, což opět ukazuje vnější vlivy na energetiku Jupiteru, které současné modely neočekávají.

12.8.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

Velká, nečekaně silná polární záře. Jak bylo pozorováno 5. března 1979, Jupiter má polární záři, která je na severním pólu široká 29 000 kilometrů nebo 18 000 mil, největší, jakou jsme kdy viděli. Tato polární záře je mnohem silnější, než by současné modely věřily; také vykazuje bouřky. 2

Do magnetosféry proudí 16krát více iontů, než se očekávalo. Tyto energetické ionty kyslíku a síry jsou pozoruhodně příliš silné pro současný model, což opět naznačuje silnější vnitřní zdroj energie, než jsme byli vedeni k domněnce.

3

Více energie vyzařováno, než přijato ze Slunce. Opět se objevily různé interpretace, proč se uvolňuje tolik energie navíc, ale zdá se, že žádná nevydrží; Stručně řečeno, Jupiter musí mít silný vnitřní zdroj energie, jak jsme navrhli. 4

Tmavé prstény. Neočekávalo se, že by Jupiter měl nějaké prstence, ale skutečně je objevil Voyager 1, mnohem menší a slabší než Saturnův.

12.8.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

Částice zablokované mezi hemisférami. Z nějakého v současnosti neznámého důvodu se částice, které se vyvíjejí podél magnetických siločar na jedné polokouli, nepřenášejí na druhou. V Pasichnykově modelu nám to ukazuje, že jsou urychlováni do rovníkové oblasti dříve, než by vůbec překročili rovník. 2

Polární oblasti postrádají atmosférické plyny. Nedostatek plynů na pólech nám opět ukazuje, že jsou odklizeny tokem energie a částic s vnitřkem planety, který se soustředí v polárních oblastech.

3

Výrazné změny barev při 30 stupních. Ve třicetistupňových zeměpisných šířkách se barva Jupiterových mraků dramaticky mění. To nám opět ukazuje, že v bodech definovaných geometrií vidíme anomální jevy. 4

Protiběžné oblačné pásy s ostrými hranicemi. Pro tyto protiběžné atmosférické anomálie nebylo poskytnuto žádné spolehlivé vysvětlení ve známých atmosférických modelech.

12.8.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Rentgenové záření na pólech. Tyto energetické výboje jsou typické pro urychlování částic a byly pozorovány na severním i jižním pólu, což nám opět ukazuje, jak funguje proudící energetický systém. 2

Polární záře zrychlila na 180 stupňů zeměpisné délky. Měli bychom si pamatovat, že čára 180 stupňů zeměpisné délky rozděluje planetu dokonale na polovinu. Tento rychlejší pohyb polární záře v jasně geometricky definované oblasti nám ukazuje anomálii, která se hodí k novému modelu a není konvenčně chápána. Když si vzpomeneme na geometrii Globální mřížky, je to mnohem snazší pochopit.

3

Polární vítr vodíku. Opět to ukazuje proudící energii na pólech, což indikuje aktivitu CU. 4

Neobvykle teplé rysy v 35stupňových zeměpisných šířkách. Očekává se, že ohřev od Slunce bude nejsilnější na rovníku, a přesto toto pozorování dokonale sedí na novém modelu.

5

Rychleji se pohybující větry střední šířky. Normálně bychom očekávali, že na rovníku bude mít nejrychlejší vítr, ale místo toho vrcholí na 20 až 30 stupňů zeměpisné šířky a méně na 10 stupňů.

12.9 SATURN

Toto je šestá planeta od Slunce a největší po Jupiteru. Jeho průměr je 120 536 km na rovníku a jeho hmotnost je $5,68 \times 10^{26}$ kg. Poprvé ji pozoroval Galileo v roce 1610 a geometrii prstenců určil až v roce 1659 Christian Huygens. Poprvé ji navštívil Pioneer 1 v roce 1979 a později Voyager 1 a 2. Saturn není v žádném případě dokonalá koule, protože mezi polárními oblastmi je na rozdíl od rovníku téměř 10procentní zploštění, které je viditelné v dalekohled. Předpokládá se, že tento „plochý“ kulový tvar je způsoben jeho rychlou rotací, ale pamatujeme si, že v experimentech Waltera Russella mohl být vytvořen pouhým zvětšením vzdálenosti mezi dvěma zdroji spirálovitých kuželovitých magnetických polí, která se protínají ve sférickém tvaru. Jako plynná planeta je složení atmosféry Saturnu velmi podobné složení atmosféry Jupiteru, včetně všech stopových prvků pozorovaných na Jupiteru. Jeho dvě hlavní plynné složky však vykazují vyšší bilanci

helium než Jupiter, se 75 % vodíku a 25 % helia. Má velmi viditelné prstence, z nichž tři lze vidět ze Země v dalekohledu. I tak jsou velmi ploché, mají tloušťku pouhých 1,5 kilometru a v prstencích je tak málo materiálu, že pokud by byly všechny stlačeny do jediného tělesa, výsledná hmota by neměla šířku větší než 100 kilometrů. Saturn má také ve svém středu malé kamenné jádro podobné Zemi, jako je Jupiter.

Dva největší měsíce Saturnu jsou Titan a Rhea a v současné době existuje celkem 18 pojmenovaných satelitů. Tři různé páry měsíců mají stabilní, „harmonické“ interakce. Mimasova oběžná dráha je přesně polovina Tethys, neboli rezonance 1:2. Enceladus a Dione jsou také 1:2 a Titan a Hyperion jsou 3:4.

To se konvenčně vysvětluje pouze myšlenkami „rezonance“ v gravitaci.

12.9.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Významné magnetické pole. Saturnovo magnetické pole má také dalekosáhlý dosah jako Jupiterovo, a v novém modelu proto může mít energetické účinky na velké vzdálenosti, zvláště když mezi Jupiterem a Saturnem existují specifické geometrické interakce, jako jsou konjunkce nebo 180stupňové opozice. Později ukážeme, že tyto interakce mohou ve skutečnosti ovlivnit kvalitu rozhlasového vysílání ještě více než vrcholné aktivity slunečních skvrn, a navrhneme, že tyto konjunkce působí jako „hnací síla“ dalších dlouhodobých cyklů ve Sluneční soustavě. 2

Magnetosféra reagující na sluneční vítr. Přímý vliv slunečního větru na magnetické pole Saturnu opět ukazuje důležitost sluneční energie v planetárních procesech.

3

Magnetická a rotační osa jsou totožné. Satelitní měření potvrdila, že na Saturnu je magnetická osa v přesném zarovnání s rotační osou. To je u současných modelů překvapením, protože normálně jsou tato pole od sebe poněkud posunuta. V novém modelu by toto přesné zarovnání mohlo být důvodem, proč jsou prstence Saturnu tak výrazné; pole se dokonale zarovnají, aby je vytvořila. 4

Pletené útvary v F-kroužku. Tyto podivné, pletené „uzly“ byly pozorovány na snímcích Voyageru 1, ale ne na snímcích Voyageru 2. Tato trojrozměrná struktura rozhodně není to, co bychom očekávali, kdyby byly prstence pouze plynem a prachem; vypadá to velmi podobně jako komplexní vírové magnetické pole, jak naznačuje nový model, že by se objevilo, když tam interagují dvě různá protiběžná, spirálovitá pole.

12.9.2 JEVY PROMĚNNÉ V ČASE 1

Impulzivní rádiové výboje. Tyto nespojité rádiové záblesky je obtížné vysvětlit v současných modelech, které neposkytují důvod pro jevy, které se mění s časem. 2

Polární polární záře. Polární záře nad póly není vidět trvale, ale spíše se mění s časem a sluneční aktivitou, jak bychom nyní očekávali.

3

Nepravidelné změny jasů. Celková jasnost Saturnu, stejně jako jasnost jeho prstenců, vykazuje časově proměnlivé změny, které se synchronizují se sluneční aktivitou.

Tato synchronizace je však nepravidelná, což naznačuje jiné vlivy kromě Slunce.

4

Záhadná zmizení prstenců. Od 18. století je známo, že Saturnovy prstence občas na jedné straně úplně zmizí. V jiných případech, jak poprvé pozoroval astronom Maurice Ainslie, bylo vidět, jak se svítící koule ionizujícího záření pohybují prstenci a absorbují materiál prstenců. To bychom očekávali, kdyby jádro Saturnu uvolňovalo přirozené samosvítící útvary, které absorbují energetický plazmatický materiál, který ve skutečnosti tvoří Saturnovy prstence. Pamatujeme si, že vlastnosti dvě a tři ze seznamu „vakuové domény“ Dr. Dmitrieva jsou, že mohou absorbovat a emitovat světlo a/nebo elektromagnetická pole.

12.9.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

Elektrostatický výboj Saturn. Když naše vesmírné sondy procházely oblastí rovníku, s překvapením jsme zjistili, že Saturn má velmi velký energetický výboj. Nyní víme, že se otáčí nebo otáčí jako maják hledacího světla a je velmi úzký, do 5 minut od určitého stupně zeměpisné šířky. To silně naznačuje, že pole tvoří geometrická struktura. Podél roviny prstenců je také vidět stabilnější energetický proud. 2

Vodíková záře v blízkosti prstenců. Tato záře excitovaných vodíkových iontů naznačuje, že prstence jsou napájeny energetickým zdrojem, nejen plynem a prachem.

3

Vyzáření 2,4násobku energie navíc. Saturn vyzařuje 2,4krát více energie, než přijímá od Slunce, navzdory známým modelům a chápáním. 4

Světlá místa, která tvoří pásy. Kulovité bílé skvrny byly pozorovány v letech 1876, 1903, 1933 a 1960 a v září 1990 byla vidět další. V novém modelu by to byly „vakuové domény“ nebo přirozené samosvítící útvary vyořující se z energetického jádra planety. Místo, které bylo viděno v roce 1990, se nejprve rozprostřelo do oválu o délce 21 000 kilometrů nebo 1 305 mil a v listopadu se plně rozšířilo, aby se stalo pásem obklopujícím planetu.

To silně naznačuje, že tyto pásy jsou tvořeny vnitřními energetickými emisemi, které jsou zachyceny rotační pole, pod jehož vlivem jsou v dané zeměpisné šířce, a poté se šíří do atmosféry.

A co je ještě důležitější, vidíme, že časové úseky mezi pozorováními těchto bílých skvrn úzce odpovídají 29,4letému oběhu Saturnu kolem Slunce, což opět naznačuje, že energetické procesy Saturnu úzce souvisejí s jeho pohybem vzhledem ke Slunci. Připomeňme si také, že Dr. Dmitriev provedl přímou korelaci mezi počtem NSLF

vidět na Zemi a množství sluneční aktivity, která se vyskytovala ve stejnou dobu.

12.9.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

Ohřívání atmosféry. Bez zářivého vnitřního zdroje energie je obtížné vysvětlit, proč má atmosféra Saturnu takové teplo, jaké má, zejména v blízkosti středu, kde teploty reagují dvanáct tisíc stupňů Kelvina. 2

Rozjasnění a vítr na pólech. Zdá se, že zvláštní jas a energetické proudy větru v polárních oblastech nám opět ukazují vírový tok energie do středu planety, kde očekáváme přítomnost „nediferencované sluneční hmoty“.

3

Emise rentgenového záření na pólech. Tyto polární rentgenové paprsky se vyskytují během polárních září a vykazují vlastnosti „urychlovače jaderných částic“ uvnitř Saturnu. 4

Helium emitované na pólech. Hélium, které se vynořuje z pólů Saturnu, také vykazuje jaderné kvality v jádře a opět ilustruje proudící pohyb polární energie.

12.9.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Prstencové drážky. Drážky mezi Saturnovými prstenci jsou tak četné, že se zdá, že jde o gramofonovou desku; zdá se, že nám to ukazuje náčrt množství vnořených sférických polí energie, která všechna interagují přesně v rovníkové oblasti. Tyto drážky zjevně nemohly být vytvořeny konvenčními gravitačními koncepty. 2

Vnitřně se pohybující prstencové vlny. V konvenčním modelu využívajícím pouze odstředivou sílu by se prstence měly pohybovat směrem od planety, nikoli směrem k ní. Pamatujeme si, že experiment Waltera Russella demonstroval prstenec pouze s elektromagnetickými poli, čímž ukázal, že to nemá nic společného s jednoduchou gravitací, spíše s průsečíkem sil v rovníkové rovině CU nebo sférickým torusem. V novém modelu dvě pole geometricky interagují na rovníku, jejich dokonalém rovnovážném bodě, a poté jsou absorbována do středu.

3

"Spice" v B-kroužku. Ve skutečnosti můžeme vidět časově proměnlivé geometrické změny ve druhém prstenci nebo „B-prstenci“, které se projevují jako klínovité útvary, které vyzařují ze středu planety. Ano, je to tak, přímočaré geometrické struktury energie! To opět ukazuje geometrické magnetické pole a nejlépe se to vysvětluje pohledem na trychtýřovitý vír, který se tvoří ze středu planety. 4

Rozteč paprsků 45 stupňů. Paprsky uvedené výše vykazují největší aktivitu v rovnoměrně rozložených intervalech 45 stupňů zeměpisné délky. To je pozoruhodně blízko místa, kde jsou uzly dvacetistěnu rozděleny po povrchu koule! Pokud by zde působilo krychlové / oktaedrické pole, bylo by to perfektní, protože osm stran krát 45 je 360.

5

Negravitační nepravidelnosti prstence. Některé z nich jsme již zmínili, jako jsou velmi tenké kroužky, jemné prostory mezi kroužky, drážky a paprsky. Vyvíjejí se také prstence s excentrickými tvary, spirálovité útvary, vlnící se útvary a zalomení. Žádná z těchto formací by se neměla objevit působením gravitace, což je místo, kde se většina teorií ve svém vysvětlujícím úsilí zastaví.

12.10 URAN

Tuto modře zbarvenou, plynnou planetu objevil William Herschel 13. března 1781. Navštívila ji pouze jedna kosmická loď, a tou byl Voyager 2 24. ledna 1986. Zajímavé je, že její rotační osa směřuje téměř přímo ke Slunci. Na rozdíl od všech ostatních planet ve sluneční soustavě. Je méně plynný než Jupiter a Saturn, má asi 15 procent vodíku a malé množství hélia, zbytek tvoří hornina a různé formy ledu. Jeho hmota se zdá být rovnoměrně rozložena, bez jakékoli extra hustoty v blízkosti jádra.

Zdá se však, že Uran i Neptun mají podobné složení jako jádra Jupiteru a Saturnu, s výjimkou chybějící rozsáhlé struktury kapalného kovového vodíku, která se tvoří teplotou a tlakem. Uran má také oblačné pásy, které provádějí rychlé pohyby po povrchu, stejně jako ostatní plynné planety. Má jedenáct známých prstenců, z nichž všechny jsou velmi slabé. Nejjasnější prsten je známý jako prsten Epsilon.

Uran má nejnámější měsíce ze všech planet, z nichž 20 bylo pojmenováno. Existuje jedenáct velmi malých, tmavých a blízko planety, které objevil Voyager 2. Pět větších měsíců jsou Miranda, Ariel, Umbriel a Titania a čtyři další mnohem vzdálenější měsíce byly nedávno objeveny. Kromě čtyř vzdálených měsíců mají kolem Uranova rovníku téměř kruhové dráhy, a proto jsou také nakloněny v téměř kolmém úhlu proti normální ploché rovině, ve které obíhají planety Slunce, známé jako ekliptika. Práce Dr. Zecharia Sitchina prokázala harmonický vztah mezi vnitřními měsíci.

12.10.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Složitá, nečekaná magnetosféra. Původně, protože Uran nevykazuje známky tlustého jádra, teoretici dynamo neočekávali, že bude mít magnetické pole. Ve skutečnosti má velmi složitě magnetické pole, které bylo zcela neočekávané, o kterém Pasichnyk tvrdí, že „ukazuje více z dynamického modelu pole než většina ostatních pozorování ostatních planet z Voyageru“. 2

Vnořená magnetická pole. Překvapivě má Uran magnetosféru uvnitř jiné magnetosféry; a to je jasný znak toho, že existují dvě hlavní „vnořená“ sférická energetická pole, která spolu interagují. 3

Magnetické čáry se vrátí před dosažením rovníku. Mezi těmito dvěma hlavními poli je vidět, jak se některé magnetické siločáry „ponoří zpět“ do planety, než dosáhnou středního bodu na rovníku. Tato anomálie také zapadá do dynamického modelu pole tím, že ukazuje, kde se pole ruší, vzájemně se ruší a pak jsou absorbována do energetického jádra planety.

4

Konvekce a ko-rotace. Magnetická pole Uranu stejně jako Země vykazují známky cirkulujícího konvekčního toku a pole se také otáčejí spolu s pohybem planety. 5

Posun magnetického pole o 55 až 60 stupňů. Dr. Dmitriev připisuje význam konvenčnímu vysvětlení, že tento posun o 55 až 60 stupňů, měřený Voyagerem 2 v roce 1986, je způsoben tím, že Uran nedávno prodělal posun magnetického pólu; Pasichnyk nesouhlasí. V Field-dynamical Model bychom mohli tento „offset“ považovat za měření velmi silného magnetického pole na 30 stupních zeměpisné šířky, kde bychom jej očekávali z geometrie dvacetistěnu. Současné magnetické modely očekávají, že uvidí pouze „dipólové“ pole, což znamená, že planeta by měla pouze severní a jižní pól; takové vícepólové systémy, jako je tento, na planetách neexistují, ale byly pozorovány u hvězd.

12.10.2 ČASOVĚ PROMĚNNÉ JEVY 1

Polární rádiové emise se šesti samostatnými časově proměnnými komponentami. Na slabém „severním magnetickém pólu“ Uranu vidíme zdroj rádiových emisí, který se mění se slunečními emisemi a má nejméně šest samostatných složek.

To naznačuje složitý systém, který je částečně poháněn energií ze Slunce, jak bychom očekávali. 2

Zlepšení toků protonů a elektronů. Ve spodní magnetosféře Uranu bude docházet k opakujícím se periodickým zlepšením toku nabitých protonů a elektronů. To je dobře zohledněno v dynamickém modelu pole. 3

Vodíkový sloupec se mění dvakrát za 24 hodin. Vodíkový sloupec Lyman-alfa na Uranu je silnější, než očekávají konvenční modely, a během 24 hodin se bude měnit dvakrát; to je také indikace magnetického pole v Pasichnykově modelu.

12.10.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

Polární zóny blíže k „rovníku“ než k pólům. Dalším překvapením, které Uran nabízí, je to, že se polární záře neshlukuje kolem pólů, jak jsme to viděli na většině ostatních planet, včetně Země. To naznačuje, že i když se Uran otáčí kolmo ke Slunci, sluneční energetické proudy posilují další oblasti magnetické geometrie, které jsou zarovnané s

sluneční vítr, což způsobí zhmotnění polární záře kolem rovníku. 2

Polární záře jsou „sebevzrušené“. Polární záře na Uranu většinou nekorelují se sluneční aktivitou; jsou poháněny vnitřními procesy a pak narušují horní atmosféru. Pamatujeme si, že Uran nevykazuje žádné známky pevného jádra, takže myšlenka energetického centra podobného Slunci je nejpravděpodobnějším vysvětlením.

12.10.4 IONOSFÉRIKÉ / ATMOSFÉRIKÉ ANOMÁLIE 1

Neobvyklá vysoká teplota v horních vrstvách atmosféry. Horní atmosféra Uranu dosahuje teplot 750 stupňů Kelvina, což způsobuje, že se plně rozprostře 6 000 kilometrů nebo 3 725 mil nad mraky. 2

30 procent atmosférického tepla z Uranu. Vysoké teploty, které byly pozorovány v atmosféře Uranu, nelze vysvětlit slunečním zářením; požadujeme, aby existoval vnitřní zdroj tepla a energie, jak naznačuje model.

3

Jižní pól není dostatečně horký. Protože Slunce vždy svítí přímo na rotační jižní pól Uranu, mysleli bychom si, že bude teplejší než zbytek planety. Ve skutečnosti jsou planetární teploty poměrně rovnoměrné, dokonce i v nejtmaší oblasti na severním pólu.

4

Nejnižší teploty na 30 stupních zeměpisné šířky. To opět odpovídá geometrii dvacetistěny, jak je vidět na novém modelu. Kromě toho, rovník vykazuje nejvyšší teplotu, i když není obrácen ke Slunci, protože Uran rotuje.

12.10.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Formace dvojité šroubovice na konci pole. Jak bychom očekávali od spirálovitých vírových procesů, v ohonu magnetického pole Uranu najdeme formaci dvojité šroubovice. Současné názvy jsou „airglow“ a „electroglow“, protože konvenční vysvětlení je, že je způsobeno elektrony, které se nabíjejí a reagují s vodíkem v horních vrstvách atmosféry. 2

30stupňové konvekční buňky s vertikálním větrem. Na obou stranách 30° zeměpisné šířky Uran vykazuje konvekční buňky. V těchto oblastech dochází k výraznému prolínání mraků s atmosférou a je zde vidět stříh větru ve vertikálním směru. Z analýzy tohoto chování je ikosaedrická geometrie velmi jasná, protože se normálně očekává, že vítr bude mít pouze horizontální směr.

3

Protiběžné větry a vrstvy oblačnosti. Na rovníku Uran, větry

proudí v opačném nebo retrográdním směru ke směru otáčení a větry střední šířky proudí s rotací. To je také vidět na Zemi a ukazuje přítomnost protiběžných energetických polí, která řídí atmosférické procesy. Navíc, jak se pohybujeme v zeměpisné šířce, neustále vidíme protisměrně rotující oblasti, jako je tomu u Slunce, Jupiteru, Saturnu a Neptunu. 4

Chemické variace střední šířky. Amoniak na Uranu je koncentrován mezi 15 a 45 stupni zeměpisné šířky, což ukazuje zaměření na 30 stupňový dvacetistěnný střed. Nejsilnější množství amoniaku je vidět mezi 30 a 40 stupni v jižní šířce a na jižním pólu je patrná absence amoniaku. Kromě toho jsou koncentrace metanu sníženy na 30 stupňů jižní šířky, a to bychom očekávali v přítomnosti toku nabitých „částic“ z energeticky aktivního centra.

5

Záření se středem na 45° zeměpisné šířky. Jak se blesk uvolňuje v atmosféře Uranu, vytváří radiovou emisi známou jako uranský elektrostatický výboj. Toto záření se soustředí kolem 45 stupňů jižní šířky. Na jižní polokouli je také oblast, která je energeticky velmi tichá a opět vykazuje geometrická omezení.

12.11 NEPTUN

Neptun je předposlední známá planeta od Slunce a má čtvrtý největší průměr ze všech planet. Má menší průměr než Uran, ale má také větší hmotnost, s rovníkovým průměrem 49 532 km a hmotností $1,0247 \times 10^{26}$ kg. Poprvé byl vytvořen studiem různých změn, ke kterým došlo na oběžné dráze Uranu, a později pozorován Galileem a d'Arrestem 23. září 1846. Většina našich znalostí o Neptunu pochází z jediného setkání Voyageru 2 na 25. srpna 1989, která byla později kombinována s dalšími důležitými pozorováními z Hubbleova vesmírného dalekohledu. Může se stát nejvzdálenější planetou Sluneční soustavy, když její excentrická dráha Pluta protne její vnitřek. Nyní víme, že má modrou barvu, má protiběžně rotující oblačné pásy a předpokládá se, že má podobné složení atmosféry jako Uran, s různými „ledy“, horninou, asi 15 procenty vodíku a nepatrným množstvím helia. Také se zdá, že je jednotný v celém svém nitru v hustotě jako Uran. Má se za to, že modrá barva je způsobena absorpcí červeného světla metanem v atmosféře, ale musí být zodpovědné další neznámé vlastnosti, aby zcela odpovídaly stupni barvy, která je vidět.

Neptun má také nechvalně známou Velkou temnou skvrnu v čtyřstěnné zeměpisné šířce, která má přibližně stejný průměr jako Země, a také měl bílé mraky, které kolem něj proudily ve stejné „čtyřstěnné“ zeměpisné šířce.

HST v roce 1994 viděl, že tato skvrna zjevně zmizela, aby byla o několik měsíců později nahrazena jinou na severní polokouli, s největší pravděpodobností opět v „tetraedrické“ zeměpisné šířce. Malý nepravidelný bílý oblak oběhne Neptun za pouhých 16 hodin a nyní je známý jako „Scooter“ a jeho povaha zůstává záhadou. Neptun nám ukazuje čtyři úplné tmavě zbarvené prstence s jasnými shluky, z nichž jeden má zkroucenou spirálovitou strukturu. Má jeden velký měsíc známý jako Triton a sedm známých měsíců, které jsou hodně

menší.

12.11.1 MAGNETICKÉ ANOMÁLIE 1

Magnetosféra se naklonila o 50 stupňů od osy rotace. Toto pozorování, spojené s podobnými podmínkami na Uranu, přimělo některé vědce přehodnotit, jak se na planetách tvoří magnetická pole. Opět, konvenční vysvětlení je, že Neptun měl nedávný posun pólů kvůli skutečnosti, že pole Neptunu a Uranu jsou považována za „magneticky konjugovaná“.

Pasichnyk znovu poukazuje na to, že tento zdánlivý 50stupňový náklon by ve skutečnosti mohl být aktivací na 40stupňové zeměpisné šířce ikosaedrické geometrie, která je silnější než polární oblasti. 2

Nedipólové magnetické charakteristiky. Opět nevidíme rovnoměrně hladké severojižní „dipólové“ magnetické pole, ale spíše řadu diskontinuit, jaké vidíme na Zemi, jak bychom očekávali od geometrie.

12.11.2 JEVY PROMĚNNÉ V ČASE 1

Objekty malého měřítka se každou hodinu mění. V atmosféře Neptunu bylo vidět, že se určité prvky v malém měřítku mění doslova hodinu po hodině. 2

Změna Velké temné skvrny. Tento úplný obrat útvaru Velké tmavé skvrny z jižní na severní zeměpisnou šířku během několika měsíců, kdy bylo vidět, že Velká rudá skvrna na Jupiteru zůstává konstantní po více než 300 let, nám jistě ukazuje, že Neptun je schopen rychlé změny.

12.11.3 SVĚTELNÉ / ENERGETICKÉ JEVY 1

Severní polokoule je nyní jasnější než jižní. V jednu chvíli byla jižní polokoule jasnější než severní. Od konce 70. let si byli zhruba rovni. A nyní severní polokoule vykazuje větší jasnost než jižní, jak ji viděl 2,2metrový dalekohled Havajské univerzity. Podle Pasichnyka „s polem dynamickým modelem to není žádná záhada“. 2

Póly a rovník teplejší než střední zeměpisné šířky. To nám ukazuje známky vnitřního zdroje energie, který je zodpovědný za změny teploty planety. To je také vidět na chování jiných plynných planet navzdory jejich rozdílům ve známých vnitřních tepelných mechanismech a celkové energii absorbované ze Slunce.

3

2,7krát více energie vyzářeno než přijaté. Opět naznačuje přítomnost silného vnitřního zdroje energie, Neptun vyzářuje 2,7krát více energie, než přijímá ze Slunce.

12.11.4 IONOSFÉRICKÉ / ATMOSFÉRICKÉ ANOMÁLIE 1

Neptun se točí příliš rychle. Konvenční model zohlednil vyšší energetickou radiaci Neptunu navržením 17hodinové oběžné dráhy, kde promíchávání vnitřku planety přímo souvisí s tím, kolik tepla se uvolní. S oblakem „Scooter“, který nám ve skutečnosti ukazuje 16hodinovou oběžnou dráhu, se „teorie míchání“ nescítá, což opět naznačuje vnitřní zdroj energie navrhovaný v dynamickém modelu pole. 2

Kolísání atmosférické rychlosti. V nižších zeměpisných šířkách blízko rovníku se atmosféra Neptunu subrotuje, což znamená, že se pohybuje pomaleji, než je rychlost rotace planety, zatímco ve vyšších zeměpisných šířkách se superrotuje, pohybuje se rychleji, než je předpokládaná rychlost rotace planety. 3

Nejrychlejší větry ve sluneční soustavě. V určitých oblastech se zdá, že Neptunovy větry foukají rychlostí 600 metrů za sekundu, neboli asi 1 340 mil za hodinu; mnohem vyšší než hurikán páté kategorie na Zemi. Jak poznamenává Pasichnyk, protože Neptun absorbuje mnohem méně slunečního světla a energie než jiné planety, „není pochyb o tom, že tyto větry jsou poháněny vnitřním a výkonným zdrojem energie.“

12.11.5 STRUKTURÁLNÍ / GEOMETRICKÉ ANOMÁLIE 1

Skvrny střední šířky se známkami toku částic. Geometrie polí v tomto novém modelu dokonale odpovídá pozorování těchto bodů střední zeměpisné šířky. 2

Velké změny tmavé skvrny. To, že tato skvrna zmizí v jedné geometrické oblasti a poté se znovu objeví na opačné polokouli, jistě svědčí o složitějším energetickém systému, který funguje, schopný poměrně rychlých změn. 3

"Scooter cloud" 16hodinová rotace. Takový vysokorychlostní mrak s malou velikostí by byl jistě možný jako indikátor rotujícího geometrického energetického uzlu. 4

Šroubovitě útvary v prstencích. Pozorování „uzlů“ nebo „copů“ v prstencích se opět zcela vymyká vysvětlení, pokud jsou tvořeny pouze gravitačními silami.

12.12 PLUTO

Vzhledem k jeho extrémní vzdálenosti od Země a relativnímu nedostatku studia je u Pluta hlášeno méně anomálií, takže se vzdálíme od našeho standardního formátu pěti kategorií. Pluto je obvykle nejvzdálenější planeta od Slunce a mnohem menší než všechny ostatní s průměrem 2274 km. Díky tomu je ve skutečnosti menší než sedm měsíců ve sluneční soustavě,

včetně Měsíce Země, Io, Europy, Ganymedu, Callisto, Titanu a Tritonu. Z tohoto důvodu někteří prosazovali, aby byl degradován z planety na velkou kometu nebo asteroid, ale to se pravděpodobně nestane. Má hmotnost $1,27 \times 10^{22}$ kg a byl objeven v roce 1930 Clyde Tombaughem. Ještě ho nenavštívila žádná z našich kosmických lodí a dokonce i Hubbleův vesmírný dalekohled dokáže rozeznat pouze jeho nejzjevnější povrchové charakteristiky. Jeho měsíc Charon objevil Jim Christy v roce 1978 a sledováním toho, jak se jas obou těles měnil, když se Charon pohyboval nad Plutem, byli naši vědci schopni sestavit hrubou mapu světlých a tmavých oblastí na obou objektech. Pluto má velmi vysoký stupeň kontrastu mezi těmito světlými a tmavými oblastmi, více než kterýkoli jiný objekt v naší sluneční soustavě kromě měsíce Iapetus. To je považováno za anomálii, kterou stojí za to prošetřit jako vysokou prioritu pro navrhovanou misi Pluto Express, která se nyní zdá být v novém prezidentském rozpočtu na rok 2001 zrušena.

Jedním ze zajímavých pozorování je, že oblasti Pluta s vyšší teplotou zhruba odpovídají oblastem, které jsou tmavšího vzhledu. Spekuluje se, že „složení tmavších oblastí povrchu Pluta je neznámé, ale může být způsobeno prvotním organickým materiálem nebo fotochemickými reakcemi řízenými kosmickým zářením“. Zdá se, že rovník Pluta je v úhlu téměř 90 stupňů ke směru jeho oběžné dráhy, jako Uran. Nejzajímavější je, že oběžná dráha Pluta je přesně 1,5krát delší než dráha Neptuna, což mu dává harmonický rezonanční poměr 3:2 s dráhou Neptunu, i když kvůli posunuté dráze Pluta neobíhají kolem Slunce ve stejné rovině. Pluto a Charon se navíc otáčejí synchronně, což znamená, že k sobě mají vždy stejnou tvář, stejně jako Země a její měsíc.

Pasichnyk nám připomíná, že ledové čepice Pluta rostou pouze k rovníku a podél rovníku existuje načervenalý pás, což naznačuje jev prstence. Kromě toho distribuce tmavých skvrn také vykazuje jevy omezené na zeměpisnou šířku, což se v tomto modelu očekává.

12.13 SOUHRN

Vzhledem k délce této kapitoly a její již tak vysoce organizované struktuře budeme tuto rekapitulaci používat stručně a její důsledky probereme v následující kapitole.

12.1 Záhady Marsu, které možná naznačují umělou strukturu, byly poprvé upozorněny na svět díky úsilí Richarda Hoaglanda.

12.2 Hoagland a další výzkumníci včetně Erola Toruna zjistili, že martánské město Cydonia zakódovalo matematiku pro čtyřstěn uvnitř koule v sobě mnoha různými způsoby, které se týkaly geometrického umístění objektů k sobě navzájem. To zahrnuje umístění Cydonia jako symbolu pro čtyřstěn.

12.2.1 Geometrie opsaného čtyřstěnu je vidět na energetických vzestupech v celé Sluneční soustavě a možná také jako jasná skvrna na hvězdě Betelgeuse. Tyto vzestupy jsou obvykle vulkanické na pevných planetách, atmosférické víry na plyných planetách a souvisí s aktivitou slunečních skvrn na Slunci.

12.3 Navrhujeme, že geometrie pozorovaná v dvacetistěnu a čtyřstěnu, která souvisí s planetárními energetickými poli, souvisí s vlastnostmi

vibrace. To také umožňuje CU zmírnit určité napětí, které je vidět mezi jejími severojižními póly, když proudí „polarizovaným“ způsobem, což jsme ukázali jako vytváření vysoce intenzivních gravitačních a energetických sil, které by nemohly podporovat planetu.

12.4-.12 Odtud se přesuneme přes organizovaný popis dat Richarda Pasichnyka a Field-dynamický model, který nám jasně ukazuje procesy CU v celé Sluneční soustavě. Uvádíme dva důležité body. První je, že energetické jevy budou časově proměnlivé, a to díky skutečnosti, že planety jsou ovlivněny jejich vzájemnými polohami a rotačním působením samotných Polí. Druhým důležitým bodem je, že planetární prstence jsou tvořeny dvěma poli, která na planetách spolupracují. Je vidět, že tato dvě pole se otáčejí proti sobě a také vedou k pozorování energie proudící v obou směrech na obou pólech. Když se pole protnou, vytvoří dokonale plochou rovinu na rovníku planety. Právě to je ve skutečnosti zodpovědné za planetární prstence a v laboratoři to bylo prokázáno experimentem Waltera Russella zahrnujícím dvě magnetická pole ve tvaru kužele.

KAPITOLA 13: ET MOUDROST: GEOMETRIE, VIBRACE A VYŠŠÍ ROZMĚRY

KAPITOLA 13: ET WISDOM: GEOMETRIE, VIBRACE A VYŠŠÍ ROZMĚRY

13.1 SPOJENÍ MEZI ROZMĚRY, GEOMETRIÍ A VIBRACÍ

Nyní bychom měli být více než připraveni objasnit význam a důležitost geometrie platónských těles pro pochopení multidimenzionálních vlastností „jednotek vědomí“, jak jsme viděli na Zemi. Abychom to zrekapitulovali, náš termín „jednotka vědomí“ (CU) označuje oblast, kde energetický, vědomý „éter“ neboli energie nulového bodu proudí do našeho fyzického prostoru a času, přičemž na sebe bere formu světelné koule elektromagnetické energie, která má středem otvor, který tvoří severojižní rotační osu. Z posledních dvou kapitol nyní víme, že tyto sférické energetické útvary mají v sobě také geometrické víry. Tyto informace pocházejí z vědeckých výzkumů chování planet a také z přímé matematické analýzy „tetraedrických“ úhlů a poměrů mezi různými objekty umístěnými v oblasti Cydonia na Marsu, které se zdají být uměle vytvořeny.

Přímé útvary, jako jsou tyto, jsou obvykle považovány pouze za objekty vytvořené člověkem, rozhodně ne za součást přírody, a proto pro většinu z nás budou informace v této kapitole velmi jedinečné. Nikdy jsme se nepokoušeli naznačit, že některá z planet má v sobě gigantické fyzické krystaly, pouze že jde o tvar, který je tvořen energií, když proudí přes CU, která zase tvoří planetu. Nejsme zvyklí myslet si, že zvuk nebo barva mají ve své vibraci skryté geometrické tvary, a přesto nás náš výzkum právě k tomuto závěru dovedl.

13.1.1 MEZIDIMENZIONÁLNÍ VÍRY

V posledních dvou kapitolách jsme viděli, jak všechny planety vykazují známky energetického vzestupu v určitých geometrických bodech, které jsou definovány tvary, jako je dvacetistěn, dvanáctistěn a čtyřstěn. Energie proudí dovnitř a ven z pólů, přičemž se zdají být dvě protiběžně rotující pole, která se spojují a vytvářejí tyto geometrické vzory na povrchu planety. (Jak a proč toto spojení probereme v pozdějších kapitolách.) Světelný materiál jádra podobný Slunci pravděpodobně existuje uvnitř planet a problémy s modelem dynamiky aktivně volají po lepším řešení. Vrátime-li se k naší diskusi o samotných geometrických oblastech, na Zemi jsme viděli, že tyto oblasti mohou mít také silný vliv na „vibrační“ stav fyzické hmoty a také na podmínky prostoru a času. Stručně řečeno, zdá se, že:

Tyto geometrické uzlové oblasti jsou nějakým způsobem „interdimenzionální“ víry energie.

Již jsme spekulovali, že je to proto, že „vyšší dimenze“ jsou jednoduše oblasti, které jsou všude kolem nás, kde éterická energie vibruje na vyšší frekvenci, než je tomu na naší vlastní úrovni zaměření. Nyní, když jsme viděli geometrii čtyřstěnu, dvacetistěnu a dalších v celé sluneční soustavě, měli bychom očekávat, že všechny planety vytvářejí tyto

gravitační a interdimenzionální víry prostoru a času stejným způsobem.

Zajímavé je, že v sérii Zákon jednoho od údajné mimozemské skupiny známé jako Ra v roce 1981 jsou uvedeny velmi konkrétní informace o chápání vibrací jako klíčového „chybějícího článku“ pro pochopení vyšších dimenzí. Neradi používají slovo „dimenze“, ale místo toho je označují jako „hustoty“, což znamená, že jde o různé hustoty Jediného Sjedeného Zdroje éterické energie, o kterém jsme již psali v této knize. První citát vztahuje hustoty k vibračním zvuku a druhý k vibračním barev:

RA: Termín hustota je, jak říkáte, matematický. Nejbližší analogií je hudba, kde po sedmi tónech na vaší západní stupnici, chcete-li, začíná osmá nota novou oktávou.

RA: Povaha vibrací je taková, že je lze považovat za matematicky rovné nebo úzké kroky. Tyto kroky mohou být vnímány jako mající hranice. Uvnitř každé hranice jsou nekonečné gradace vibrací nebo barev. Když se však člověk blíží k hranici, musí se snažit tuto hranici překročit. Tyto barvy představují zjednodušený způsob, jak vyjádřit hraniční rozdělení vaší hustoty. (B2, 42)

V dalších citacích z Ra můžeme vidět, že jsou si vědomi geometrických energií, které jsme také pozorovali na planetě, v souladu s myšlenkou vyšších dimenzí souvisejících s vibrací podobnou tekutině:

RA: Představte si, chcete-li, mnoho silových polí Země v jejich geometricky přesné síti. Energie proudí do zemských rovin, jak byste je nazvali, z magneticky určených bodů. (B1, 81-82)

RA: Láska vytváří světlo, stává se láskou/světlem, proudí do planetární sféry podle elektromagnetické sítě bodů nebo nexi vstupu. Tyto proudy jsou pak dostupné jedinci, který je stejně jako planeta sítí elektromagnetických energetických polí s body nebo nexi vstupu. (B1, 144)

Citace z knihy Jane Roberts Seth Speaks, ze sezení konaných v roce 1968, jasně poukazují na špičky geometrických objektů také jako na interdimenzionální „body proudění“ a jdou v určitých ohledech do dalších detailů než Ra:

„Jiné druhy vědomí koexistují ve stejném „prostoru“, který obývá váš svět... Vy je nevnímáte a obecně řečeno oni nevnímají vás. Toto je však obecné tvrzení, protože různé body vaší reality se mohou a také se takříkajíc shodují.

Tyto body nejsou uznávány jako takové, ale jsou to body toho, co byste mohli nazvat dvojitou realitou, obsahující velký energetický potenciál; souřadnicové body, skutečně tam, kde se reality spojují. Existují hlavní souřadnicové body, čistě matematicky, zdroje fantastické energie a podřízené souřadnicové body, jejichž počet je obrovský.

[Poznámka: Tyto „matematicky čisté“ body, na které Seth odkazuje, jsou ve skutečnosti

typy platónských geometrií, o kterých jsme diskutovali. A splynutí realit je jasně vidět v Bermudském trojúhelníku. Seth by také mohl hovořit o skutečnosti, že dvě různá pole se v těchto bodech spojují, aby vytvořily své vírové kvality, a proto se používá slovo „double“.]

(Dlouhá pauza v 9:29.) Existují čtyři absolutní souřadnicové body, které protínají všechny reality.

[Poznámka: Jediné platónské těleso, které má čtyři body, je čtyřstěn. Sethův citát zde naznačuje, že čtyřstěn je nějakým způsobem „důležitější“ než ostatní geometrie, jak Hoagland také věří z Poselství Cydonie, a později uvidíme, proč tomu tak je.]

Tyto [geometrické] souřadnicové body [obecně] také fungují jako kanály, kterými proudí energie, a jako zvlnění nebo neviditelné cesty z jedné reality do druhé. Fungují také jako transformátory a poskytují velkou část generující energie, díky níž je tvoření podle vašich podmínek nepřetržité. (Mnoho přestávek.)

[Poznámka: Jak ukázala práce Richarda C. Hoaglanda a The Enterprise Mission, body čtyřstěnu jsou skutečně zdrojem ohromných energetických vzestupů na planetách, jako je Velká rudá skvrna na Jupiteru. A opět, body dvacetistěnu na Zemi jasně demonstrují warpy z jedné reality do druhé. Obecným pravidlem je, že když je v řečových vzorcích Jane jako Setha mnoho přestávek, znamená to, že je v extrémně hlubokém transu, aby mohla předat informaci.]

Váš prostor je naplněn těmito podřízenými body, a jak uvidíte později, jsou důležité pro to, abyste mohli transformovat myšlenky a emoce na fyzickou hmotu. Když myšlenka nebo emoce dosáhne určité intenzity, automaticky přitáhne sílu jednoho z těchto podřízených bodů, a proto je vysoce nabitá a jedním způsobem zvětšená, i když ne ve velikosti.

Tyto body zasahují do toho, čemu říkáte čas, stejně jako do prostoru. Existují tedy určité body v čase a prostoru, (opět ve vašich podmínkách), které jsou příznivější než jiné, kde budou představy i hmota více nabitě. Prakticky to znamená, že budovy vydrží déle; ve vašem kontextu budou myšlenky spojené do formy relativně věčné. Příkladem jsou například pyramidy.

[Poznámka: Nyní se to může zdát matoucí, ale později uvidíme, jak tyto geometrie ovlivňují čas, jak zde Seth navrhuje. Sethova citace o tom, že hmota je v těchto bodech silnější, je v souladu s našimi pozorováními, že hmota je mnohem flexibilnější, než jsme kdy věřili. Za různých okolností, jako je tornádo, může hmota změnit fázi, aby se stala slabší, a nyní nám Seth říká, že stejné síly, v méně chaotické formě, ji mohou také posílit.]

(Pomalou v 9:43.) Tyto souřadnicové body – absolutní, hlavní nebo podřízené – představují nahromadění nebo stopy čisté energie, nepatrné až do extrému, pokud uvažujete z hlediska velikosti – menší než jakákoli částice, kterou vaši vědci znají. příklad, ale složený z čisté energie. A přesto musí být tato energie aktivována. Do té doby je spící – a nelze jej fyzicky aktivovat.

[Poznámka: To je přesně to, co zjistíme na začátku druhé části – na nejmenší subatomární úrovni je geometrie skrytým klíčem k „čisté energii“ éteru.]

(9:50.) Nyní: Zde je několik indicií, které by mohly pomoci vám nebo matematikům. V blízkosti všech těchto bodů, dokonce i těch podřízených, dochází k nepatrné změně gravitačních sil a bude zjištěno, že všechny takzvané fyzikální zákony do určité míry mají v těchto bodech kolísavý účinek. čtvrtích. Podřízené body také svým způsobem slouží jako podpory, jako strukturální zesílení v neviditelné struktuře energie, která tvoří všechny reality a projevy. I když jsou to stopy nebo akumulace čisté energie, existuje velký rozdíl mezi množstvím energie dostupné v různých podřízených bodech a mezi hlavními a absolutními body... (relace 524)

[Poznámka: Tato předpověď se projevila při pozorování oregonského víru, který je zjevně jednou z takových oblastí energetického náboje. Gravitace udělala znatelnou změnu i uvnitř víru, stejně jako plynutí času a velikosti fyzických objektů.]

Proto v oblastech, jako je Sandersonových dvanáct vírů dvacetistěnu na Zemi, nám mimozemské informace sdělují, že tyto bizarní efekty nám ukazují případy, kdy tekutý, vibrující éter proniká do naší reality na vyšší úrovni hustoty. než energie, která je běžně kolem nás. A pokud má tato energie vyšší „hustotu“, pak by veškerou hmotu ve svém okolí, včetně lidského života, přeměnila také na vyšší hustotu. A zde máme velmi pohodlné, nové vysvětlení jevů, které jsme již zkoumali.

Raova myšlenka, že „vyšší dimenze“ jsou součástí oktávy hustot, ve skutečnosti dává velmi dobrý smysl a odpovídá na mnohé současné paradoxy vědy. Pak vše, co musíme udělat, je vidět, že v celém vesmíru existuje jeden jediný „éter“ a ten sleduje základní vzorce hudby a vibrací, aby se odlišil. To zcela vysvětluje mnoho dlouhotrvajících záhad, jak znovu prozkoumáme v další kapitole. Seth také zdůrazňuje toto:

Nyní vše, co se objevuje ve fyzických termínech, existuje také v jiných termínech, které nevnímáte. Realitu vnímáte pouze tehdy, když dosáhnou určitého „výšku“, když se zdá, že splývají ve hmotu. Ale ve skutečnosti existují a zcela platně na jiných úrovních... (relace 530)

[Poznámka: Všimněte si použití slova „pitch“. Není to vůbec jednoduchá metafora, ale velmi přesné vyjádření Harmonického vesmíru a jeho funkce s hustotou éterické energie.]

Váš tedy není systém reality tvořený nejintenzivnější koncentrací energie. Je to prostě ta, na kterou jste naladěni, její nedílná součást. Vnímáte to jednoduše z tohoto důvodu.

Jiné části vás samých, kterých si nejste vědomě vědomi, obývají to, co byste nazvali supersystémem reality, ve kterém se vědomí učí zvládat a vnímat mnohem silnější koncentrace energie a konstruovat „formy“ skutečně odlišné povahy. ... (relace 530)

A další citát:

Chápete, že existují spektra světla. Stejně tak existují spektra hmoty. Váš systém fyzické reality není hustý ve srovnání s některými jinými. [Tři základní] dimenze, které dáváte fyzické hmotě, sotva začínají naznačovat rozmanitost dimenzí [které jsou] možné... (session 567)

Takže zde opět máme analogii „spekter“ dimenzí – jinými slovy existujících v rámci oktávové struktury. Hmota samotná, která je tvořena éterem, musí také podléhat měnícím se vibračním úrovním, a tak být potenciálně schopna přecházet z jedné reality do druhé. To by mohlo vysvětlovat, jak jsou tornáda schopna spojit pevné objekty dohromady a proč dochází k mizením v dvacetistěnných vírech na Zemi. Seth i Ra dále trvají na tom, že naše vědomí je klíčovým článkem, který nás spojuje s těmito dalšími úrovněmi reality; ve skutečnosti jsme multidimenzionální bytosti, které ztratily vědomí „velkého obrazu“.

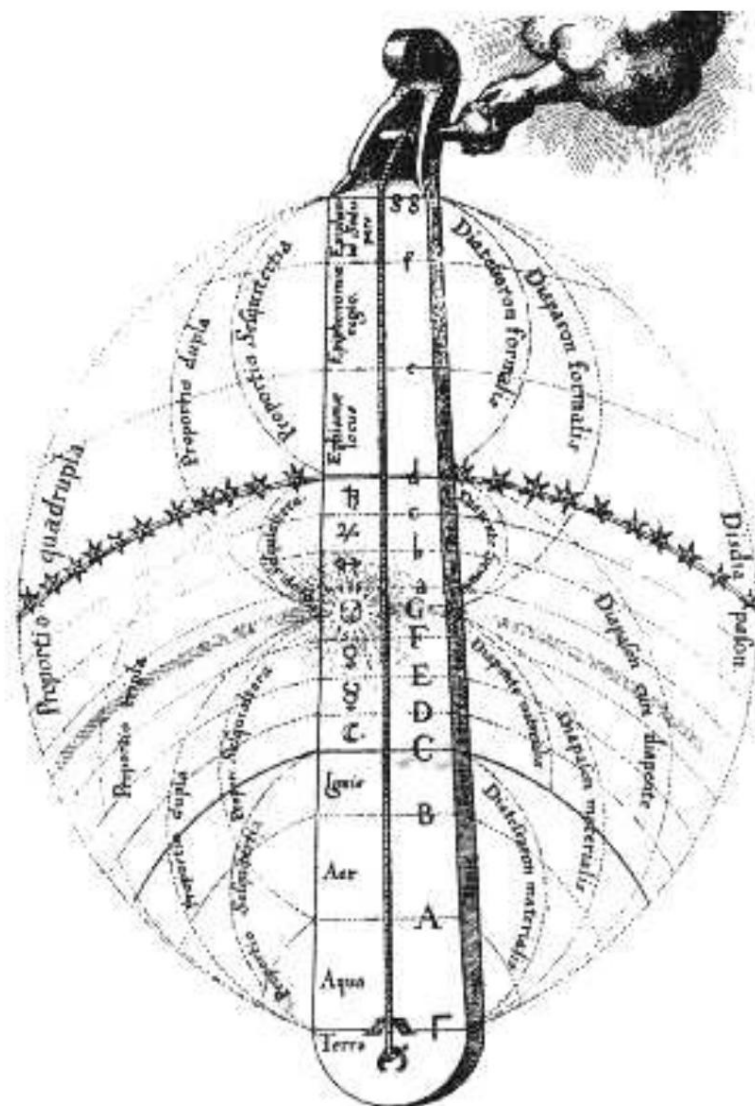
S ohledem na to je zkoumání vlastností světla, zvuku a geometrických vibrací a jejich vzájemného působení velmi vhodné pro naši diskusi v tomto bodě. Toto bude obecný materiál, ale je důležité, abychom ho měli v této podobě, než přistoupíme k další kapitole diskuse o dimenzích. Seth i Ra naznačují, že musíme prozkoumat tyto propojené vlastnosti vibrací blíže, abychom našli naše nejhlubší odpovědi.

13.2 ZVUK

Nejjednodušší a nejznámější způsob, jak studovat vibrace, je pomocí zvuku. Každý hudebník vám řekne, že všechny vibrace zvuku jsou seskupeny do oktáv a my víme, že „oct“ znamená číslo osm. V oktávě je sedm základních "uzlů" vibrací následovaných osmým. Osmý tón má dva účely, a to tím, že nejen dokončí jednu oktávu, ale také ji začíná

další.

Řecký matematik a filozof Pythagoras, prostřednictvím přímého procesu opakovaného dělení frekvence pěti, je považován za prvního, kdo vymyslel těchto osm „čistých“ tónů oktávy, známých jako diatonická stupnice. Začal tím, že vzal jednostrunný nástroj „monochord“ a změřil jeho přesné délky, když byly hrány různé tóny.

From Fludd's *De Musica Mundana*.

THE MUNDANE MONOCHORD WITH ITS
PROPORTIONS AND INTERVALS.

Potom, stejně jako při hře na kytaru, přitiskl prst na různé délky struny a brnkal na ni, aby získal různé tóny. Každá nota, kterou zahrál, rozdělila strunu na dvě různé části a relativní délky těchto dvou částí by pak byly změřeny a zapsány pro každou notu. Pythagoras pak ukázal, že frekvence (neboli rychlost vibrací) každé noty může být reprezentována jako poměr mezi dvěma délkami strun nebo dvěma čísly – odtud termín „diatonické poměry“. Další výzkum v oblasti dělení pěti ho přivedl k sestrojení oktávy jako nejjednoduššího seskupení různých podílů, jako jsou 1:1, 2:1, 3:2, 5:3, 13:8 a 21:13.

Diatonickou stupnicí můžeme vidět na klavíru jako bílé klávesy, za předpokladu, že počáteční tón v naší oktávě je C. Klavír má také černé klávesy, a když jsou zahrnuty, je v oktávě celkem třináct tónů. , přičemž třináctý tón je zároveň prvním tónem v další oktávě. Těchto třináct tónů je známo jako chromatická stupnice a většina světové hudby se bude skládat pouze z tónů, které zapadají někam do této stupnice; proto lze na klavír hrát téměř všechny možné skladby. (Jako jedna výjimka bude indická hudba používat tóny, které se nevejdou do chromatické stupnice, nazývané čtvrttóny nebo mikrotóny.)

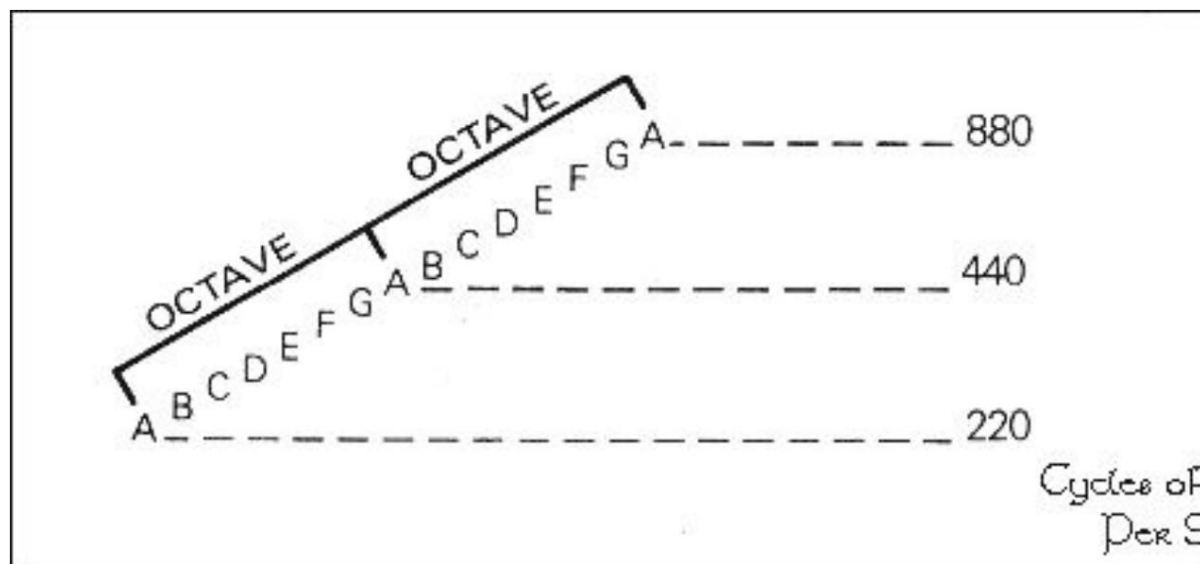
Pomineme-li matematiku, nejzákladnějším důvodem, proč byla pro „oktávové“ seskupení hudebních not vybrána číslice osm místo třinácti, je to, že všech osm „diatonických“ tónů bude znít příjemně dohromady; jinými slovy, budou harmonické. Písničku můžete zahrát na bílé klávesy klavíru a vždy bude znít jako hudba, bez ohledu na to, jaké tóny hrajete. Pokud však experimentujete s chromatickou stupnicí, aniž byste věděli, co děláte, bude s největší pravděpodobností brzy následovat bolestivá disonance a kdokoli jiný v místnosti vás rychle požádá, abyste přestali.

Matematicky, nejvyšší tón v oktávě má rychlost nebo frekvenci vibrací, která je dvakrát rychlejší než nejnižší tón, a to je nejzákladnější způsob, jak vidět, jak oktávka organizuje jednu celou skupinu zvukových vibrací.

Hodnota každé noty, ať už A, B, C, D, E, F nebo G, bude zdvojnásobena další oktávou.

Vzhledem k tomu, že oktávy se neustále zdvojnásobují ve svých vibracích, je v dosahu lidského sluchu jen několik oktáv. Nad určitým bodem budou vibrace příliš rychlé na to, aby je lidské uši zachytily, i když budou stále existovat všude kolem nás.

13.2.1 VŠECHNY MOŽNÉ VIBRACE

Takže stejně jako abeceda zahrnuje všechna možná slova v našem jazyce, struktura oktávy zahrnuje všechny možné vibrace zvuku a odhaluje jednoduchý způsob, jak do sebe zapadají. Teorie chaosu by mohla oktávu nazvat „atraktorem“, což znamená, že všechny vibrace zvuku, jakkoli „chaotické“ nebo náhodné mohou být od jednoho k druhému, musí být „přitahovány“ do struktury oktávy. Ale co jiné nehudební zvuky jako vítr, ptáte se?

Jak se mohl zvuk větru vejít do oktávy not? „White Noise“ je technický termín pro vysokorychlostní, náhodně rozptýlené kolísání zvuku

frekvence, která nevytváří žádný zdánlivý tón, ale spíše vytváří syčivý zvuk, jako byste slyšeli ve vzduchu unikajícím z pneumatiky. Ačkoli v tomto šumu mohou být tisíce překrývajících se frekvencí, víme, že jakmile jsou všechny řádně izolovány, musí být každá automaticky na určité úrovni součástí oktávy. Existuje prostě příliš mnoho různých tónů, které se vyskytují příliš rychle na to, aby je naše uši rozeznaly jeden od druhého.

13.2.2 ZVUK JE POUZE VIBRACE VZDUCHU

Z vědeckého hlediska je zvuk definován jako nic jiného než vibrace molekul vzduchu. Matematicky měříme zvuky podle toho, kolikrát vzduch zavibruje za jednu sekundu času. To nám dává číselnou hodnotu, a tak každý, kdo někdy hrál na strunný nástroj, ví, že průměrná ladička řekne „A 440“. To znamená, že nota, kterou nazýváme A, není rozpoznána jako nic víc než 440 vibrací vzduchu za jednu sekundu času. Jiná nota by měla jiné číslo, a proto 440 vibrací vzduchu za sekundu musí být vždy A. To je vše. A později uvidíme, že tyto „harmonické“ číselné hodnoty mají obrovský význam při měření a analýze chování éteru.

ČÍSELNÉ FREKVENCE DIATONICKÉ VÁHY: 288 324 360 384
432 480 540 576

D
E
F
G
A
B
C
D

(Poznámka: "A" mírně upraveno - vysvětleno později)

Pokud nejste v úplném vakuu, nezáleží ani na hustotě nebo složení vzduchu, který vibruje, protože hudební nástroj bude znít stejně na vrcholu Mount Everestu, kde je vzduch řidší, jako na moři. úroveň, kde je vzduch mnohem hustší. Avšak ani samotný vzduch není nutný; vše, co potřebujeme, je něco, cokoli, co vibruje. Tyto stejné zvuky můžeme například slyšet pod vodou, jako například v písničkách velryb.

Kov na ladičku, když udeříte, může vytvořit zvuk pouhým přiložením základny vidlice k vaší lebce a necháte ji rezonovat vaším tělem.

Médium samotné tedy přímo neovlivňuje tón nebo výšku zvuku; vibrace se mohou vyskytovat v čistém vzduchu, špinavém vzduchu, čisté vodě, špinavé vodě, kovu, mase, kosti nebo jiných formách, včetně látkových vláken, jako v případě staromódního "telefonu" složeného ze dvou spojených plechovek dlouhým provázkem. V tom případě, když je provázek pevně stažen mezi dvě plechovky a

jedna osoba mluví do své plechovky, zatímco druhá poslouchá, struna také přenese zvukové vibrace stejným způsobem, i když budou zkreslené.

Vibrace zvuku se zkrátka nevyskytují jen ve vzduchu, ale v zásadě procházejí vším. Slyšení zvuku je pro nás jednoduše způsob, jak přímo vnímat a prožívat vibrace.

I když jsme zvyklí myslet si, že tyto základní zvukové vibrace mají pouze význam a důležitost pro naše uši, tato kniha nám již začala ukazovat, že tyto jednoduché vibrace oktávy jsou základem veškeré reality, jak ji známe. Neviditelná „nestlačitelná tekutina“ éteru neboli „duchovní energie“, která tvoří Nejvyšší bytost našeho vesmíru, lze jednoznačně ukázat, že vibruje podle těchto principů, jak jsme již viděli na planetách. A tak, stejně jako hinduisté navrhli myšlenku, že AUM je prvotní zvuk, který vytvořil Stvoření, nyní můžeme vidět, že zvuk vytváří vesmír a hudba je pro nás způsob, jak fyzicky slyšet a zažít podstatu samotného Boha. . My sami se nakonec skládáme z živých, tančících hudebních vln; Boží stvoření.

Bez hudby v našich životech si odepíráme samotné vnitřní poznání a užívání si vlastní existence.

13.3 SVĚTLO

Identická úroveň této oktávy vibrací se vyskytuje ve viditelném světelném spektru, kde máme bílé světlo, které lze před spuštěním rozložit v hranolu nebo duze na sedm barev – červenou, oranžovou, žlutou, zelenou, modrou, indigovou a fialovou. vyšší úroveň nebo oktáva vibrací, jako jsou infračervené a ultrafialové. A nyní víme, že frekvence viditelného světla, jako vlnící se „vyrušení“ fluidní éterické energie, je prostě na vyšší oktávě vibrací než frekvence zvuku v hudební oktávě. Jednodušeji řečeno, mohli byste vzít číselné poměry mezi jednotlivými tóny v hudební diatonické stupnici a mnohokrát je zdvojnásobit, a nakonec byste našli stejné, identické poměry mezi vibračními rychlostmi světelného spektra. Jediný rozdíl mezi nimi je velikost; zvuk vibruje mnohem pomaleji, zatímco světlo vibruje mnohem rychleji.

OKTÁVA

FREKVENCE

POZNÁMKA

COLOR

48

316659348799488

D

56241767399424

E

375299968947541

F

INFRAČERVENÁ

422212465065984

G

ČERVENÉ 474989023199232

A
ORANŽOVOŽLUTÁ
534362651099136
B
ŽLUTO-ZELENÁ
562949953421312
C
ZELENÁ
49
633318697598976
D
ZELENO-MODRÉ
712483534798848
E
MODRO-FIALOVÁ
750599937895082
F
FIALOVÁ
844424930131968
G
ULTRAVIOLET
949978046398464
A

Z Physics of Love od Dalea Ponda: „Výše uvedené vztahy jsou odvozeny výpočtem pythagorejských frekvencí a intervalů začínajících ve zvukovém rozsahu zvuku. Ačkoli existuje mnoho odstínů, řekněme, zelené od výše B do pod D, ve skutečnosti je pouze jedno C při 512 cps ve spodní zvukové oktávě.

Tyto barvy se týkají pigmentů a nikoli odstínů světla, které by byly C=červená, D=oranžová, E=žlutá, F=zelená, G=modrá, A=indigo a B=fialová.

13.3.1 RYCHLOST SVĚTLA

Když se některá ze světelných frekvencí nebo vlnových délek pohybuje vesmírem, pohybuje se rychlostí, kterou většina považuje za konstantní, uváděnou jako zhruba 186 000 mil za sekundu. Toto pozorování však nevidí světlo jako vedení éterickým prostředím při dané rychlosti. Většina si myslí, že nic ve vesmíru nemůže překročit tuto rychlost, takže rychlost světla nebo „c“ je nejrychlejší pohyb nebo vibrace, které normálně poznáváme z naší perspektivy zde na Zemi ve třetí dimenzi. Nové zdroje naznačují, že „c“ je pouze nejrychlejší vibrace za přirozených podmínek ve třetí dimenzi. Jak bylo publikováno v New York Times v květnu 2000, abnormální podmínky v laboratoři, jako je trubice s cesiovým plynem pod vysokým tlakem, která je osvětlena světlem přicházejícím „bokem“, mohou vytvořit rychlost světla až třístokrát rychlejší než „c“. To je ve formě identické s Beardenovými experimenty „interferometrie skalárních vln“.

Pokud bychom tedy měli seskupit všechny možné vibrace do grafu, měli bychom ve spodní části grafu úplný nedostatek pohybu a nahoře rychlost světla. Tímto způsobem rychlost světla definuje okraj nebo hranici vibrací v naší realitě. Na rozdíl od toho, co navrhl Einstein, pohyb objektu rychlostí světla nemusí vytvořit nekonečnou hustotu hmoty; místo toho by zdroje jako Ra kategorizovaly rychlost světla jako vrchol vibrací ve třetí hustotě,

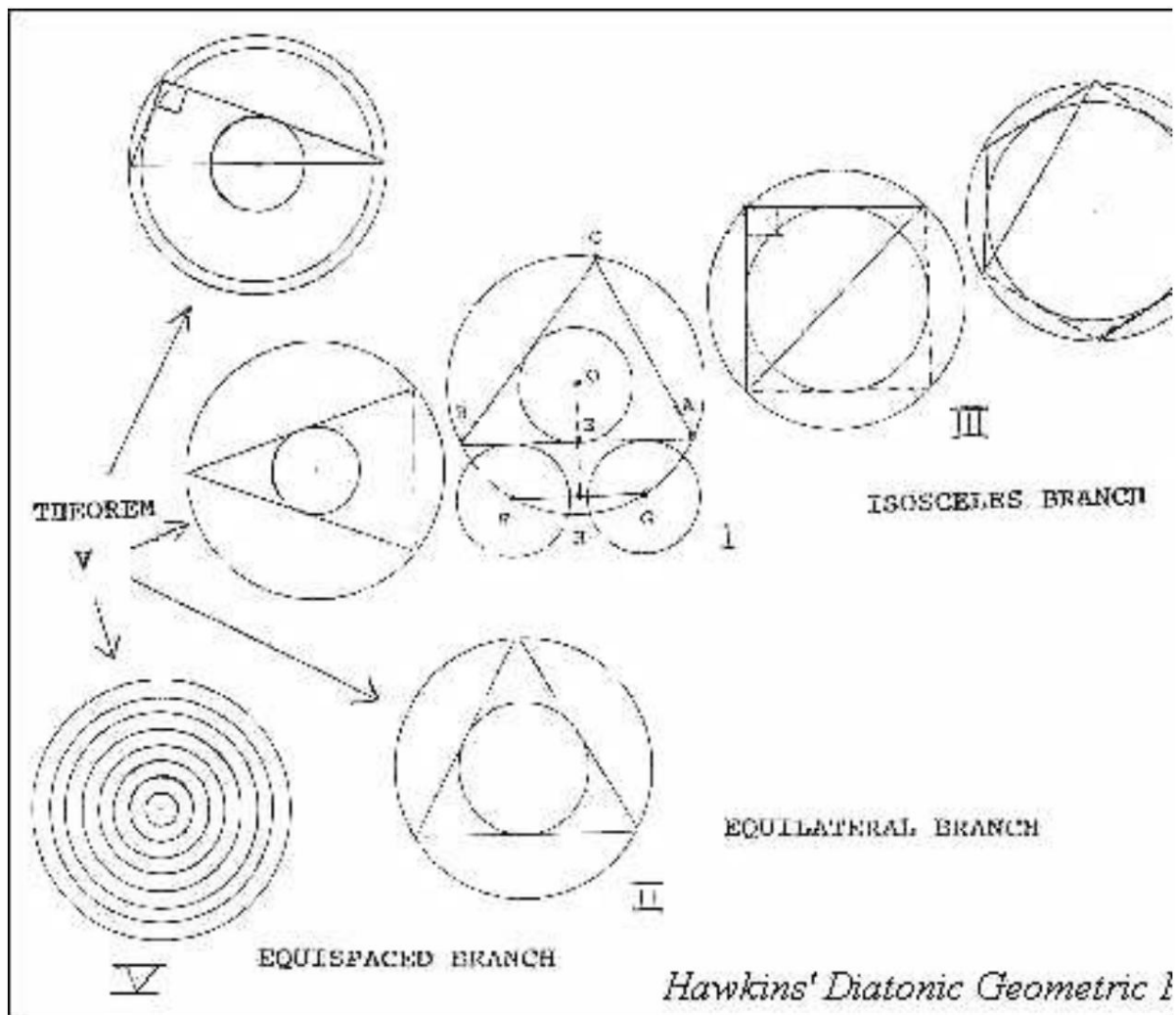
nebo rozměr. Pokud se přesuneme do oblasti nebo „domény“, kde se éter pohybuje vyšší rychlostí, pak se rychlost světla změní a hmota se přirozeně „zaměří“ na tuto novou vibrační úroveň. To je v souladu s pozorováním anomálií tornáda a vírových anomálií, které ukazují změny prostoru, času a hmoty.

Úplně první slova knihy Genesis v Bibli jsou: "Na počátku Bůh řekl: Budiž světlo," a bylo světlo. Nakonec můžeme demonstrovat, že všechny vibrace, které vytvářejí náš vesmír, jsou jednoduše různé formy této jediné sjednocené vědomé energie. Aniž bychom v každodenním životě nosili a viděli jasně červenou, modrou, zelenou, žlutou, fialovou a oranžovou Světla kolem nás, popíráme si samotné vnitřní poznání a radost z naší vlastní existence. Život bez barev je skutečně „nudný“ a „šedý“, „pochmurný“ a „černý“.

13.4 GEOMETRIE

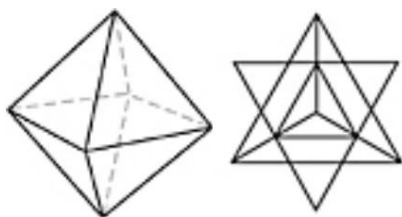
Geometrie doplňuje základní triádu našeho vnímání základních stavebních kamenů vibrací ve vesmíru – tou triádou je světlo, zvuk a geometrie. S geometriemi, o kterých jsme již mluvili, zvuky hudby a barvy duhy náhle přecházejí do fyzické podoby. Najednou abstraktní pojmy harmonie a barvy odhalují struktury složené z přímých a zakřivených linií, ze kterých pak můžeme vytvářet modely a stavět z nich věci. I když můžeme vidět barvu a slyšet zvuk, běžně si nemyslíme fyzický geometrický tvar ve dvou nebo třech rozměrech, který by přesně reprezentoval tyto vibrace. Nicméně, četní výzkumníci jako Gerald Hawkins, Buckminster Fuller a Hans Jenny prokázali, že zvukové vibrace vytvoří specifické geometrické vzory za předpokladu, že to, co vibrujete, je viditelné místo vzduchu, který normálně vidět není.

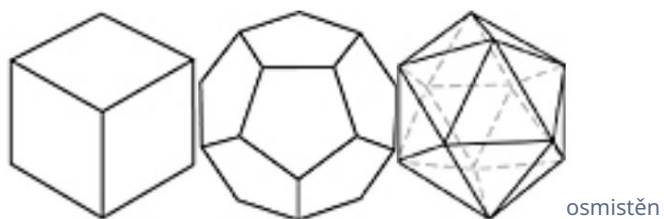
Gerald Hawkins ve skutečnosti ke svým zjištěním nedospěl studiem vibrací. V jeho případě byl ke svým objevům přiveden po letech strávených zkoumáním fenoménu „kruhů v obilí“, kdy se složité geometrické vzory přes noc objevovaly v různých obilných plodinách po celém světě, obvykle viditelné pouze ze vzduchu. Po prostudování stovek těchto útvarů si Hawkins uvědomil, že určité vzory se opakují, a základní jednota mezi těmito vzory byla vyjádřena tím, že vzal jednoduché dvourozměrné geometrické tvary, jako je trojúhelník, čtverec a šestiúhelník, a přesně je umístil do kruhu, takže všechny hroty tvaru se dokonale dotýkaly okraje kruhu. K jeho úžasu plocha vnitřních geometrií, když byla rozdělena proti ploše jejich vnějších kruhů, vykazovala přesně stejné vztahy zodpovědné za vibrace hudby v oktávě – „diatonické poměry“, které jsme zmínili výše. Přesně to předvedl Pythagoras se svým jednostrunným nástrojem „monochord“, jen nyní namísto poměru délek strun máme poměr geometrie, který naznačuje totéž. Uvědomil si, že se jedná o zcela nový a nerozpoznaný soubor teorémů v geometrii, a žádná akademická autorita, se kterou konzultoval, tyto pojmy nezná. Takže ve dvou dimenzích můžeme chápat zvuk jako "plochou" geometrickou vibraci, jako je trojúhelník, která se objevuje v "plochém" kruhu.

13.4.1 PLNÝ BALÓN

Přestože Hawkinsova práce vznikla v 80. letech 20. století a pokrývala pouze dvě dimenze, experimenty studentů Dr. Buckminstera Fullera z doby dřívějších desetiletí byly první, které dokázaly, že zvukové vibrace jsou ve své struktuře vrozeně trojrozměrné. Fullerovi studenti později k dosažení tohoto efektu použili kulovitý bílý balónek, ponořili jej do lázně s tmavě zbarveným barvivem a rozvibrovali čistými diatonickými zvukovými frekvencemi. Jak se očekávalo, barvivo by se mohlo shromažďovat a barvit pouze na těch oblastech balónku, které zažívaly nejmenší množství pohybu. Tyto oblasti byly rovnoměrně rozmístěné „uzly“ nebo body, kde se všechny prudké pohyby na povrchu balónku samy rušily do „nulové zóny“, kde se barvivo mohlo snadno hromadit. Kromě toho byly vidět slabé a dokonale rovné linie barviva spojující tyto uzly dohromady. Tímto způsobem se zvuky staly přímo viditelnými jako jednoduché trojrozměrné geometrické tvary, které tvořily křížující se přímé linie nad samotným balónkem.

hvězda čtyřstěn krychle
dvanáctistěn izokaedr

"Platonic" Solids byly odhaleny jako zvukové vibrace v experimentech inspirovaných Buckminsterem Fullerelem.

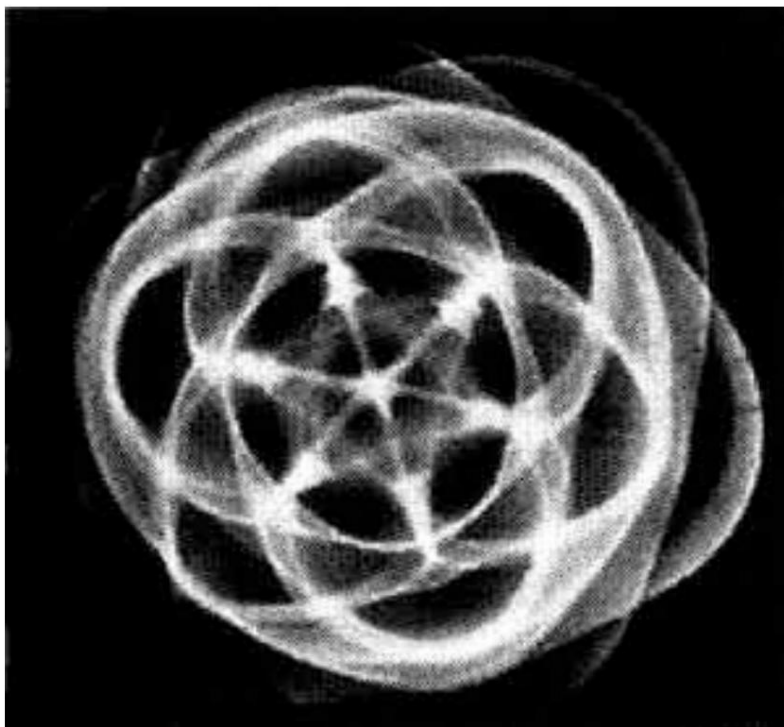
Při pohledu na tyto tvary si pamatujeme, že všechny dokonale zapadají do koule a že jejich hroty jsou „uzly“, které byly poprvé detekovány. Je také důležité pamatovat na to, že koule samotná je nejharmoničtějším tvarem ze všech a tvoří základ pro všechny ostatní geometrie uvnitř ní.

13.4.2 KYMATIKA

Dr. Hans Jenny byl uchvácen zjištěními Fullera a jeho studentů, že vibrace jsou trojrozměrné, a snažil se to dokázat způsoby, které byly jednodušší a méně těžkopádné než použití balónku namočeného v barvivu. V Dr.

Jennyina vědecká studie známá jako „Cymatics“ ukázala geometrii zvukových vibrací pomocí tenkých nádob naplněných médii, jako je písek, spóry plísni *Lygodium*, vlhká omítka a různé formy kapalin, které měly extrémně malé, ale viditelné částice nebo „koloidy“, které se vznášely. jim. V této knize nás nejvíce zajímají pokusy s koloidní kapalinou.

V klidu by byly koloidy rovnoměrně rozmístěny v kapalině, která by pak vypadala jako zakalená voda. Dr. Jenny hovoří o tomto stavu jako o „hydrodynamické disperzi“. Když však nádoba vibrovala čistými, diatonickými zvukovými tóny, částice v kapalině se shromáždily do uspořádaných a diskretních viditelných geometrických vzorů – z nichž mnohé mohly být ve své struktuře vidět jako dvourozměrné i trojrozměrné. Jinými slovy, člověk se mohl dívat na vytvořené obrazy a jasně v nich vnímat hloubku – nebyly jednoduše „ploché“. Toto je jedna z nejdůležitějších věcí, které je třeba studovat a zapamatovat si v celé naší dosavadní knize, protože poskytuje nezvratný, vizuální důkaz pojmů, o kterých jsme diskutovali.

Příklad zvukových vibrací Hanse Jennyho ve směsi koloidní vody

Jak je znázorněno dříve, existuje pouze pět základních trojrozměrných tvarů, které je třeba vzít v úvahu, a známe je jako platónská tělesa, protože za jejich vymyšlení se připisuje řecký filozof Platón. Je důležité, aby bylo jasné, že když se díváme na tyto tvary, doslova vidíme vibrace. Samotné tvary nemusí „existovat“ jako fyzický objekt, jako například hologram, pokud byste se je pokusili uchopit nebo narušit, jednoduše by zmizely a vibrace se pak vlnily kolem vašich prstů. Nicméně, i když jsou tvary nerušené, existují jako vibrace, která je velmi skutečná – a tato existence může také vytvářet tlak, podobný tlaku, který cítíte na svém těle při velmi hlasitém zvuku nebo tleskání hromu. Nyní, když jsme viděli tyto tvarové vibrace působící v tekutině podobném éteru, víme, že jejich tlak vyvolávající siločáry nám poskytují dramatický nový pohled na dynamiku gravitace.

S nadbytečnými, zřejmými způsoby, jakými tyto geometrie formují povrchové strukturální rysy Země, jako jsou kontinenty, podmořské hřebenové pohoří, už nikdy nemůžeme být zaslepeni pravdou. Je jen otázkou času, než se toto prosté pozorování stane běžnou znalostí v hlavním proudu lidstva.

Je také velmi důležité zmínit, že když Fullerovi studenti zvýšili frekvenci v balónu nebo Jenny zvýšila frekvenci ve vodě, starší formy by se rozpustily a zmizely a na jejich místo by nastoupila mnohem složitější geometrická forma. To by také mohlo fungovat obráceně, protože když byla frekvence otočena zpět do původního bodu, původní geometrie by se znovu objevila v přesně stejném tvaru. Takže při studiu dynamiky éteru uvidíme, že když zvýšíte vibrační frekvenci (nebo stres) energie v místní oblasti, samotná geometrie v této místní oblasti, jako je ta, která formuje Zemi, se spontánně transformuje do vyššího řádu složitosti. A tento efekt zvyšování a snižování frekvence se vyskytuje po celém Stvoření – včetně těl v naší vlastní sluneční soustavě, když se pohybuje Galaxií. Práce doktora Spilhouse nám ukázala, že naše vlastní gravitační pole zde na Zemi již ano

prošel několika takovými transformacemi od dob původního „megakontinentu“ Pangea, což ve skutečnosti představuje dobu, kdy Země měla jednotnou kůru – před rozšiřujícím se pohybem, který nyní vidíme ve vědě o globální expanzi tektonice, která začala již v r. 1933 s Otto Hilgenbergem.

13,5 SPIRÁLY

A tak jednoduché geometrické vzory tvořené zvukovými vibracemi (a tedy i vibracemi světla o vyšší velikosti) lze vidět jak ve dvou, tak ve třech rozměrech, a dvourozměrné formy, jako je trojúhelník, čtverec a šestiúhelník, o nichž hovořil Hawkins. Jsou nám pravděpodobně známější než trojrozměrné formy odhalené Fullerem a Jenny, i když jsme nyní viděli tyto geometrie při práci na planetách. Velmi důležité je, že tyto vibrační geometrie mohou také růst a smršťovat se a jednoduché, viditelné geometrické struktury také organizují a řídí tyto pohyby. Když tyto tvary začneme do sebe zasazovat, skutečně vytvoří „vnořený“ vzhled, přičemž každý následující tvar roste harmonicky větší než ten před ním. Více z toho ukážeme za pochodu. Tato geometrie „koule ve sféře“ již byla viděna v různých experimentech a nyní můžeme očekávat, že různé geometrické harmonie budou existovat i uvnitř těchto rozpínajících se sfér.

Nejjednodušší způsob, jak modelovat geometrickou expanzi z jednoho tvaru do druhého, je sledovat, jak se uzly pohybují vůči sobě navzájem. Pamatujeme si, že na Zemi byly rozpínající se geometrické pohyby Spilhausem a dalšími nazývány „radiální“ nebo „spirály“. Nejjednodušší způsob, jak zmapovat pohyb od uzlu k uzlu mezi dvěma různými tvary, by byla spirálová čára, kterou Ra nazývá „spirálová čára světla“. Tyto spirály zahrnují Fibonacciho nebo „zlatý střed: stejně jako spirály vytvořené odmocninami ze dvou, tří a pěti. Nyní ukážeme, že tyto spirály přímo souvisejí s hudebními frekvencemi prostřednictvím matematiky.

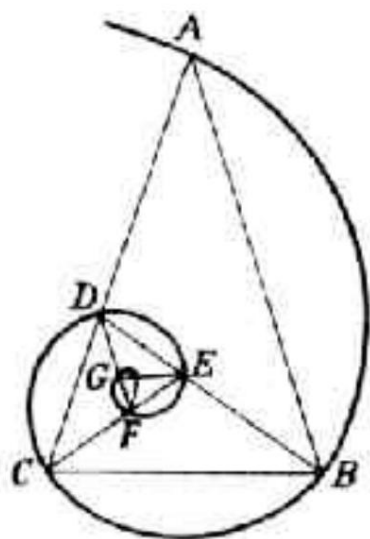
13.5.1 SPIRÁLA PHI

Základem všech studií spirál je ta nejdůležitější ze všech, známá jako zlatý průměr, Fibonacciho nebo spirála „phi“. Abychom nejlépe porozuměli této spirále, začneme s vrozeným harmonickým, vibračním způsobem, který je vytvořen sčítáním čísel. V podstatě uvidíme, že každé nové číslo je součtem předchozích dvou. Obvykle začínáme s jedním a přidáváme ho k sobě. To nám dává součin dvou. Pak vezmeme dva a přičteme je k číslu před ním, které bylo jedna, a to nám dává tři. Pak vezmeme tři a přidáme to k číslu před ním, což byla dvojka, a dostaneme pět. A pokračuje to následovně:

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89...

Čísla se tedy dále rozšiřují jednoduchým, harmonickým způsobem, kde každé nové číslo představuje součet dvou čísel, která před ním byla. Pokud rozdělíme výše uvedené dvojice čísel na sebe, v dřívějších fázích uvidíme všechny běžné diatonické hudební poměry, které Pythagoras objevil, jako 3/2, 5/3, 8/5, 13/8 a 21/13. To by nás nemělo překvapit, protože hudba je vibrační pohyb a technika sčítání používaná ve phi je také formou vibrace. Elegantní povaha této vibrace je snadno vidět na nákresech „spirály phi“ na obrázku níže. Abychom lépe pochopili, jak na to

spirála pracuje s platónskými tělesy, je třeba na ni nahlížet jako na trojrozměrný objekt, jako by byl ovinut kolem kužele s horním bodem v G a spodním bodem v A. Tento typ trojrozměrného spirálového tvaru se nazývá „ kuželová šroubovice."

Fibonacciho nebo "phi" spirála a geometrická

protějšky.

Ačkoli rané fáze číselné řady „phi“ budou tvořit hudební poměry mezi sebou, jak se číselné páry zvyšují a zvyšují, poměry mezi nimi se stále více podobají a proces růstu se stabilizuje. Nakonec, jak jdete výš, každá dvojice čísel v řadě se rozdělí a vytvoří úplně stejné číslo, což znamená, že poměr mezi všemi čísly zůstane konstantní. Z tohoto důvodu se poměr nazývá „konstanta“, protože bude vždy stejný a číslo (které pokračuje donekonečna) je:

1,618033988749894848820...

Dalším zajímavým faktem je, že můžeme začít s libovolnými dvěma čísly, bez ohledu na jejich rozdíl, a začít je sčítat pomocí jednoduchého vzorce výše.

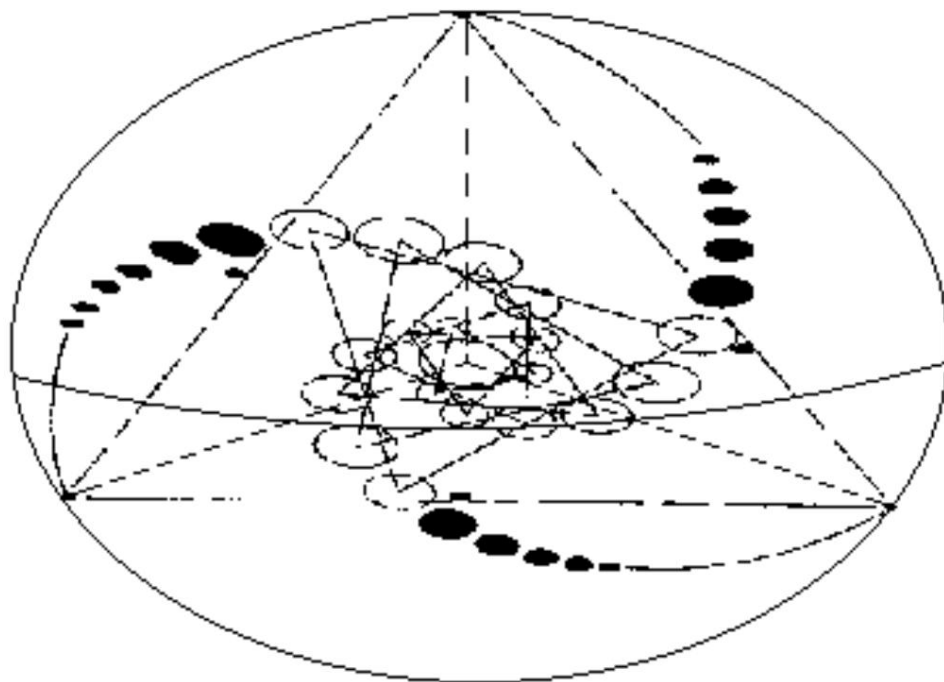
Bez ohledu na to, jak rozdílné mohou být, během krátké doby mezi nimi opět vytvoříme konstantní poměr „phi“. Celý tento koncept inspiroval nespočet generací matematiků, hudebníků, vědců a filozofů, protože se záhadně projevuje v mnoha různých podobách, včetně proporcí růstu rostlin, zvířat a lidí.

Jak jsme řekli, hudební poměry „phi“ poskytují strukturu pro jednoduchou geometrii jak ve dvou, tak ve třech dimenzích, o kterých nyní víme, že je to jiná forma vibrace. Výše uvedený diagram to demonstruje, protože můžeme vidět, že ve skutečnosti existuje šest rovnostranných trojúhelníků identických proporcí znázorněných, jak se spirála stále rozpíná. Poměr velikosti mezi každým z trojúhelníků bude konstanta „phi“ 1,618..., jak je uvedeno výše.

Tyto spirály nám mohou ukázat, jak mohou jednoduché geometrické tvary, jako je čtverec nebo trojúhelník, narůstat a zvětšovat nebo zmenšovat a zmenšovat. Jak se spirála buď rozvine, nebo svine, tak se také geometrické tvary, které se v ní mohou vytvořit, roztahují nebo smršťují. (Jinými slovy, pokud by výše uvedená spirála vyzařovala směrem ven, pak by se trojúhelníky postupně zvětšovaly. Pokud by se spirála stlačovala dovnitř směrem k bodu F, pak by se trojúhelníky zvětšovaly

postupně menší.)

Je to právě tento princip spirály, který umožňuje jednoduchým, rozšiřujícím se vzorcům růstu přírody, aby se formulovaly jak v krystalických strukturách, tak i v živých organismech. Pokud bychom měli zmapovat geometrii toho, jak se jednodušší geometrie na Fullerově kulovém balónu rozšířily do svých složitějších forem, když zvýšil vibraci, viděli bychom, že jejich expanze lze přesně zmapovat pomocí jednoduchých, harmonických spirál zmíněných výše.

kulový,

řehačková expanze čtyřstěnného tvaru podél spirálních drah na bázi fraktálů.

Výše uvedený diagram je odvozen z obrovské a extrémně dramatické formace plodin s názvem „Triple Julia Set“, která se objevila přes noc na obilném poli v Anglii v roce 1996. Je to model toho, jak tento systém propojených spirál a platónské geometrie vypadá, když se rozšíří do tří rozměry. Původní formace obilí se skládala pouze ze tří spirál složených z jednotlivých kruhů a všechny přímky, stejně jako vnější sféra a rovník byly přidány, aby lépe ilustrovaly, co zde vidíme. V konečném důsledku je to model pro vibraci éteru, která vytváří viditelná planetární energetická napětí a také dokonale měřitelné struktury v čase. Pro tuto chvíli bychom si také měli každý trojúhelník představit jako čtyřstěn, který má své vlastní sférické pole, takže z něj uděláme geometrický diagram energetických sfér „mastrioshka“ nebo „vnořené panenky“, které jsme viděli v mnoha experimentech, jako jsou ty provedené. od Dr. Černobrova.

13.6 FORMA A RŮST, PROSTOR A ČAS, MUŽ A ŽENA

A tak již vidíme, proč Antikové označovali rovné a zakřivené linie jako dva zdánlivé protiklady ve Vesmíru, i když jsou ve skutečnosti sjednoceny jako vibrace. Nakonec máme pocit, že v jednom způsobu myšlení mohou rovné čáry a geometrie představovat prostor a zakřivené čáry a spirály mohou představovat čas. Ale teď to dáme do známějších termínů a řekneme, že rovné linie vytvářejí formu a zakřivené linie vytvářejí pohyb

a růst této formy. Jinými slovy, přímé čáry tvoří geometrické struktury samotných vibrací a zakřivené čáry tvoří dráhy pro tyto strukturované frekvence, které se rozpínají a smršťují. Ačkoli normálně nemyslíme na zakřivení geometrie zvukem a světlem, víme, že tyto spirály řídí pohyb mezi jedním tónem v oktávě a dalším vyšším tónem nebo jednou barvou ve spektru a další vyšší barvou.

Abychom to všechno uvedli do duchovnějšiho kontextu, v mnoha starověkých mystických tradicích byla přímka považována za mužskou sílu spojenou se Sluncem a zakřivená čára byla považována za ženskou sílu spojenou s Měsícem. Tyto mužsko-ženské asociace je docela snadné intuitivně vyřešit v naší vlastní mysli. V klidu tvoří spermie přímku, zatímco vajíčko je zaoblená struktura. Mužská těla jsou tvrdší a konstrukčně rovnější a ženská těla jsou hladší a ladnější. Mysl mužů má tendenci myslet v lineárnějších, rigidnějších, matematických vzorcích „levého mozku“ a mysl žen má tendenci myslet v zakřivenějších, plynulejších, emocionálních vzorcích „pravého mozku“. Primitivní muži lovili a stavěli ve světle Slunce, pomocí rovných kopí a šípů k ulovení kořisti – nebo v poslední době rovných prkýnek, kladiv a hřebíků ke stavbě staveb, zatímco ženy vařily a podávaly jídlo v hladkých zakřivených mísách z keramiky nebo dřeva. a vychovávali svá mláďata s hladkými, zakřivenými prsy v odlehlé temnotě jeskyně, iglú, týpí nebo dlouhého domu, uhnízděných daleko od denního světla, kde se kdysi potulovali predátoři a darebáci. Kromě toho jsou ženy přímo spojeny s Měsícem způsobem, jakým muži nikdy být nemohli, prostřednictvím svého menstruačního cyklu, což ukazuje další úroveň toho, proč Antikové spojovali ženského ducha s naším vlastním Půlnočním Sluncem.

13.7 POSVÁTNÁ GEOMETRIE A ŽIVOT

Studium těchto různých geometrických forem a spirál, včetně jejich duchovních spojení s lidstvem, jak je částečně ilustrováno výše, je známé jako „posvátná geometrie“ a kniha Roberta Lawlora se stejným názvem je pravděpodobně nejlepší existující reference na toto téma. Mnoho z největších učenců historie studovalo principy posvátné geometrie do rozsáhlých detailů, protože byli fascinováni zjištěním, že formy života všech možných variet na Zemi demonstrovaly tyto hudební, vibrační principy zahrnující souhru prostoru a času – rovné a zakřivené linie. Jednoduché mušle poskytovaly dokonalé znázornění Fibonacchiho spirály, stejně jako vzor růstu rostlin, otisky prstů, roh vola, vnitřek slunečnice nebo lotosu a mnoho, mnoho různých proporcí v kosterních strukturách zvířat a lidí. Zjevně neexistují žádná omezení pro to, jak daleko tyto principy dojdou, za předpokladu, že je někdo ochoten matematicky studovat každou rostlinu nebo organismus samostatně při hledání těchto souvislostí.

Protože nám naši současní vědci nedávají žádný důvod věřit, že takové harmonické principy jsou nezbytné pro růst životních forem, proč tedy existují? Pokud tyto proporce nebyly důležité, proč je tedy vidíme tak opakovaně? Opravdu, jednoduše ignorujeme důkazy, které jsou všude kolem nás – důkazy, které dokazují, že vše ve vesmíru je produktem vibrací? Pokud základní energie, která buduje veškerou realitu, vibruje v harmonické rezonanci, bylo by možné, aby něco nemělo harmonický základ?

13.8 SPIRÁLNÍ POMĚRY V PLATÓNSKÝCH PEVNÝCH LÁTEKCH

Abychom mohli přesvědčivě demonstrovat, že spirály spojují všechna platónská tělesa dohromady, vytáhneme úryvek z grafu z Posunu věků, který ukazuje náš bod. V základní knize Roberta Lawlora Posvátná geometrie se dozvídáme, že Hinduisté rozložili geometrie platónských těles do oktávové struktury, jakou vidíme u zvuku a světla, a v další tabulce jsme tuto geometrii uvedli v pořadí. To nám dává úplný, jednotný pohled na to, jak různé vibrace spolupracují, což uvidíme v další kapitole. Prozatím bychom si měli být vědomi toho, co tento graf představuje. To je tvořeno přiřazením délky „1“ hranám krychle a poté porovnáním, jak větší nebo menší jsou hrany ostatních forem ve vztahu k ní. Pamatujeme si, že v Platónských tělesech má každá plocha stejný tvar, každý úhel je identický, každý uzel je od ostatních rovnoměrně vzdálen a každá čára je stejně dlouhá.

1.

Koule

[bez hran] 2.

Centrální dvacetistěn 1 /

ϕ^2 3.

Osmistěn 1 /

čtvereční rt.

2 4.

Star Tetrahedron sq.

rt. 25.

Kostka

16.

Dvanáctstěn 1 /

ϕ 7.

Ikosahedr ϕ

8.

Koule

[bez hran]

Harmonické proporce platónských těles.

V další kapitole uvedeme velmi přesvědčivý případ, že staří hinduisté věděli vše, co jsme o těchto energetických polích dosud diskutovali, a ještě mnohem více. Měli jsme to štěstí, že jsme našli vzácný reprint knihy Rámy Prasada z roku 1894, Nature's Finer Forces: The Science of Breath and the Philosophy of the Tattvas, od Kessinger Publishing. Uvidíme, že slovo „tattvas“ má podobný význam jako naše slovo „vibrace“. Míra překrývání mezi tím, co jsme až do tohoto okamžiku viděli, a údaji v Prasadově knize by neměla být oslnující, protože téměř každý klíčový aspekt éterického modelu, který jsme dosud probrali, je obsažen na stránkách této knihy v jednu či druhou formu. Také se blíže podíváme na to, jak starověký éterický koncept „oktávy“ dimenzí koreluje s moderními vědeckými studiemi, a ukážeme, že je mnohem menší potíže s nápravou.

dva názory dohromady, než jsme si možná mysleli. Navíc pochopením toho, jak se geometrie protíná s vyššími dimenzemi, jak jsme již viděli na planetách, se myšlenka „hyperdimenzionální fyziky“ přesune z oblasti teoretické spekulace do arény aplikované vědy. A jakmile dokážeme aplikovat tyto koncepty, otevíráme dveře do Vesmíru...

KAPITOLA 14: VÉDICKÁ JÓGA, SETH A MULTIDIMENZIONÁLNÍ KOSMOLOGIE

KAPITOLA 14: VÉDICKÁ JÓGA, SETH A MULTIDIMENZIONÁLNÍ KOSMOLOGIE

14.1 FÚZE „STARÉHO“, „NOVÉHO“ A „MIMOTERISTICKÉHO“

Éterický vibrační model, který jsme právě navrhli v minulé kapitole, je jistě přesvědčivý ve světle energetického chování založeného na geometrii, které jsme viděli na všech planetách po celé Sluneční soustavě, ale stále máme velkou překážku, kterou musíme překonat. Sjednocení tohoto pohledu s moderní vědou. V této kapitole odhalíme některá překvapivá spojení mezi „novou“ vědou, o které jsme až do tohoto bodu diskutovali, a spisy ve starověkých védských písmech Indie. Také to porovnáme s dalšími Sethovými spisy a některými informacemi o současných představách o povaze dimenzí ve vesmíru. Společně bychom měli být schopni najít společnou řeč mezi těmito různými oblastmi.

14.2 MODERNÍ DIMENZIONÁLNÍ KONCEPCE

Moderní vědecké téma vyšších dimenzí je velmi zajímavou a přitom velmi těžko přístupnou studií a často vede ke zmatkům i ve prospěch těch, kdo mají pokročilé vzdělání v matematice a přírodních vědách. Obrovské množství specializovaných informací, matematických modelů a hyperkomplexních žargonů účinně brání různým táborům v tom, aby si navzájem porozuměly a osvojily si svá rozdílná zjištění. Zdá se, že existuje vrozená víra, že myšlenka rovin vyšších než naše vlastní musí být extrémně obtížná, pro nás téměř nemožné ji pochopit ve vědeckém smyslu. To je docela rozdíl oproti představě, že všechny „dimenze“ jsou jednoduše různé úrovně energetické hustoty a vibrací, které jsou všechny organizovány do „oktávové“ struktury. Jak říká údajná mimozemská entita Seth v knize Jane Roberts *Seth Speaks*,

Celý váš koncept prostoru je tak zkreslený, že jakékoli pravdivé vysvětlení je velmi obtížné.

Když uvažujeme o „oktávce“ jako o životaschopném řešení, měli bychom si pamatovat, že téměř všichni fyzici souhlasí s tím, že když konečně nadobro vyřešíte hlavní vědeckou hádanku, řešení je šokující, krásné, jednoduché a srozumitelné.

Tedy víte, že máte fungující model, a ne složitý nepořádek, který je podepřen pouze odporně vyhlížejícími rovnicemi předávanými na kamenných deskách z vznešených vrcholů vědeckého kněžství, aby se o to pokusilo několik vyvolených. rozumět. Nyní víme, že geometrie jako model pro vyšší „dimenze“ prostoru a času je již funkčním modelem; můžeme to vidět při práci na planetách. Nejlepší vysvětlení této geometrie, které jsme pozorovali, je, že je tvořena vibrací éteru.

Pro nevědeckou veřejnost většina lidí neví, co jsou „vyšší dimenze“, kde jsou, jak fungují, co znamenají, zda jsou obyvatelné a tak dále. Pokud by se obyčejní lidé pokusili dozvědět se více o tomto tématu čtením článků v časopise *Scientific American* a podobně, budou jen zmatenější, protože každý článek může argumentovat úplně jiným případem. V době psaní tohoto článku existuje mnoho různých vědeckých

spekulace o počtu dimenzí, které existují - můžete si doslova vybrat, zda budete mít tři, čtyři, pět, šest, osm, devět, deset, jedenáct nebo dvacet šest! Všechny tyto teorie se shodují na tom, že existují tři hlavní rozměry - délka, šířka a výška - protože to je jednoduchá geometrie. S ohledem na to si shrňme různé případy:

ČTYŘI: Einstein navrhl, že čtvrtou dimenzí byl čas, ačkoli to nikdo nemůže skutečně dokázat ani změřit. Uvědomil si, že čas musí být schopen měřit geometrií, aby mohl sestavit svůj vizualizovaný model vesmíru. Ale místo toho, aby jednoduše viděl čas jako pohyb energie, úhledně ho zastrčil do „dimenze“ jako tři ve vesmíru a nechal to tak.

PÁTÁ: Kaluza-Kleinova teorie ukázala, že pokud by se k Einsteinově navrhované směsi přidala pátá dimenze, dalo by se bez námahy vyřešit mnohem více matematických problémů - včetně dlouho vyhledávaného sjednocení gravitace a elektromagnetismu, alespoň v teoretickém smyslu. Einstein přijal tento koncept poté, co jej důkladně prostudoval, i když ne všichni jeho příznivci to uznávají.

ŠEST: Místo toho, aby byl čas v Einsteinově teorii omezen pouze na jednu „dimenzi“, Dewey Larson a John Nordberg oba navrhují, že existují pouze tři „skutečné“ dimenze, které známe ve vesmíru, ale existuje časová dimenze, která koresponduje s každou dimenzí. prostoru. Myšlenka hustoty času odpovídající každé hustotě prostoru byla podporována mimozemskými zdroji, jako je materiál Ra; jednoduše navrhli větší počet časoprostorových úrovní.

OSMIČKA: Toto se objevuje v teorii rozchodu, verzi teorie „superstrun“, a dokonale to odpovídá myšlence, že existuje oktáva rozměrů. Navíc téměř všechny důvěryhodné zdroje vyšší inteligence souhlasí s tím, že toto je skutečný počet dimenzí ve vesmíru. Teorie Tonyho Smithe nám také dávají osmírozměrný vesmír s geometrickými kvalitami, vytvořený pomocí osmiúrovňových čísel známých jako "Octonions".

TEN NEBO 26: Na základě „modulárních funkcí“ Srinivasy Ramanujan, diskutovaných níže, teorie superstrun dokazuje, že existuje buď deset nebo dvacet šest dimenzí, a také postuluje energetickou substanci existující v prostoru - což se jistě zdá být případ. V jejich teorii se energetická substance jeví jako síť propletených „řetězců“ energie. Světlo je prý vibrací superstruny v páté dimenzi.

DEVĚT NEBO JEDENÁCT: Novější matematické teorie trvají na tom, že musí existovat buď devět, nebo jedenáct dimenzí, a v letech 1999 až 2001 se tyto dimenze stále více zviditelňily.

Jak vidíme, vědecká komunita nám předkládá mnoho různých protichůdných názorů. Můžeme si doslova vybrat téměř jakékoli číslo pro rozměry, které chceme, a být schopni je podložit „vědeckými důkazy“.

Aby toho nebylo málo, kvůli kolosálním potížím s pochopením těchto vyšších dimenzí (na základě našich v současnosti chybných modelů univerzální energie) většina mainstreamových matematiků dochází k závěru, že všechny dimenze nad naší třetí musí být stlačeny do jediného bodu o velikosti "Planckova kvanta" neboli 10^{-32} centimetrů! Tak neuvěřitelně malý bod by ve srovnání s atomem vypadal, že má velikost planety, a věří se, že je to nejmenší možná „jednotka“ časoprostoru, která by kdy mohla existovat.

Určitě by to bylo docela přeplněné místo, kde byste se mohli pokusit navštívit v rovině snů nebo mimotělním zážitkem!

14.2.1 ORTOGONÁLNÍ VZTAHY

Mnoha hraničním vědeckým myslitelům se myšlenka dalších dimenzí ve vesmíru, mimo zjevné osy délky, šířky a výšky, zdá být v zásadě nemožná. Pokud se podíváte na osu šířky a porovnáte ji s osou výšky a délky, můžete vidět, že ať se podíváte kamkoli, každá ze tří os bude svírat 90stupňové „pravé úhly“ s ostatními dvěma.

Aby se zmatek zvýšil, vědci přišli s dalším slovem pro tento vztah pravého úhlu mezi dvěma čarami nebo osami a označovali jej jako ortogonální vztah.

Proto, když se fyzici dívají na možnou existenci vyšších dimenzí, než jsou naše tři, očekávají, že uvidí jednu nebo řadu dalších ortogonálních rotací nebo 90stupňových „pravoúhlých“ obrátů, které jsou jaksi „oddálené“ od délky, šířky a výšky prostoru, který nyní máme a do dosud neobjevené a nepozorovatelné oblasti vesmíru! Pokud se vám to zdá nemožné, pak jste přesně tam, kde v tomto bodě knihy musíte být. Jaký to paradox! Pokud jsme kdy byli schopni detekovat, bez ohledu na to, kde se pohybujete, nahoru, dolů, doleva, doprava, dopředu nebo dozadu, stále budete přímo zde v našem vlastním přirozeném "trojprostoru!"

Většina vědců je stále fixována na myšlenku dimenzí, nikoli hustot energie, protože obvykle nejsou ochotni připustit, že éterická „vakuová“ energie vůbec existuje. Ve skutečnosti, když se někdo pokusí myslet na „dimenze“ jako na cokoliv jiného než způsob měření délky, šířky a výšky ve vesmíru, který nyní známe, okamžitě narazíme na velmi velké problémy. Nikdo nikdy neviděl „jednorozměrný“ nebo „dvourozměrný“ svět... neexistuje žádný „vesmír“ na přímce nebo ploché rovině, který jsme kdy pozorovali.

Myšlenka měření prostoru pomocí tří rozměrů je jedna věc, ale naznačovat, že existují jiné rozměry k měření, se zdá být směšné.

Takže, pokud to zní směšně, proč máme takový nápad? Problém vyplývá ze skutečnosti, že matematika jasně ukazuje, že tam musí být „něco“, co si nyní neuvědomujeme; musí být více "prostoru" pro pohyb energie, než jaký nyní vidíme v naší fyzické realitě.

Protože se mělo za to, že prostor je „prázdný“ a že v něm není žádná základní energie, zbývala jediná možnost – změnit prostor; matematicky přidat další úroveň měření do prázdného prostoru, místo toho, abychom viděli, že vlastnosti energie v samotném prostoru by se mohly změnit.

Jak tedy ten zmatek vůbec začal? Myšlenka, že prostor lze měřit více než třemi „dimenzemi“, vzešla z pozorování chování základních energetických sil ve vesmíru, kterými jsou elektrostatika, magnetika, gravitace, slabé jaderné a silné jaderné.

Pamatujte, že všichni vědci hledali teorii „Unified Field“, kde můžeme dokázat, že všechny tyto základní síly jsou součástí jednoho jednotného zdroje energie. A pokud neuvažujeme o existenci vibrující energie nulového bodu, pak matematika, kterou používáme k měření těchto různých sil, jednoduše „nezapadá do sebe“, dokud nezačneme přidávat další „dimenze“ do skládačky, aby se mohly pohybovat. Pouze s tímto zvláštním „prostorem“ pro interakci sil začnou být schopny se společně integrovat do možného

Jednotné pole. Myšlenka páté dimenze byla považována za důmyslný průlom, který vedl Kalužu a Kleina k velmi důležitému sjednocení gravitace a elektromagnetismu. Pak se zdálo, že otázka zní: "Kde jsou tyto dimenze a jaký je jejich vzájemný vztah?"

Protože hlavní formací energie, kterou známe a rozumíme jí, je elektromagnetická vlna, o níž Einstein věřil, že nám nakonec ukáže toto Jednotné pole, věřilo se, že tato vlna obsahuje tajný klíč k odemknutí dveří do „vyšších dimenzí“. Naši vědci viděli, že v elektromagnetické vlně se elektrostatičká vlna a magnetická vlna pohybují ortogonálně nebo pod úhlem 90 stupňů vůči sobě.

Věřilo se, že tento zvláštní 90stupňový vztah nám v podstatě ukazuje dvě osy nebo dva rozměry, jako je délka a šířka nebo šířka a výška, které se vzájemně ovlivňují, přičemž pohyb vlny poskytuje třetí osu. Proto cítili, že je bezpečné předpokládat, že vyšší dimenze a energie, která jimi bude cestovat, budou také udržovat tento 90stupňový ortogonální vztah. To znamená, že pokud se „odvrátíme“ od elektromagnetické vlny a přesuneme se o 90 stupňů do jiné měřící osy prostoru, kterou momentálně nemůžeme vidět ve své vlastní „dimenzi“, pak velmi volně řečeno „najdeme“ oblast, kde energie do sebe může „zapadnout“.

Opět, toto není v žádném případě snadno pochopitelný koncept. Zmatek se zvedá, když vidíme tyto „dimenze“ jednoduše jako různé hustoty energie éteru. Můžete mít všechny různé hustoty ve třech dimenzích prostoru, které nyní známe, a energie se bude chovat (vibrovat) jinak v každé z těchto hustot. Je jen náhoda, že Ra říká, že jsme nyní ve „třetí hustotě vibrací“ a že moderní vědci vždy říkají, že jsme ve „třetí dimenzi“. Ra objasňuje, že životní formy první a druhé hustoty jsou pro nás nyní všechny viditelné a existují kolem nás jako „třírozměrné“ formy; „životní formy“ první hustoty jsou základní prvky přírody, jako je země, vzduch, oheň a voda, horniny, minerály, ropa a plyny, které normálně nepovažujeme za živé, a životní formy druhé hustoty jsou vše z jednobuněčných organismů. rostlinám ptákům, opicím a delfínům. Každý tvor, který bychom normálně definovali jako „živý“, je v modelu Ra druhou hustotou, kromě lidských bytostí. Tito tvorové s nižší hustotou rozhodně nežijí na ploché rovině nebo linii!

14.2.2 LEPŠÍ "VHODNÉ"

Navzdory zřejmým zkreslením v pohledu na hlavní proud vědy již matematické výpočty, které jsou součástí, nade vše pochybnost prokázaly, že geometrie v tom všem hraje klíčovou roli. Tyto platónské geometrie musí existovat, aby poskytly „prostor“ pro tyto neviditelné další osy ve „skrytých“ rotacích o 90 stupňů. Pro jejich způsob analýzy dat by každá plocha geometrického tvaru mohla představovat jinou osu nebo rovinu, do které by se dalo otáčet. Pokud se to zdá těžko pochopitelné, mohli bychom to přirovnat k myšlence fotbalového míče, který může mít na svém povrchu mnoho různých šestiúhelníků. Jak se fotbalový míč kutálí, různé šestiúhelníky se skutečně dotknou země a zarovnájí se s její rovinou.

Celý koncept platónských geometrií spojených s vyššími rovinami však vznikl pouze proto, že věděli, že geometrie musí být

tam; našli to ve svých rovnicích. Když začneme uvažovat o práci Dr. Fullera a Dr. Jenny, můžeme vidět, že tato představa o jiných rovinách, které existují při „skrytých“ 90stupňových rotacích, byla s největší pravděpodobností nesprávným vysvětlením, založeným na nedostatku znalostí „posvátné“ spojení mezi geometrií a vibrací.

14.2.3 KVALITA, NE MNOŽSTVÍ

Jak vidíme, myšlenka „ortogonálních rotací“ je značně matoucí a nepohodlná a nehodláme, aby tato kapitola byla zátěží pro čtení.

Připomínáme si, že mnoho různých táborů má své vlastní představy o skutečném počtu dimenzí a každý tábor silně cítí, že jejich odpověď je správná. Matematika zapojená do těchto různých spekulací je ohromující a nemohou být všechny správné, protože každá je v rozporu s názory toho druhého. V této knize se nebudeme zabývat rigorózními, kvantitativními, matematickými hodnotami těchto různých úrovní, ale spíše kvalitativním pohledem, což znamená, že máme zájem vytvořit jednoduchou, přímočarou analogii toho, co se děje bez matematiky.

14.3 VÉDKÁ KOSMOLOGIE

V *The Shift of the Ages* jsme představili vědecký systém tak, že má „všechny odpovědi“, které jsme hledali k vyřešení dimenzionální hádanky, a později v této kapitole se o tento výzkum znovu podělíme. Nicméně, když jsme psali *Shift*, vše, co jsme předložili, bylo jen jedno vodítko, které by naznačovalo, že staří Árijci byli nějak na správné cestě; ukázali jsme samotnou geometrickou oktávu, která organizovala všechna platónská tělesa do jednotného postupu, který má oktávovou strukturu.

V této knize se snažíme být srozumitelnější a mít pevnější podporu svých argumentů. Ve snaze posílit základy tak klíčového bodu v našem modelu, jakým je geometrická oktáva, jsme se rozhodli prozkoumat vědeckou kosmologii podrobněji. Je zřejmé, že pokud měli vědci učenci pravdu o tom, že různé roviny existence jsou geometrické povahy, pak museli hodně rozumět éterickému paradigmatu, jak jsme ho nyní znovu objevili. Otázkou nyní zůstává, zda existují důkazy, které by naznačovaly shodu mezi vědeckými učením a naším vlastním výzkumem.

V knize *The Shift of the Ages* jsme popsali, jak některé z vědeckých písem jasně popisují pokročilé létající stroje známé jako „Vimanas“, a také velmi jasný, jednoznačný popis jaderné střely, nazývané „železný šroub... se světlem tisíce sluncí“, jehož účinky byly popsány způsobem, který zní doslova totožně s tím, čeho jsme byli svědky u bodu vzplanutí a následného radiačního spadu atomových zbraní. V Dr.

V knize *Alien Identities* Richarda Thompsona existuje řada spojení vytvořených mezi různými nebeskými bytostmi, jak je vidět ve vědeckých textech a moderních mimozemských zprávách, což vytváří jasné spojení mezi nimi.

V nejnovější práci Dr. Thompsona ukázal, jak starověká védská písma poskytují pozoruhodně přesný popis všech planet ve Sluneční soustavě, doplněný o velmi přesná měření jejich drah. Důvod, proč to nebylo objeveno dříve, říká Dr. Thompson, je ten, že nikdo neudělal svůj domácí úkol tak dobře, aby rozeznal, co je správné.

Védské měrné jednotky skutečně byly. Jakmile našel onen chybějící článek, vše přesně zapadalo do toho, co nyní víme.

Vědy se datují jako 18 000 let staré, což je automaticky odmítnuto jako nemožné. Jak jsme však uvedli v Posunu věků, existuje stále více důkazů o existenci starověké vyspělé civilizace, která zahynula v celosvětovém kataklyzmatu asi před 12 500 lety. V případě Véd bylo možné některé z těchto původních znalostí uchovat po celou tu dobu a naším hlavním úkolem je nyní jednoduše jim porozumět. S ohledem na to existuje více než dost důvodů k domněnce, že starověká hinduistická kultura byla velmi dobře vzdělaná o stejné vědě o univerzální energii, kterou nyní znovu objevujeme v této knize. Přesvědčivé důkazy pro tuto myšlenku lze velmi jasně vidět v knize Rámy Prasada z roku 1894 nazvané *Nature's Finer Forces: The Science of Breath and the Philosophy of the Tattvas*. Tuto kapitolu začneme úryvkem z Prasadovy předmluvy:

Kniha jistě vrhne spoustu světla na vědecké výzkumy starověkých Árijců v Indii a nenechá nikoho na pochybách v upřímné mysli, že náboženství starověké Indie mělo vědecký základ.

Abychom pochopili, co Prasad napsal, bude zde potřeba uvést několik různých sanskrtských termínů.

14.4 PRAKRITI

Za prvé, celkový název pro hmotu v její původní podobě je Prakriti, ženský princip, a v knize Roberta Lawlora *Sacred Geometry* vidíme, že to má ilustrovat geometrii dvanáctistěnu. Kdykoli je použito slovo „Prakriti“, jeho definice je „nediferencovaná kosmická hmota“. Na tuto nediferencovanou hmotu pak působí vibrační síly, aby vznikl vesmír, jak uvidíme. Protikladným mužským principem je Puruša, kterou védští učenci spojovali s dvacetistěnou. Sexuální koncept páření Purusha a Prakriti není těžké vidět, když si všimneme, že když spojíme stejně velký dvacetistěn a dvanáctistěn, bude vidět, že body dvacetistěny splývají středem každé plochy dvanáctistěny. Pro naše účely v této kapitole si jednoduše musíme pamatovat, že Prakriti je slovo pro původní nediferencovanou hmotu vesmíru.

14.5 VELKÝ DECH / PARABRAHMAN

Dalším důležitým pojmem je „Velký dech“. Ve védském systému celé Stvoření vzniká z energetického „dýchacího“ hnutí Jediného Stvořitele jako Bytosti, které je v sanskrtu označováno jako „Parabrahman“ nebo zkráceně „Brahman“. Tato Jednota se pak rozdělí na dualitu jako Prakriti a Purusha. Již jsme viděli, jak lze tento dechový pohyb demonstrovat na časově se měnícím stoupání a klesání planetárních atmosfér, jako na Venuši při 24hodinovém „nádechu“ ionosféry a při čtyřdenním „dechovém“ pohybu atmosféry. Takže již můžeme začít vidět souvislosti, které existují mezi védským modelem a moderními principy.

14.6 TATTVAS

Základní sanskrtské slovo pro vibraci je Tattva, která je definována jako "(i) způsob pohybu. (ii) Centrální impuls, který udržuje hmotu v určitém vibračním stavu. (iii) odlišná forma vibrace."

Jeden důležitý rozdíl, který je třeba udělat, je ten, že starověký védský systém měl pět hlavních úrovní „tattvických“ éterových vibrací. Ty byly následně rozšířeny do sedmi úrovní tím, že dvěma z nich bylo umožněno mít oddělené pozitivní a negativní atributy. Jak Ra poznamenal v sérii Zákon Jednoho, tento typ variability mezi různými duchovními systémy může být poněkud matoucí, když se pokoušíme zkonstruovat kosmologii založenou na oktávě, která spojuje všechny hustoty éterické vibrace jako Jedno.

Hlavní oktáva "pravé barvy" vibračních úrovní "hustoty éteru" měla různá jména a různá seskupení v závislosti na systému, který je klasifikoval. Ve jménu védského systému však také platí, že existuje pouze pět platónských těles a v hinduistické geometrické oktávě dané v Posvátné geometrii máme dvacetistěn použitý dvakrát stejně jako kouli, která se používá k označení Jednoty. body jedna a osm, začátek a konec oktávy.

Na straně 118 vidíme následující velmi důležitý bod, který dokazuje naše tvrzení, že tyto tattvické úrovně můžete vidět jako pět nebo sedm v přírodě, což ukazuje spojení mezi systémy:

Vesmír, jak bylo vidět, má pět rovin existence (které lze také rozdělit do sedmi.)

Sedminásobné rozdělení dimenzionálních úrovní, v tomto případě, jak je aplikováno na vibrační nebo čakrové úrovně v lidské bytosti, je uvedeno na straně 146 následovně: 1

Hrubé tělo (Sthula Sharira). 2

Nešťastná prána. 3

Nešťastná mysl. 4

Šťastná prána. 5

Šťastná mysl. 6

Duše (Vijnana) 7

duch (Ananda)

To je pozoruhodně podobné, ne-li totožné ve filozofickém smyslu, Ra's

ilustrace sedmi úrovní éterické hustoty, jak odpovídají vývoji vědomí v lidské bytosti, shrnuto zde.
Spojení jsou nejnáze vidět mezi úrovněmi 1 a 4-7: 1

(Uvědomění) Země / centrum Malkuth, hrubé fyzické / elementární tělo. 2

(Růst) Růst a vývoj bez znalosti sebe sama, "zvířecího" vědomí.

3

(Volba) Dosažená sebevědomá mysl, rovina utrpení, volba sloužit druhým nebo sobě.

4

(Láska) Úroveň lásky. Moudrost se zde nehledá ani nerozvíjí.

5

(Světlo) Světlo, Mysl a Moudrost se zde plně rozvinuly, ale nesjednotily se s láskou.

6

(Jednota) Zde se praktikuje rovnováha mezi soucitem (láskou) a moudrostí.

7

(Brána) Svátostná přirozenost všech věcí je realizována a brána k návratu do Jednoty je otevřena.

14.7 PRÁNA

Snad nejbližší slovo k „éteru“ ve védském systému je výraz „prána“.

To může být pro nás matoucí, protože dva ze způsobů vibrace uvedených ve výše uvedeném seznamu jsou oba „malé prány“, v tomto případě jako „nešťastná prána“ a „nešťastná mysl“. Tento zdánlivý rozpor je vysvětlen v následující definici prány, která hovoří o menších pránách jako o existujících:

[Prána je] životní princip vesmíru a jeho lokalizovaná manifestace; životní princip člověka a ostatních živých bytostí. Skládá se z oceánu pěti Tattvas. Slunce jsou různá centra oceánu prány. Naše sluneční soustava je naplněna pránou až do své krajní meze a právě v tomto oceánu se pohybují různá nebeská tělesa.

Má se za to, že celý oceán prány se Sluncem a Měsícem a dalšími planetami je úplným obrazem každého živého organismu na Zemi, nebo, když na to přijde, jakékoli planety. Proto se o práně někdy mluví jako o osobě, živé bytosti. Všechny projevy života v těle jsou známé jako drobné prány. Plicní [srdeční] manifestace je známá jako prána. Pozitivní fáze hmoty je také [označovaná jako prána] na rozdíl od Rayi, negativní fáze životní hmoty.

Je velmi zajímavé, že definice prány naznačuje, že je tekutá tím, že ji přímo spojuje s oceánem. To je přímá korespondence s čím

jsme dosud viděli ve vědě o éteru, a to jak s experimenty jako Dr. Aspden, tak s planetárními jevy. Pět hlavních tattv neboli vibračních úrovní je ve védském systému spojeno s mnoha různými pětídílnými pojmy v lidstvu, včetně pěti smyslů, pěti prstů na ruce a nohou a pěti přívěsků na lidském těle, což jsou dvě nohy a dvě paže. a hlavu. Většina Prasadovy práce je zaměřena na jejich vysvětlení pouze jako pět principů a museli bychom se obrátit na jiné zdroje, abychom získali rozsáhlejší popis toho, jak tyto principy fungují v systému sedmi:

Tattvy jsou pět modifikací Velkého dechu. Působením na Prakriti je tento Velký dech vrhá do pěti stavů, má výrazné vibrační pohyby a vykonává různé funkce.

Zde uvedeme souhrnný seznam každé z pěti hlavních tattv a toho, se kterým z pěti tělesných smyslů jsou spojeny, následovaný úryvkem z knihy hned po jejich představení: 1

Akasha Tattva: Zvuk. 2

Vayu Tattva: Dotkněte se.
3

Tejas Tattva: Pohled. 4

Apas Tattva: Chuť. 5

Prithivi Tattva: Čich.

Jsou různě známí jako Mahabhutas. Slovo Akasha se do angličtiny obecně překládá slovem ether. Bohužel však moderní anglická věda nezná zvuk jako charakteristickou vlastnost éteru...

Prasad zjevně nepředvídal dobu, kdy se moderní věda bude vyhýbat celé koncepci éteru jako celku!

14.8 "SVARA" VÉD A KONCEPCÍ SETH

Dalším pojmem, který je zde důležitý, je slovo „Svara“. Toto slovo se používá k vysvětlení přítomnosti spirálovitých linií mezi geometriemi, které Ra označuje jako "spirálová čára světla." Má také stejný význam jako výraz „Velký dech“.

Tattvy... jsou modifikace Svary... Správný překlad slova Svara je proud životní vlny. Je to onen vlnitý pohyb, který je příčinou vývoje kosmické nediferencované hmoty do diferencovaného vesmíru a jeho involuce do primárního stavu nediferenciace a tak dále, dovnitř a ven, navždy a navždy. Odkud pochází tento pohyb? Tento pohyb je duch sám...

Mělo by nás zajímat, že Tattvové, o kterých dnes víme, že jsou tři-

dimenzionální geometrické energetické vibrace, jsou popsány jako modifikace Svary nebo spirálového proudu. Mohli bychom skutečně vytvořit všechna platónská tělesa jako modifikace spirálových čar? Ano. Všechny je možné modelovat ze spirál, jak jsme navrhli na obrázku šesti trojúhelníků tvořených spirálou "phi" v minulé kapitole a na grafu, který ukazuje jednoduché spirálovité vztahy mezi každou ze základních geometrií.

Jak tato kniha postupuje, uvidíme jasné, nepopíratelné důkazy o existenci této spirálovité vlny, kterou jsme již začali naznačovat myšlenkou fí a druhé odmocniny dvou vln, které navzájem spojují platónská tělesa v rozšiřujícím se, spirálovitý postup. Jak řekli vědští učenci, jde o neustálou souhru evoluce a involuce, která probíhá. Co to vlastně znamená "konstantní"? Máme to chápat jako něco, co se odehrává pouze v obrovských časových obdobích? Nebo znamená „konstanta“ „stále“, možná rychlostí, která je příliš rychlá na to, abychom ji mohli měřit?

Seth popisuje specifičtější formu „konstantní“ pulsace vyskytující se ve vesmíru v kapitole 7 Seth Speaks, sezení 530; pulzace, která okamžik za okamžikem tvoří veškerou hmotu. Seth říká, že tato pulsace nastává rychleji, než bychom kdy mohli vědět, takže navždy „mrkáme dovnitř a ven“ ze své současné „hustoty“, protože éterická energie, která tvoří naši realitu, pulsuje prostřednictvím svých dalších vibračních módů. Normálně nemáme tušení, že se něco z toho děje:

...Za prvé, vaše fyzická forma je výsledkem velkého emocionálního soustředění. Fantastická energie vaší psychiky nejen vytvořila vaše fyzické tělo, ale udržuje ho. Není to jedna nepřetržitá věc, i když vám to připadá dostatečně trvalé, dokud to trvá. Přesto je v neustálém stavu pulsace a vzhledem k povaze energie a její konstrukci tělo ve skutečnosti bliká.

Nyní: To je obtížné vysvětlit a pro naše současné účely není zcela nutné, abyste rozuměli důvodům tohoto pulzování; ale i fyzicky „nejste tady“ tak často jako vy. Vaše emoční intenzita a zaměření vytváří formy vedle vašeho fyzického těla, avšak jejich trvání a stupeň závisí na intenzitě jakéhokoli daného emočního původu.

Váš prostor je tedy naplněn začínajícími formami, docela živými, ale pod pravidelnou strukturou hmoty, kterou vnímáte...

Jak půjdeme dál, uvidíme, že tento poslední Sethov výrok o „počátečních formách“ je doslova totožný s védskou kosmologií; ve védském systému se tyto formy nazývají „Trutis“ a v Sethově díle se nazývají „jednotky elektromagnetické energie“ nebo, jak je Seth také nazýval, „jednotky vědomí“. Nyní pokračujeme ve stejném bodě našeho úryvku ze Setha:

Tyto projekce [formy elektromagnetické energie] jsou pak ve skutečnosti vysílány neustále. Některé sofistikovanější vědecké přístroje, než máte nyní, by jasně ukázaly nejen existenci těchto forem, ale také vibrace v různých vlnách intenzity obklopující fyzické objekty, které vnímáte.

(9:57.) Aby to bylo jasnější, podívejte se na jakýkoli stůl v místnosti před vámi. to je

fyzické, pevné a snadno to vnímáte. A teď pro analogii, představte si, jestli můžete, že za stolem je další, stejně jako on, ale ne tak fyzický, a za tím jeden druhý a za tím další - každý je obtížnější vnímat, ztrácí se v neviditelnosti. A před stolem je stejný stůl jako on, jen o něco méně fyzický než "skutečný" stůl - má také řadu ještě méně fyzických stolů, které se rozprostírají ven. A totéž pro každou stranu stolu.

Nyní vše, co se objevuje ve fyzických termínech, existuje také v jiných termínech, které nevnímáte. Realitu vnímáte pouze tehdy, když dosáhnou určitého „výšku“, když se zdá, že splývají ve hmotu. Ale ve skutečnosti existují a zcela platně na jiných úrovních...

Ve výše uvedených odstavcích vidíme, že Seth nám dává velmi cenný bod, který bychom měli zvážit:

Vibrace éteru, které tvoří fyzickou hmotu, jsou ve skutečnosti duplikovány v jiných hustotách s efektem vlnění.

Takový vlnící efekt „koulí ve sférách“ byl pozorován u sférických kaskád tornád, experimentu Roschin a Godin a Dr.

Černobrovovy experimenty také. Můžete mít fyzický objekt s jinými úrovněmi éterické hustoty, které nejsou viditelné pro lidské oko, ale přesto stále existuje na těchto úrovních. To je důvod, proč stále můžeme vidět všechny hvězdy a planety očima, i když zdroj jako Ra říká, že na těchto planetách je život ve vyšších hustotách. Cokoli, co bychom nazvali „fyzickou hmotou“, také vytváří vibrace v těchto jiných rovinách existence; a Seth pečlivě vybírá slovo "pitch" pro popis vibrací těchto různých rovin.

Ačkoli naše fyzická hmota může být v těchto vyšších hustotách poněkud viditelná, ve vyšších hustotách může stejně dobře existovat obrovské množství energetických formací, které nemůžeme vidět, protože nemají odpovídající nižší vibrační frekvence, aby se staly „fyzickými“. V určitých případech dochází k prolínání mezi těmito různými říšemi, takže paranormální jevy připomínající duchy a UFO se náhle objevují a mizí nebo mění tvar, jak se často uvádí. Seth to zdůrazňuje tím, že říká, že existují systémy vytvořené energií, která je „koncentrovanější“ než to, co máme zde:

Váš tedy není systém reality tvořený nejintenzivnější koncentrací energie. Je to prostě ta, na kterou jste naladěni, její nedílná součást.

Vnímáte to jednoduše z tohoto důvodu.

Jiné části vás samých, kterých si nejste vědomě vědomi, obývají to, co byste nazvali supersystémem reality, ve kterém se vědomí učí zvládat a vnímat mnohem silnější koncentrace energie a konstruovat „formy“ skutečně odlišné povahy. .

Vaše představa o prostoru je pak velmi zkrácená, protože prostor pro vás je prostě tam, kde nic nevnímáte. Je zjevně plné všech druhů jevů (pauza), které na vaše vnímací mechanismy vůbec nepůsobí. Nyní se různými způsoby a příležitostně můžete do určité míry naladit na tyto jiné reality - a děláte to křečovitě, i když v mnoha případech

je ztracen, protože se fyzicky neregistruje.

14.9 VELKÝ DECH PARABRAHMANA

Všechny tyto body, které Seth uvádí, se dokonale odrážejí ve vědě Véd, jak nám Prasad ilustroval v úryvcích, které jsme dosud citovali. V našem dalším úryvku vidíme popis toho, jak energie Parabrahmanu prochází fázemi expanze a kontrakce, které se označují jako „dny“ a „noci“ a jsou také spojeny s ohřevem a chlazením. Poté dostaneme popis toho, jak vznikají samotné vibrační úrovně. To se může zdát trochu příliš komplikované, ale brzy uvidíme, že klíčovým bodem je, že ve védském modelu se éter formuje do sfér, jak nás náš vlastní moderní výzkum vedl k závěru, spolu se spisy Seth, Ra a další:

Poté, co byla Prakriti (neboli nediferencovaná hmota) podrobena negativní (kontrakční) fázi Parabrahmanu, [nebo Jednoty,], která následuje Parabrahman jako stín, byla nasycena evoluční vnímavostí; jak nastupuje teplejší proud, otiskují se do něj změny a objevuje se ve změněných formách. První otisk, který evoluční pozitivní proud zanechá na Prakriti, je známý jako Akasha, [první úroveň vibrace éteru.]

Pak postupně vznikají zbývající étery. Tyto modifikace Prakriti jsou étery prvního stupně.

Do těchto pěti éterů, které nyní tvoří objektivní rovinu, působí proud Velkého dechu. Dochází k dalšímu vývoji. Vznikají různá centra. Akasha je vrhá do formy, která dává prostor pro lokomoci [pohyb.] Se začátkem Vayu [nebo sekundy]

Tattva tyto elementární étery jsou vrženy do formy koulí. To byl počátek formování nebo toho, co lze také nazvat tuhnutím.

Tyto sféry jsou naše Brahmandy (vesmíry vibrací). V nich étery přebírají druhotný vývoj. Dochází k takzvanému rozdělení do pěti... Každá tattvická [vibrační] kvalita je generována a uchovávána v těchto sférách těmito proudy. S Apas [Tattva] je formace [koule] dokončena. V procesu času máme centrum a atmosféru. Tato sféra je sebevědomý vesmír...

Takže to, co zde vidíme, je velmi jasný popis formování vesmíru jako prvotní „jednotky vědomí“ na počátku Stvoření, kterému bychom nyní měli začít rozumět jako velmi pravděpodobně přesný obraz toho, co se stalo.

14.10 MANU A SEDM "LOKA" SFÉRIÍ EXISTENCE

Jak tento úryvek pokračuje dále, vidíme, jak toto stvoření pokračuje do slunečních soustav, jako je ta naše. Říká se, že tyto systémy jsou vytvořeny na energetické úrovni dlouho předtím, než jsou vytvořeny na fyzické úrovni. Další nový termín, který zde dostáváme, je Manu, slovo pro univerzální mysl. Je nám také předložena myšlenka, že existence Slunce pochází ze souhry „pozitivní“ a „negativní“ hmoty. Někomu se to může zdát nereálné, ale nezapomínejme, že CU vykazuje známky severojižního nebo pozitivně-negativního proudění a zdá se, že na planetách působí také protisměrně rotující sférická energetická pole:

Tato centra ve skutečnosti vznikají ještě předtím, než se Země projeví na hrubohmotné úrovni. Stejně tak vznikají i centra jiných planet. Jak se slunce představuje Manuovi [Univerzální myslí], vznikají dva stavy hmoty, ve kterých slunce žije a pohybuje se – pozitivní a negativní. Když je sluneční prána po určité době vystavena negativnímu stinnému stavu, je ve svém revolučním průběhu podrobena zdroji své pozitivní fáze, je do ní vtisknuta postava Manua. Tento Manu je ve skutečnosti univerzální myslí a všechny planety s jejich obyvateli jsou fázemi jeho existence...

Slunce se točí kolem těchto center s celou jejich atmosférou prány. Tento systém rodí Lokas neboli sféry života, z nichž planety jsou jednou třídou.

Tyto Lokas byly vyjmenovány Vjásou ve svém komentáři k Jógašástrě (Pada iii. Sútra 26).

Aforismus zní takto:

"Meditací o slunci se získává poznání fyzického stvoření."

K tomu říká ctěný komentátor:

"Existuje sedm Lokas (sfér existence)..."

Není mým cílem pokoušet se v současnosti vysvětlit význam těchto Lokas. Pro můj současný účel postačí, když řeknu, že planety, hvězdy, lunární sídla jsou všechny dojmy z Manua, stejně jako organismy na Zemi jsou dojmy ze slunce [jejichž původní složkové materiály jsou z něj vytvořeny]...

Každý malý atom prány je od sebe vůči Slunci poměrně chladnější než ten následující. Proto se stejné a opačné vibrace navzájem ruší...

14.11 TRUTIS

Ještě zajímavější je další úryvek, který pojednává o tom, čemu se říká „Trutis“. Nyní můžeme vidět, že tyto "Truti" jsou skutečně "vakuové domény" nebo jednotky vědomí, jak jsme je viděli v práci Dr. Dmitrieva a dalších. Úryvek také naznačuje, že tyto jednotky vědomí jsou přímo spojeny se strukturou atomů, kterou budeme zkoumat v příštích kapitolách. Dále také dostáváme popis fraktálového nebo holografického principu „celek je vidět ve všech jeho částech“ a musíme si pamatovat, že tato kniha byla vydána v roce 1894, dlouho předtím, než vůbec vznikly fraktály nebo hologramy:

Zde by se dalo poznamenat, že celá tato prána se skládá z bezpočtu malých bodů. O těchto bodech budu v budoucnu mluvit jako Trutis a mohl bych zde říci, že jsou to právě tyto Trutis, které se objevují na pozemské úrovni jako atomy (Anu nebo Paramanu). Dalo by se o nich mluvit jako o slunečních atomech. Tyto solární atomy jsou různých tříd podle převahy jedné nebo více základních Tattvas, [což je pět hlavních úrovní vibrace.]

Každý bod prány je dokonalým obrazem celého oceánu. Každý další bod je zastoupen v každém bodě. Každý atom má tedy pro své složky všechny... Tattvy, v různých proporcích podle jeho postavení vůči ostatním. Různé třídy těchto slunečních atomů se objevují v pozemské rovině jako různé prvky chemie...

Tento koncept "Trutis" se dokonale shoduje se Sethovým pojetím "jednotek elektromagnetické energie." Zde přineseme organizovaný seznam různých vlastností těchto jednotek, jak je vyjádřil Seth v dřívější knize The Seth Material. V naší předchozí knize Posun věků jsme data tímto způsobem neupravovali, ale s tím, o co se snažíme v této knize, je mnohem vhodnější rozdělit informace do kategorií:

Nyní: existují elektromagnetické struktury... které jsou v současnosti mimo vaše (vědecké) nástroje, jednotky, které jsou základními nositeli vnímání. Mají velmi krátký "život" ve vašich podmínkách...

14.12 STRUKTURÁLNÍ VLASTNOSTI CU

Vidíme, že Seth popisuje tyto elektromagnetické jednotky jako mající tvar kulového torusu:

Vezměme si například pět tisíc takových jednotek srovnaných dohromady, vytvořených dohromady. Byli by samozřejmě neviditelní. Ale pokud byste si je mohli prohlédnout, každá jednotlivá jednotka by měla své póly seřazené stejným způsobem. Vypadalo by to jako jedna jediná jednotka – řekněme, že má kruhový tvar – takže by to vypadalo jako malá koule s póly seřazenými jako na vaší Zemi.

14.13 CU ELEKTROMAGNETICKÉ KVALITY

Tyto formy mají jasně daný popis, který je přímo spojuje s elektromagnetickou energií:

„Počáteční“ vznikající emocionální energie, která uvádí danou jednotku do pohybu a formuje ji, pak způsobí, že se jednotka stane vysoce nabitým elektromagnetickým polem...

[Jednotky] jsou elektromagnetické, ve vašich podmínkách, sledují své vlastní vzorce kladného a záporného náboje a řídí se také určitými zákony magnetismu. V tomto případě podobné rozhodně přitahuje jako...

Tato struktura je mimo rozsah elektromagnetických kvalit, jak si o nich vaši vědci myslí...

Právě z hlediska počasí se jejich elektromagnetické účinky nejzřetelněji projevují například vědcům. [Tornáda, někdo?]

14,14 CU VIBRAČNÍ KVALITY (ZVUK A BARVA)

Jednotky jsou také spojeny s vibracemi, jak bychom předpokládali v modelu éteru. První věta níže je jasnou ilustrací výzkumu, jaký provedl Dr. Hans Jenny, kde zvuk vytvořil trojrozměrné objekty v koloidní kapalině:

Tyto emanace se také mohou jevit jako zvuky a vy je budete moci převést na zvuky dlouho předtím, než vaši vědci objeví jejich základní význam...

[Tyto jednotky] by měly barvu, kdybyste je byli schopni fyzicky vnímat.

Emanace jsou vlastně emocionální tóny. Rozmanitost tónů, pro všechny záměry a účely, je nekonečná.

14.15 CU ASOCIATION TO MATTER

Tyto jednotky jsou podle Setha přímo spojeny s formováním hmoty, jak bychom si to nyní představovali. První věta níže nám říká, že protože veškerý prostor je tvořen těmito CU, „nepohybují se“ prostorem. Správnější je říci, že vždy existují v každé oblasti prostoru, a to, co interpretujeme jako pohyb, je prostě vlnový impuls, který jimi prochází, stejně jako vidíme vlny na hladině vodní tůně:

Abychom to řekli co nejjednodušeji, nejde ani tak o to, že se pohybují prostorem, ale o to, že využívají prostor k pohybu. Je tu rozdíl...

Jednotky jsou těsně pod rozsahem fyzické hmoty. Žádné nejsou totožné. Mají však svou strukturu.

Protože jsou intuitivní silou těsně za hranicí hmoty, na níž se hmota tvoří, nebudou se řídit zákony hmoty, i když občas mohou zákony hmoty napodobovat.

Jedním z důvodů, proč nebyly objeveny, je právě to, že jsou tak důmyslně maskovány ve všech strukturách.

14.16 CU ATRAKCE / ODPUDOVÁNÍ A EMOČNÍ ENERGIE

Prostředkem velmi podobným védské kosmologii Seth popisuje, jak se tyto jednotky řídí principy přitažlivosti a odpuzování, které vidíme v rovnováze gravitace/lehkosti, magnetismu a dalších silách. Je také stanoveno spojení, že stupeň „nabití“ v jednotce vědomí je tvořen množstvím emocionální/vibrační energie, která byla původně vložena do její produkce.

Toto „duchovní“ spojení je také jasně vidět ve védském pohledu:

Tepelné vlastnosti jsou spojeny [s jednotkami] a také zákony přitažlivosti a odpuzování. Jednotky nabíjejí vzduch, kterým procházejí, a přitahují k sobě další jednotky...

Jako magnet... bude přitahovat svými vlákny, takže tyto jednotky přitahují svůj vlastní druh a tvoří vzory, které se vám pak jeví jako vjem...

[Tyto jednotky] k sobě přitáhnou další takové jednotky, například podle intenzity emocionálního tónu konkrétního vědomí v jakémkoli daném „bodu“. Shluky z nich budou přitaženy k sobě, doslova zapečetěny, jen aby odpadly a znovu se rozptýlily.

Je téměř nemožné odhalit jednotlivou jednotku, protože ve svém tanci činnosti se neustále stává součástí jiných takových jednotek, expanduje a smršťuje,

pulzující a měnící se v intenzitě, síle a měnící se polaritě. To poslední je nesmírně důležité...

Bylo by to, jako by se pozice vašeho severního a jižního pólu neustále měnily, přičemž by byla zachována stejná relativní vzdálenost od sebe a jejich změna polarity narušovala stabilitu planety – kromě toho kvůli větší komparativní síle na pólech planety. u jednotek je po každém přeřazení téměř okamžitě dosaženo novější stability. K posunu polarity dochází v rytmu s měnícími se emocionálními intenzitami nebo emocionálními energiemi, chcete-li. Mění se polarity jsou také způsobeny přitažlivostí a odpuzováním od jiných podobných jednotek, které mohou být připojeny nebo odpojeny. Existuje rytmus, který je základem všech těchto měnících se polarit a měnících se intenzit, které se neustále vyskytují. Ale rytmy mají co do činění s povahou samotné emoční energie, a ne se zákony hmoty.

Bez pochopení těchto rytmů by činnost jednotek vypadala nahodile, chaoticky a zdálo by se, že neexistuje nic, co by jednotky drželo pohromadě.

14.17 CU EXPANZE A KONTRAKCE (PULSACE)

Jednotky se nejen vzájemně přitahují a odpuzují, ale také se mohou ve své zdánlivé velikosti roztahovat a smršťovat „dýchacím“ pohybem, stejně jako to znázorňují vědecké koncepty, bez teoretických omezení velikosti expanze nebo kontrakce:

Jejich velikost je různá...

Tyto emanace stoupají stejně přirozeně jako dech... dochází k příchodu a odchodu a transformaci v rámci jednotky, protože to, co je například přijímáno do plic, není totéž, co odchází při výdechu. Tyto jednotky můžete jednoduše pro analogii přirovnat k neviditelnému dechu vědomí... dech je samozřejmě také pulzace a tyto jednotky fungují pulzujícím způsobem.

Tím, že jsou těsně za rozsahem hmoty, mají strukturu, ale nefyzickou, a jsou pulzující povahy, mohou se rozpínat nebo smršťovat. Mohou zcela obalit například malou buňku nebo se stáhnout do jádra uvnitř.
Jinými slovy kombinují vlastnosti jednotky a pole.

Pokud musíme mluvit o velikosti, pak se velikost neustále mění, jak se roztahují a smršťují. Teoreticky neexistuje žádný limit, jak vidíte, jejich rychlost smršťování nebo expanze...

14.18 SPOJENÍ CU A EMOČNÍ ENERGIE

V této kategorii pevněji navážeme spojení mezi vědomím, jako je vědomí lidské bytosti, a tvorbou těchto jednotek. Vše, co si v každém okamžiku myslíme, neustále tvoří tyto jednotky; a v jiných oblastech nám Seth říká, že mnohé z nich se v našem světě nikdy nestanou fyzickými, protože nemáme schopnost soustředit své myšlenky dostatečně silně, aby se zhmotnily.

Vytvářejí se v reakci na emoční intenzitu [a] jsou jednou z těchto forem

bere emocionální energii. Intenzita původní emoční energie řídí aktivitu, sílu, stabilitu a relativní velikost jednotky; rychlost jeho pulsace a jeho síla přitahovat a odpuzovat jiné jednotky, stejně jako jeho schopnost kombinovat se s jinými jednotkami.

Existuje ještě jeden důvod, proč zůstávají před západními vědci utajeny.

[Emoční] intenzita řídí nejen jejich aktivitu a velikost, ale i relativní sílu jejich magnetické povahy. [Tyto jednotky] lze použít při normálním vnímání nebo tomu, čemu říkáte mimosmyslové vnímání.

[Poznámka: Pokud to zní hloupě, připomeňme si ruské jasnovidky Ninu Kulaginu a Allu Vinogradovou, které dokázaly pohybovat předměty a vytvářet elektromagnetická pole pouhou myšlenkou.]

Ve zdravé osobnosti vnitřní já snadno promítne všechny zkušenosti do jednotek EE, kde jsou převedeny do skutečnosti. Fyzická hmota tedy funguje jako zpětná vazba.

Není to tak, že byste nemohli vymyslet nástroje k vnímání těchto jednotek. Vaši vědci prostě kladou špatné otázky a nepřemýšlejí v termínech takových volnoběžných struktur...

[Tyto jednotky] jsou v podstatě animace vycházející z vědomí... [a jsou] uvnitř každé fyzické částice bez ohledu na její velikost; molekulárního vědomí, buněčného vědomí, stejně jako větších gestaltů vědomí, které obvykle znáte. Jsou emitovány buňkami, například v rostlinách, zvířatech, horninách a tak dále.

Vědomí ve skutečnosti produkuje tyto emanace a jsou základem pro jakýkoli druh vnímání, jak smyslového v obvyklých termínech, tak mimosmyslového...

14.19 "VYTVOŘTE SVOU VLASTNÍ REALITU"

Je těžké popřít, že mezi těmito různými zdroji lze nalézt jednotný kosmologický model, který velmi dobře zapadá do toho, co jsme doposud v této knize popisovali. Snad nejdůležitější „nový“ koncept, se kterým se v této době setkáváme, je ten, že údajně „tvrdé“ atomy a molekuly jsou tvořeny těmito CU a CU jsou zase tvořeny vědomím. V podstatě čím více jsme schopni soustředit naši emoční energii do jedné konkrétní myšlenkové formy, tím více můžeme ovládat, jak říká Seth, „aktivitu, sílu, stabilitu a relativní velikost“ jednotek, které vytvoří naši mentální obraz; můžeme ovládat "rychlost pulzace" CU, které tvoří objekt, stejně jako "sílu CU přitahovat a odpuzovat jiné jednotky a [a jejich] schopnost kombinovat se s jinými jednotkami." Tento bod nelze podceňovat, protože tvoří základní vědecký základ pro Sethův nejslavnější citát ze všech, kterým je „Vytváříte si svou vlastní realitu“.

Seth napsal celé knihy, aby ukázal, jak tato základní věda funguje, nejoblíbenější z nich je Povaha osobní reality. Hlavní bod, který bychom si měli pamatovat, je, že naše myšlenky mají mnohem větší sílu, než jsme jim normálně připisovali. Jak je široce viděno a hlášeno, někteří pokročilí jogíni a mystici jsou schopni projevovali předměty zdánlivě odnikud. Takové případy jsou uvedeny v důležité knize Paramahansy Yoganandy Autobiografie jogína.

svědky četných průzkumníků, kteří cestovali do Indie, aby pozorovali „fakíry“ při práci. Podobné činy prováděli mystici a šamani také v mnoha jiných kulturách. Příběh Ježíšova života samozřejmě obsahuje mnoho takových popisů projevů, včetně spontánní produkce chleba a ryb, které by nasytily pět tisíc lidí. V poslední době jiní viděli sochy Marie plakat krvavé slzy nebo měly na těle tajemná „stigmata“, jako spontánní zranění podobná ukřižování. Některé náboženské postavy, jako Padre Pio, zašly dokonce tak daleko, že náhle vytvořily husté masy tělesné tkáně na dlaních, které se shlukly dohromady a vypadaly jako hřebíky mezi krví, čímž duplikovaly obraz nehtů, kterými byl Ježíš ukřižován.

Tyto projevy jsou pouze nejextrémnější formou něčeho, co se neustále vyskytuje s našimi myšlenkami, ať už si to uvědomujeme nebo ne.

Esther Hicksová, jejíž práce s entitou jménem Abraham byla inspirována prací Jane Robertsové se Sethem, nazývá tento princip „Zákon přitažlivosti“. V běžném psychologickém žargonu se o něm mluví jako o „sebenaplňujícím se proroctví“.

V podstatě, pokud věříte, že ostatní lidé jsou zlí a zlomyslní, pak vytvoříte CU, které budou působit jako magnet na ostatní, kteří jsou připraveni s vámi takto zacházet, a určitě vás najdou zcela podvědomým procesem spolupráce. Pokud máte strach, který je největším omezovačem lidského snažení, pak vždy najdete věci, kterých se bát. Pokud máte pocit, že jste obětí a přejete si házet vinu na ostatní za své problémy, pak přitáhnete pronásledovatele, aby naplnili vaše přesvědčení. Údajné bytosti ve vyšších sférách vždy rychle poukazují na to, že pokud by se průměrná lidská bytost náhle ocitla ve 100% prostředí reagujícím na myšlenky, kde se její myšlenky okamžitě staly skutečnými, množství strachu, které přirozeně v sobě máme, uvnitř nás může rychle přivést do velmi vážných problémů.

14.20 VÉDSKÉ KONCEPCE GRAVITY A LEVITY

Vrátíme-li se ke spojení mezi védskými koncepty a fyzikou éteru, v dalším úryvku z Prasadovy knihy máme jasný popis protikladných sil gravitace a lehkosti, jak je vidět ve Védách. Zde však Prasad dělá chybu, když používá konvenčnější vědecké termíny odstředivá a dostředivá síla namísto termínů zahrnujících gravitaci a její opak. Při pokusu artikulovat starověké koncepty do moderních slov si možná nikdy přesně neuvědomil, jak ovlivnily současné newtonovské gravitační teorie jeho doby:

Zatímco tedy slunce přitahuje zemi k sobě, zákony života, které jí daly konstituci, podle níž se musí po věky valit, ji udržují ve sféře, kterou jí určili. Vznikají tak dvě síly. Země přitažená jedním by šla ke slunci; zkontrolován druhým, musí zůstat tam, kde je. Jsou to odstředivé a dostředivé síly a jejich působení vede k tomu, že Země uděluje každoroční revoluci.

14.21 VÝZNAM DECHU

V dalším úryvku ze str. 85, vidíme spojení mezi Sluncem a energií vesmíru, která je ve védské tradici označována jako „Prana“.

Má ilustrovat, jak je umění dýchání jako meditace naše vlastní

prostředky k napojení na energii vesmíru. Opravdu, jinde nám Prasad říká, že "věda o dechu a jeho spojení s vesmírem je jediným nejhlubším tajemstvím všech esoterických řádů."

Říká se, že slunce je prána. To je dostatečně zřejmé a bylo to již mnohokrát zmíněno. Nejdůležitější funkce života, inspirace a expirace, jejichž funkcí je podle Vědy o dechu jediným zákonem existence vesmíru na všech úrovních života, je uváděna do existence a udržována v činnosti samotné slunce. Je to sluneční dech, který tvoří jeho existenci, a to, co se odráží v člověku, dává zrod lidskému dechu.

Tato myšlenka pak pokračuje na straně 89 popisem dalšího sanskrtského termínu, který jsme již probrali, známého jako „Svara“, který si pamatujeme jako „proud životní vlny“ a spojený s harmonickými „spirály světla“. „ zmíněno v minulé kapitole:

Žádná teorie života ve vesmíru není tak jednoduchá a tak velkolepá jako teorie dechu (Svara). Je to jediný univerzální pohyb, který se objevuje v Maye díky neviditelnému substrátu vesmíru, Parabrahmanu Vedantinů. Nejvhodnější výraz pro Svaru v angličtině je „proud života“. Indická věda o dechu zkoumá a formuluje zákony, nebo spíše jeden univerzální zákon, podle kterého tento proud života, tato hybná síla univerzální inteligence, běžící, jak to Emerson tak krásně říká, po drátě myšlení, řídí evoluci. a involuce a všechny jevy lidského života, fyziologické, mentální a duchovní. V celé délce a šíří tohoto vesmíru neexistuje žádný jev, velký ani malý, který by nenašel své nejpřirozenější, nejsrozumitelnější a nejvýstižnější vysvětlení v teorii pěti způsobů projevu tohoto univerzálního pohybu – pěti elementárních. Tattvas...

Slovo Svara je pouze synonymem inteligence, jediným projevem Jednoho sestupujícího do Prakriti [nerozlišené hmoty.]

Další definice pro „Svara“ neboli „vzestupná spirála světla“ je uvedena na straně 137, za kterou krátce následuje velmi zajímavá věta, která v podstatě říká, že jelikož se jedná o nadčasové principy vesmíru, vždy se vrátí do mysli lidstva. :

Svara, nebo to, co lze nazvat Dechem Božím, Dechem života, není nic víc ani méně, jak již bylo vysvětleno, než abstraktní inteligence, nebo pokud je takový výraz lépe chápán, inteligentní pohyb... V kurzu věků se tyto ideje objevují ve fyzické rovině znovu a znovu, podle zákonů dříve naznačených.

14.22 RAMANUJANŮV VĚDECKÝ ZÁKLAD PRO oktávu

Nyní, když jsme splnili náš cíl ukázat spojení mezi védskou vědou a špičkovou éterickou fyzikou, vracíme se k naší základní myšlence o struktuře dimenzí jako o oktávě geometrických vibrací. Pokud se všechny různé mystické a channelované mimozemské zdroje s prokázanou platností shodly na tomto bodu, pak jistě musí existovat způsob, jak k tomuto tématu přistoupit pomocí vědy. V *The Shift of the Ages* popisujeme, jak byl matematický základ celé moderní teorie superstrun a „hyperprostoru“ založen na

průkopnické dílo indického matematika Srinivasy Ramanujana, který otevřeně přiznal, že všechny své informace přijímá z duchovního zdroje. I přes tuto zjevně fatální chybu v jeho pověřovacích listinách podle dnešních standardů establishmentu byl ve své době široce ohlašován jako génius, protože jeho práce zásadně změnila celý rozsah a definici západní matematiky.

Při zpětném pohledu, s tím, co nyní víme o védské kosmologii, by nemělo být těžké vidět, že Ramanujan měl bohaté znalosti, se kterými mohl pracovat, když se snažil vymyslet matematiku, která by kvantifikovala a vysvětlila různé tattvické úrovně éterické hustoty v vesmír, který většina vědců mylně nazývá „dimenzemi“. Sám Ramanujan nedokázal vysvětlit, jak věděl, co ví, kromě toho, že řekl, že „[hinduistická] bohyně Namakkal by ho inspirovala vzorci ve snech“. A přesto, s ničím jiným než jednou matematickou knihou ke čtení a studiu, Ramanujan sám znovu odvodil posledních 100 let nejlepších západních matematických poznatků své doby, zcela sám! Kromě toho byly v jeho díle obsaženy spousty mnohem záhadnějších číselných operací, které západní matematické zřízení nikdy předtím nevidělo, a při pokusech o jejich vlastní znovuzískání bylo hrozné období. A přesto viděli, že tyto operace byly vysoce elegantní a přesvědčivé, protože v sobě měly nádhernou symetrii.

14.22.1 FLATLANDERS

Tyto exotické číselné operace z Ramanujanu, nazývané „modulární funkce“, poskytly základ všem fyzikům, kterým se měli řídit při matematickém zkoumání a definování vyšších dimenzí. Ačkoli ve skutečnosti nemohou vidět vyšší hustoty nebo „rozměry“, naši matematici použili určité analogie k určení jejich vlastností. Klasický příklad toho je vizualizován analogií Flatlanders – celé rasy bytostí, které žijí v „plochem“ dvourozměrném světě, kterým pak jejich rovinou prochází koule shora dolů. Z jejich pohledu by viděli pouze kruh, který začal velmi malý, dosáhl určité šířky a pak se znovu stal malým. Pro ně by byl viditelný pouze jeden zdánlivý „výřez“ koule, když procházela jejich rovinou. Přesto s těmito informacemi mohli matematicky vypočítat vlastnosti koule a definovat její existenci, i když byla mimo jejich současný rozsah vnímání. V tomto případě by koule byla považována za "topologii s vyšší dimenzí." Slovo „topologie“ je jednoduše inteligentně znějící způsob, jak vyslovit slovo „tvar“.

14.22.2 RAMANUJANŮV SYSTÉM

V případě Ramanujan jsou modulární funkce definovány jako matematické operace, kde v nich existuje neuvěřitelná a téměř neslychaná míra symetrie – symetrie, která umožňuje existenci geometrií s vyšší hustotou. A v rámci této symetrie, mnoha, mnoha různými a synchronními způsoby, nás modulární funkce Ramanujanu vždy odkazovaly zpět k číslu osm jako klíčové organizační síle za strukturou dimenzí nebo hustot v tomto vesmíru. To je vidět na úryvcích z knihy Hyperprostor od Dr. Michio Kaku. Zde bychom měli mít na paměti, že teorie „superstrun“ je velmi podobná éterickým konceptům v tom, že celá kvantová říše je považována za produkt energetických, vibrujících „strun“:

Srinivasa Ramanujan byl pravděpodobně nejpodivnějším mužem v celé matematice

v celé historii vědy. Byl přirovnáván k praskající supernově, osvětlující nejtemnější a nejhlubší zákoutí matematiky, než ho ve věku 33 let tragicky srazila tuberkulóza, jako před ním Riemann. Pracoval v naprosté izolaci od hlavních proudů svého oboru a dokázal sám získat 100 let západní matematiky. Tragédií jeho života je, že velká část jeho práce byla promarněna znovuobjevováním známé matematiky. V obskurních rovnicích v jeho sešitech jsou rozesety tyto modulární funkce, které patří k nejpodivnějším, jaké kdy byly nalezeny...

V díle Ramanujana se číslo 24 (8×3) objevuje opakovaně. Toto je příklad toho, čemu matematici říkají magická čísla, která se neustále objevují tam, kde je nejméně čekáme, z důvodů, kterým nikdo nerozumí.

Jako zázrakem se Ramanujanova funkce objevuje i v teorii strun... V teorii strun odpovídá každý z 24 módů v Ramanujanově funkci fyzické vibraci struny...

Když je Ramanujanova funkce zobecněna, je číslo 24 nahrazeno číslem 8. Kritické číslo pro superřetězec je tedy $8 + 2$ nebo 10.

Toto je původ desáté dimenze. Struna vibruje v deseti dimenzích, protože vyžaduje tyto zobecněné Ramanujanovy funkce (založené na čísle 8), aby zůstala soběstačná. Jinými slovy, fyzici ani v nejmenším nerozumí tomu, proč je jako rozměr struny vybráno deset a 26 dimenzí.

[Nyní si pozorně přečtěte následující větu a pamatujte, že to říká představitel hlavního proudu vědecké autority:]

Jako by se v těchto funkcích projevovala nějaká hluboká numerologie, které nikdo nerozumí...

V konečné analýze je původ desetirozměrné teorie stejně záhadný jako sám Ramanujan. Na otázku publika, proč může příroda existovat v deseti dimenzích, jsou fyzici nuceni odpovědět: "Nevíme."

Jak můžeme vidět z výše uvedené pasáže, moderní fyzikové superstrun mají pocit, že energie tvořící dimenze nejsou v Ramanujanově systému založeném na oktávě „symetrické“, a proto svévolně přidávají dvě dimenze navíc, aby do sebe vše matematicky zapadalo. Deset dimenzí konvenční „teorie superstrun“ pochází z této abstrakce – a stejně nevkusným způsobem teoretici strun vzali Ramanujanovu skupinu tří oktáv nebo 24 dimenzí a přidali další dvě, aby dostali 26. Člověk by si myslel, že kdybyste měli tři různé Oktávové systémy, z nichž každý měl ohromnou hudební symetrii, že byste nechtěli tuto symetrii narušit tak, abyste do celé skupiny přidali jen dva další - ale většina z nich pravděpodobně nejsou hudebníci!

V poznámce pod čarou číslo 13 na straně 346 v zadní části Hyperprostoru nám Kaku ukazuje, jak lze Octave znovu zavést odstraněním dvou „extra“ dimenzí, které přidali:

Dva z těchto vibračních režimů však mohou být odstraněny, když narušíme symetrii struny a zbude nám 24 vibračních režimů, což jsou ty, které se objevují ve funkci Ramanujan.

Nyní, když rozumíme vibracím a formám, které na sebe bere, mělo by být snadné vidět, jak k této zdánlivě chybě došlo. Jak uvidíme v dalších kapitolách, celé naše chápání energie a kvantové fyziky má mnoho zkreslení. Když jsou tyto deformace očistěny a vidíme geometrii, která funguje, najdeme přesnou "symetrii", kterou teoretici strun věří, že musíme zachovat pomocí dvou dalších "dimenzí". S někým z Ramanujanova génia je více než pravděpodobné, že on nebo jeho informační zdroj si byli dobře vědomi toho, co dělali; prostý fakt, že stále nerozumíme mnoha jeho teorémům, by měl být velkým vodítkem, že jsme ještě „nevyřešili hádanku“. Přidání dvou dalších rozměrů je jednoduše pohodlnou zkratkou, aby vše vypadalo dobře na papíře.

14.23 TANIYAMA-SHIMURA: MODULÁRNÍ FUNKCE JAKO GEOMETRICKÉ OBJEKTY

Jak náš výzkum v této oblasti pokračoval po napsání *The Shift of the Ages*, velmi nás zaujalo zjištění, že již existuje tradiční vědecký model, který přímo spojuje modulární funkce založené na Ramanujanově oktávě s platónskou geometrií! Vychází to z domněnky Taniyama-Shimura, která byla matematicky prokázána teprve v 90. letech. Tato domněnka v podstatě říká, že všechny modulární funkce „založené na oktávě“ od Ramanujana lze v podstatě modelovat jako eliptické křivky.

Zatímco úplná definice „eliptických křivek“ je poměrně složitá, hlavním bodem je, že tyto křivky jsou ve skutečnosti tvarovány jako torus nebo kobliha a je vidět, že se obalují kolem platónských geometrií, konkrétně krychle. Zjištění této skutečnosti nás přirozeně velmi potěšilo. (Matematika, která tuto konfiguraci popsala, vedla k průlomovému matematickému důkazu Andrewa Wilese v polovině 90. let minulého století ve Fermatově poslední větě, která je považována za „největší matematickou hádanku za posledních 300 let.“)

Zjednodušeně řečeno, moderní matematické teorie skutečně podporují výsledky našich modelů vibrační tekutiny – tj. platónských geometrií, které jsou obklopeny a vytvořeny spirálovitými nebo zakřivenými čarami. Jak nám ukazuje Taniyama-Shimura domněnka, Ramanujanovy modulární funkce založené na oktávě jsou ve své podstatě geometrické a geometrie překvapivě přesně odpovídá tomu, co bychom očekávali v harmonickém modelu.

14.24 GEOMETRICKÁ OKTÁVA: PROBLÉM VYŘEŠENÍ

Vidět dimenze nebo hustoty uspořádané do oktávy nám dává dokonalou teorii vibrací, která sjednocuje náš viděný a neviditelný vesmír do jediného, naprosto jednoduchého celku – „teorie mramoru“, jak by ji fyzici nazvali, která je zjednodušená a elegantní. Je to vibrace, která spojuje všechny tyto pojmy dohromady. Víme, že výšky zvuku nebo tóny nejsou nic jiného než vibrace molekul vzduchu a že barvy nejsou nic jiného než vibrace fotonů světla. Podobně jsou platónská tělesa další formou vyjadřování vibrací – v tomto případě vibrací energetických vln, které se sbíhají do bodu, rotují a spirálovitě se otáčejí dovnitř a ven ze společně sdíleného centra, ve formě Svary nebo „Velkého dechu“.

Ve vědecké kosmologii máme jedinečné a velmi vysvětlitelné umístění koule a všech pěti platónských těles do oktávy. V tomto systému je

koule a dvacetistěn jsou vidět dvakrát, a tak získáme oktávu osmi pozic ze šesti základních tvarů - pěti platónských těles a jedné koule. Obrázek je na obrázku níže pod 12.24.6.

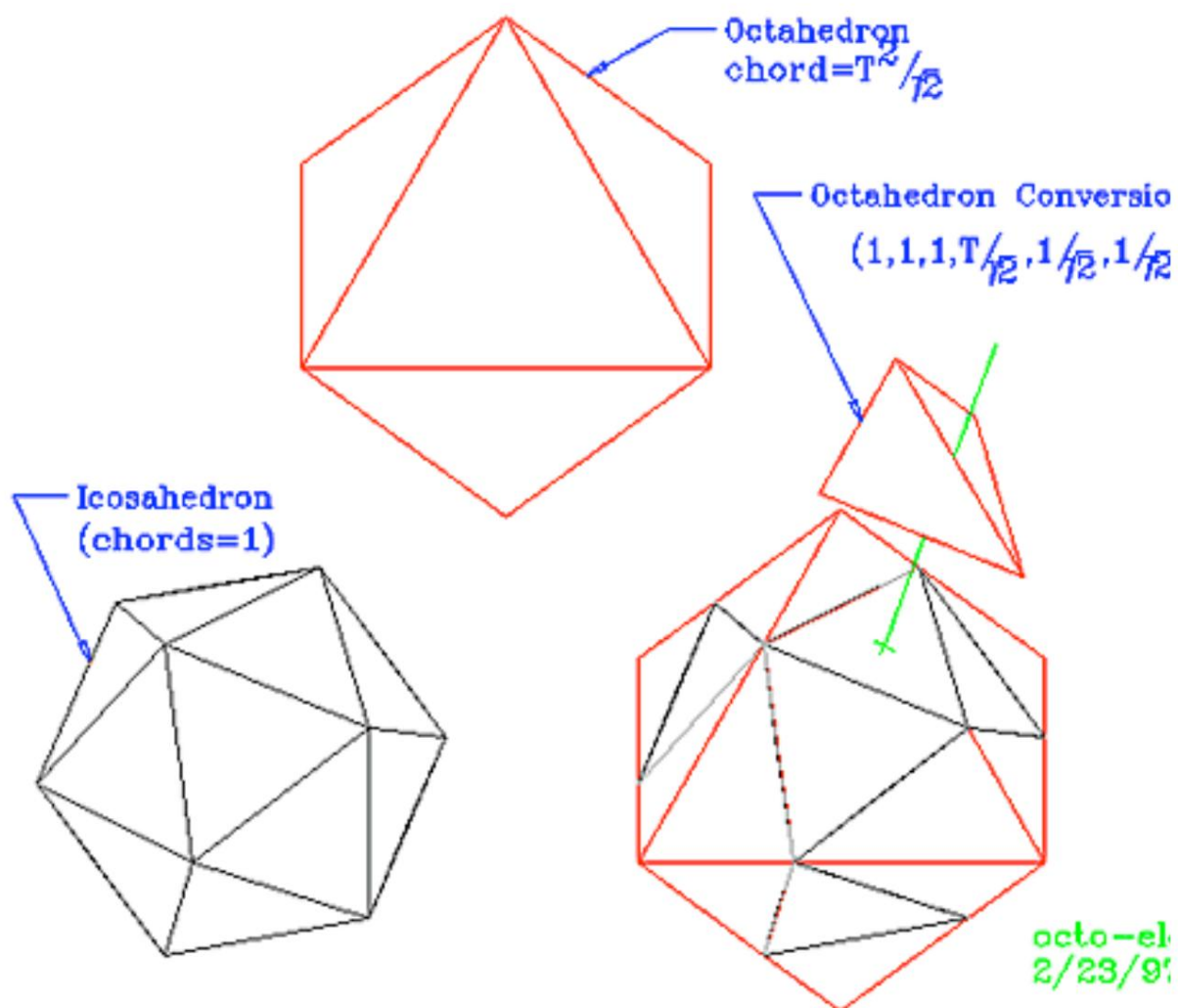
V The Shift of the Ages jsme již velmi jasně popsali a znázornili, jak lze vidět, jak energie oktaedru třetí hustoty expanduje do hvězdného čtyřstěnu a dále nahoru v řetězci. S těmito geometrickými vizualizacemi jsme zatím zjistili, že hinduistický model je dobře podporován.

Při pokusu vizualizovat, jak by se mohl dvacetistěn druhé hustoty rozšířit na osmistěn třetí hustoty, jsme však narazili na závalu, i když Robert Lawlor ve své knize Posvátná geometrie řekl, že to lze provést.

Nad tímto problémem jsme si lámali hlavu téměř čtyři roky a teprve nedávno v říjnu 2000 jsme měli nesmírné uspokojení z toho, že jsme narazili na webovou stránku, která nám poskytuje jasné schéma toho, jak by se to dalo udělat! Opět platí, že první objekt se musí úhlově naklonit, když se rozšíří do dalšího objektu v sekvenci.

Nyní tedy představíme celou řadu náklonů a úprav, které je třeba provést v pořadí, aby čtenář viděl, jak se vše v této progresi tvarů mění.

14.24.1 CENTRÁLNÍ ICOSAHEDRON NA OCTAHEDRON

Alternate Octahedron Element

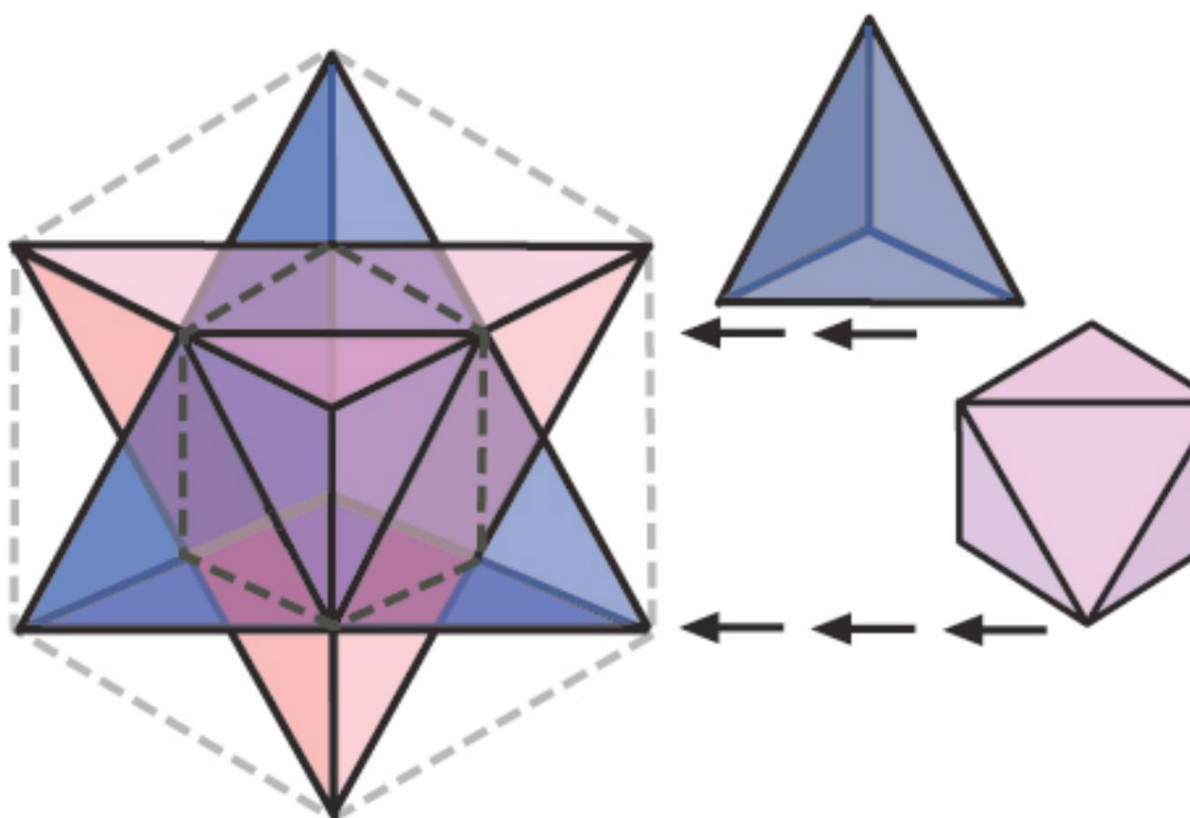
Úhlovým nakloněním dvacetistěnu na jeho stranu (nevypočítali jsme přesný počet nutných stupňů naklonění) a přidáním speciálního harmonického čtyřstěnu na dvanáct různých míst můžeme postavit osmistěn. A jak uvidíme později, začátkem roku 2000 se objevil kruh v obilí, který nám ukázal vnitřní fungování této expanze! V kterémkoli z těchto případů, kdy je vidět, že se Platónská tělesa roztahují, musí proběhnout rohatý, naklápěcí pohyb, protože spirála způsobí přirozené roztažení tvaru – a je to prostě zvýšení hustoty vibrací, které produkuje tento výsledek. Když máte vyšší vibrace, tvary se transformují na objekty větší složitosti. Je zajímavé vidět, jak se dvacetistěn může objevit na obou koncích spektra ve vědeckém modelu, ve druhé a sedmé dimenzi.

V tomto oktávovém systému je dvacetistěn první geometrií, která vykryštovala z koule, a konečnou geometrií, která existuje předtím, než se vibrace znovu roztaví do čistoty koule. Doufáme, že v budoucnu najdeme počítačového programátora, který dokáže vytvořit skutečně přesnou animaci tohoto pulzujícího, rohatkového, naklápěcího a rotačního procesu, protože to nakonec není se softwarovými technologiemi, které jsou nyní k dispozici, obtížné. Pro ty, které to zajímá, obrázek a detail expanze dvacetistěnu až osmistěnu je od Roberta Conroye.

14.24.2 OCTAHEDRON NA TETRAHEDRON

Osmistěn leží ve středu hvězdného čtyřstěnu, což je snadno vidět na následujícím obrázku níže, kde vpravo nahoře ukazujeme, jak jeden z osmi čtyřstěnu připojených ke každé ploše osmistěnu napravo vytvoří hvězdný čtyřstěn. doleva.

Na tomto místě je důležité připomenout, že tyto harmonické tvary v časoprostoru jednoduše „nesedí“ – otáčejí se. Sférický torus, který je obklopuje, popsán a znázorněn v předchozích kapitolách, nám ukazuje, kde je osa rotace. Všimněte si, že pokud by se osmistěn normálně otáčel kolem osy, která by šla od špičky ke špičce, byl by nucen naklonit se pod úhlem 45 stupňů na svou stranu, protože by se stal hvězdným čtyřstěnem, který by pak měl různé špičky ke špičce. osa hrotu. Na tomto obrázku je osmistěn stínovaný objekt vpravo a jeho transformace hvězdného čtyřstěnu je zobrazena vlevo. Vidíme, že osmistěn bylo potřeba naklonit na bok, aby „zapadl“ do nového tvaru, kde každá plocha osmistěnu vyrůstá do čtyřstěnu. Podobné pohyby lze vidět na spořiči obrazovky Windows "3D Flower Box" na Start- Nastavení- Ovládací panely- Displej- Spořič obrazovky- 3D Flower Box- Nastavení- Tetrahedron:

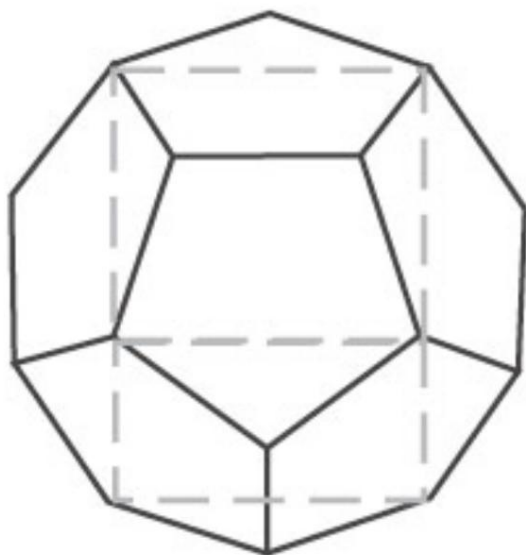
14.24.3 HVĚZDNÝ TETRAHEDRON NA KOSTKU

Dále, když spojíme hroty hvězdného čtyřstěnu dohromady, získáme krychli. To lze vidět na výše uvedeném diagramu, kde je šestiúhelníková formace „krabice“ nakreslena kolem šesti vnějších špiček hvězdného čtyřstěnu. Studium informací o globální mřížce Bruce Cathieho a dalších zdrojů se zdá, že krychle „nejlépe sedí“ ve sférickém torusu a v tomto „nejlépe sedí“ žádný z hrotů není zarovnán s póly CU.

Nejsymetričtější a nejstabilnější poloha krychle se zdá být, když jsou čtyři její body nad rovníkem a čtyři pod rovníkem. To by způsobilo, že by severojižní osa CU prořízla střed dvou ploch krychle, jedné nahoře a druhé dole. Pokud je toto přirozený "bod klidu" pro krychli v CU, pak bychom museli otočit nebo naklonit hvězdný čtyřstěn na jeho stranu, jak se rozpíná, opět přesně o 45 stupňů. Kromě toho nám tato orientace krychle umožňuje vejít se do osmistěnu v jeho správné orientaci, s jeho hroty zarovnanými ze severu na jih. Toto zarovnání krychle a osmistěnu můžeme vidět na obrázku, který je vidět po následujícím bezprostředním níže.

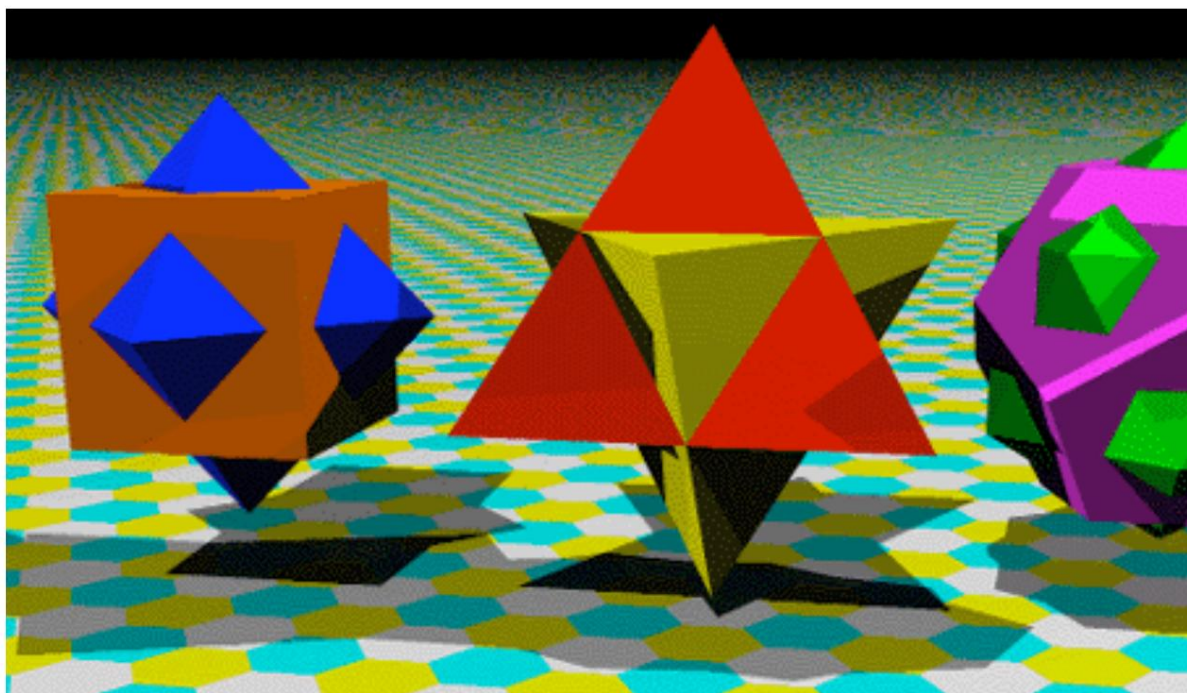
14.24.4 KOSTKA DO DEKAHEDRONU

Dále se každá plocha krychle rozšíří do tvaru střechy vytvořeného z pěti ekvidistantních linií a tři a oboustranné okraje „střech“ se spojí a vytvoří pětiúhelníky. Na tomto dalším obrázku jsou jako tečkované čáry viditelné pouze dvě strany krychle a nevypadají identicky ve tvaru. Pro toto rozšíření se krychle musí naklonit do jedné ze dvou různých úhlových poloh (které jsme nevypočítali), protože je stanovena vlastní rotační osa dvanáctistěnu:

ICOSAHEDRON

14.24.5 DODEKAHEDRON DO FINÁLE

Bruce Rawles' Interpenetrating Platonic Solids, vytvořený pomocí programu POV.

Nakonec se každá tvář dvanáctistěnu zatočí a rozkvetne do tvaru hvězdy nebo šípu a vytvoří dvacetistěnu. Každý řádek v novém dvacetistěnu rozděljuje každý řádek dvanáctistěnu přesně na polovinu. Zdá se, že k dokončení tohoto přechodu není nutné žádné rotační naklonění osy, protože mřížka nám ukazuje, že dvanáctistěnu je dokonale a rovnoměrně vnořeno do dvacetistěnu. Výše uvedený diagram, vytvořený na webových stránkách Sacred Geometry Bruce Rawlese programem sledování paprsků Persistence of Vision (POV), ukazuje hinduisticky předepsaný růst dvanáctistěnu do dvacetistěnu jasně na pravé straně.

14.24.6 IKOSAHEDRON DO KULY

Nakonec dvacetistěnu ustupuje Jednotě, protože je nejbližší platónskému tělesu samotné kouli, kde vibrace přestávají vykazovat geometrii a místo toho dosahují Jednoty. Opět se v tomto okamžiku zdá, že jakékoli naklání nebo otáčení již pravděpodobně není nutné:

14.25 PROBLÉM JE VYŘEŠEN

Zdá se tedy, že geometrickou část skládačky vyřešila hinduistická kosmologie. Konstruktoři této kosmologie nějakým způsobem vypracovali tyto různé harmonické vztahy, zahrnující rotaci, úhlové naklání a roztahování rozměrů – ke všemu dochází zcela přirozeně v experimentech Dr. Fullera a Dr. Jenny pouhým zvýšením frekvence vibrací v dané kapalině. .

Navíc, pokud vás to ještě nenapadlo, připomeňme si, že nyní máme pevný model, který vysvětluje, jak by planeta mohla mít náhlý

"posun pólů." Pokud tyto geometrie organizují a tvarují kontinenty, co se stane, když se mřížka rozpíná? Pamatujeme si práci Dr. Athelstana Spilhouse pro NOAA, který ukázal, že kontinentální expanze Země se řídila pokyny těchto geometrických forem. Jak pokračovali v růstu a utvářeli kontinenty různými způsoby, museli by provést naklápěcí úpravy planetární osy rotace, aby si udrželi svou formu.

Ra vysvětluje zcela jasně, že mají „všechny důvody se domnívat“, že Země provede „20stupňové přerovnění“ své osy, když k tomuto energetickému posunu dojde. Pokud vydělíme 360 stupňů kruhu 20, dostaneme 18 různých jednotek nebo tvarových ploch. Dvacítka je velmi „geometrický“ úhel pro pohyb mřížky a máme podezření, že zahrnuje naklonění Becker-Hagensovy mřížky, kterou jsme viděli dříve a která má 120 různých ploch. Pokud si pamatujeme, tato mřížka byla vytvořena tak, že se vzaly dva dvacetistěny a naklonily se do sebe, pak se všechny čáry spojily dohromady. To tvoří to, co Dr. Becker a Hagens nazývají "Unified Vector Geometry 120 Polyhedron".

Na závěr této kapitoly je tedy pravděpodobné, že mainstreamoví vědci zjevně nebudou mít radost a nebudou rozumět tomu, jak mohla mít starověká kultura „chybějící článek“, který dramaticky zjednodušuje a sjednocuje všechny moderní teorie éterické fyziky, o kterých jsme zde diskutovali. I když se to může zdát neuvěřitelné, že taková „primitivní“ kultura mohla mít přístup k tomuto typu informací, důkaz je tu pro každého. Jsme vděční za nalezení Prasadovy klasické knihy, protože nyní můžeme skutečně vidět, jaké vědecké mistrovství existuje ve vědecké kosmologii. V budoucích kapitolách, až budeme řešit spojení mezi CU a časem, budeme tuto knihu znovu používat, takže našim překvapením stále není konec. Když se pustíme do diskuse o čase, Sethova práce bude mít pro nás v této oblasti více poučných konceptů.

V další kapitole uvidíme, že starověcí Árijci v Indii nebyli sami ve svém uchopení univerzálního energetického systému jednotky vědomí; archetyp „Světového stromu“ se skutečně objevuje v pozoruhodném množství různých mytologií z celého světa a jeho popisy jsou velmi zjevné a jednoznačně spojeny s vlastnostmi CU.

14.26 Shrnutí

14.1 V této kapitole jsme spojili staré, moderní a „mimozemské“ koncepty týkající se vyšších hustot.

14.2 Moderní věda má mnoho různých, protichůdných představ o počtu „dimenzí“ ve vesmíru. Starověká / mimozemská éterická věda souhlasí s tím, že existuje osm hustot éterické vibrace "pravé barvy".

14.2.1 Moderní vědci věří, že existují další 90stupňové nebo „ortogonální“ rotace, které můžeme provést ve vesmíru, abychom se dostali do „vyšší dimenze“. Toto je pouze matematický koncept a tvoří fyzikální paradox, jak jsme popsali.

14.2.2 Naši vědci potvrdili, že platónské geometrie musí být zapojeny do vyšších dimenzí, i když se zdá, že nechápou proč.

14.2.3 Myšlenka geometrie jako vibrace mnohem jasněji zapadá do pozorovaných dat.

14.3 Dr. Richard Thompson a další nyní odhalují, že starověká védská kultura Indie měla vysoký stupeň vědeckého pokroku, včetně znalostí sluneční soustavy, létajících plavidel a jaderných zbraní. Lze také vytvořit jasné spojení s éterickou / "dimenzionální" kosmologií.

14.4 Ve védském systému výraz „Prakriti“ znamená „nerozlišená vesmírná hmota“.

14.5 Jediný Stvořitel se nazývá Parabrahman nebo Brahman a ve védské kosmologii se říká, že podstoupí „Velký dech“.

14.6 Védské slovo pro úroveň éterické vibrace je „Tattvas“. Ačkoli jsou typicky modelovány v pětinasobném systému, mohou být také modelovány v sedminásobném systému, což nám opět ukazuje jasný důkaz "oktávové" kosmologie.

14.7 Slovo „Prana“ je podobné našemu pojetí éteru, protože představuje „oceán pěti základních Tattvas“. Můžeme zde vidět jasné spojení s fluidní energií.

14.8 Výraz "Svara" se vztahuje k "proudu životní vlny" ve Vesmíru, který Ra nazývá "spirálovou linií světla." Toto je základní linie pohybu, kterou budou akce rozšiřování-stahování následovat. Úryvky ze Setha to ilustrují jasněji.

14.9 „Velký dech“ Parabrahmanu je také spojen s ohřevem a chlazením a védská kosmologie uvádí, že když se étery poprvé vytvořily, byly „vrženy do sfér“. To je opět pozoruhodná korespondence s pozorováním.

14.10 Slovo "Manu" odkazuje na Univerzální mysl a v našem planetárním prostředí existuje sedm lok, neboli vibračních úrovní existence; další jasná souvislost.

14.11 Védský koncept „Trutis“ je doslova totožný s tím, co jsme již objevili ohledně „Jednotek vědomí“.

14.12 Seth popisuje, že jednotky vědomí mají strukturu kulového torusu, jak bychom očekávali.

14.13 Seth podrobně rozumí elektromagnetickým vlastnostem CU.

14.14 Vibrační složky CU jsou také nastíněny Sethem, včetně zvuku a barev a také geometrie.

14.15 CU jsou přímo zodpovědné za formování hmoty v Sethově kosmologii, a to je přímo spojeno s vědomím.

14.16 Seth popisuje, jak se tyto jednotky řídí principy přitažlivosti a odpuzování, které vidíme v rovnováze gravitace/lehkosti, magnetismu a dalších silách. Je také stanoveno spojení, že stupeň „nabití“ v jednotce vědomí je tvořen množstvím emocionální/vibrační energie

který byl původně dán do jeho výroby.

14.17 Sethův popis chování CU také zahrnuje expandující/stahující se pulzaci.

14.18 V sethské kosmologii je emocionální energie primární silou za manifestací a chováním jednotek vědomí.

14.19 Spojení mezi emoční energií a tvorbou hmot tvořících jednotek vede k často citované filozofii "Vytváříte si svou vlastní realitu."

14.20 Védská kosmologie také demonstruje znalost push-pull efektu mezi éterickými pohyby „Gravity“ a „Levity“.

14.21 Prasad nám říká, že "věda o dechu a jeho spojení s vesmírem je jediným nejhlubším tajemstvím všech esoterických řádů." Ve védském systému je tato myšlenka dechu přímo spojena se Sluncem.

14.22 Ramanujan mohl mít znalosti védské kosmologie na mysli, když tvořil své „modulární funkce“ založené na oktávě, které jsou stále primárním matematickým systémem pro „vyšší dimenze“ používaným teoretiky superstrun.

14.23 Dohad Taniyama-Shimura ukázal, že Ramanujanovy „modulární funkce“ lze matematicky propojit s geometrickými tvary oktávy.

14.24 Znovu si prohlédneme geometrickou oktávu jako kouli, centrální dvacetistěn, osmistěn, hvězdný čtyřstěn, krychli, dvanáctistěn, dvacetistěn a kouli.

14.24.1 Jak se centrální dvacetistěn rozšiřuje do osmistěnu, dochází k mírnému úhlovému naklonění, což je modelováno v diagramu Roberta Conroye.

14.24.2 Expanze z osmistěnu na čtyřstěn zahrnuje náklon 45 stupňů.

14.24.3 Expanze čtyřstěnu na krychli zahrnuje další naklonění o 45 stupňů.

14.24.4 Přeměnu kostky na dvanáctistěn odhaluje tvar „střechy“, který se objeví na každé ploše krychle. Dvě a třístranné oblasti „střech“ se spojují a vytvářejí pětiúhelníkové plochy dvanáctistěnu.

14.24.5 Dvanáctstěn se přirozeně rozšiřuje zpět do dvacetistěnu bez naklonění.

14.24.6 Dvacetistěn na kouli je nejjáhadnější transformací ze všech, která se zcela vymyká z přímočaré geometrie.

14.25 Na závěr, védská/hinduistická kosmologie, kterou jsme viděli v této kapitole, má téměř neuvěřitelné množství korespondence s éterickým modelem. V další kapitole uvidíme, že mnoho světových mytologií vizualizovalo složitou strukturu CU a nazvalo ji „Světový strom“.

KAPITOLA 15: POSVÁTNÉ LEGENDY SVĚTA STROM

KAPITOLA 15: POSVÁTNÉ LEGENDY O SVĚTOVÉM STROMU

15.1 SPOJENÍ SVĚTOVÉHO STROMU / JEDNOTKY VĚDOMÍ

Dávní věštcí vyšli z těla a hlásili svá pozorování struktury CU, často ji nazývali „Světový strom“ poté, co viděli hlavní centrální osu. Ukážeme, že tento koncept se znovu objevuje pozoruhodně podobným způsobem napříč velkým množstvím různých kultur a lze snadno vytvořit jasné spojení se sférickým torusem; je to doslova jedna a ta samá formace. Mnohé z legend říkají, že „dosáhnutím kmene a vyšplháním na strom“ budou výsledkem silné mystické zážitky ve vyšších rovinách. Některé fotografie starověkých vzorů, jako je tento další obrázek šintoistické bohyně Quan Yin, ukazují, že tito mystici viděli stejné útvary, když byli v Duchu, pouze je po návratu do svých fyzických těl odlišně interpretovali v závislosti na jejich existujících kulturních mytologiích.

šintoismus

bohyňe Quan Yin, ukazující zjevnou formaci sférického torusu.

Snímek Quan Yin ukazuje zjevné známky „koulí uvnitř koulí“ v hlavní oblasti kolem jejího těla, kuželovitých oblastí, které se zužují směrem ke středu od severního i jižního pólu, a dokonce i „koróny“ uvnitř koule tvořené všechny náramky na každé z mnoha paží Quan Yin. Bůh úplně nahoře na obrázku má od sebe vyzařujících šest čar, které opět ukazují typický vírový pohyb, který bychom očekávali. Jediným mírným zkreslením z našich vědeckých pozorování CU na obrázku je, že spodní část CU je protáhlá více, než bychom očekávali, kvůli umístění nohou Quan Yin na platformě.

Měli bychom si pamatovat, že mnoho starověkých kultur nemělo žádný typ jazyka pro popis složitých geometrických tvarů, a proto by to bylo přirozené

„antropomorfizovat“ (umístit lidsky) to, co viděli. Měli bychom si pamatovat, že uvnitř CU je řada koulí; centrální spirálovitá osa vypadá jako kmen stromu, který se šíří do kopulovitých „větví“ vrstev vnořených koulí nahoře. Tato koule byla v jiných vizích také označována jako „hora“, „stan“ nebo „kosmické vejce“, i když zdaleka nejčastěji se objevuje myšlenka Světového stromu.

Téměř všechny vize uvádějí, že lidská rovina je plochá oblast uprostřed koule. Moderní učenci to interpretují jako indikaci teorie „Ploché Země“ a následně tyto modely zavrhnou jako zbytečné. Avšak v naší sluneční soustavě je rovina ekliptiky místem, kde sídlí veškerý fyzický život; fyzické planety obíhají pouze touto „plochou“ zónou a člověk cestující mimo tělo ve správné oblasti by to viděl. Vzhledem k tomu, že Země je obsažena v této ploché rovině, starověcí věštci by viděli celou sférickou strukturu z perspektivy Země, alespoň zpočátku.

15.2 NOVÝ VÝKLAD „HAMLETOVA MLÝNA“

Přelomové dílo známé jako „Hamletův mlýn“ od Dr. Giorgio de Santillana a Hertha von Dechend odhalilo, že „světový strom“ je pravděpodobně nejrozšířenějším konceptem ve všech starověkých mytologiích. V Hamletově mlýně spojovali všechny tyto mýty s pomalým kolísáním v zemské ose. Toto pomalé kolísání je známé jako „precese“ a hraje velmi důležitou roli v našem posledním argumentu pro rychle se blížící energetický posun pro Zemi v této době. Později v knize probereme precesi podrobněji, jak jsme to udělali také v Posunu věků. I když nepochybně existuje souvislost mezi pohybem zemské rotační osy a mytologiemi Světového Stromu, v této kapitole navrhneme, že naše éterické interpretace jsou také velmi pravděpodobně pravdivé, vzhledem k tomu, co nyní víme o sférických energetických systémech torusů. Metafory často naznačují kolaps Světového stromu, který je interpretován jako posun magnetického pólu, ale zjevně by to mohlo zahrnovat i masivní změnu energetického pole Slunce.

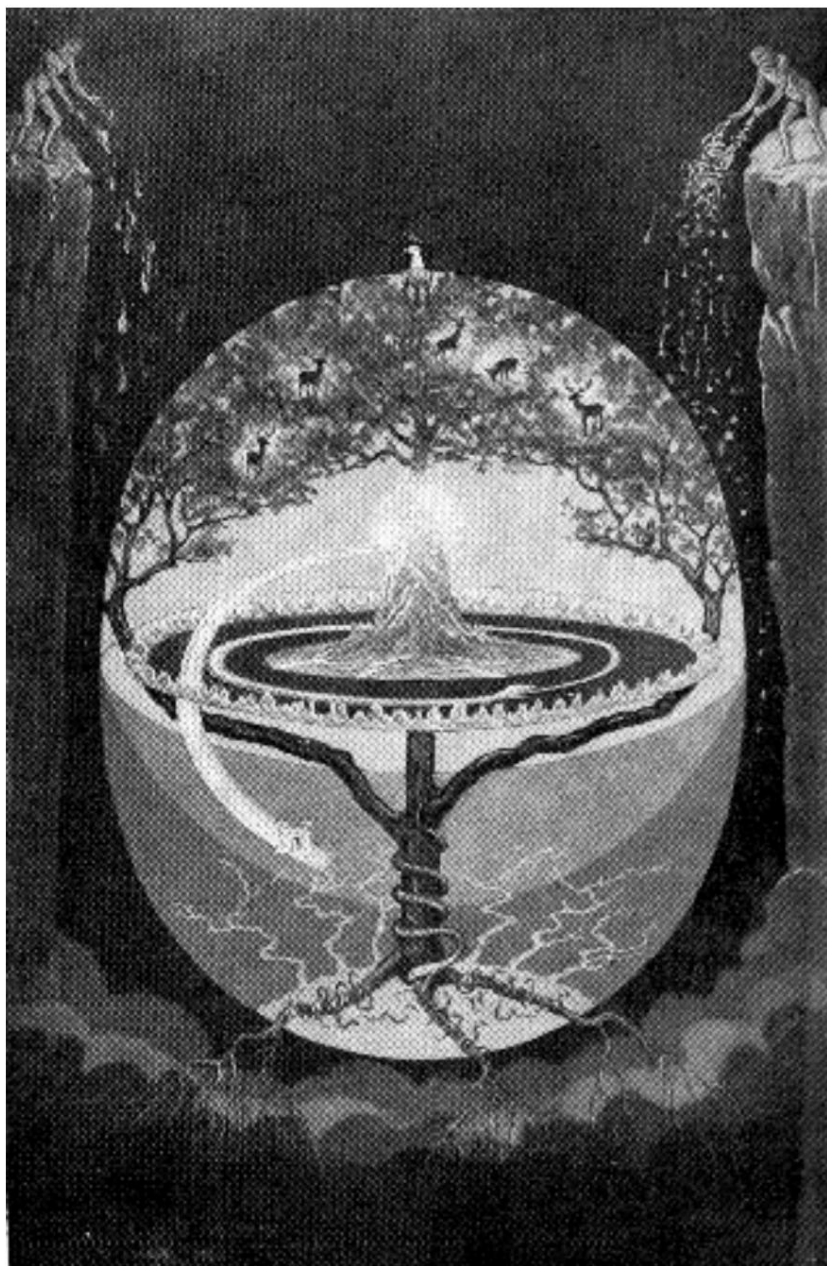
15.3 ESOTERICKÝ / VĚDECKÝ VÝZNAM SYMBOLŮ STROMU

Začneme tedy citací ze zásadního díla Manly Palmer Hall The Secret Teachings of All Ages, abychom pochopili esoterický význam představy stromů v různých tajných tradicích. Okamžitě uvidíme, jak všudypřítomná metafora se ukáže a jak je téměř vždy spojena přímo se samotným Kosmem:

„Několik starověkých národů – zejména Hinduisté a Skandinávci – považovali makrokosmos neboli Velký vesmír za božský strom vyrůstající z jediného semínka zasetého ve vesmíru. Řekové, Peršané, Chaldejci a Japonci mají legendy popisující strom nápravy nebo rákos, na kterém se točí Země. Kapila prohlašuje vesmír za věčný strom, Brahma, který pramení z nepostřehnutelného a nehmotného semene – hmotné monády. Středověcí kvabalisté představovali stvoření jako strom s kořeny v realitě ducha a jeho větví na zemi. Madam Blavatská poznamenává, že za symbol tohoto obráceného stromu byla považována Velká pyramida, jejíž kořen je na vrcholu pyramidy a její větve se rozbíhají ve čtyřech proudech směrem k základně.

„Skandinávský světový strom Yggdrasil podpírá na svých větvích devět

sféry či světy, které Egyptané symbolizovali devíti tyčinkami persea neboli avokáda. To vše je uzavřeno v tajemné desáté sféře neboli kosmickém vejci – nedefinovatelné Šifře záhad.“

Manly Palmer Hall's

ztvárnění Yggdrasil „Světového stromu“

Jak vidíme, obraz nenechává žádné pochybnosti o pravé povaze vidění; není nutné, abychom rozuměli a vysvětlovali každý termín, který Hall ve svých spisech používá. Měli bychom také pamatovat na to, že Hall čerpal svou interpretaci vize na základě podrobných písemných zpráv, ale ne na základě pozorování OBE z první ruky, a proto lze očekávat určité zkreslení. Důležitým bodem výše uvedeného prohlášení je, že když jste uvnitř CU, viděli byste osu jako „kmen stromu“ a každá koule vnořená do druhé by se jevila jako samostatná vrchlicíková vrstva „větví“. Když tedy legenda říká, že Yggdrasil (vaječný práh) nese na svých „větších“ devět koulí, takto jednoduše staří skandinávští věštci interpretovali své vnímání rovin existence. Těchto devět

koule mohly velmi dobře být vizí vnořených sférických polí obklopujících a udržujících oběžné dráhy každé planety ve sluneční soustavě. To by také vysvětlovalo, proč byly v ploché centrální oblasti vidět prstence, v tomto případě znázorněné hadem honícím se za vlastním ocasem.

Osoba, která byla prvním svědkem této energetické formace v dané kultuře, by vytvořila metaforickou „folklorní“ interpretaci a pro ostatní by samozřejmě bylo docela úžasné vyjít ven z těla a být sami svědky stejné struktury. Spirálová energie, která vychází z jižního pólu CU, je jasně vidět na obrázku nahoře a tito skandinávští věštci ji interpretovali jako hada stočeného kolem kmene. Možná, že tři „kořeny“, které byly údajně vidět, byly ve skutečnosti tři sbíhající se linie čtyřstěnu na jižním pólu, které by mohly velmi dobře zasahovat pod pól holografickým / rezonančním způsobem a tvořit také vrchol dalšího čtyřstěnu. Metafora také volá po různých „červích“, kteří obklopují a „požírají“ „kořeny“, čímž naznačuje menší oblasti spirálovitého toku energie pryč od čtyřstěnu.

Dalším důležitým bodem je, že skandinávský a kvabalistický systém rozdělil počet vyšších rovin do deseti. Planetární interpretace stranou, když budeme studovat nový systém kvantové fyziky Roda Johnsona, uvidíme, že existuje postup deseti základních geometrických tvarů, kterými se kvantové síly pohybují. Takže i když existují různé způsoby, jak interpretovat celkový počet rovin, Ra nám důsledně doporučuje zaměřit se na spektrum viditelného světla jako reprezentující nejčistší rozdělení pro oktávu hustot. Nyní pokračujeme úryvkem Manly Palmer Hall:

„Kvabalistický strom Židů se také skládá z devíti větví neboli světů, vycházejících z První příčiny neboli Koruny, která obklopuje jeho emanace jako skořápka obklopuje vejce. Jediný zdroj života a nekonečná rozmanitost jeho vyjádření má dokonalou analogii ve struktuře stromu. Kmen představuje jediný původ veškeré rozmanitosti; kořeny, hluboko zapuštěné v temné zemi, jsou symbolem božské výživy; a jeho množství větví šířících se z centrálního kmene představuje nekonečno univerzálních účinků závislých na jediné příčině.

„Strom byl také přijat jako symbol mikrokosmu, tedy člověka. Podle esoterické doktríny člověk nejprve potenciálně existuje v těle světového stromu a později rozkvétá do objektivní manifestace na jeho větvích. Podle starořeckého mystéria bůh Zeus stvořil třetí rasu lidí z jasanů...

„Představa, že veškerý život pochází ze semen, způsobila, že obilí a různé rostliny byly přijímány jako symbol lidské spermie, a proto byl strom symbolem organizovaného života odvíjejícího se z jeho primitivního zárodku. Růst vesmíru z jeho primitivního semene lze přirovnat k růstu mohutného dubu z malého žaludu. I když je strom zjevně mnohem větší než jeho vlastní zdroj, tento zdroj obsahuje potenciálně každou větev, větvičku a list, které se později objektivně rozvinou procesem růstu.“

Z těchto odstavců Hallovy práce můžeme vidět, že metafora stromu je velmi užitečná. Védské modely pro stvoření vesmíru skutečně hovoří o tom, že existuje spirálový dýchací pohyb neboli „Svara“, který působí

na nediferencovanou kosmickou hmotu známou jako „Prakriti“, aby nakonec vytvořila realitu, kterou nyní známe. Energeticky je samotná Sluneční soustava tvořena Sluncem a všechny formy života lze také vidět, že pocházejí ze Slunce. Proto můžeme podle tohoto způsobu myšlení skutečně představovat „ovoce“ stromu. Tento koncept také ukazuje Phyllis Atwater vize CU v blízkosti smrti na konci kapitoly.

Je zajímavé, že Hall by naznačoval, že energetické tělo lidských bytostí lze vidět také v podobě „Světového stromu“, protože všichni starověcí věštcí potvrzují, že lidská aura se jeví jako řada vnořených kulovitých útvarů torus. Moderní věštcí jako Barbara Ann Brennanová potvrdili, že každá „čakra“ je tvarována jako dvouhranná trubka a toto je vizualizace toho, kde má každý sférický torus nebo energetické tělo svou osu. K tomu si budeme moci říci více, s obrázky, v dalších kapitolách. Prozatím pokračujeme:

„Úcta člověka ke stromům jako k symbolům abstraktních vlastností moudrosti a integrity ho také vedla k tomu, aby označil za stromy ty jedince, kteří měli tyto božské vlastnosti do zdánlivě nadlidské míry. Vysoce osvícení filozofové a kněží byli proto často označováni jako stromy nebo stromové muže – například druidové, jejichž jméno podle jedné interpretace znamená muže z dubů, nebo zasvěcence určitých syrských mystérií, kterým se říkalo cedry; ve skutečnosti je mnohem věrohodnější a pravděpodobnější, že slavné libanonské cedry, vykáčené kvůli stavbě chrámu krále Šalamouna, byly skutečně osvícenými, zasvěcenými mudrci. Mystik ví, že skutečnými oporami Božího Slavného domu nebyly klády podléhající rozkladu, ale nesmrtelné a nehynoucí inteligence stromových hierofantů...

„Mnozí z velkých mudrců a zachránců nosili hůlky, pruty nebo hole vyřezané ze dřeva posvátných stromů jako pruty Mojžíše a Árona; Gungnir – Ódinovo kopí – vyříznuté ze Stromu života; a posvěcený Hermesův prut, kolem kterého se propletli bojovní hadi.

„Četné využití, které staří lidé využívali stromu a jeho produktů, jsou faktory v jeho symbolice. Jeho uctívání bylo do jisté míry založeno na jeho užitečnosti. JP Lundy o tom píše: „Stromy zaujímají tak důležité místo v ekonomice přírody tím, že přitahují a zadržují vlhkost a zastíňují vodní zdroje a půdu, aby zabránily pustošení a zpustošení; jsou také člověku užitečné pro stín, pro ovoce, pro léky, pro palivo, pro stavbu domů a lodí, pro nábytek, pro téměř každé oddělení života, že není divu, že některé z těch nápadnějších, jako např. dub, borovice, palma a platan byly posvátné a používané k uctívání...“

S těmito esoterickými znalostmi na místě může být mnoho dalších metaforických výroků zahrnujících stromy, sloupy, sloupy a sloupy znovu interpretováno, což poskytuje nové a hlubší porozumění. Jak jsme viděli, v některých případech jsou sami osvícení mudrci označováni jako „stromy“. Vzhledem k tomu, že formace Světového Stromu se zdá být konečnou duchovní vizí, kterou lze dosáhnout, nemělo by to být velkým překvapením.

Mnoho z materiálu, který v této kapitole odkrýváme, lze jistě rozvinout mnohem dále, než uděláme nyní, a připravit tak budoucím autorům cestu k posílení profilu tohoto výzkumu. Všechny další série úryvků pocházejí z internetových kompilací Robertina Solarion na <http://>

www.apollonius.net/cosmictree.htm a často jim dovolíme mluvit samy za sebe. V každém případě začneme internetovým odkazem následovaným samotnými uvozovkami:

15.4 FINSKÁ FOLKLORNÍ KOSMOLOGIE

<http://virtual.finland.fi/finfo/english/muinueng.html>

„[Ve finských systémech víry a dalším euroasijském folklóru] byl Kosmos rozdělen do tří zón: horní svět, střední svět a podsvětí. Tato tripartitní struktura je jednou z nejstarších severoeurasijských lidových vír. Tyto tři vesmírné roviny byly spojeny vesmírným stromem, vesmírným sloupem nebo vesmírnou horou umístěnou ve středu světa. Vrchol sloupu byl připevněn k Polárce, kolem které se nebesa otáčela. Finové také přirovnali Polárku k pantu a mluvili o „nebeském pantu“, podobně jako o „severním kolíku“, „nebeském strážci“, „hvězdě na pólu“ a „nebeském pólu“.

15.5 LITVA ŠAMANSKÉ KOSMOLOGIE

<http://www.lithuanian.net/mitai/cosmos/baltai2.htm>

„Spolu s mýty popisujícími vznik světa se objevuje i jeho schematické symbolické znázornění. Mnoho národů, zejména Indoevropané, má pojem Světový strom. Některé národy mu říkají Kosmický strom nebo Strom života. Vertikální strukturu Světového Stromu, a tím i model světa, jak je reprezentován v litevské lidové malbě, podrobně analyzovali Dundulienò a Vòlius. Světový strom se obvykle zobrazuje jako mocný strom s široce rozprostřenými větvemi, jehož vrchol dosahuje nebe a kořeny sahají hluboko do země. Vrchol stromu je příbytkem nebeských těl a orlů, zatímco v jeho větvích žijí jiní ptáci; pod stromem jsou lidé a zvířata a ještě níže je obydlí hadů a jiných plazů.

Zpod kořenů vyvěrají prameny života a moudrosti. Světový strom tedy představuje svět jako nedělitelnou entitu, spojující tři sféry: nebe, zemi a podzemí. Mýtické obrazy Baltského Světového Stromu jsou pravděpodobně odrazem cesmínových dubů a jasanů, jak lze usoudit z falk-pohádek.

„Světový strom je široce rozšířeným obrazem v litevské lidové malbě a jistý jeho náznak lze nalézt také v litevském a lotyšském folklóru. Často se ryje nebo maluje na předměty denní potřeby rolníků: truhly na věno, skříně, držáky na ručníky, dělníky, šlehače prádla, háčkované práce atd. Dřevorytiny Světového stromu někdy obsahují dva segmentové symboly Slunce, obklopené kruhem vymazaných čtverců, trojúhelníků a kosočtverců. Ty jsou symbolickým zobrazením obdělávané země a osetých polí. [Poznámka: Můžeme také vidět jasný vztah tohoto k éterickým geometriím, které jsme v této knize zkoumali.] Horní Slunce svítí ve dne a dává teplo, zatímco spodní Slunce podle všeho překračuje podzemní lagunu ze západu. na východ v malém člunu, přinášejícím rosou na trávu a úrodu.

„Nejstaršími hrobovými památkami v Litvě jsou dřevěné kriktai, vyrobené z desky vyřezané do podoby stromu. Bývaly vztyčeny u nohou mrtvého muže, snad v naději, že mu usnadní přístup do nebe. K

Mezi snímky World Tree patří také litevské pamětní kříže a dřevěné zastřešené kůly (kaple). Takové zastřešené stožáry bývaly (a dodnes jsou) vztyčovány na statcích, okrajích cest a hřbitovech. Mohou pocházet ze starověkých rituálních pólů, na kterých se obětovaly bohům. Smyslem takových sakrálních předmětů je nasměrovat cestu modlitby k příbytkům bohů. Velmi časté jsou třípatrové zastřešené stožáry, kde každý příběh představuje samostatnou sféru Světového Stromu.“

15.6 SIBIŘSKÁ ŠAMANSKÁ KOSMOLOGIE

<http://www.uwgb.edu/galta/mrr/siberian/cosmol1.htm>

„...Kosmologie je přirozeností vesmíru. Jednou z technik, kterou šamani používají, je přecházet z jedné vesmírné oblasti do druhé – ze země do nebe nebo ze země do podsvětí. Šamani jsou schopni prorazit rovinu mezi různými světy, neboli vesmírnými zónami. Šaman věří, že se předpokládá, že vesmír má tři úrovně: nebe, země, podsvětí, které jsou všechny spojeny centrální osou. Tento typ symboliky ukazuje, že spojení tří světů je jednoduché, ale propojení je velmi složité. Má svou historii, ale díky úpravám a nové symbolice může mít rozpory. Ústřední myšlenka však zůstává stejná. Stále se skládá ze tří světů a centrální osy, která prochází "otvorem" nebo dírou. [Skrze] toto „otevření“ může duše šamana [v] extázi létat buď nahoru, nebo dolů během jeho nebeských cest. Bohové mohou buď sestoupit k mrtvým v podsvětí, nebo dolů na zem.

„V mnoha světových kmenech si lidé představují nebe jako stan. Kmen Yukat věří, že hvězdy jsou okna světa, která poskytují čerstvý vzduch pro všechny planety. Meteory jsou vysvětlovány jako čas, kdy bohové otvírají stan, aby se podívali na Zemi. Obloha je také viděna jako víko. Někdy víko nedosahuje do všech koutů země a praskliny pak profukují pražcové větry. Také se má za to, že touto úzkou škvírou si mohou hrdinové a další důležité bytosti prorazit cestu a vstoupit do nebe.“

Zde bychom měli poukázat na to, jak mohla vzniknout určitá zkrácení. Řekněme, že věstec původně rozeznal podobu CU mimo tělo a k interpretaci vize použil populární výrazy, jako je myšlenka „stanu“. Pokud by pak kultura neprošla velkým vědeckým rozvojem, bylo by snadné následná pozorování koptovat do původní metafory. Síly představivosti v běžném bdělém stavu by mohly spojit metaforu stanu s představou meteorů, a to by se časem mohlo stát běžně přijímaným učením. Samozřejmě, že většina vědců by odmítla všechny důkazy společně, protože nyní evidentně víme, jak meteory vznikají.

„Uprostřed oblohy září Polární hvězda, která drží nebeský stan jako kůl. Kmen Samoyenů to označuje jako „Nebeský hřeb“. Nazývá se také „hvězda hřebíků“, „železný sloup“ a „sluneční sloup“. Podobný a související mýtický obraz je, že hvězdy jsou neviditelně spojeny s Polární hvězdou. Burjati si představují hvězdy jako stádo koní a Polární hvězdu, „Sloup světa“, jako kůl, ke kterému jsou přivázány. (Elaide 261)

Kosmická hora

„Kosmická hora je dalším mýtickým obrazem středu světa. Říká se, že první šaman, Bai Ulgan, sedí na vrcholu hory. Hora je také známá jako Železná hora a na obrázku má sedm pater. Kosmická hora vytváří spojení mezi zemí a nebem. Když se yukatský šaman vydá na svou mystickou cestu, vyšplhá na horu. Buyrat říká, že Polární hvězda je připevněna k jejímu vrcholu. Bohové se chopili této Kosmické hory a rozvířili prvotní oceán, čímž dali vzniknout vesmíru.

"Budoucí šaman může během své iniciační nemoci vylézt na Kosmickou horu." Výstup na horu vždy znamená cestu do Centrálního světa. Dalším obrazem je Střed světa, který byl prezentován mnoha způsoby. Jeden obrázek je Světový strom.

Světový strom

"Kosmický strom je pro šamana nezbytný." Vyrábí svůj obřadní buben ze dřeva stromu. Jeho větve sahají až k paláci Bai Ulgan. V legendách Abakanských Tatarů roste na vrcholu Železné hory bělokorá [strom] se sedmi větvemi. Bohové používají strom jako závěsný bod pro své koně, stejně jako sloup světa. (Elaide 270)

„Strom také spojuje tři vesmírné oblasti. Lreibe, zvaný Vasyugan-Ostuyak, věří, že jeho větve se dotýkají nebe a jeho kořeny sahají do světa. Podle sibiřských Tatarů stojí v podsvětí replika nebeského stromu. Před palácem Irle Kana, krále mrtvých, stojí jedle. Královi synové také zapřahají koně do kmene stromu.

„Strom světa představuje mnoho věcí. Na jedné straně představuje vesmír v neustálé regeneraci, neustálý pramen kosmického života a rezervoár pro spasené. Představuje také nebe nebo nebesa, které jsou pro sibiřské šamany velmi důležité. Strom je také vnímán jako strom života a nesmrtelnosti.

"Tunguové říkají, že před narozením se duše malých dětí usadí na větvích Kosmického Stromu." Šamani tam jdou, aby je našli ve svých iniciačních snech.

15.7 BALTSKÝ „SLNEČNÍ STROM“

<http://www.britannica.com/bcom/eb/article/8/0,5716,119808+3,00.html>

Baltská mytologie

Kosmologie

„...Pojem slunečního stromu nebo světového stromu je jedním z nejdůležitějších pojmů týkajících se kosmu [v baltské mytologii.] Tento strom roste na okraji cesty Saule a zapadající slunce (Saule) ji visí pás na stromě v přípravě na odpočinek. Obvykle je považován za dub, ale je také popisován jako lípa nebo jiný druh stromu. Říká se, že strom se nachází uprostřed světového oceánu nebo obecně na západě.

15.8 SEVEROASIE ŠAMANSKÉ KOSMOLOGICKÉ METAFORY

<http://www.britanica.net/bcom/eb/article/9/0%2C5716%2C117459%203%2C00.html>

Šamanismus světový názor

Vesmír

„Klasický světónázor šamanismu se nachází mezi národy severní Asie. Podle jejich názoru je vesmír plný nebeských těl obývaných duchovními bytostmi. Jejich vlastní svět má tvar disku – talířek – s otvorem uprostřed vedoucím do Netherworld; Horní svět stojí nad Centrálním světem neboli Zemí, tento svět má mnohonásobnou klenbu. Země neboli Centrální svět stojí ve vodě držené na zádech kolosálního monstra, kterým může být želva, obrovská ryba, býk nebo mamut. Pohyb tohoto zvířete způsobuje zemětřesení. Země je obklopena obrovským pásem. S Horním světem je spojen Pilířem světa. Horní svět se skládá z několika vrstev – 3, 7, 9 nebo 17. Na pupku Země stojí Kosmický Strom, který sahá až k obydlí horních bohů.“

Opět, většině učenců se představa, že Zemi drží na zádech kolosální monstrum, musí zdát naprosto absurdní. Znovu musíme mít na paměti, že kultury používají jazyk k interpretaci reality, a pokud by jejich jazyk neměl žádné výrazy pro popis geometrických struktur, pak by pro ně nebylo těžké dávat zvířecí jména čemukoli, čeho byli svědky ve stavu OBE.

Potom se metaforické interpretaci začne věřit jako doslovná realita, což vede k myšlenkám, jako je představa o zemětřesení způsobených pohybem obřího tvora.

15.9 MAĎARSKÝ ŠAMANISMUS A SVĚTOVÝ STROM

<http://www.insa-tlse.fr/~jacobins/hongrie/chamana.htm>

Šamanismus

„Náboženské koncepty Maďarů z doby dobývání, které se zformovaly během jejich dlouhého pobytu v euroasijských stepích, nebyly dogmatické povahy, ale souvisely spíše se šamanskou vírou. Podle šamanismu se svět dělí na tři úrovně: prostřední odpovídá našemu světu, nejvyšší úroveň obývají bohové a duchové, kteří vládnou vesmíru, a nižší úroveň tvoří obskurní svět mrtvých a království zlých duchů. Tyto úrovně jsou vzájemně propojeny magickým stromem, „Stromem života“ nebo „Kosmickým stromem“, jehož kořeny sestupují do nižšího světa a jehož nejvyšší větve dosahují do nadřazeného světa.

„Šaman, který měl zvláštní schopnosti a znalosti užitečné při získávání shovívavosti a pomoci z jiného světa, zajišťoval komunikaci mezi člověkem a bohy (duchy).

Myšlenka, že oblast pod ekliptikou představuje „nižší roviny“ a oblast nad ekliptikou představuje „vyšší roviny“, může mít nějakou vědeckou

spojení, ale je také jistě možné, že to byl pro věštce jen jednodušší způsob, jak vyjádřit informace, které obdrželi. Ve vizi blízké smrti Phyllis Atwater na konci této kapitoly neoznačuje spodní oblasti jako vnitřně nižší vibrace.

15.10 PODOBNOST ASIJSKÝCH / EVROPSKÝCH METAFOR „SVĚTOVÉHO STROMU“

<http://www.arthistory.sbc.edu/sacredplaces/trees.html>

Christopher LCE Witcombe, Sweet Briar College, 1998

„...Některé stromy se stávají posvátnými díky tomu, co se mohlo stát v jejich blízkosti. Siddhártha Gautama (narozený 566 př. n. l.) meditoval pod stromem pipalu, dokud nedosáhl osvícení (Nirvany) a nestal se Buddhou.

Strom Bodhi nebo Bo (osvícení) je nyní centrem velké buddhistické posvátné svatyně známé jako Bodh Gaya.

„Pro staré Kelty byl tis symbolem nesmrtnosti a svaté stromy jinde fungovaly jako symboly obnovy [viz Brosse v BIBLIOGRAFII]. Strom zjizvený bleskem byl identifikován jako strom života a podle Plinia [viz BIBLIOGRAFIE] keltští druidové věřili, že jmelí rostlo na místech, která byla zasažena bleskem. Druidové prováděli rituály a obřady v hájích posvátných dubů a věřili, že vnitřek dubu je příbytkem mrtvých. V Indii se věří, že Brahma Daitya, duchové Brahmanů, žijí ve fíkovnících, pipalech (*ficus religiosa*) nebo banyanech (*ficus indica*), kteří čekají na osvobození nebo reinkarnaci. Mezi asi osmi druhy stromů, které jsou v Indii považovány za posvátné, jsou tyto dvě odrůdy fíků nejvíce uctívány.

„Identifikace posvátných stromů jako symbolů obnovy je rozšířená. V Číně roste Strom života, Kien-Luen, na svazích Kuen-Luen, zatímco muslimský strom Lote označuje hranici mezi lidským a božským. Ze čtyř větví buddhistického stromu moudrosti proudí řeky života. Velký jasan Yggdrasil severského mýtu se spojuje se svými kořeny a větví podsvětí a nebe.

„V Japonsku jsou stromy jako kryptomerie uctívány v šintoistických svatyních.

Obzvláště posvátné je sakaki, větev, ze které vzpřímeně trčí do země, představuje shin-no-mihashira neboli posvátný centrální sloup, nad nímž a kolem kterého jsou postaveny dřevěné svatyně v Ise. Shin-no-mihashira je jak větev sakaki, tak sloup potvrzený v nejhlubší zemi, jako nebeský strom v mnoha japonských legendách.

„Posvátné lesy stále existují v Indii a na Bali v Indonésii. Svaté lesy na Bali jsou připojeny k chrámům, které v nich mohou nebo nemusí být uzavřeny, jako je Svatý les v Sangeh [viz Vannucci v BIBLIOGRAFII]. Obecný pocit úcty a úcty ke stromům v Indii vytvořil velké množství mýtů a tradic o stromech.

„Jeden z Pěti stromů v Indrově ráji (svarga-loka), který se nachází ve středu Země, je mýtická kalpa-vriksha poskytující hojnost. Obraz kalpa-vriksha vytesaný do pískovce v Besnagaru ve střední Indii mohl původně stát jako hlavní znak na vrcholu monolitického sloupu nebo stambhy, možná jednoho z asi 36 pilířů vztyčených buddhistickým císařem.

Asoka (268-232 př.nl). Pilíře byly interpretovány jako repliky axis mundi [viz John Irwin v BIBLIOGRAFII]. Kámen kalpa-vriksha zakrývající sloup lze proto identifikovat jako kosmický strom nebo světový strom, emblematickou variací symboliky stambhy jako axis mundi [viz Jan Pieper v BIBLIOGRAFII].

„Jednotlivé sloupy z kmenů stromů zvané Irmensul („obří sloup“) představující „strom vesmíru“ postavily na vrcholcích kopců některé německé kmeny. Velmi uctívány Irmensul v dnešním Vestfálsku byl pokácen christianizujícím Karlem Velikým v roce 772.

15.11 HORSKÁ METAFORA: JINÝ SVĚTOVÝ STROM / SPOJENÍ CU

<http://www.arthistory.sbc.edu/sacredplaces/mountains.html>

„Hory se tyčí velké v jakékoli krajině a mnoho národů po celém světě jim již dlouho vkládá posvátnost. Nesou v sobě bohatou symboliku.

Vertikální osa hory vedená od jejího vrcholu dolů k její základně ji spojuje se světovou osou a jako v případě Kosmického Stromu (srov. Stromy a posvátno) je identifikována jako střed světa. Tato víra se váže například k hoře Tábor Izraelitů a hoře Meru hinduistů.

„Kromě toho, že přírodní hory jsou obdařeny posvátným, existuje mnoho příkladů stavených hor, jako jsou mezopotámské zikkuraty, pyramidy v Egyptě [srov. Giza Plateau, Egypt], předkolumbijské teocallis a chrámová hora Borobudur. Ve většině případů jsou vrcholy skutečných a umělých hor místem pro svatyně, svatyně nebo oltáře.

„Ve starověkém Řecku byl předním bohem hor Zeus, pro kterého existovalo téměř sto horských kultů. Zeus, který se narodil a vyrůstal na hoře (údajně se narodil v jeskyni [srov. Posvátná jeskyně] na hoře Ida na Krétě), a který svrchovaně vládl na hoře Olymp, byl bohem deště a blesků (k Zeus jako bůh nebo dešť je zasvěcen svatyni Dia Ombrios na Hymettos). Hory figurují v řecké mytologii hodně – Múzy okupují horu Helikon, Apollo je spojován s Parnassos [srov. Delphi] a Athéna s athénskou Akropolí.

„V Japonsku je hora Fudži (Fujiyama) uctívána šintoisty jako posvátná pro bohyni Sengen-Sama, jejíž svatyně se nachází na vrcholu. Hora, pojmenovaná po buddhistické bohyni ohně Fuchi, je považována za bránu do jiného světa. Hora byla původně posvátná pro Ainu, původní obyvatele Japonska.

„V Číně je devět posvátných hor, 5 taoistických a 4 buddhistické; všechna jsou poutními místy. Podle taoistické víry jsou hory komunikačním prostředkem, kterým lidé komunikují s nesmrtelnými a prapůvodními mocnostmi Země. Čínské posvátné hory jsou považovány za zvláště silná místa telurické síly, posvátné síly nebo energie známé jako dračí proud, který prochází samotnou zemí. Studují ji praktikující feng shui (doslova Vítr a voda). Dračí proud je dvojího druhu: jin (neboli ženský) a jang (mužský). Hory jsou považovány za ztělesnění především jangové síly.

„V Tibetu je Mount Kailas, jeden z nejvyšších vrcholů v Himalájích, poblíž pramene Gangy, uctíván hinduisty, džinisty a buddhisty a je poutním místem. Buddhisté považují horu za mandalu.

15.12 HINDUISTICKÉ REFERENCE „KOSMICKÉHO STROMU“.

Našli jsme další hinduistický úryvek na jiné internetové stránce, kterou nenalezl Solarion:

http://www.geocities.com/alex_kew/hinduism2.html

Kapitola 15 -- Záhada všeprostupující osoby

„Požehnaný Pán řekl: Písma mluví o věčném Asvattha, Světovém stromu, jehož kořeny jsou v Nejvyšším, větvi se v nižších oblastech a zanechává ve védských hymnech. Kdo to zná, vědě skutečně rozumí.

Nakreslíte strom, kořeny představují Nejvyššího, Boha, a větve a listy nalevo a napravo představují obočí. Rozumíš!

"Vyživovaný gunami a pokrytý pučícím listím smyslových objektů, jeho větve se šíří do oblastí vysokých a nízkých." Jeho sekundární kořeny, které se táhnou na zemi dole ve světě lidí, zaplétají člověka do otroctví akce.

„Pro toho, kdo je zapojen do světského života, není forma tohoto Světového stromu viditelná, ani jeho původ, ani jeho konec, ani jeho základ. Člověk rozseká pevně zakořeněnou Asvatthu (Světový strom) mocnou sekerou nepřipoutanosti a řekne: „Hledám útočiště v té Prvotní Osobě, z níž proudila tato věčná kosmická aktivita“, měl by člověk hledat Stav, jehož dosažení již není návratu do tohoto života v Samsáře.“

Samsara je jiné slovo pro utrpení. Souvisí to také s pojmem Maya neboli dualita, kde nevidíte, že vše je Jedno. Zdá se, že myšlenka „odříznutí“ Světového stromu odkazuje na expanzi vnímání za úroveň rovin v naší sluneční soustavě.

„Ti, kteří jsou oproštěni od pýchy a klamu, kteří nemají žádné připoutanosti, kteří jsou neustále pohroužení do duchovních činností, kteří jsou osvobozeni od všech světských tužeb, kteří nejsou ovlivněni proměnlivými situacemi příjemné a bolestivé povahy – tito lidé jsou osvobozeni od nevědomost, dosáhněte věčného stavu...“

„Usilující kontemplativní vnímají v sobě átmanského ducha, ale ne nečistého a neobnoveného, ačkoliv se snaží.

"To světlo slunce, které ozařuje celý vesmír, které je přítomné na Měsíci a také v ohni - vězte, že ta nádhera je moje."

"Vstupem na Zemi svou duchovní energií, udržuji všechny bytosti v ní sídlící..."

Pro nás by mělo být zajímavé, že védská kosmologie by dále posílila metaforickou vizualizaci CU / Světového stromu tím, že by ji spojila s tváří. Možná to udělaly i jiné mytologie a my jsme je prostě ještě nezaznamenali.

15.13 BRITANNICA O „SVĚTOVÉM STROMU“ A SPOJENÍ S BIBLÍ

<http://www.britannica.com/seo/w/world-tree/>

ENCYCLOPÆDIA BRITANNICA

Světový strom,

„Zvaný také Kosmický strom, střed světa, rozšířený motiv v mnoha mýtech a lidových příbězích mezi různými negramotnými národy, zejména v Asii, Austrálii a Severní Americe, pod kterým chápou lidský a světský stav ve vztahu k božskému a posvátnému. oblast. Jsou známy dvě hlavní formy a obě využívají pojem světového stromu jako středu. V jednom je strom vertikálním středem, který spojuje nebe a zemi; ve druhém je strom zdrojem života v horizontálním středu Země. Přijmeme-li biblickou terminologii, první lze nazvat stromem poznání; ten druhý, strom života.

„Ve vertikální tradici stromu poznání se strom rozprostírá mezi zemí a nebem. Je to zásadní spojení mezi světem bohů a lidským světem. Na jeho základě se provádějí věštci a soudy nebo jiné prorocké činnosti.

„V horizontální tradici stromu života je strom zasazen ve středu světa a je chráněn nadpřirozenými strážci. Je zdrojem pozemské plodnosti a života. Z toho pochází lidský život; jeho ovoce uděluje věčný život; a kdyby byl pokácen, veškerá plodnost by přestala. Strom života se nejčastěji vyskytuje v pátracích romancích, ve kterých hrdina hledá strom a musí na své cestě překonat různé překážky.“

V biblickém vyprávění o zahradě Eden skutečně existovaly dva různé stromy a Manly Hall o tom pojednává v knize Tajná učení všech věků, str. XCIV:

„První otcové církve někdy používali strom jako symbol Krista. Věřili, že křesťanství nakonec vyrostle jako mocný dub a zastíní všechny ostatní vyznání lidstva. Vzhledem k tomu, že každoročně odhazuje své listy, byl strom považován také za vhodný symbol vzkříšení a reinkarnace, protože i když zjevně umíral každý podzim, s každým dalším jarem znovu vykvetl s obnovenou zelení.

„Pod označeními Strom života a Strom poznání dobra a zla se skrývá velké Arkánum starověku – tajemství rovnováhy. Strom života představuje duchovní bod rovnováhy – tajemství nesmrtelnosti. Strom poznání dobra a zla, jak jeho název napovídá, představuje polaritu neboli nerovnováhu – tajemství smrtelnosti. Kvalisté to odhalují tím, že centrální sloupec svého sefirotického diagramu přiřadí Stromu života a dvě postranní větve Stromu poznání dobra a zla. „Nevyvážené síly hynou v prázdnotě,“ hlásá tajná práce a vše je oznámeno. Jablko představuje poznání procesu rozmnožování, jehož probuzením vznikl hmotný vesmír... I když lidstvo stále bloudí ve světě dobra a zla, nakonec dosáhne dokončení a sní ovoce Stromu života.

rostoucí uprostřed iluzorní zahrady světských věcí.“

A když už jsme u tématu jabloní, keltské tradice ukazují, že bůh Apollonius šplhá na strom se „zlatými jablky“ ve větvích, aby dosáhl vyšší roviny ráje známé jako „Avalon“. Je jistě zajímavé povšimnout si podobnosti mezi touto myšlenkou a myšlenkou stromů v rajské zahradě.

Pokud Strom života představuje hlavní osu CU, zjevně by byl na vyšší vibrační úrovni než Strom poznání dobra a zla, který se zdá být reprezentován plochou rovinou ekliptiky. Další spojení „Golden Apple“ naleznete zde.

15.14 JOHN MAJOR JENKINS O MAJSKÉ MYTOLOGII SACRED STROMU

Abychom správně porozuměli tomuto dalšímu úryvku, musíme uvést informace, které již byly publikovány v *The Shift of the Ages* a budou znovu popsány později v této knize. Zemská osa se při rotaci pomalu, kruhově chvěje v průběhu zhruba 25 920 let, což je známé jako „precese“. Zdá se, že Mayové měli velmi pokročilé znalosti o tomto cyklu, protože známý Mayský kalendář měří časový cyklus, který je přesně jednou pětinou precese na 5125 letech. Mayský kalendář nám také poskytuje přesné datum, kdy náš současný cyklus skončí, jako je zimní slunovrat (22. prosince) roku 2012. Jenkins byl jedním z prvních, kdo poukázal na pozoruhodnou skutečnost, že k tomuto přesnému datu Zemská osa se dostává do svého nejpřesnějšího zarovnání s temnou oblastí v Mléčné dráze, která je ve skutečnosti středem galaxie.

Jenkins to označuje jako „srovnání slunovratu a galaxie“ a později v knize ukážeme, že to má velmi skutečné energetické spojení.

Prozatím nás zajímá, jak to Jenkins spojuje s mayskými koncepty posvátného významu stromů. Orbitální rovina neboli „ekliptika“ naší Sluneční soustavy je nakloněna v úhlu zhruba 60 stupňů k ploché „ekliptické“ rovině galaxie; nejsou vzájemně rovnoběžné, jak mnozí mohou intuitivně cítit. Pamatujeme si, že ekliptika Sluneční soustavy je v mýtech o Světových stromech vnímána jako rovina Země, a mnozí si to špatně vykládají jako náznak víry v teorii „ploché Země“. Náklon 60 stupňů je zjevně úhel uvnitř rovnostranného trojúhelníku, což opět naznačuje geometrické spojení mezi naší rovinou ekliptiky a galaxií. Ještě důležitější je, že v naší sluneční soustavě by šaman viděl osu nad a pod severním a jižním pólem Slunce, tvořenou obřím magnetickým polem Slunce. Tato sluneční osa je také těsně zarovnána s plochou rovinou Mléčné dráhy; ty dva jsou jen asi o 30 stupňů. V určitých mytologických systémech se tedy může ukázat, že tyto dva obrazy jsou smíchány dohromady, a práce Jenkinse a Lindy Scheleových naznačují, že k tomu došlo v mayské kultuře:

JAK A PROČ DATUM KONCE Mayů V ROCE 2012 AD

Autor: John Major Jenkins

23. května 1994

Původně publikováno v prosinec-lednu '95 vydání *Mountain Astrologer*.

„...Stále se snažíme odpovědět na tyto otázky: Co je tak důležitého na zimním slunovratu v roce 2012 a jak přesně byly výpočty provedeny

přesně, když vezmeme v úvahu, že precese by je měla mimořádně ztížit?

„Pokud vytvoříme standardní horoskop [astrologický] pro 21. prosince 2012 našeho letopočtu, neobjeví se nic neobvyklého. Tímto způsobem jsem byl při svém hledání sveden z omylu, dokud mi Linda Scheleová neposkytla vodítko v nedávné knize Maya Cosmos. Pravděpodobně nejvíce vzrušujícím průlomem v této knize je její identifikace astronomického významu mayského posvátného stromu. Posvátný strom, který čerpá z působivého množství ikonografických důkazů a velkoryse sdílí proces, kterým ke svému objevu dospěla, není ničím jiným než průsečíkem ekliptiky s pásem Mléčné dráhy.

„Zdá se, že Mléčná dráha skutečně hrála důležitou roli v mayských snímcích. Například naříznutá kost z 8. století Tikal zobrazuje dlouhou potápějící se kánoe obsahující různá božstva. Toto je obrázek noční oblohy a kánoe je Mléčná dráha, která se s postupem noci potápí pod obzor a nese s sebou božstva představující blízká souhvězdí. Neuvěřitelné mayské místo Palenque je plné motivů posvátného stromu a odkazů na astronomické události. Ve své knize Forest of Kings Schele a Freidel navrhli, že posvátný strom odkazuje na ekliptiku. Zřejmě to byla jen část obrazu, protože posvátný strom, který Pacal ve smrti vystupuje, je víc než jen ekliptika, je to posvátná brána do podsvětí. Průsečík Mléčné dráhy a ekliptiky je tato brána a představuje posvátný zdroj a původ...

"V tomto okamžiku si také můžeme vzpomenout, že tzolkinský kalendář prý pramení z posvátného stromu." Posvátný strom je ve skutečnosti středem celého souboru mayských mýtů o stvoření. Rozhodně bychom měli prozkoumat povahu tohoto astronomického útvaru.

Z tohoto výzkumu opět můžeme vidět, že Světový strom slunečního magnetického pole byl viděn ve vizích, aby se spojil se Světovým stromem Galaxie (o kterém si povíme více v další kapitole) a tvoří téměř kolmý vztah. navzájem.

15.15 STAROVĚKÉ VIDĚNÍ THOTHERMES TRISMESTIGUS

Další úryvek z knihy The Secret Teachings of All Ages od Manlyho Palmera Halla přímo nesouvisí s metaforou World Tree, ale přesto nám ukazuje oktávovou kosmologii dimenzionálních rovin, organizovanou jako „koule ve sférách“. Zdánlivě tajné tradice tvrdí, že Hermes žil asi před 12 500 lety, a ve čteních Edgara Cayce se říká, že Hermes navrhl Velkou pyramidu společně s egyptským knězem Ra-Ta. (Dr. Zecharia Sitchin napsal podrobnou kritiku myšlenky, že faraon Cheops postavil Velkou pyramidu, kterou následně koptoval Graham Hancock pro svá vlastní díla.) Tato vize byla interpretována prostřednictvím kulturní a metaforické optiky době, kde metafora draka představovala moudrost, jak je tomu dodnes v orientálních kulturách. Hermesova vize se tedy objevila s entitou, která se poprvé objevila jako drak jménem Poimandres a která se později ukázala jako prostě energetické vědomí Univerzální mysli.

Je také důležité si uvědomit, že existuje mnoho sporů o

tajná společnost svobodného zednářství (nebo zkráceně zednářství) v současné době. Někdo by řekl, že „nic, co je tajné, nemůže být pro nikoho dobré“, ale v tomto případě byly informace v těchto skupinách, jako jsou podrobné znalosti ze ztracené vyspělé civilizace, považovány za ohromující a možná destruktivní pro většinu lidí bez náležitého duchovní výcvik a zasvěcení. V knize Ernesta Scotta *The People of the Secret* je odhaleno, že tyto starověké řády poskytují tajemství, která umožňují já otevřít přímou bránu k využití inteligentní energie vesmíru. Pokud je tato brána zneužita, pak by člověk mohl mít potenciálně přístup k formě „duchovní jaderné energie“ a využít ji k manipulačním, dominujícím a destruktivním účelům.

Vše nasvědčuje tomu, že zednářství bylo vytvořeno na základě extrémně pozitivních předstírání a postupem času určité skupiny, jako například „Bavorští Ilumináti“ Adama Weishaupta, radikálně překroutily poselství do negativní, samoučelné konstrukce. Z mnoha různých důvodů máme důkazy, že stále existuje určitý počet zednářských učenců, jejichž záměry jsou pozitivní, kteří mají široký přehled o nejhlubších tajemstvích a stále si udržují mocenské pozice ve světě, i když ne nutně v vláda.

Hermés je považován za starověkého „otce svobodného zednářství“, jak uvidíme v úryvku. Tato vize je proto velmi ústředním bodem zednářského systému víry pro ty, kteří se dostali dostatečně daleko přes různé stupně, aby se naučili hlubší učení. Tyto informace jsou uvedeny mezi stránkami XXXVII a XL v Tajném učení:

"Hermes... byl starověkými Egypťany považován za ztělesnění Univerzální mysli." I když se vši pravděpodobností skutečně existoval velký mudrc a vychovatel jménem Hermes, je nemožné vyprostit historického člověka z množství legendárních zpráv, které se ho pokoušejí ztotožnit s Kosmickým principem myšlení...

„Mezi umění a vědy, o nichž se tvrdí, že Hermés zjevil lidstvu, byly lékařství, chemie, právo, umění, astrologie, hudba, rétorika, magie, filozofie, zeměpis, matematika (zejména geometrie), anatomie a řečnictví. Orfeus byl podobně oslavován Řeky.

„Hermes je pro zednářské učence na prvním místě, protože byl autorem zednářských iniciačních rituálů, které byly vypůjčeny z mystérií stanovených Hermesem. Téměř všechny zednářské symboly mají hermetický charakter. [„Hermetický“ znamená „od Herma.“] Pythagoras studoval matematiku s Egypťany a od nich získal znalosti o symbolických geometrických tělesech. Hermes je také uctíván pro svou reformu kalendářního systému. Zvýšil rok z 360 na 365 dní, čímž vytvořil precedens, který stále převládá. Pojmenování „Tříkrát největší“ [nebo „Trimestigus“] dostal Hermes, protože byl považován za největšího ze všech filozofů, největšího ze všech kněží a největšího ze všech králů...

„... Věří se, že Vize popisuje metodu, kterou byla poprvé zjevena Boží moudrost Hermovi. Bylo to poté, co Hermés obdržel toto zjevení, začal svou službu a učil všechny, kteří naslouchali tajemstvím neviditelného vesmíru, jak mu byla odhalena...“

Tato vize opět vznikla jako výsledek mimotělního zážitku

postavil Herma tvář v tvář entitě jménem Poimandres, která se identifikovala jako Univerzální Mysl:

"...Podoba Poimandres se okamžitě změnila." Tam, kde stála, byla nádherná a pulzující Záře... Hermes byl „vzdvížen“ doprostřed této Božské záře a vesmír hmotných věcí zmizel z jeho vědomí. Vzápětí sestoupila velká temnota a expandovala a pohltila Světlo. Všechno se trápilo. O Hermovi vířila tajemná vodnatá látka, která vydávala kouřovou páru... Jeho mysl Hermovi řekla, že Světlo je formou duchovního vesmíru a že vířící temnota, která ho pohltila, představuje hmotnou substanci..."

Zde by nemělo být pochyb o spojení mezi vizí Herma a védskými tradicemi o souhře světla a temnoty, jak je popsáno v poslední kapitole. Tato jasná spojení budou i nadále vidět, jak budeme pokračovat. Další úryvek je jedna část Poimandresových slov ve vizi s tučnou kurzívou a jedním podtržením pro zdůraznění. Opět se nemusíme přehnaně zabývat každým konkrétním metaforickým termínem, ale zaměřit se na celková témata „sfér ve sférách“ rovin existence ve vesmíru. V tomto případě je vidět, že každá planetární sféra „přijímá zpět“ jinou oblast vývoje duše, kde by mohl být nedostatek ctnosti nebo vývoje, a tak je duše zcela očištěna průchodem všemi sedmi úrovněmi. Zajímavé je, že Cayce Readings popsal velmi podobné astrologické koncepty jako tento a spojoval je s rovinami existence:

„Než vznikl viditelný vesmír, jeho forma byla odlita. Tato forma se nazývala Archetyp a tento Archetyp byl v Nejvyšší Mysli dlouho předtím, než začal proces stvoření. Při pohledu na Archetypy se Nejvyšší Mysl zaměřila do Svých vlastních myšlenek; takže, vzalo Slovo jako mocné kladivo, vyhloubilo jeskyně v praprostoru a odlilo formu koulí do archetypální formy a zároveň zasel do nově vytvořených těl semena živých věcí. Temnota dole, přijímající kladivo Slova, byla přeměněna v uspořádaný vesmír. Prvky se rozdělily do vrstev [nebo vrstev] a každý z nich vytvořil živé tvory. Nejvyšší Bytost – Mysl – muž a žena, přinesla Slovo; a Slovo, zavěšené mezi Světlem a temnotou, bylo vydáno jiné Mysli zvané Dělník, Mistr-stavitel nebo Tvůrce věcí.

„V této věci bylo dosaženo, ó Herme: Slovo pohybující se jako dech prostorem vyvolalo oheň třením svého pohybu. Proto je Oheň nazýván Synem snažení. Workman prošel jako vichřice vesmírem a způsobil, že látky vibrovaly a žhnuly svým třením. Syn usilování tak zformoval Sedm vládců, duchů planet, jejichž oběžné dráhy ohraničovaly svět...

„Při smrti se hmotné tělo člověka vrátí do prvků, z nichž vzešlo, a neviditelný božský člověk vystoupí ke zdroji, odkud přišel, totiž k Osmé sféře. Zlo přechází do příbytku démona a smysly, city, touhy a tělesné vášně se vrací ke svému zdroji, jmenovitě k Sedmi vládců, jejichž přirozenost v nižším člověku ničí, ale v neviditelném duchovním člověku dává život.

„Poté, co se nižší přirozenost vrátila k surovosti, vyšší bojuje

znovu získat svůj duchovní majetek. Vystoupá po sedmi prstenech, na kterých sedí Sedm guvernérů, a vrátí se ke každému jejich nižším mocnostem tímto způsobem: Na prvním prstenci sedí Měsíc a jemu se vrací schopnost se zvětšovat a zmenšovat. Na druhém prstenu sedí Merkur a jemu se vrací machinace, lživost a lživost. Na třetím prstenu sedí Venuše a do ní se vrací chtíče a vášně. Na čtvrtém prstenci sedí Slunce a tomuto Pánu se vrací ambice. Na pátém prstenu sedí Mars a jemu se vrací unáhlenost a profánní smělost. Na šestém prstenci sedí Jupiter a jemu se vrací pocit akumulace a bohatství. A na sedmém prstenu sedí Saturn, u Brány chaosu, a jemu se vrací lži a zlé plány.

"Pak, když je duše nahá ze všech nahromadění sedmi Prstenů, přichází do Osmé Sféry, jmenovitě do prstenu stálic. Zde, osvobozená od všech iluzí, přebývá ve Světle a zpívá chvály Otcí hlasem, kterému mohou rozumět pouze čistí duchem. Hle, ó Herme, v Osmé sféře je velké tajemství, protože Mléčná dráha je semenem duší a z ní padají do Prstenů a do Mléčné dráhy se znovu vrací z kol Saturnu. Ale někteří nemohou vylézt na sedmistupňový žebřík Prstenů. A tak bloudí v temnotě dole a jsou smeteni do věčnosti s iluzí smyslu a zemitosti...

"Potom kázal Hermes: „Ó lidé země, lidé zrození a stvoření z živlů, ale s duchem Božského člověka ve vás, vstaňte ze spánku nevědomosti! Buďte střízliví a přemýšliví. Uvědomte si, že váš domov není na zemi, ale ve Světle. Proč jste se vydali smrti, majíce moc podílet se na nesmrtelnosti? Čiňte pokání a změňte svůj názor.

Odejděte z temného světla a navždy zanechte korupci. Připravte se na to, abyste prolezli Sedmi prsteny a spojili své duše s věčným Světlem."

Ti v mocenských pozicích, kteří se zabývají korupcí se zednářským pozadím, by bylo moudré mít na paměti Hermesovo učení. Později v knize Hall uvádí následující:

„Hermovo vidění, stejně jako téměř všechny hermetické spisy, je alegorickým výkladem velkých filozofických a mystických pravd a jeho skrytý význam může pochopit pouze ten, kdo byl „vyzdvižen“ do přítomnosti Pravé mysli.

Jak postupujeme dále touto kapitolou knihy, Hall nám dává další zajímavé vodítko:

„Domácí cibuli uctívali Egypťané jako symbol vesmíru, protože její prstence a vrstvy představovaly soustředné roviny, na které bylo stvoření rozděleno podle hermetických mystérií (z vizí a učení Herma.)

Pokud si nyní vzpomene, že Hall naznačil, že Hermes také přinesl Egypťanům původní znalosti o platónských tělesech, nemělo by být těžké vidět, že si byl také dobře vědom toho, jak se tyto geometrie integrovaly s osmi sférami existence viděnými ve vizi. . Dalo by se namítnout, že původní obsah Hermovy vize a vize hinduistů byl téměř totožný.

15.16 POHLED EDGARA CAYCE NA ROZMĚRNOU oktávu

Čtení Edgara Cayce hovořilo o oktávě sférických rovin existence a jejich planetárních spojení, a to lze vidět v následujícím úryvku z nejprodávanější knihy, která skutečně odstartovala Cayceovu popularitu, *There is a River*. Popisuje výměnu názorů mezi Edgarem Caycem a Arthurem Lammersem, mužem, jehož výslech jako první otevřel esoterickou stránku Cayceovy práce, jako je astrologie a reinkarnace, po více než dvaceti letech přímého lékařského čtení. Důležitým bodem je, že Cayceova čtení zmiňovala různé roviny existence jako „koule“ a navíc, že bylo osm hlavních sfér [oktávy] přímo spojených s hlavními planetami. Jak jsme řekli dříve, Pluto je nyní neoficiálně považováno spíše za „planitesimální“ než za plnohodnotnou planetu, a to kvůli své nepatrné velikosti:

„Lammers se začal smát. „Myslel sis, že astrologie je falešná,“ řekl [Edgarovi], „a teď rozdáváš příběh, který je tucetkrát fantastičtější než vláda hvězd. Říkáš, že už jsem na této zemi žil. Říkáš, že tohle je moje třetí vystoupení v této ‚sféře‘ a že mám stále nějaké sklony z mého minulého života, když jsem byl mnichem.“

"Edgar si mechanicky nasadil kravatu, zapnul si manžetové knoflíčky a zavázal si tkaničky."

"To je to, čemu v Indii věří?" zeptal se [Edgar]. "Je to reinkarnace?"

„Lammers přikývl.

„Říkáš,“ pokračoval, „že sluneční soustava je pro duši cyklus zážitků. Má osm dimenzí, odpovídajících planetám; představují ohniska pro dimenze nebo prostředí, ve kterých se dimenze mohou vyjadřovat a zhmotňovat – ačkoli materializace každé dimenze je odlišná. To je třetí dimenze a je to jakási laboratoř pro celý systém, protože jen zde zcela dominuje svobodná vůle. Na jiných rovinách nebo dimenzích je nad duší udržována určitá míra kontroly, aby bylo vidět, že se učí správné lekce.

"Kontrola je obvykle samotnou duší, pokud se dostatečně vyvinula, protože jakmile je tělo této dimenze opuštěno a vědomí tohoto života je absorbováno do podvědomí, závoj mezi těmito dvěma se zvedne..."

Princip „úplné svobodné vůle“ ve třetí hustotě je také přesně duplikován v učení Ra / Zákona Jednoho; říkají, že v této říši musíme učinit „volbu“ mezi tím, zda budeme sloužit druhým, nebo sami sobě. Ti, kteří si zvolí službu druhým, se budou přesouvat do pozitivní sféry čtvrté hustoty, která je nyní aktivována kolem Země. Ra také uvádí, že „závoj“ mezi vědomou a podvědomou myslí je účinný pouze ve třetí hustotě a byl nezbytným krokem pro naše sebepoznání tím, že nám dal možnost vybrat si svou pozitivní nebo negativní polaritu bez „automatického“ poznání. o existenci a povaze Jediné Nejvyšší Bytosti.

15.17 ATWATERova šamanská vize CU A „ČAS/PROSTOR“

V knize Future Memory z roku 1996 popisuje PMH Atwater, studentka práce Cayce, svůj vlastní vizionářský zážitek blízké smrti, kdy přímo vnímala spirálovitou energii sférického torusu. V jejím případě dokázala své vizualizace sladit s moderním vědeckým jazykem a v její knize je nádherné zpracování sférického torusu. Popisuje torus jako dokonalý tvar pro vír z černé díry do bílé díry a také komentuje gyroskopické vlastnosti této formy energie. Zde se zaměříme pouze na její popis samotné skutečné vize blízké smrti. To by mělo pomoci poskytnout most mezi starověkými vizemi a vizemi moderních věštců, kteří byli svědky stejné formace. Navíc se zdá, že jde o nejlepší vizuální popis toho, co skupina Ra označuje jako „časoprostor“, kde jste v podstatě fixováni v prostoru, ale můžete se poměrně snadno pohybovat celým časem. Tento vysoce matoucí koncept je opakem časoprostoru, jehož jsme nyní součástí, kde jste v podstatě fixní v čase, ale můžete se poměrně snadno pohybovat v prostoru:

„Ze tří epizod blízkých smrti, které jsem zažil v roce 1977, byla ta třetí nejdramatičtější. A pronásledovalo mě to. Zasahovalo to do mého života a postupem let se to stávalo podrobnějším a skutečnějším. Nenechalo by mě to samotného. Skutečný scénář zahrnoval obrovské energetické masy ve tvaru dvou cyklónů, jeden převrácený přes druhý. Původně jsem je popsal v kapitole 2 Návratu do života, ale tento popis nebyl úplný. Něco z toho jsem vynechal. Zde je podrobnější verze:

„Během večerních hodin 29. března 1977, když jsem opustil své tělo v něčem, co jsem považoval za smrt, jsem rychle stoupal střechou domu, který jsem si pronajal, zahlédl jsem každou molekulu materiálu na stropě a střeše, když jsem šel, a zaznamenal jsem jak zvláštní bylo mít takové rentgenové vidění. Jako bych létal, vznesl jsem se daleko na noční oblohu, dokud jsem hluboko v nebeské temnotě nezahlédl štěrbinu zářivého světla trochu ve tvaru rtu. Když jsem se přiblížil, okraj světla se mírně pootevřel, dost na to, aby umožnil vstup, ale ten vstup byl spíše absorpcí, jako bych se náhle ocitl v silovém poli. Toto „pole“ se rozšířilo o určitou vzdálenost do prostoru a pryč od rtu. Částice mihotavého jasu identifikovaly jeho přítomnost. Zaznamenal jsem pach ozónu s lehkým nádechem čpavku, čím víc jsem se přibližoval, čím dál víc „plochý“ jako zápach. Jakmile byli uvnitř, světlo bylo stejně ohromující jako brilantní, ale nemělo žádný zjevný zdroj. V dále jsem viděl dvě kolosální formy, cyklónové víry rotující velkou rychlostí, přičemž jedna byla převrácena přes druhou v designu přesýpacích hodin.

„Tvar cyklónu nahoře se točil ve směru hodinových ručiček. Obrácený cyklon pod ním se točil proti směru hodinových ručiček. Tam, kde se měly dva chrliče dotknout, ale nedotkly se, tam vytryskly na všechny strany pronikavé paprsky zářivé síly – nikoli světla, ale síly.
Napájení!”

Zde můžeme vidět, že je ve skutečnosti svědkem dvou různých polí, která jsou do sebe „vnořena“ v protirotačním pohybu, přičemž horní a spodní cyklóny vykazují opačné směry otáčení. V dalším odstavci je její vize protisměrně rotujících polí znázorněna ještě jasněji, jak uvidíme. Měli bychom si pevně pamatovat, že Atwater zjevně nerozuměla tomuto novému systému fyziky v době, kdy měla tuto vizi. Její kniha neposkytuje žádný náznak pochopení toho, jak jsou tato protiběžně rotující pole vidět na planetách, zejména v plynných tělesech Jupitera, Saturnu, Uranu a Neptunu, kde jsou skutečné protisměrné oblačné pásy vidět velmi

jasně. Její vize také ukazuje zářivý bod ve středu, který jsme také od našeho vyšetřování očekávali. V tomto případě by tento bod byl skutečným umístěním Slunce v této obrovské energetické struktuře.

"Oba cyklóny byly tlusté a vyboulené, vůbec ne hladké, jak by se dalo předpokládat, vzhledem k jejich obrovské rychlosti rotace." I když směr jejich pohybu byl rozhodně zprava doleva pro jednoho nahoře a zleva doprava pro ten dole, uvnitř každého byla přítomnost pohybu toho druhého plus oddělená vnitřní konvoluce. Zdálo se, že tato třisměrná síla vytváří silnou rotaci spolu s dojmem vrstvení po povrchu cyklónů (bez řad nebo pásů, které způsobují vrstvený efekt).

Atwaterova vize vrstvení v cyklonech je jasně pohledem na „vnořené“ sférické torusové formace, jak jsme viděli v experimentech Dr. Vadima Černobrova se změnou toku času a sférických stěn magnetismu Roschina a Godina v jejich replikaci Searl. Účinek. Byl to pohled na to, jak se různé roviny existence protínají, stejně jako to bylo vidět v legendě Yggdrasil, ve védské kosmologii a epické vizi Herma. Na konci tohoto úryvku dává Atwater velmi jasně najevo, že viděla vnořené koule, než se vrátila do svého těla.

"Uvnitř vrcholového cyklónu (a nazval jsem je cyklóny, protože mi to právě tak připomínaly) jsem viděl své Phyllis-já, sotva větší než smítko, přesto rozeznatelné. Přes mé Phyllis-já byly všechny mé minulé životy a všechny mé budoucí životy, které se odehrávaly ve stejnou dobu ve stejném prostoru jako můj současný život. Kolem mě byli další lidé, které jsem znal. Stalo se jim to samé. Kolem nich byli stále další lidé a další, dokud jsem si neuvědomil, že uvnitř cyklónu jsou přítomny všechny formy života a všem se dělo to samé. Přesto nikdo a nic neudělalo žádný „skutečný“ pohyb kromě expanze a smrštění, jako by veškerý život, plus prostředí, ve kterém existoval, dýchal.

Jak jsme uvedli, tato vize nám poskytuje skvělou metaforu pro pochopení Raova konceptu „časoprostoru“, kde se naše minulé, současné a budoucí zkušenosti v čase snadno pohybují, ale my v podstatě zůstáváme fixováni v jedné oblasti prostoru. Všichni máme v této oblasti neustále „virtuální“ existenci, ale normálně ji vnímáme pouze tehdy, když sníme nebo prožíváme mimotělní zkušenost; je to přirozená oblast „podvědomé mysli“ nebo astrálního Já a „supervědomé mysli“ nebo Vyššího Já. Ra naznačuje, že pro každou rovinu časoprostoru v oktávě hustot existuje časoprostorová rovina a v časoprostoru je velmi snadné získat úplný přehled o celém rozsahu zážitků duše; všechny životní zkušenosti lze rychle přetočit vpřed nebo vzad stejně jako videokazetu. Sny pak mohou být bez námahy navrženy Vyším Já tak, aby přesně předpovídaly nejpravděpodobnější události budoucnosti, přinesly dávno zakopané vzpomínky na minulost, vrhly světlo na předchozí životy a také připravily cestu pro pochopení budoucích životů. Většina z nás těmto snům plně nerozumí, protože mluví jazykem metafor, který překračuje všechny jazykové a kulturní bariéry.

Jak časoprostor, tak časoprostor jsou tedy v univerzálních pojmech stejně skutečné, ale časoprostor je pro nás obecně mnohem jednodušším pojmem. Protože čas neuznáváme jako prostě další geometrický pohyb éterické energie, je pro nás obtížné představit si oblast, kde se můžeme pohybovat.

podél „spirálové linie světla“ s naprostou lehkostí a svobodou, ale v podstatě zůstávají „uvěznění“ v jedné oblasti vibrací, kterou nazýváme „prostor“.

Opravdu není žádný rozdíl mezi prostorem a časem; obě jsou to formy energie, která se pohybuje v nastavených geometrických vzorcích.

Musíte „opravit“ své souřadnice v prostoru, abyste se mohli pohybovat v čase a naopak.

Pro většinu z nás je mnohem snazší si představit, že jsme „uvízli“ v čase, protože nyní zažíváme své životy na Zemi v „časoprostorové“ sféře, přičemž máme úplnou schopnost pohybovat se vesmírem. Atwaterova vize je zdaleka nejlepším nástrojem, který máme k vizualizaci časoprostoru, „světa mrtvých“. Ra říká, že tato časoprostorová říše je oblastí, do které jdeme poté, co zemřeme, abychom si zopakovali lekce, které jsme se během života naučili, a zde vidíme, že Atwaterova vize přesně koreluje s Raovými informacemi. Atwaterová však ve své knize nijak nenaznačuje, že četla sérii Zákon jednoho. Také by nás nemělo překvapit, že vnímala i dechový pohyb Vesmíru, tak výmluvně artikulovaný ve védském systému, který jsme probrali v minulé kapitole.

„To, co vypadalo jako pohyb, životní formy vykonávající své dané role, byla ve skutečnosti optická a percepční iluze podobná hologramu, ale vytvářená oscilacemi pulzních vln aktivovanými individuálními a kolektivními formami vědomí. Pokud by jakákoli životní forma změnila celkový vzorec osobního scénáře, „minulost“ i „budoucnost“ by se pro daného jedince a někdy i pro ostatní změnila. Zatímco každá forma života byla skutečně sama sebou, každá byla také spojena se všemi ostatními bublinkovými vlákny zářivého světla, které tvořilo látkovou síť nebo síť.“

Ra tvrdí, že v „časoprostorové“ sféře znovu a znovu přezkoumáváme svůj život, dokud „neodpustíme a nepřijmeme já“ na každém kroku. V této sféře si velmi dobře uvědomujeme, jaké byly naše skutečné duchovní cíle pro náš právě skončený život, a stejně tak si uvědomujeme, kdy a jak jsme nesplnili naše vlastní očekávání. Abych to zopakoval, v této časoprostorové říši stále znovu a znovu procházíme svými nejbolestivějšími zkušenostmi v životě, jako opakující se sen, dokud nakonec neučiníme ta nejléčivější, nejdopouštějící a sebezpříjímající rozhodnutí. V tomto nefyzickém smyslu můžeme skutečně vyvážit náš růst duše po celý život, naučit se všechny lekce a energeticky „změnit“ události, které se staly, když jsme byli naživu. Jakmile dokončíme tento životní přehled, naplánujeme stav pro naši další inkarnaci, vytyčíme nejvhodnější planetární konfigurace pro naše narození, často vybíráme své rodiče a navrhujeme mnoho dalších předem naplánovaných událostí, které se mají odehrát, a lidí, se kterými se v našich životech setkáme. určité body na časové ose.

"A to, co se stalo uvnitř horního cyklónu, se stalo také uvnitř spodního cyklónu." Jak nahoře, tak i dole. Jinými slovy, moje Phyllis-já a další formy života ve skutečnosti obývaly oba cyklóny ve stejném vztahu, ve stejném stavu. Spodní cyklón byl tedy jen zrcadlovým obrazem toho nahoře. Celková scéna na mě nejprve zapůsobila, jako by obří ozvěna vyplňovala šířku mohutného kaňonu.

„Pouhá síla cyklónové rotace vytvořila protiaktivitu podél každého z vnějších okrajů cyklónu, čímž se v procesu projevila úplně jiná energetická konstrukce. Tato konstrukce navíc zabírala prostor nalevo a napravo od něj

cyklóny a zdálo se, že jaksi pocházejí z temnoty a světla jako vedlejší produkty její existence; tak se temnota rozvinula nalevo, když se zprava objevilo světlo."

Zde můžeme vidět zřejmé souvislosti mezi Atwaterovou vizí a védskými popisy, které vysvětlují, že nepřetržitá, dechová souhra temnoty a světla tvoří hmotný vesmír, ve kterém nyní žijeme.

„Tento pohled mě naplnil uvědoměním, že tma a světlo, vedlejší produkty rotujících cyklónů, jsou opačnými „podpisy“ stejné dynamiky. Poskytovaly nezbytný mechanismus a kontrast k tomu, aby manifestace byla prožívána smysluplně. Temnota a světlo byly tedy důsledkem aktu stvoření, který se neustále znovu tvořil a proměňoval, protože přesně tak to bylo, jako bych byl svědkem Stvoření.

"Protože to, co jsem kdysi označoval jako "život", mě přestalo zajímat, zjistil jsem, že jsem fascinován paprsky zářivé síly, těmi pronikavými paprsky, které nepřetržitě vycházely ze středu, kde se měly trysky cyklónu dotýkat, ale nedotýkaly se. Ten prostor, to místo, mi připadalo, jako by to byl vchod k Bohu, a tak jsem se rozhodl tam jít, zamířit přímo do středu. Mým přáním bylo vrátit se k Bohu, odkud jsem přišel.

Bůh!

„V tu chvíli v Boise můj syn Kelly našel mé tělo v obývacím pokoji a začal s ním mluvit, urychloval slova, tóny, a já ho slyšel. Nepamatuji si, co řekl, protože záleželo pouze na jeho tónu, protože na jeho tónu přišla láska, bezpodmínečná a svobodně daná. To upoutalo mou pozornost a odvrátilo mě od zářivých paprsků. Kdybych se dostal doprostřed, nebylo by návratu. Věděl jsem to. Ale málem jsem šel doprostřed, než zvuk lásky obrátil můj směr.“

Ačkoli Phyllis v té době jistě věřila, že po přechodu do středu není návratu, starověcí šamani znovu hlásili, že „vylezli na Světový strom“, aby se dostali do jiných říší a zjevně byli schopni se vrátit. To je s největší pravděpodobností něco, co nemohlo nastat, leda s velmi usilovnou duchovní praxí, protože Phyllis zjevně věřila, že od tohoto bodu už nebude cesty zpět. O něco později v knize také naznačuje, že těsně před odchodem vnímala „vnořené koule“:

„...Aktivita na obou stranách cyklónů mi připadala indikativní pro další konstrukci, pro systém v systému. Uvědomil jsem si, že to, co jsem viděl, mohlo být skutečně uprostřed torusu, jak se domnívám, a pak tato vedlejší aktivita odhalila přítomnost dalšího torusu uvnitř druhého.

Když jsem se odtáhl, abych lépe slyšel synův hlas, naposledy jsem se podíval na tuto scénu a spatřil, jak jsem dělal panorama tak úžasné, že mě to pronásledovalo ještě roky...“

V tomto bodě knihy ukazuje svůj hrubý náčrt „panoramatu“, který se zdá být celkem čtyřmi vnořenými torusovými formacemi, a dále říká, že velmi podobný diagram pozorovala v knize o fyzikovi Stephenu Hawkingovi.

Na následující stránce zveřejňuje snímky od Dana Wintera vnořených sférických torusových útvarů, které vypadají mnohem přesněji. Její další prohlášení znovu zdůrazňuje, jak silný zážitek to pro ni byl

spojení:

„To, co jsem skutečně viděl a cítil během svého třetího zážitku na prahu smrti, a to, jak jsem nakonec tu scénu zachytil na papíře, úzce odpovídá fyzice času / prostoru / hmoty plus teorii stvoření. Netvrdím, že zde nemám žádné odborné znalosti, ale vím, s čím jsem se setkal, a bylo to velmi, velmi skutečné.“

Uvádí také, že ostatní viděli tyto formace také ve svých vizích, a její návrhy korelují s tím, co jsme nyní představili v této kapitole:

"Léta poté, co mé zážitky blízké smrti skončily, jsem zjistil, že historie a legendy jsou plné zpráv o lidech, kteří prodělali impaktní proměny buď kvůli téměř smrti (obvykle zážitek blízké smrti), nebo kvůli úplné změně vědomí (obvykle duchovní osvícení), popsal něco podobného tomu, co jsem viděl – tvar podobný cyklonům. Nadaní jasnovidci mluvili o stejné věci a lidé na smrtelné posteli také, protože se chystali zemřít. Ve skutečnosti je velký, převládající vertikální tvar, jako je sloup, schody, paprsek světla, velký strom nebo obraz vírů přesýpacích hodin (podobně jako torusové „hrdlo“, které jsem viděl), nejopakovanějším motivem, který najdeme v celém vizionářství. symbolika. Podle tradice je to, že člověk viděl nebo prošel „Vertikální“ (viz Příloha IV), považováno za znamení, že jednotlivec překonal „dvanáct nebes a dvanáct pekel“ vodorovně se zemskými vibracemi a je připraven přejít do říší. velikosti přesahující to, co lidská mysl dokáže pochopit."

15.18 UNIVERZÁLNÍ, VĚDECKÝ OBJEV VZNIKU „SVĚTOVÉHO STROMU“

Další kapitola může být pro mnohé z nás docela překvapením. Nyní, když jsme prozkoumali toto velké množství metafyzických dat týkajících se struktury CU ve Sluneční soustavě jako vize Světového Stromu, jsme připraveni vědecky ukázat, jak to vypadá v celém Kosmu, na všech různých úrovních velikosti. Práce Raye Tomese nám ukáže, že existuje úplný, jednotný „harmonický/vibrační“ vztah mezi různými velikostními úrovněmi formy v Kosmu, rozprostírající se přímo přes kvantové říše až ke struktuře celého známého Vesmíru. To nás zavede přímo do diskuse o novém pohledu Roda Johnsona na kvantovou fyziku.

15.19 REKAPACE

15.1 Tuto kapitolu začínáme ilustrací japonské šintoistické vize bohyně Quan Yin. Je to pozoruhodná ilustrace kulovitého torusu, doplněného „vnořenými koulemi“ a vírovým pohybem, s centrální osou zformovanou do obrazu bohyně. V této kapitole se zaměříme především na vize spojující CU se „světovým stromem“.

15.2 Klasické přelomové dílo Hamletův mlýn spojovalo obrazy Světového stromu s konceptem zemské osy a fenoménem precese. I když je to nepochybně hlavní část skládačky, nyní máme důvod věřit, že starověký pohled na tyto energetické systémy byl mnohem složitější než pouhá metafora precese; byl to velmi přesný pohled na UK vyjádřený metaforickým jazykem.

15.3 Poté uvádíme úryvek z Manly Palmer Hall, který nás doplňuje

mnoho mezikulturních esoterických spojení s metaforou Světového stromu. Studujeme také jeho obraz skandinávského světového stromu nebo Yggdrasilu a vizuální spojení se sféricko-torusovými energetickými systémy jsou naprosto nepopiratelné.

Je nám také řečeno, že někteří osvícení mudrci si vysloužili jméno „stromoví muži“.

15.4 Je uveden finský mytologický pohled na Světový strom, který ukazuje spojení CU.

15.5 Mýty o litevském Světovém stromu obsahují mnoho zjevných vazeb na UK.

Celá jejich kultura symbolismu byla postavena na této metafoře, včetně stavby zastřešených stožárů, které mají tři patra, symbolizující tři vnořené koule v CU.

15.6 Sibiřští šamani viděli vrchol CU jako „železnou horu“ se sedmi patry, což nám opět ukazuje přímou vizualizaci oktávy „koulí ve sférách“. (Je zajímavé poznamenat, že „Iron Mountain“ je název společnosti, která vlastní obrovská podzemní úložiště pro veřejné i tajné vládní dokumenty v New Yorku; mnozí tvrdili, že je zapojena do zakrývání UFO. Od r. Wilcock kdysi bydlel přímo u Iron Mountain, znal přítele, který prošel obrovskou, dlouhou, opuštěnou drenážní trubkou v této oblasti a nakonec došel k zapečetěným dveřím s červeně osvětlenou kamerou, načež se dveře otevřely a on byl napaden muži. s kulomety, kteří mu řekli, aby okamžitě odešel a zapomněl, co viděl.

Jiná newyorská tradice tvrdí, že zařízení Iron Mountain v Rosendale je spojeno s podzemním zařízením EG&G-Rotron ve Woodstocku dlouhým tunelem a o EG&G se často říká, že je spojeno s reverzním inženýrstvím technologie UFO. Další místní přítelkyně potvrdila, že její otec to v EG&G dělal. Byl přísahou mlčenlivosti pod trestem smrti, ale nakonec se zhroutil a vše řekl své rodině, opět v tajnosti. Doslova zběhla, když Wilcock uvedl své znalosti, když spolu projížděli kolem zařízení, a pak „rozsypali fazole“.)

15.7 Vrátime-li se k naší hlavní diskusi, v baltské mytologii je Sluneční strom nebo Světový strom viděn jako existenci uprostřed „světového oceánu“.

15.8 Šamani severní Asie říkají, že Země je spojena s Horním světem Pilířem světa. Horní svět se skládá z několika vrstev – 3, 7, 9 nebo 17.

15.9 Maďarské šamanské účty opět obsahují „Kosmický Strom“ a roviny, které jsou nižší i vyšší než Země, spojené se Stromem.

15.10 Výňatek z Christophera LCE Witcombe vrhá více světla na rozsáhlé mezikulturní propojení mytologie World Tree v Evropě a Asii.

15.11 Metafora hory je v této části zkoumána jako další častá vizualizace CU tvořená magnetickým polem Slunce.

15.12 Hinduisté nazývali „Světový strom“ věčnou Asvatthou. Jejich znalosti o energetických souvislostech s kosmologií jsme již viděli zcela jasně.

15.13 Biblické pojmy Strom života a Strom poznání

Dobro a zlo jsou demonstrovány jako reprezentující osu a ekliptiku CU.

15.14 Linda Schele a John Major Jenkins naznačují, že mytologie mayského posvátného stromu ukazuje spojení mezi ekliptikou naší sluneční soustavy a galaxií.

15.15 Staroegyptská vize Herma vytvořila původní základ pro Záhady svobodného zednářství a opět naznačuje oktávu vnořených sférických rovin existence. Je zajímavé, že také říká, že Mléčná dráha je semeništěm duší.

15.16 Vyčítání transu Edgara Cayce také zmínilo oktávu sférických rovin, spojených s planetami jako v Hermově vidění.

15.17 PMH Atwaterova vize blízké smrti nám poskytuje moderní technický popis toho, čeho byli staří věštcí svědky ve stavu OBE. Její přesný jazyk nám dává jedinečnou příležitost vizualizovat Raův koncept říše „časoprostoru“, kde se můžeme volně pohybovat v čase, ale jsme v podstatě fixováni v jedné oblasti prostoru. Říká se, že časoprostor je oblast, kam jdeme v OBE, snech a posmrtném stavu, a je to místo, kde je snadno vidět nadhled duše.

15.18 Naše další kapitola ukáže, že formaci „Jednotky vědomí“ lze vidět v celém vesmíru na všech různých úrovních velikosti. To skutečně učiní přesnost modelu kompletní a poskytne silný důkaz pro existenci Nejvyšší vědomé bytosti, kde každá část je dokonalým mikrokosmem Celku.